

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
ATTRACTION

KAREN DEEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The ATTRACTION

KAREN DEE N

Çekicilik

Telif hakkı © 2025 Karen Deen

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan elektronik, basılı, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Bu kitabın hiçbir bölümü, kısmen veya tamamen, yazarın yazılı izni olmadan bir erişim sistemine aktarılamaz, depolanamaz veya dağıtılamaz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm hakları saklı tutar.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurguda izinsiz olarak kullanılan ürünlerin ticari marka statüsünü ve sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması ve kullanımı, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, bunlarla ilişkili veya bunlar tarafından desteklenmemiştir.

Yayınlayan: Karen Deen

Düzenleyen: Contagious Edits

Biçimlendiren: Lee Reyden

Kapak Tasarımı: The Book Cover Boutique

Kapak Fotoğrafı: Paul Henry Serres Kapak

Modeli: Jérôme

İçindekiler

[Yazar Hakkında İletişim](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22 Epilog](#)

[Öğün Kitabı Alıntı](#) —

[Karen Deen'in Diğer](#)

[Eserleri](#)

[Teşekkür](#) —

Yazar

Karen Deen, okuduktan sonra uzun süre aklınızda kalacak hikayeler yazmayı seven bir yazardır. Hikayeleri, baharatlı ve esprili şakalarla dolu olmakla birlikte, duygu, komedi, gerilim ve hiç beklemediğiniz sürprizlerle doludur. Karakterlerini her zaman mutlu sonlara yönlendirir. İyi bir aşk hikayesinde olması gereken her şey var.

Yazmak onun mesleği haline gelmiştir ve Avustralya'nın Sidney kentine yakın, pitoresk bir kasabada bu mesleği yapabildiği için kendini şanslı hissetmektedir. Çocukluk aşkı olan kocası, üç yetişkin çocuğu ve giderek büyüyen ailesi ile iyi yemekler eşliğinde hayatın tadını çıkarmaktadır. Ya da arkadaşlarıyla gizlice öğle yemeği veya kahve randevularında, karnınız ağrıyana kadar kahkahalar atmaktadır.

İletişim

Yakında çıkacak kitaplarla ilgili tüm
haberler için Karen'ı ziyaret edin:

www.karendeen.com.au

contact@karendeen.com.au Facebook:

[Karen Deen Yazar Instagram:](#)

[karendeen author TikTok:](#)

[karendeenauthor](#)

Adanmışlık

*Sevgiyi hak eden herkese.
Hayat hikayenizin bir sonraki sayfasında onu bulmanızı dilerim.*

ÇEKİCİLİK

KAREN DEEN

Birinci Bölüm

HARPER

Şu anda hayatıma inanamıyorum.

En yakın arkadaşım Felisha, Flynn Taylor ile olan ilişkisini gizli tutmak için yaptığı plana katılmamı istediğinde, elbette hemen kabul ettim.

Bu kadın için her şeyi yaparım!

Yedi yaşında tanıştığımızdan beri birbirimizin arkasını kolluyoruz. Amerika'dan Londra'ya taşınmıştım ve kimseyi tanımıyordum. Ama okulun ilk gününde bu kendine güvenen küçük kız yanıma geldi, elimi tuttu, onunla oturmamı söyledi ve gerisi malum. Şimdi benim patronum olmasına rağmen, bu durum arkadaşlığımızı hiç etkilemedi.

Flynn ile olan ilişkisinin sadece yatmaktan ibaret olmadığını gizlemek için, Flynn'in kardeşi Forrest ile aynı binada geçici bir daireye taşınması gerekiyordu. Böylece o beni ziyarete geldiğini, Flynn ise kardeşini ziyarete geldiğini söyleyebilirdi. Bu Forrest'ın fikriydi ve ben bunun arkasında, bana yakın olmak istediği gibi bir anlam okumak istiyorum, ama muhtemelen yapmamalıyım. Yani, o yakışıklı, düşünceli ve benim için fazla duyarlı, ama geçici bir şey olacağı için eğlenceli gibi geliyordu, çünkü ben erkeklerden tam da böyle olmalarını severim, mükemmel bir gecelik ilişki için.

Bu planın bir parçası da, evimden taşınmam için bir neden olması amacıyla dairemdeki banyoyu yenilemekti. Ama tabii ki hiçbir şey planlandığı gibi gitmez. Tesisatta sorunlar çıktı ve her şey söküldüğünde duvarlarda çürüme tespit edildi. İlk başta sinirlendim, ama Felisha bana olumlu yanını görmemi sağladı. Bu da, banyo dışında bir sorunu olmayan dairemin tamamını daha büyük bir tadilattan geçirmekti. Değişiklik tatil kadar iyidir derler. Paranız olduğunda böyle olur, ben de sırf param olduğu için gereksiz şeylere harcamaya meyilliyim.

Felisha babasından şirketi devraldığından beri iş günlerim hızla yoğunlaşıyor ve nefes alacak bir anım bile yokmuş gibi hissediyorum. Bu yüzden, dairemi tamamen yenilemek için mükemmel bir zaman olduğunu mu düşünüyorum? Yani, Felisha'nın butik otel ve emlak işinde ikinci sorumlu olmak, beni üniversiteden mezun olur olmaz asistanı olarak işe aldığından beri konuştuğumuz bir şeydi

ama ona her zaman, büyük patron olduğunda beni o pozisyona terfi ettirmesine gerek olmadığını söyledim. O da bana gözlerini devirip, *"Senin gibi benim aklımı okuyup bana katlanabilecek başka kim var?"* diye cevap verirdi. Ve haklıydı.

Bu akşam ofisimde oturmuş, çıkmadan önce göndermem gereken birkaç e-postayı bitirmeye çalışıyorum ve sonra giriş holü için fayanslar, yatak odam için boya rengi ve giyinme odam için halı konusunda bazı kararlar almam gerekiyor. Beynim aşırı yüklenmiş durumda ve bu benim normal halim değil. İç mimar tutmak bile alınması gereken tüm kararları ortadan kaldırmıyor ve dürüst olmak gerekirse, ben mükemmeliyetçi biriyim, bu yüzden her konuda son sözü ben söylemek istiyorum. Sonuçta burası benim evim ve her bir parçasını sevmek istiyorum. Tadilat bittikten sonra geceleri orada oturup, baştan düzeltmek için zaman ayırmadığım için beni rahatsız eden küçük detaylara bakmak istemiyorum.

Ofisimin kapısı açılır ve Felisha'nın başı köşeden görünür.

Flynn ile ilişkisi açıkça ortada olduğu için hayatı artık çok daha iyi. Her şeyin ortaya çıktığı ve babasıyla kavga ettiği zamanlar çok kötüydü, ama şimdi Flynn ile biraz normal bir hayat sürme şansı var.

"Ben çıkıyorum. Flynn beni almaya geliyor, geç bir akşam yemeğine çıkacağız. Bize katılmak ister misin?" Koyu renk saçları açık ve muhtemelen benim kadar yorgun olmasına rağmen yine de muhteşem görünüyor.

Bu gece bir içki içmek çok cazip gelse de, dairemde halletmem gereken çok iş var ve tuvaletin duvarındaki boyanın kumtaşı mı yoksa deniz kabuğu rengi mi olması gerektiğine karar veremediği için projeyi geciktiren sinir bozucu müşteri olmak istemiyorum. Yani, çoğu insan aradaki farkı anlayamaz, ama mesele bu değil.

"Teşekkürler, ama senin tarzını bozmak istemem. Üçüncü tekerlek olmak pek eğlenceli değil," diyorum, gülerek yazmaya devam ediyorum. Şaka gibi göstermeye çalışıyorum, ama bir parçam hala yakın arkadaşlığımızın yitirilmesini yas tutuyor. Hala yakın değiliz gibi değil, ama artık onun hayatındaki en önemli kişi değilim ve bunun iyi bir nedeni var. Onu derinden seven bir adamla birlikte. Ama yine de canımı yakıyor ve alışmam gerekiyor. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu gerçekten aşmam gerekiyor çünkü bir erkekle yerleşmeyi planlamıyorum, bu yüzden her zaman üçüncü tekerlek olacağım.

"Saçmalama. Öyle olmadığını biliyorsun. Hadi, yemek yemelisin." Gözlerinden, dinamiklerin değişmesiyle hala biraz zorlandığını bildiğini anlayabiliyorum, ama ikimiz de bunu yüksek sesle dile getirmiyoruz.

"Evet, evet, yine de teşekkürler, ama evde tadilat için gerçekten yapmam gereken işler var, o yüzden yemek sipariş edeceğim. Böylece rahat kıyafetlerimle oturup karar verirken kendimi deliye çevirebilirim. Basit bir banyo tadilatının tüm dairenin yenilenmesine dönüşeceğini kim bilebilirdi?" Ellerimi havaya kaldırıp omuz silkiyorum.

"Öyle olmak zorunda değildi, ama sen tüm yolu gitmeyi seçtin, belki benim biraz yardımımıla, ama sürekli şikayet etsen de, sonuçları görmek için heyecanlı olmadığını söyleyemezsin." Felisha bana gülüyor, ben de bir kalem alıp ofisimden ona doğru fırlatıyorum.

"Bu kadar haklı olmana sinir oluyorum. Şimdi git sevgilinle buluş ve güzel bir akşam yemeği ye. Sabah, tasarımcıyla apartmanda buluştuktan sonra görüşürüz." O el sallayarak ofisten çıkarken, kapım kapanırken kendi kendine gülerek ve veda ederek bana gülümserim.

Cidden, o kadını seviyorum, ama biraz mesafe koymayı öğrenmem lazım, yoksa Felisha hayatında mutluluğu bulmaya devam ederken ben köşede duran üzgün, acınası arkadaş olacağım.

Bir erkekle birlikte olalı tam iki hafta oldu. Belki bu, üzüntümü gidermeye yardımcı olur. Çünkü Felisha, Flynn ile çok fazla zaman geçirdiği için, arkadaş olarak asla ayrılmayacak olsak da, sadece birlikte daha az zaman geçirdiğimiz için, sanki onunla aramızda yavaş yavaş bir ayrılık yaşanıyor gibi hissediyorum. Şimdi, ayrılığın acısını hafifletmenin iyi bir yolunun seks yapmak olduğunu söylüyorlar, bu bana iyi bir fikir gibi geliyor.

Erkeklerin tek yararı bu. Harika seks, sonra da onları uzak tutuyorum!

Özellikle de babamın kaçıp bizi parasız ve yalnız bıraktığında ailemin yaşadığı travmayı düşününce. Babamız, kocamız ve gelir kaynağımız yoktu. Annem tamamen dağınıktı, parası yoktu, yaşayacak evi yoktu ve sevdikleri ve güvendikleri babalarının onlara bunu nasıl yapabildiğini anlamayan üç kızı vardı. Onun eylemleri beni ömür boyu yaraladı.

Bir daha asla başka bir erkeğe güvenmeyeceğim.

Bu yüzden bir ilişkiye bağlanmayacağımı biliyorum.

Bu nedenle, anne olmayacağımı da kabullenmiş durumdayım. Tüp bebek yöntemini deneyebilirim ya da evlat edinebilirim, ama şu anda tek başıma olmak, kariyerimi ve hayatımı sevmekten mutluyum.

Otuz dokuz yaşında, benden küçük iki kız kardeşim var. Otuz üç yaşındaki Amanda'nın uzun süredir birlikte olduğu bir erkek arkadaşı var ve eminim ki yakında ona evlenme teklif edecek. Bir de en küçük kız kardeşim Rachel var, o sadece yirmi sekiz yaşında. Altı aylık bir ilişkiden yeni çıktı ve mutlu bir şekilde flört ediyor ve yeniden en iyi hayatını yaşıyor. İkisi de babam bizi terk ettiğinde benden çok daha küçüktü ve benim erkekler konusunda yaşadığım takıntılara sahip değiller gibi görünüyor, buna seviniyorum.

Üniversitede işletme bölümünü bitirmek üzereydim ki, babamın müşterilerinin paralarını ve ailemizin birikimlerini yatırdığı hisse senetleri çakılmaya başladı ve babam her şeyi kaybetti. Bir erkek gibi davranıp yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmek yerine, Amerika'ya kaçtı ve annemi bu karmaşayla baş başa bıraktı. Neyse ki Felisha'nın annesi Ivy bizi sahip olduğu birçok mülkten birine taşındı ve ben Felisha'nın yanında çalışmaya başladım ve annem tekrar kendi ayakları üzerinde durabilene kadar aileye destek oldum.

Bu birkaç yıl sürdü ve hissettiğim stres çok büyüktü. Ama önemli olan, kız kardeşlerimin okula devam edebilmeleri ve babalarını kaybetmenin üzüntüsünü bir kenara bırakabilmeleriydi. Kız kardeşlerim, mali durumumuzdan ve zaman zaman yoksulluk sınırına ne kadar yaklaştığımızdan habersizdi, ama sonra Ivy ve Felisha, elden çıkardıkları ve bizim beğenebileceğimizi düşündükleri tüm bu kıyafetlerle ortaya çıkarlardı. Komik olan ise, bu kıyafetlerin üzerinde hala etiketleri vardı ve dördümüzün bedenlerine de tam uyuyorlardı, her ne kadar vücut şekillerimiz farklı olsa da. Ya da apartmana rastgele bir market teslimatı gelirdi. Ve Kentwall Estates'ten aldığım hayali iş ikramiyeleri, birdenbire banka hesabımda belirirdi. Onları geri vermek istedim, ama dürüst olmak gerekirse, okul ücretlerini ödemek için onlara çok ihtiyacım vardı. Her dönem ücretlerin ödenmesi gereken tarihten yaklaşık bir hafta önce gelmeleri tamamen tesadüftü. Ivy, annemin ona eşlik etmesini ısrarla istediği hayırseverlik etkinliklerine sürekli yedek bileti vardı. Bu, annemin babamın yaptıklarından duyduğu utançı yüzüne vurmanın ve yanlış yapanın kendisi olmadığını hatırlatmanın bir yoluydu. Bu, annemin tüm bunları çabucak atlatmasına yardımcı oldu, çünkü her zamanki gibi, Londra sosyete çevresi başka bir skandala geçmek için fazla zaman harcamadı ve babam artık eski haber oldu.

Annem Lori ve Ivy bu yıllarda çok yakınlaştılar ve şimdi kızları gibi en iyi arkadaşlar oldular. Duygularımı göstermede zorlanıyorum ve

bunun nedeni, o dönemde ihanet ve terk edilmenin acısıyla başa çıkmak için kendimi kapatmış olmam olduğunu düşünüyorum. Ancak nadiren duvarlarımı indirdiğim bir anda, Felisha ile birlikte ağlayarak, yıllar önce ailemin hayatta kalmasına yardım etmek için yaptığı her şey için ona teşekkür ettim.

Tüm bu üzücü düşünceleri kafamdan silip attım ve bu gece bitirmem gereken iş e-postalarını tamamlayıp buradan çıkabilmek için tekrar işime döndüm.

Aynı zamanda, Felisha'nın akşam yemeği hakkında konuşmasını dinledikten sonra midem bana aç olduğunu hissettiriyor.

Son e-postayı gönder düğmesine bastıktan sonra, bilgisayarımı kapatıp çantamı alıp ofisimden çıkmam uzun sürmüyor. Bu ofis, Felisha babasının CEO pozisyonunu devralmadan önce ona aitti. Onun masasını devralmak garip gelmişti, ama buna alışmam uzun sürmedi ve şimdi kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum. Çünkü dürüst olalım, iş yerinde evimizde geçirdiğimiz zamandan daha fazla zaman geçiriyoruz. Bu yüzden, birkaç kişisel dokunuşla burası benim evimden uzaktaki yeni evim oldu.

Resepsiyon alanından geçip asansöre doğru ilerlerken, güvenlik müdürümüz Sandon Bock'un gece vardiyasında çalışan güvenlik görevlisiyle konuştuğunu görüyorum. Felisha'nın babası Ewan Kentwall'un iyi bir şekilde değil, kovulmasından bu yana katlanmak zorunda olduğumuz bir zorunluluk. Felisha, babasının kumar borçlarını ödemek için şirketin hisselerini sattığını itiraf etmek ve onu yönetim kurulundan çıkarmak zorunda kaldı. Tabii ki, babası bunu pek iyi karşılamadı. O günden beri, herkesin güvenliğini sağlamak ve riski azaltmak için güvenliği artırmaya karar verildi.

"İyi akşamlar beyler," diyorum ve güvenlik görevlisi Geoffrey benim için asansörü çağırmak için aşağı düğmesine basarken onlara gülümsüyorum.

"Yine gece yarısı çalışıyorsun, Harper," diyor Sandon yanıma yaklaşırken.

"Aynı durumda olan bir adamdan, pota siyah demesi." Ama gerçek şu ki, onun işi yirmi dört saat sürüyor. Herkesi güvende tutmak, biz uyurken bile hiç bitmeyen bir iş. Felisha bu rahatsızlık için ona iyi bir tazminat ödüyor gerçi.

"Haklısın. Eve mi gidiyorsun?" diye sorar, asansör kapıları açılır ve ikimiz de arka arkaya içeri gireriz.

"Bu ofiste başka bir erkek bana bu soruyu sorsaydı, ona gerçeği söylemezdim, ama sen bu soruyu soran sensin ve dürüst olalım, sen muhtemelen benim hakkımda benden daha fazla şey bilen tek erkeksin, bu yüzden cevap evet, öyleyim, şükürler olsun

. Uzun bir gün oldu ve oraya vardığımda hala yapacak çok işim var. Sen ne yapacaksın?" diye soruyorum, çantamı omzuma atıp duvara yaslanarak.

"Keşke eve gidebilsem, ama ne yazık ki, Darby Hotels ofisinde Remington ile buluşmam gerekiyor, böylece Felisha ve Flynn'in önümüzdeki birkaç ay için birleşik programlarını gözden geçirebiliriz. Şimdiye kadar, patronlarımızı korumakla görevli işlerimizde birbirimizin ayağına basmamayı başardık, ama bunun böyle devam etmesini sağlamak istiyorum. Oteller sektöründeki en büyük rakibimizle bu kadar yakın ve dostane bir şekilde çalışacağımızı kim tahmin edebilirdi? Hayat ne garip dönüşler yapıyor." Gözlerini devirerek bana bakar.

Sandon'a gerçekten acıyorum, çünkü iş saatleri içinde farklı şirketlerde çalışan, ancak iş saatleri dışında sürekli birlikte olan bu kadar güçlü ve zengin iki insanın birliğini yönetmek kolay olamaz. O zaman onların korunmasından kim sorumlu? İşler ciddileştiğinde kararları kim verir?

Dürüst olmak gerekirse, kararları Flynn'in vereceğinden ve hem Remington hem de Sandon'un onun arkasında sıraya gireceğinden hiç şüphem yok. O adam Felisha'ya o kadar aşık ki onu çok koruyor, bu da benim saygı duyduğum bir şey. Bunu daha önce hiç görmemiştim. Ne cesaretsiz babamda, ne de Ivy'nin, biz yatılı okuldayken boşandığı Felisha'nın babası Ewan'da. O bir pislikti, ve bu kibarca söylemek.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Umarım en azından akşam yemeği ısmarlar." Remington harika bir adam ve son birkaç ayda, iyi erkeklerin nasıl olduklarına dair bir ipucu gördüm. Felisha ve Flynn'in seks kaseti skandalı internette patlak verdiğinde ve sorumlusunun Flynn'in patronu ve en iyi arkadaşı Nic olduğunu öğrendiğimizde, Rem ve Flynn'in kardeşi Forrest, Felisha'nın arkasında durmak için harekete geçti. O onların rakibi olmasına rağmen, bunu umursamadılar ve onun etrafında kenetlendiler. O zamandan beri, hep birlikte birçok geceyi grup olarak geçirdik ve onları tanıdıkça, beni grubun bir üyesi gibi görüyorlar ve Flynn beni hiç sahip olmadığı kız kardeşi olarak benimsedi.

Felisha yüzünden sadece bir figüran olsam da, içten içe ilk kez, ihtiyacım olursa bana destek olacak bir grup erkek olduğunu hissediyorum. Bu tuhaf bir duygu ve hiçbir erkeğin yardımını kabul etmemek için direnç göstermeye çalıştığımndan beri hiç beklemediğim bir duygu. Hala onların yardımını kabul edip etmeyeceğimi bilmiyorum, ama işler ciddileşirse bu ihtimalin olduğunu bilmek güzel.

"Hayır, akşam yemeğini benim almam gerekiyor, bu yüzden yolda pizza alacağım ve benden duymadın ama belki de yanında birkaç bira da alırım." Sandon'un sesi, etrafımda şekillenen yeni hayatım hakkındaki düşüncelerimi bölüyor. Daha da özel olan şey, Nic'in eşi Tori, Rem'in eşi Elouise ve Rem'in arkadaşı Cherie ile olan arkadaşlığım. Hepimiz farklı yaşlardayız ve çok farklı geçmişlere sahibiz, ama yine de güzellik ve eğlencenin karışımı gibi bir grubuz.

"Dudaklarım mühürlü. Patronun bilmediği şey ona zarar vermez." Felisha'nın umursamayacağını bildiğimiz için ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

Yeraltı otoparkına vardığımızda, Sandon kapı açılır açılmaz hareket eder ve bir beyefendi gibi bana ondan önce çıkmamı işaret eder.

"Rem'e selam söyle, yarın görüşürüz." Kentwall Enterprises'ın CEO'su için ayrılmış park yerinin yanındaki, şık koyu yeşil Audi A5 Cabriolet convertible arabama doğru yürüyorum. Felisha'nın unvanının artık bu olduğunu görmek hala gerçek dışı geliyor.

Sandon'un beni izlediğini ve ben arabamla güvenli bir şekilde geri geri çıkmadan arabasına binmeyeceğini bildiğim için, onun da yola çıkabilmesi için zaman kaybetmiyorum.

Geçici daireme giderken, akşam yemeği almaya zahmet edemeyeceğime karar veriyorum ve sadece bir protein shake yapıp onu yiyeceğim. Yemek pişirecek enerjim yok.

Ofisten geç çıkmanın tek bir avantajı varsa, o da Londra sokaklarında trafiğin o kadar kötü olmamasıdır. Bu yüzden, yer altı garajına girip park yerime park etmek hiç zamanımı almıyor. Arabayı durdurana kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim ve arabadan inip asansöre binmek için gereken enerji bana çok fazla geliyor.

Otoparkın karşısına baktığımda, Forrest'ın arabasının çoktan yerine park ettiğini ve işten eve benden önce vardığını fark ettim. Ev ofisinin düzenini duyduktan sonra, muhtemelen hala çalışıyor ve bugün açılan yurtdışı borsalarındaki yatırımlarını kontrol ediyordur.

Darby Hotels'in finans müdürü ve aynı zamanda Flynn, Nic ve Remington'un tüm yatırım portföylerini yöneten biri olarak, işinin çok yoğun olduğunu tahmin edebiliyorum. O çok ciddi bir adam ve her şeyi kurallara göre yapmayı seviyor, işinden başka hayatında başka ne var bilmiyorum.

Ama vay canına, ne kadar da seksi.

Sıradan yakışıklı erkekler gibi değil, sana baktığında bacaklarını sıkıştırıp meme uçlarını dikleştiren ve sana aptalca bir bakışla selam veren türden erkekler.

Başka hiçbir erkek vücudumu onun gibi tepki vermeye zorlamadı ve bu çok şey ifade ediyor, çünkü yıllar boyunca onun gibi birkaç güçlü erkekle birlikte oldum, bu ülkenin kraliyet ailesinden olanlar da dahil. Ve emin olun, o adam yatakta harikaydı, ama onların yaptığı gibi spot ışığı altında bir hayat yaşamak istemem. Yüksek sosyete dünyasında, paparazzilerin sadece hikayeleri satmak için bizimle ilgili tıklama tuzağı makaleler yayınlamayı sevmeleri yeterince kötü. Zavallı Felisha benim durumumdan çok daha kötü durumda, ama bazen ben de bu durumun içine çekiliyorum ve adım internette yayılıyor. Kraliyetle olan karşılaşmam da elbette bunlardan biriydi.

Forrest ile bir gece eğlenmek için denemek istediğimi söylediğim ilk andan itibaren, Felisha ona yaklaşmamı yasakladı. Şu anki nişanlısının kardeşi olması, onu yasak bölge haline getiriyor. Kırk yaşına girmek üzere olan bir kadın olarak, kimseye hesap vermek zorunda olduğumu düşünmüyorum... ama onun için uzak durmaya çalışacağım.

Denemeye çalışacağım dedim.

Bu bir söz değil!

FORREST

Dairemde kendi spor salonum olmasına rağmen, bazı geceler dışarı çıkıp günün stresini serin gece havasında yürüyüş yaparak atmak istiyorum.

Yürürken podcast veya müzik dinlemiyorum bile. Sadece ben ve kendi düşüncelerim var, bu bazen can sıkıcı olabiliyor ama aynı zamanda kendimle mantıklı bir noktaya varmam için iyi bir yol.

Son birkaç ay çok yoğun geçti.

Asla yerleşmeyeceğini düşündüğüm kardeşim Flynn, beraberinde her türlü karmaşıklığı getiren bir kadına aşık oldu.

Yanlış anlamayın, onun için mutluyum ve Felisha'yı seviyorum, ama onun en büyük rakibimizin sahibi ve CEO'su olması, şu anda hepimizin dikkatle ilerlediği ince bir çizgi. Özellikle ben, çünkü Felisha'nın hayatını kolaylaştırmak için kâr marjlarımızdan vazgeçmediğimize dikkat etmem gerekiyor. Sonuçta, insanlık namına utanç verici bir adam olan babası tarafından ağır darbeler aldı, bu da hepimizin onun etrafında toplanmak istememize neden oluyor.

Flynn'in bu tür şeyleri umursamadığını biliyorum, ama ben umursuyorum!

Nic bana bunun için para ödüyor ve ben de yetişkin hayatım boyunca bu konuda iyi olmak için çok çalıştım. Ama bunun, işim dışındaki hayatımın diğer kısmını feda etmek pahasına olduğunu fark etmeye başlıyorum.

Flynn hiçbir zaman bir ilişki istememişti, ama birdenbire, sırlıslıkla aşık olduğu bir kadın karşısına çıktı. Her ne kadar işler onlar için kolay olmasa da, onun parmağına yüzük takmasına hiç şaşırmadım.

Flynn, ikimizden her zaman kadın düşkünü olan, iyi vakit geçirdiği sürece hiçbir şeyi umursamayan adamdı ve yattığı her kadına, tek beklediği şeyin bu olduğunu açıkça söylerdi. Asla bir geceden fazlasını istemezdi.

Ama ben farklıyım.

Birçok tek gecelik ilişkim ve birkaç kısa süreli ilişkim olsa da, her zaman daha fazlasını aradım. Daha derin bir bağ.

Ama bunu hiç bulamadım.

Birçok kez çok yoğun olduğum söylendi, ama ben buna katılmıyorum. Kontrolü ele almak, kontrol etmek ve partnerine bakmak isteyen dominant bir erkeğin nesi yanlış? Planları yapan ve ikimizin de aynı frekansta olduğundan emin olmak.

Ama görünüŖe göre, modern kadınlar bunu istemiyor. Kontrolcü derken, onlara ne yapmaları gerektiğini söylediğimi kastetmiyorum, Tanrı aşkına, o kadar da pislik değılim. Ama ben, çevremdeki durumları kontrol etmeyi seviyorum, bu da ilişkilerime de yansıyor.

Flynn bana sürekli "rahatla" ve gevŖe diyor. Onun için bunu söylemek kolay. O hayatı uçlarda yaşıyarak büyüdü, hiçbir sorumluluğı yoktu ve sadece kendini düşünüyordu. Ailemize ve diğeri her Ŗeye bakmak zorunda kalan bendim. Avustralya'dayken olan biten her Ŗeyi bildiğini sanmıyorum. Babamın işini kaybettiğini ve bir süre gelirleri olmadığını. Onun işsiz olduğı süre boyunca hesaplarında para olmasını sağlayan bendim.

Onlardan daha çok endişeleniyordum, ama her hafta alışveriş yaparken her kuruşu saymalarını izlemeye dayanamıyordum. O aşamada bol param vardı, çünkü biraz yatırım yapmaya başlamıştım ve işler iyi gidiyordu.

Annem, Flynn'e hiçbir Ŗey söylememem için bana söz verdirdi, çünkü onun eve dönüş bileti alacak parası olmadığını ve geri dönerse işinin olmayabileceğini biliyorlardı.

Sır saklamayı seven biri değılim, ama o kaygısızca seyahat ederken, ben ailenin tüm endişelerini omuzlarımda taşıırken, kendimi ondan bir Ŗeyler saklarken buldum. O dünyanın öbür ucundayken, ben ailemin vefat eden dedemlerin cenazelerini planlamasına yardım ettim ve annemin kalp krizi geçirdiğini düşündükleri ve onu hastaneye kaldırdıkları gün de yanındaydım. Babam dört saat uzaklıktaki York'tan trafikte sıkışıp kalmışken, acil serviste annemle birlikte olan bendim. O gün hemşirelerin benim sert tavrımı takdir ettiklerini sanmıyorum, ama onların yeterince hızlı hareket etmediklerini düşünüyordum ve benim gözetimimde annemi kaybetmemiz söz konusu olamazdı. Sonunda şiddetli anjina olduğı ortaya çıktı ve şimdi annem, anjina nöbeti geçirdiğinde alacağı ilaçları alıyor ve kan basıncını sürekli izliyor. Tabii ki Flynn artık annesinin sağlık sorunlarını biliyor, ama durum kontrol altında ve endişelenecek bir Ŗey yok.

Ona yaşadıklarını anlatabilirdim, ama ne anlamı olurdu ki? Artık her Ŗey bitti. Flynn'e bunu yüzüne vurmak istediğim birçok gün oldu, ama onu çok seviyorum, bu kadar çok Ŗeyi ondan saklamak aslında ailemin kararıydı, ona suçluluk duygusu yükleyemem. Onlar, Flynn'in bu kadar uzaktayken bu tür Ŗeyleri kaldırabilecek kadar olgun olmadığını düşünüyorlardı. Ya da

diğer yandan, annem ona yakın olup onu şımartamayacağı için onu üzme ya da endişelendirmek istemiyordu.

Ebeveynler ne zaman yetişkin çocuklarının ebeveyni olmayı bırakır? Annemin cevabı asla, ama elbette artık korumaya ihtiyacımız olmadığını hissettikleri bir zaman gelmelidir. Yani, Flynn şimdi kırk yaşında ve ben kırk dört yaşındayım. Eminim ikimizin de onun etrafımızda dolanmasına ihtiyacı yok. Anne babamı çok seviyorum, ama onun bizi bırakması gereken bir zaman var. Umarım Felisha artık Flynn'in hayatında olduğu için bu gerçekleşir.

Sanırım çocuklarım olmadığı için bunu tam olarak anlayamıyorum ve gerçek şu ki, benim yaşında baba olmak için zamanım kalmıyor. Belki Nic ve Rem'in çocuklarının amcası olurum, belki de Flynn'in çocuklarının amcası olurum, eğer çocukları olursa tabii. Eğlenceli bir amca olacağımı bile söyleyemem, çünkü ben öyle biri değilim. Onlar doğdukları günden itibaren hisse senedi satın alan ve gelecekleri için onlara vereceğim parayı akıllıca yatıran biri olurdum, ayrıca ebeveynlerine onlar için bir güven fonu kurmalarını sağladım. Böylece, benimle çiftlikte koştukları anıları olmasa bile, yirmi bir yaşına geldiklerinde ve kimseye, hatta ebeveynlerine bile bağımlı olmaları gerekmeyecek kadar paraları olduğunda bana minnettar olacaklar. O zaman onlara bu parayı nasıl yöneteceklerini öğretebilirim, çünkü dürüst olalım, o zamana kadar yetmişli yaşlara gelmiş olacağım ve sonsuza kadar yaşamayacağım.

Apartmanıma vardığımda son bir kez derin nefes alıyorum. Vücudumun her yerinde terin parlaklığını hissedebiliyorum. Asla yavaş ve rahat bir yürüyüş yapmam, daha çok omuzlarımdaki günün ağır yükünü yakmak için hızlı bir yürüyüş yaparım. İş arkadaşlarımdan çoğu, siyah pamuklu spor şortum ve göğsüme bolca oturan, pazıları hariç vücudumu hiçbir yerinde göstermeyen, onları sıkıca saran siyah tişörtümle beni tanımaz. Kimse benim olduğumu anlamasın diye düz siyah bir şapka takarım. Sadece günün bu saatinin bana ait olmasını ve önemsiz sohbetlere kapılmamayı, daha da kötüsü, iş sohbetlerine sürüklenmemeyi istiyorum, çünkü zaten bu dünyayı unutmak için yürüyüşe çıkıyorum.

"Selam Ferris." Kapıcı ağır cam kapıyı benim için açarken ona başımla selam veriyorum. O sadece bir kapıcı değil, aynı zamanda sakinlerin güvenliğini de sağlıyor ve izni olmayan kimse onun yanından geçemiyor. Dört kişi vardiyalı çalışıyor ama tehlikeli bir durumda önümde durmasını isteyeceğim tek kişi Ferris.

"Bay Taylor, yine dışarıda yürüyüş yapıp günü unutmaya mı çalışıyorsunuz?" Her zamanki gibi yarım gülümsemesini gösterir.

"Ben alışkanlıkların adamıyım Ferris. İyi geceler," diye cevap veriyorum ve asansörün çağrı düğmesine basıyorum. Neyse ki asansör bodrum katında, yani sadece bir kat aşağıda. Sadece yukarı çıkıp sıcak bir duş almak istiyorum.

"Bunda yanlış bir şey yok," diye cevaplar ve bana da iyi geceler diler.

Zil çalar ve kapılar önümde açılırken göğsümün sıkıştığını hissedirim.

"Harper," diye selam veriyorum içeri girerken, o da bana gülümsüyor ama gülümsemesi gerçek bir hayat barındırmıyor. Siyah saçları ve koyu kahverengi gözleri bu gece yüzünde büyük bir kontrast oluşturuyor. Biraz solgun ve normal halinden farklı görünüyor.

"Forrest. Sanırım toplantıdan gelmedin," diyor, kapılar arkamızda kapanırken beni baştan aşağı süzer.

"Komik. Hayır, sadece kafamı boşaltmak için," diye homurdanıyorum. Harper'da beni tedirgin eden bir şey var.

Bana ilgisi olduğunu belli edecek kadar benimle flört etti ve onu güzel bulsam da, bana erkek kardeşim gibi geliyor, sadece kadın bedeninde. Asla yerleşmeyecek, kendine güvenen ve odadaki şakacı olmaktan korkmayan biri. Israrcı, ama bunu işinde tam olarak kendi lehine kullandığını ve işinde harika olduğunu söyleyebilirim.

"Ah, zihnim açıkken nasıl hissederdim, bilmek için neler vermezdim. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum." Sesindeki düz ton, başımı hızla yana çevirip ona bakmamı sağladı ve o zaman ne kadar yorgun ve solgun görüldüğünü fark ettim.

"Bugün yemek yedin mi?" Duvara yaslanmış olduğum yerden dik duruyorum, asansörün vızıltısı sessizliği bozuyor, o bana cevap veremiyor.

"Az," diye mırıldanır. Bu, benim tanıdığım Harper değil.

"Akşam yemeğinde ne yiyeceksin?" diye soruyorum, pişman olacağım bir şey yapmak üzere olduğumu bilerek.

"Muhtemelen protein shake, ben de daire için tasarım işlerine devam edeceğim." Önündeki geceye hiç hevesli görünmeden bana bakar.

Asansör onun katına geldiğinde kapılar açılır ve o adım atmak üzereyken ben kapı kapatma düğmesine basarım.

"Hayır, gitmeyeceksin. Sana akşam yemeği vereceğim, gerçek protein," diye bağırırım, vücuduna sadece aptal bir shake ile enerji verdiğini görünce dehşete kapılırım.

"Ne oluyor be? Kapıları aç, Forrest, hemen!" diyor, bana karşı çıkarak sesini yükseltiyor.

Ben hareket etmediğimde, vücudunu benimkinden geçerek açık kapı düğmesine basar ve yine bir çıkmaza gireriz, ikimiz de arka arkaya düğmelere basarız.

"Asansörü bozacaksın, aptal, şimdi çekil. Bu gece senin maço saçmalıklarına ayıracak vaktim yok. Bugün işim bitti, sadece duş almak, rahat kıyafetlerimi giymek ve bu işi bitirmek istiyorum. Hoşça kal, Forrest." Kapı biraz açıldığında omzunu kapıya dayayarak bana sert bir bakış attı ve onu incitmek istemediğim için kapıyı kapatmak için düğmeye tekrar basamayacağımı biliyordum.

"Nazik davrandığım için özür dilerim. Sana da iyi geceler, Harper," diye mırıldanıyorum, o asansörden çıkıp kapısına doğru ilerlerken.

Ona neden bu kadar karşı olduğumu biliyorum, çünkü inatçılığı ve küstahlığıyla beni delirtiyor. Kimseyle ilişki kurmak istememesine şaşmamalı, çünkü açıkça kendi işini kendi yürütmeyi seviyor. Bir erkekten biraz yardım alsa, Tanrı yardımcısı olsun.

Beni bu şekilde zorlayabileceğini düşünüyorsa, ona bu kadar kolay pes etmeyeceğimi göstereceğim.

Ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Otuz dakika sonra, kapısını çalıyorum.

Ağzını açıp bir şey söylemek üzereyken gözlerinde beliren sinir bozukluğunu görüyorum, ama konuşmasına fırsat vermeden, plastik sargıyla kaplı biftek ve buharda pişirilmiş sebzelerin olduğu tabağı eline tutuşturuyorum.

"Ye şunu," diye homurdanıyorum ve arkamı dönüp uzaklaşıyorum. Henüz katı terk etmemiş olan asansöre doğru koşuyorum.

Asansör kapıları kapanırken tekrar onun kapısına dönüyorum ve tek gördüğüm, beni memnuniyetle gülümseten şaşkın yüzü.

"Rica ederim," kapılar önümde kapanırken zar zor çıkardım ve akşam yemeğimi yemek ve neden bu kadar iyi hissettiğimi anlamaya çalışmak için yukarı çıktım.

bu kadar iyi hissettirdiğini anlamaya çalışmak için yukarı kata geri dönüyorum.
Ne kadar çabuk kendi dairesine geri dönerse o kadar iyi. Çünkü
içimde bir his var, işleri karıştırdığımı hissediyorum.

İkinci Bölüm

FORREST

O gece Harper'ın kapısına gidip ona yemek yemesini söylediğimden bu yana on gün geçti.

Ertesi sabah dairemden çıktığımda kapımın önünde temiz bir tabak duruyordu, teşekkür etmek ya da yemeği beğendiğini söylemek için bir not ya da kapıyı çalma yoktu.

O zamanlar pek umursamamıştım ve neyse ki o günden beri ona rastlamadım.

Ama bu gece ondan kaçmamın imkânı yok. Flynn ve Felisha'nın evinde akşam yemeği var ve herkes orada olacak.

Umarım bu konuyu açmaz, çünkü herkesin tepkisini tahmin edebiliyorum. Harper'dan uzak durmamı söyleyenlerden, Tori ve Elouise'in bir beyefendi gibi davranıp ona baktığım için hayranlık dolu iç çekmelerine kadar çeşitli tepkiler. En azından ben böyle bekliyorum, ama bu grupla ne olacağı belli olmaz.

Cumartesi gecesi olduğu için, akşamın üstesinden gelmek için birkaç içkiye ihtiyacım olabileceğini hissettiğimden, taksiyle onların evine gidiyorum. Nasıl yaptığımı bilmiyorum, ama iki farklı kadına da odanın diğer ucundan bana bıçak atmak isteyecekleri bir neden verdim.

İlk kadın, Cherie, Remington'un arkadaşı ve şimdi onunla iş yapmaya başlamış, Elouise ile birlikte bir hayır kurumunu yönetiyor. Nedenini bilmiyorum, ama onunla tanıştığımda kendimi ona çekildim, ama sonra birkaç çok hararetli tartışmadan sonra bir adım geri attım. Sonunda bu çekiciliğin yanlış yönlendirildiğini ve ona karşı bir tür kahramanlık kompleksi yaşadığımı fark ettim, ancak bunun nereden geldiğini anlamıyorum. Hayata karşı gösterdiği şiddetli mücadele beni heyecanlandırdı ve onun dünyasına girip onu sürekli kurtarmak istedim, bu yüzden o da bana kurtarılmaya ihtiyacı olmadığını anlamamı sağlamak için sert davranmak zorunda kaldı. Özellikle de onu pek tanımayan benim gibi birinden. Geriye dönüp baktığımda, bu adil bir tepkiydi. Kendimi inatçı sanıyordum ve dünyaya gösterdiğim Forrest ile tek başıma olduğumda olduğum kişi arasında bir duvar örmüştüm. Ama kısa sürede onun benden daha sert olduğunu ve kişiliklerimizin her zaman çatışacağını anladım.

Ben itaatkar bir partner istemiyorum, daha çok benimle eşit bir kadın istiyorum, ama şimdi anlıyorum ki, o kesinlikle benimle eşit olsa da, biz uyumsuzduk ve birlikte zehirli bir ilişki yaşıyorduk. Neyse ki, o bana bunun gerçeğini gösterdi. İlk başta bana karşı tamamen dostça davranmaya hazır değildi, ama Felisha'nın babasının sorununa yardım etmeyi teklif ettiğinde ona davranışından sonra bunu hak etmiştim.

Kardeşim Flynn ve nişanlısı Felisha için yaptığı numara onu öldürebilirdi, bu yüzden hala tepkimin haklı olduğunu düşünüyorum. Yani, kim bir kadını, hayatın kurallarına uymayan güçlü pisliklerle dolu yasadışı bir poker oyununa tek başına gönderir ki? Bu çok tehlikeliydi ve ben Flynn'e ve güvenlik şefimiz Rem'e şiddetle karşı çıktım. İkisi de bana geri çekilmemi ve bu işe karışmamamı söyledi.

Ama tabii ki bu beni daha da sinirlendirdi ve her şey yolunda gitmiş ve o da bu numarayı bir uzman gibi başarmış olsa da, bu beni daha iyi hissettirmede. Tek yaptığı, benim karşı karşıya gelmek istemeyeceğim çok tehlikeli insanların hedef tahtasına kendini koymaktı. Kılık değiştirerek gittiğini biliyorum, ama yine de bu büyük bir riskti.

Her şeyin gerçekleşmesinden önceki gece, onu vazgeçirmeye çalışmak için dairesine gitmek de muhtemelen en akıllıca hareket değildi, ama denemek zorundaydım.

Kapıyı açtığımda, orada öfkeli bir şekilde durduğumu görünce verdiği tepkiyi çok net hatırlıyorum.

"Forrest, burada ne yapıyorsun?" Kafasını hafifçe sağa eğdi, açık kahverengi dalgalı saçları çıplak omuzlarına döküldü. Onu spor sütyeni ve taytla görmek benim için hiç de iyi bir şey değil. Aklım bu düşünceleri görmezden gelmemi söylerken, vücudum ona tepki veriyor. Bu sadece cinsel dürtülerimin sesi ve yıllar boyunca bu sese kulak vererek pek çok hata yaptım.

"Konuşmamız lazım." Kapıyı yüzüme kapatma şansı bulamadan onu itip geçtim.

Alnındaki kırılganlıklara ve düz bir çizgi halinde olan dudaklarına bakılırsa, beni gördüğüne pek de memnun değil. "Tabii, gir hadi, pislik, çünkü mahremiyetime hiç değer vermiyorum." Evet, burada olduğum için kesinlikle kızgın.

"Bunu yapamazsın." Ceketimin düğmelerini açarak ona dönüyorum. Yumruklarım sıkılmış, omuzlarım gerginleşiyor, çünkü onun tehlikede olduğu düşüncesi beni heyecanlandırıyor.

O bana gülerek patladığında, hayal kırıklığıyla hafifçe grileşmiş siyah saçlarımı elime alıp geçirdim. "Forrest, bunu unutmalısın. Sana daha önce de söyledim. Felisha'nın yardıma ihtiyacı var ve ben ona yardım edebilecek konumdayım. Konu kapanmıştır. Şimdi evine git," diyor, dönüp elini kapı koluna koyuyor, ama ben onunla henüz işim bitmedi.

"Hayır. Bu poker oyununa karışmanı yasaklıyorum." Beni bu kadar kolayca reddetmesine öfkelenerek, odanın diğer ucuna doğru ona doğru fırladım. "Şimdi iptal edeceksin. Beni duyuyor musun!"

Ama ben ona yaklaştıma başladığımda duvara yaslanmak yerine, yerinde duruyor ve yüzündeki ifade saf nefret dolu.

"Hiçbir erkek bana ne yapacağımı söyleyemez." Parmağını göğsümün ortasına koydu, gözlerindeki zehir, ona karşı haddimi aştığımı anlamam için yeterliydi. "Şimdi siktir git!" Bana bağırıyordu, ama derin homurtusu, gitmem gerektiğini anlamam için yeterliydi.

"Umursadığım için özür dilerim." Gözlerinin içine bakıyorum, elimi bileğine koyuyorum ve parmağını göğsümden çekmek için aşağı doğru itiyorum. "İşler bok olduğunda beni arama. Oh, doğru ya, sen yeterince güçlüsün, bir erkeğin yardımına ihtiyacın yok. Kendi savaşlarını kendi ellerinle veriyorsun."

Ellerimi beline koyup onu nazikçe kenara çekiyorum ve kapıyı açıyorum. Kapıdan geçmeye başladığımda, bana bağırıyor, o kadar yüksek sesle ki, eminim bütün bina duyuyordur.

"Seni küstah pislik. Benim yeteneklerimden ve gözünü kırpmadan seni yere serip sırt üstü yatırabileceğim gerçeğinden tehdit mi hissediyorsun?"

Onun sözleri beni öfkelenendirir ve ona dönerek yüzüne bakarım. "Oh, kendini övme. Eğer sevişmek istiyorsan, söyle yeter. Seve seve kabul ederim." Ve eğer dönüp sözlerimi söylemeseydim, benimle yatma düşüncesine verdiği çok hafif tepkiyi asla göremezdim.

İlk başta, sözlerim onu tahrik ettiğini sandım, ama sonra bunun öfkeyle ilgili bir tepki olduğunu anladım.

"Git artık, Forrest. Herkesin yanında nazik davranmaya devam edeceğiz ama bunun ötesinde bir şey olacağını sanma. İyi geceler." Kapı bana doğru açılır, ben de geriye doğru adım atarım ve kendimi yine koridorda bulurum, kapı yüzüme çarpar.

Siktir!

Kapının dışında durup siyah lekeli ahşabı izlerken, durumu daha da kötüleştirdiğimi biliyorum. Çünkü ne olursa olsun, o prensip olarak geri adım atmayacak ve fikrini savunmaya devam edecek.

O gece, üzerinden altı aydan fazla zaman geçmesine rağmen, hala kafamda çok net bir şekilde duruyor. Neyse ki o gece bana olan öfkesi geçti ve birbirimizi öldürmeden iletişim kurmayı başardık. Muhtemelen ilk başta onu çok sık görmediğim için, ama hayır kurumu kapılarını açtığında, ben mali işler sorumlusu olduğum için yönetim kurulu toplantılarında benimle vakit geçirmekten başka seçeneği yoktu.

Bu yüzden, onun bu gece burada olacağını ve muhtemelen geçen geceki otoriter tavrımdan dolayı hala bana kızgın olan Harper'ın da burada olacağını bildiğimden, ikisi birkaç içki içip bana karşı birleşmeye karar verirlerse, gerçek bir kavga yaşayabilirim. Ancak alkol genellikle Harper'ın flörtçü yanını ortaya çıkarır, bu yüzden gece ilginç geçebilir.

Neden beni olduğum gibi seven bir kadın bulamıyorum? Elbette, kibirli bir pislik olabilirim, ama doğru kadını bulursam, ona dünyayı veririm, kalbimin anahtarını da dahil, bu da ona her zaman böyle olmadığımı gösterir. Sadece, sert dış görünüşümü aşip gerçek beni tanımak için uğraşacak birini hiç bulamadım.

Asansör kapıları açıldığında, Flynn çıplak ayakla, kot pantolon ve gömleği pantolonunun dışına çıkmış bordo renkli bir gömlek giymiş olarak orada duruyor. Arka planda kahkahalar duyuyorum ve bu gece ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu biliyorum. Arkadaşlarım, birkaç bira ve iyi kahkahalar. Sosyal ortamlarda bir araya geldiğimizde, hayati önem taşımadıkça iş konuşmaları yasaktır ve bence arkadaşlığımızın bu kadar güçlü olmasının nedeni budur.

"Selam kardeşim." Beni kucaklayarak, elinde tuttuğu birayı elime tutuşturur. "Bunu daha yeni açtım, yani artık üzerinde senin adın yazıyor."

"Harika," derim ve ilk yudumu alırım. Boğazımdan aşağı kayarken boğazımdan aşağı kayarken rahatlatıcı bir his uyandırıyor.

Onun yanından geçip daireye girdiğimde Nic ve Tori'nin burada olduğunu görüyorum ve onlara doğru yürüyüp kanepeye oturmak için ilerlerken, Felisha'ya yardım ettiği mutfaktan onun sesi geliyor. Harper zaten burada ve en yakın arkadaşıyla epik bir kız sohbetinin ortasında gibi görünüyor. Sesinin yüksekliği bana bunun yoğun bir hikaye olduğunu söylüyor ve ben sadece bunun benimle ilgili olmaması için dua ediyorum. Kasten dinlemiyorum ama onun söylediklerini duymaktan başka seçeneğim yok.

"İkinci kadeh şampanyadan sonra, onun evine gitmeye hazırdım, ama o pislik beni yanağımdan öptü, akşam yemeği için teşekkür etti ve bir bahane uydurup gitti. Ne halt yiyorsun sen? Beni yemeğe çıkardı, ben de onunla yatakta çılgınlar gibi sevişmeye hazırdım, ama o öylece gitti. Ne halt yiyorsun sen, kim bu kadar güzel bir şeyi kaçıır ki, cidden."

Harper bana sırtını dönmüş durumda ve Felisha bana el salladığında, Harper'ın konuşma havasında olduğunu ve onu durdurmak istemediğini anladığım için, Harper'ın benim odaya girdiğimi fark etmediğinden eminim. Ama bu, onun omzunun üzerinden bana bakması için yeterli ve gözleri şimdi bana odaklanıyor. Ve ben bir aptal olduğum ve son zamanlarda onun yanında sözlerimi tutma yeteneğimi kaybetmiş gibi görüldüğüm için, bu geceyi yanlış bir başlangıca sürükleyecek bir şey söylüyorum, bunu biliyorum.

Felisha'ya el sallayarak, Harper'a mırıldanıyorum, "En azından sana akşam yemeği yedirmesine izin verdin, ama yine de, sanırım bunun nedeni onun masaya getirdikleriyle ilgilenmiş olmandı." Gözlerinin kararmasını görünce zihnimde kendime bir tokat atıyorum ve sesindeki alaycı ton, benimle uğraşmaktan memnun olduğunu gösteriyor.

"Evet, teklifini kabul etmemesi ne yazık, çünkü menüden kalıcı olarak kaldırılmadan önce sadece belirli sayıda kez menüye koyabilirsin." Bunun üzerine, ona ölümcül bakışlar atan Felisha'ya döner ve bunun söylediği şeyden değil, ona benim yasak bölge olduğumu ve benimle flört etmeyi bırakmasını söylediğinden olduğunu anlarım. Tabii bunun bir fark yaratacağı da yok.

Nic'in beni çağırması, ondan uzaklaşıp onun ve Tori'nin karşısına oturmam ve günlerinin nasıl geçtiğini öğrenmem için yeterli. Dün gece kır evlerinde geçirmişler ve bugün ata binmişler. Benim tarzım değil, ama onun şehir dışına çıkmayı sevdiğini biliyorum. Hepimizin bizi rahatlatan farklı şeyler var ve bu ikisi kendileri için işe yarayan şeyi bulmuşlar.

"Günün nasıl geçti? Çalıştığını söylersen mutlu olmam," diyor Tori. Nic ile birlikte olduklarından beri grubun anne figürü haline geldi ve en genç olmasına rağmen bu rolü iyi taşıyor gibi görünüyor. Sanırım bu, şirketin sahibi ve başkanı ile birlikte olmasından kaynaklanıyor.

Flynn, Avustralya'da Nic ile tanıştığında, ilk günden itibaren en iyi arkadaş oldular ve Nic'i neredeyse beş yıldır tanıyor olmama rağmen, o da artık en yakın arkadaşlarımdan biri. Büyükbabasından miras kalan otel zincirini devralmak için İngiltere'ye geri döndü

Flynn ona, tüm mali işlerini emanet edebileceği kişinin ben olduğumu söyledi. Kardeşimin benimle ve kariyerimdeki başarılarımla gurur duyduğunu ilk kez duyuyordum. On beş yıl ayrı kaldıktan sonra kardeşimi yeniden tanımak biraz zaman aldı, ama çok geçmeden, birlikte büyüdüğüm küçük kardeşim gibi beni sinirlendirmeye başladı ve bu aslında hoşuma gitti. Beni deli etse de, onu seviyorum.

"Tamam, o zaman sana söylemeyeceğim." Yüzümde bir gülümsemeyle, Nic kahkahaya boğulurken bir yudum daha biramdan içiyorum.

"Forrest, ne zaman senin ciddiyetini ortadan kaldıracak birini bulacağız? Biraz rahatlamam lazım, hafta sonları bunun için var." Tori kısmen ciddi olsa da, benim asla değişmeyeceğimi bildiği için bana gülüyor.

"Hey, kızlar, Forrest'ın kışındaki çubuğu çıkarıp biraz rahatlamasına yardımcı olacak bir kadın bulmalıyız," diyor Tori, Harper ve Felisha'ya seslenerek. Ben biramı tükürürken, mutfaktaki iki kız da şampanyalarını boğazlarına kaçıırıyor.

"Bunca zaman geçmesine rağmen, hala ağzından çıkan bazı sözlerle beni şaşırtmayı nasıl başarıyorsun?" Nic, Tori'ye gözlerini devirir ve Tori sadece omuzlarını silker.

"Ne, bu doğru. Hayatında bir kadına ihtiyacı var. Benim hayatımda olduğum için senin hayatının ne kadar daha iyi olduğuna bir bak." Tori'nin bir özelliği varsa, o da Nic ile olan ilişkisine olan güvenidir. Birbirlerini ne kadar sevdikleri şüphe götürmez.

"Belki de bu yüzden sürekli huysuzdur." Harper bize doğru yürür ve sohbe katılmaktan mutluluk duyar.

"Hayır, o doğduğundan beri böyleydi. Görünüşe göre, kaşlarını çatmayı o kadar iyi öğrenmiş ki, gülümsemeyi öğrenmeye hiç zahmet etmemiş."

"Flynn, kardeşine nazik davran." Felisha da kanepelere otururken onun omzuna hafifçe vurur ve peynir tabağını sehpayaya koyar.

"Ughhh, annem gibi konuşuyorsun Felisha," der ve yanıma otururken saçımı karıştırır, bunun beni deli ettiğini bilir.

Eminim ki beni sinir etmek hayatını misyonu haline getirmiştir ve Felisha sahneye çıktığından beri durumun o kadar da kötü olmaması benim için bir şans, çünkü nihayet kırk yaşında kardeşim biraz olgunlaşmaya başladı

. Tamamen olgunlaştığını söyleyemem, ama daha iyiye gidiyor. Muhtemelen nişanlısına çok fazla ilgi gösterdiği ve diğerlerine ilgi göstermediği için.

"İğrenç, kız arkadaşını annen gibi görme." Tori, sanırım ilk kadeh şampanyasını bitirirken kıkırdıyor.

"Öyle değil, lütfen kafama öyle bir görüntü sokma." Rem, Elouise ve Cherie daireye girerken herkes gülmeye başlar.

"Geciktiğimiz için özür dileriz, bakıcıyı ayarlıyorduk ve Rem de tabii ki ofisinde bir işleri hallediyordu," diyor Elouise rahat bir şekilde ve üçümüz de başımızı ona çevirip, bizim de bilmemiz gereken bir şey olup olmadığını kontrol ediyoruz.

"İşle ilgili değil, çiftlikle ilgili, sakın olun beyler," diyor Rem ve vücudumun tekrar gevşediğini hissediyorum, en azından Harper ve Cherie odadayken her zamanki kadar.

Flynn çoktan ayağa kalkmış, Rem için bir bira daha açıyor ve Elouise ile Cherie'yi çağırıyor. "İçki ister misiniz bayanlar?" Birayı ve açılmış şampanya şişesini havaya kaldırıyor. "Kırmızı veya beyaz şarap da var, daha sert bir şey isterseniz, tabii ki menüde o da var."

"Aman Tanrım, daha sert bir şey içmeye başlarsam, akşam yemeğine kadar ya uykuya dalmış ya da bayılmış olurum. Bana biraz köpüklü içki yeter, teşekkürler." Elouise ona doğru yürür ve Cherie de onu takip eder.

"Aslında bira mükemmel olur." Cherie, elinden zaten açılmış olanı alır ve Rem için başka bir tane açması için onu bırakır.

"Hey, biramı çaldın," Rem, kanepenin arkasında durup onu izlerken ona seslenir.

"Uyuyan kaybeder, dostum." Herkes güler.

Nic, Tori'nin bardağını doldurur, böylece herkesin elinde bir içki olur.

"Arkadaşlara ve hayatın daha az kaotik olmasına." Flynn birasını kaldırır ve hepimiz kadehlerimizi tokuşturmaya başlarız.

Neyse ki Rem yanımdaki kanepeye oturur ve kızlar odanın bir tarafına geçerler. Nic, başlamak üzere olan dedikodu seansının ortasına girmeden önce koltuklarını değiştirmelerinin iyi bir fikir olduğunu anlar. Ancak o rahatına bakmadan önce Flynn balkona çıkmamızı önerir ve hepimiz buna minnettar oluruz, çünkü kızların sesleri giderek yükselmeye başlamıştır ve hepsi aynı anda konuşmaya başlamıştır

Bu kadınlar, aynı anda birden fazla konuşmayı takip etme becerisine sahip gibi görünüyor.

Benim için ise bu durum kafamı karıştırıyor.

"Ummm, Harper'la içeride ne oldu öyle?" Flynn'in bu konuyu bırakmayacağını tahmin etmeliydim.

"Ne?" diye cevap veriyorum, neyden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmaya çalışarak.

"Bana bu saçmalığı anlatma. Akşam yemeği hakkındaki yorumun, söylediğinden daha fazlasını içeriyordu, onun cevabı da öyle. Sanki şifreli konuşuyordunuz. Onu sikmemiş olsan iyi olur, çünkü yemin ederim, Felisha ikinizi de öldürür ve ben de onun arkasında durup bunu düzgün bir şekilde yaptığından emin olurum."

"Oh dostum, yine başlıyoruz." Nic ikimizden de uzaklaşır ve sanki bilmek istemiyormuş gibi korkuluğa yaslanır.

"Beni çok dikkatli dinle, küçük kardeş. Harper'la yatmak isteseydim, senin iznine ihtiyacım olmazdı, ama bil diye söylüyorum, istemiyorum, o yüzden kafanı sok, pislik." Ona yaklaşır yüzümü ona o kadar yaklaştırdım ki mesajı net bir şekilde alsın.

Benim hayatım, benim kararlarım!

"Tepkin bana aksini söylüyor." Tepkimle aramızda yarattığım gerginliği kırmak için ondan uzaklaşıyorum. "Akşam yemeği hakkındaki konuşmayı açıkla." Flynn'in önceki neşeli tavrı kaybolmuştur. Ben söylemedikçe bu konuyu bırakmayacaktır.

"Peki." İç çekip saçlarımı elime alıp gözlerine bakarak, onu asansörde gördüğümü ve sonra akşam yemeği ile kapısına geldiğimi, çünkü onun inatçı bir baş belası olduğunu açıklıyorum. "Hepsi bu kadar, ve o benim binamdaki geçici daireye taşındığında, senin sözlerini tekrarlamak gerekirse, kız arkadaşına yardım etmek için, *'ona göz kulak ol ve ona bak'* demiştin. Ben de bunu yaptım. Yardıma ihtiyacı olan bir arkadaşına yardım ettim, o yardım kabul etmek istemese de."

Nic'in omuzları titriyor, gülmediğini göstermeye çalıştığını belli ediyor, ama Rem bunu saklamaya bile çalışmıyor.

"O zaman bir dahaki sefere akşam yemeğini kendi başına yiyebilir. Hala bekâr olmasına şaşmamalı," diye homurdanarak dışardaki sandalyelerden birine oturup biramdan büyük bir yudum alıyorum. Kafamda, bunun çok daha sert bir şey olmasını diliyorum.

"Aynı zamanda bekar, inatçı ve çoğu gün huysuz olan adam diyor bunu." Nic arkasını dönüp korkuluğa yaslanırken, Rem de onun yanına oturuyor.

"Siz ikiniz okul çocukları gibi kavga etmeyi bitirdiniz mi? Lanet olsun, anneniz size nasıl katlandı?" Nic gülümsüyor çünkü o da bizim kadar iyi biliyor ki, biz hala birbirimizi seviyoruz ve beş dakika sonra her şey unutulacak.

"Sinir bozucu oğlunu dünyanın öbür ucuna gönderdi, böylece ona katlanmak zorunda kalmadı," diyorum, ses tonumu şakacı bir tona çevirerek Flynn'in bunu ciddiye almadığımı anlamasını sağlıyorum.

"Keşke öyle olsaydı. Ailenin altın çocuğu Forrest'ın sürekli övgülerinden kurtulmak için kendi isteğimle gittim. İstedğim her şeyi yapabildim ve annem ne yaptığımı hiç bilmiyordu, harikaydı." Kendinden gurur duyarak, Nic'e yumruklarını çarpıştırmak için elini uzatıyor ve yüzlerindeki gülümsemeler, Sydney'de birlikte geçirdikleri playboy günlerini hatırladıklarını gösteriyor.

"Oh, lütfen, hepimiz senin altın çocuk olduğuna biliyoruz." Her zaman girdiğimiz bu tartışmadan bıktığım için, konuyu değiştiriyorum çünkü Flynn'in beyni dikkatinin dağılmasıyla bir düşünceden diğerine kolayca geçebildiğini biliyorum. "Devam edelim, Kasım sonunda Las Vegas'ta Grand Prix'e gitmek isteyen var mı?" Benzinle çalışan erkeklerin gezisi için hepsinin gözlerinin parladığını görüyorum.

"Ben varım," diyor Rem.

"Tabii ki." Flynn, sormama bile inanamıyormuş gibi bana bakar. "Bu kesin." Nic, istekli olduğunu belirtmek için bira bardağını havaya kaldırır.

"Yani, genç Avustralyalıların

"

"Ayrıca, burası Vegas, bebeğim!" Flynn araya giriyor.

"Harika. Eskiden birlikte çalıştığım bir adam var, şimdi Maclaren takımında çalışıyor ve dün gece onunla mesajlaşıyordum, eğer istersek bana loca bileti ayarlayabileceğini söyledi.

"Grand Prix'i izlemenin tek yolu bu tarz bir şey bence, ama kardeşim, bizi Ferrari takımının pitlerine sokamaz mıydın? Turuncu benim rengim değil ve kırmızı tenime çok daha yakışıyor." Flynn sırtarak şakacı tavrına geri döner.

"Üzgünüm. Sorun değil, ona sadece üç bilet gerektiğini söyleyeceğim, çünkü sen turuncu giyemezsin..." Cümlemi bitirmeden

cevabını vermeye başlar.

"Sakın yapma!"

"O zaman, senin bedeninde bir turuncu tişört geliyor." Bana gösterdiği orta parmağına hepimiz gülüyoruz.

Nic gülüyor. "Turuncu olması umurumda değil, o benim Avustralyalı sürücüm Piastrî'nin takımı, o yüzden bana tüm turuncu şeyleri getir!"

"Kızlara kim söyleyecek?" Rem bana sanki bu benim görevimmiş gibi bakıyor.

"Oh, ben değil, hiç şansın yok. Onlar senin problemin, unuttun mu? Bir dakika önce bana hatırlattığın gibi, ben burada mutlu bir şekilde bekârim ve hiçbir bağım yok." Şimdi de onlar inlerken gülme sırası bende.

"Neden endişelendiğinizi anlamıyorum. Sanki kızlar hafta sonu için St. Tropez villasına gitmek için bir bahaneye ihtiyaçları varmış gibi. Onları korumak için güvenlik önlemlerini artırın, onlar yokken biz de hiçbir şey için endişelenmeyelim."

Onlara, bizimle tanışmadan çok önce hayatta kalmış yetişkin kadınlar olduklarını hatırlatmak istiyorum. Ama aynı zamanda, hepsi tanınmış arkadaşlarımla birlikte oldukları için artık ek bir risk altında olduklarını da biliyorum, bu yüzden ekstra endişelerini anlayabiliyorum.

Birkaç içki ve kardeşimin eski şefinin muhteşem akşam yemeği sonrasında, gece sona ermek üzere. Kızlar, beklendiği gibi, bizim ayrılacağımız için kızgınmış gibi davrandılar ve sonra hemen Felisha'nın Fransa'daki villasında geçirecekleri hafta sonu planlarını yapmaya başladılar. Onlar Kentwall özel jetini, biz ise Darby jetini kullanacağız. Yaşadığımız hayat ayrıcalıklı bir hayat.

"El kanepede derin bir uykuya dalmadan onu eve götüreceğim." Rem ayağa kalkar ve ona yardım etmek için elini uzatır.

"Hey, bu adil değil, evdeki o iki minik insan çok yorucu." Şikayet ediyor gibi görünse de, Elouise, Rem'in oğlu Blaise ve küçük kızları Gemma için mükemmel bir anne.

"Kimse buna itiraz etmiyor, sadece o minik insanlar sabah erkenden uyanmadan önce sana biraz uyku çekme şansı vermek istiyorum." Rem, hepimiz ayağa kalkıp iyi geceler dilemek için hazırlanırken onu kolunun altına alır.

Ve hepimiz ne kadar yorgun olduğumuzu fark etmeye başlarız.

"Harika bir geceydi, teşekkürler çocuklar." Cherie, Rem'in arabasıyla eve gidecek, bu yüzden onlarla birlikte asansöre doğru yönelir.

"Şoförüme mesaj attım, birazdan burada olacaklar. Sen ve Harper de binmek ister misiniz?" Nic ikimize de bakar ve umarım Harper aynı arabaya binmek için sorun çıkarmaz.

"Bu harika olur, teşekkürler Nic," diye tartışmadan kabul eder.

"Taksi çağırmam gerekmeyecek, teşekkürler." Ona baktığımda, taksiyi seçmem gerekmiş gibi bana öfkeyle bakıyor.

Kararımı değiştirmeyeceğim, Harper bunu kabullenebilir.

Ön koltukta şoförün yanında oturmayı tercih ediyorum ve apartmanımın önüne geldiğimizde, normal bir beyefendi gibi davranıp arabadan inip Harper'a kapıyı açıyorum.

"Gerek yok," diye mırıldanıyor, vedalaştıktan sonra arabadan iniyor.

Bu kadın beni çileden çıkarıyor.

"Yine de yapıyorum. Her erkekten beklemen gereken bir şey, bu bir saygı göstergesidir." Ön kapıya doğru yürürken onun arkasında kalıyorum ve Ferris'in bizi karşılamak için orada beklediğini görüyorum.

"Güzel bir akşam geçirdiniz mi, Bay Taylor ve Bayan Williams?" Basit bir soru ama ikimiz de ona sadece homurdanarak cevap verip asansöre doğru yürümeye devam ediyoruz.

Sessizce kapının açılmasını bekliyoruz ve içeri girdiğimizde de pek bir değişiklik olmuyor, ben de her birimizin katının numarasını basıyorum.

Asansör hareket etmeye başladığında, Harper'ın ne kadar süre sonra pes edip bana hakkımda ne düşündüğünü söyleyeceğini bekliyorum.

Sanki geri sayım yapabilirdim, üç, iki, bir...

"Senin neyin var, neden beni çekici bulmuyorsun?" Harper, alkolün yardımıyla tam olarak düşündüğünü söylemeye başlar.

Kahretsin, buna nasıl cevap vereyim? Gerçeği mi, yoksa duymak istediği şeyi mi?

Her iki durumda da, başımı belaya sokacağım, bu kesin. "Harper, bu oyunu oynamayalım," diyorum, asansörün onun katına ulaşması için yeterince zaman kazanmaya çalışarak.

Asansör onun katına ulaşana kadar.

"Ne zaman oynamadığımı anlayacaksın?" Bana dönüyor ve ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyorum.

"Erkekler senin için sadece oynayıp sonra attığın oyuncaklar değil mi?" O, oyun oynamadığını düşünerek beni sinirlendirirken, neredeyse kükrüyorum.

oyun oynamadığını düşünerek beni sinirlendiriyor.

"Hayır, onlarla iyi vakit geçirmek ve sonra yoluna devam etmek için oradalar. Karşılıklı bir anlaşma." Asansörün etrafındaki gürültü azalıyor, onun katına yaklaştığımızı gösteriyor. "Ve benim soruma cevap vermedin, neden senden tiksiniyorum?"

Ve o anda patladım.

Elini tutup onu asansörden dışarı çekip kapısına götürdüm. "Aç şunu. Hemen!" Bu konuşmayı koridorda yapmayacağım.

Gözlerindeki bakıştan, sesimin derinliğinden, beni çok fazla zorladığını anladığımı anlıyorum.

Kapıyı açar, ben de hemen arkasından içeri girerim ve kapı arkamdan kapanır kapanmaz onu duvara dayarım.

"Sorun da bu. Keşke beni itseydin, çünkü o zaman sen o lanet ağzını açıp benimle flört etmeye başladığında, bunu yapma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalmazdım." Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum ve tadı tam da hayal ettiğim gibi, tatlı ama gizli bir sorun kokusu da var. Dudakları çok yumuşak ve dolgun, onu bu kadar çabuk ele geçirmem onu şaşırtıyor ve nefes nefese kalıyor, bu da bana dilimi derinlemesine sokup ağzını ele geçirme şansı veriyor. Bütün gece onu öpmeye devam etmek istiyorum, ama bunun yerine hızla geri çekiliyorum ve başımı eğip ağzımı kulağına yaklaştırıyorum.

"Gerçek şu ki, bana yakın olduğun her an beni çok tahrik ediyorsun. Duymak istediğin bu mu, Harper?" Elini aşağı çekip, söylediklerimi açıkça doğrulayan sikime koyuyorum.

Ağzı açık, ama ses çıkmıyor.

"Bir gecelik ilişkiden fazlasını yaşamaya hazır olduğunda, nerede olacağımı biliyorsun." Geri adım atıp, dönüp ön kapıyı açarak çıkıyorum ve duyabildiğim tek ses onun ağır nefes alıp veriş.

Kapıdan çıkarken, ona son bir yorum bırakıyorum. "Ve ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz, değil mi? İyi geceler."

Kapıyı kapatıp, düğmeye bastıktan sonra hemen açılan asansöre doğru koşuyorum. Nefesim hızlanmış, terliyorum ve boş asansörde kendi kendime mırıldanıyorum. "Ne halt ettim ben? Onunla birlikte olmak istemiyorum."

Hâlâ yanan dudaklarımı başparmağımla okşuyorum. Bu kadar iyi hissettirmemeliydi... ama hissettirdi ve şimdi başım belada.

Üçüncü Bölüm

HARPER

"Forrest, Forrest, Forrest, üstünlük senin elinde olduğunu düşünüyorsan, yanılıyorsun." Beni duvara dayadığı yerden itiyorum ve şunu söylemeliyim ki, o pantolonun içinde etkileyici bir paket taşıyor.

Bunun böyle olacağından hiç şüphem yoktu.

Doğruca banyoya gidiyorum, sadece duş alıp yatağa girmek istiyorum, ama suyun altına girdiğim anda, onun öpücüğü ve giysilerinin altında saklanan vücudu düşünceleri beynimi ele geçiriyor ve hiç düşünmeden bir adım dışarı çıkıp vibratörümün bulunduğu çekmeceye uzanıyorum. Bu hafta kimseyle paylaşamadığım zevki kendime vermekten utanmıyorum.

Kendimi tatmin ettikten sonra, kurulandım ve aynada kendime baktım, gülümsedim çünkü Forrest'ın pes etmeye başladığını biliyordum ve beni istemediğini düşünse de, kesinlikle istiyordu ve buna karşı koymak gittikçe zorlaşıyordu.

Yakında o sert dış kabuğunu kıracağım ve onunla harika bir gece geçireceğiz, sonra da keşke daha önce yapsaydık diye düşüneceğiz. Bana daha ciddi bir ilişki aradığı gibi saçmalıklar söyleyebilir, ama daha önce de tek gecelik ilişkiler yaşamış, öyleyse sonsuza kadar birlikte yaşayacağı mutlu karısını bulmadan önce bir tane daha ne fark eder ki?

Çünkü o kesinlikle ben olmayacağım.

Kız kardeşlerim ve annemle görüşmeyeli haftalar oldu ve bu sabah grup sohbetimizde annemin bana bunu kibarca hatırlattığı bir mesaj vardı.

Anne: Ajandamı kontrol ediyordum ve bir sonraki akşam yemeğimizi kaçırmış olmalıyım çünkü orada bulamıyorum.

Bunun nedeninin rezervasyon yapmamış olmamız olduğunu çok iyi biliyor, ama kız kardeşim kız kardeşlerimizin sohbetine annemizin

Yokum.

Amanda: 27'sinde saat 19:00'da kimler gelebilir?

Harper: Ben yapamam, ama 29'unda öğle veya akşam yemeği, 30'unda, bu olur mu?

Rachel: 29'unda öğle yemeği yapalım, sonra onsuz dışarı çıkabiliriz.

Annemin grup sohbetine geri dönüp, sanki her şey ayarlanmış gibi davranarak onu eğlendirirken içimden gülüyorum.

Harper: Bu sefer öğle yemeği olduğu için ajandana yazmayı unutmuş olmalısın. 29'unda saat 12'de The Ritz'de.

Asistanıma restoran rezervasyonu yapması için mesaj atarken cevap veriyorum.

Anne: Ah, ne aptalım. Sabırsızlanıyorum, kızlarımı özledim.

Hepimiz mesajı beğeniyoruz ve sonra kızlar sohbetine geri dönüyoruz

sohb
etimi
ze
geri
dönd
ük.

Rachel: Ivy ile öğle yemekleri ve Oliver'ın mutlu eşi olmanın dışında ona bir hobi bulmalıyız.

Amanda: Ne zaman bu kadar muhtaç hale geldi? Bu akşam yemekleri/öğle yemekleri gittikçe sıklaşıyor.

Harper: Ona bir şans verin, biz onun hobisiyiz. O sadece iyi bir anne olmaya çalışıyor. Biz şanslıyız.

Babam bizi terk ettiğinde annemin yaşadıklarını düşünüyorum ve sonra onun, İngiliz tabloidlerinden ve kaybettiği paranın sahiplerinden saklandığı ABD'de öldürüldüğünü öğrenmek de aynı derecede zordu. Terk edilmek ve sonra da ölümü. Yaptıkları için ondan nefret ediyordu, ama eminim ki derinlerde bir yerlerde onu hala seviyordu, bu yüzden onu kaybetmek ona iki kat daha fazla zarar verdi. Bundan kurtulması yıllarını aldı ve Oliver ile tanışana kadar, onun bugün olduğu güzel kadına dönüşmeye başladığını görmedik.

Harper: Ayrıca, çözüm çok basit! Biriniz ona torun verin.

Rachel: Neden biz?

Amanda: Evet, sen en büyüksün.

Harper: Ve senin bir erkek arkadaşın var, ayrıca çocuklar bana kurdeşen döküyor.

Rachel: Of, yine başlıyoruz, "Asla evlenmeyeceğim ve çocuk sahibi olmayacağım" konuşması. Bu konuşma da senin gibi eskidi. Kırk yaşına girdiğinde, zamanın dolacak. Bir erkek bul ve onun çocuğunu yap, böylece ben yapmak zorunda kalmayayım.

Harper: İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz, bu yüzden Amanda, sana güveniyoruz.

Amanda: Vay canına, Stephen ve bana baskı yapmaktan başka bir şey yapmıyorsun. Zavallı adam henüz parmağıma yüzük bile takmadı.

Rachel: Neden sen ona evlenme teklif etmiyorsun? Neden her zaman erkekler evlenme teklif etmek zorunda?

Ve işte, dünyadan istediğini almaya hazır olan yirmili yaşlarındaki modern bir kadının güçlü görüşü. Kendine güvenip ayağa kalkıp hayatını kendi şartlarına göre yaşayabildiği için çok mutluyum. Ben de öyle bir hayat yaşıyorum, ama benimki babamın travmasından kaynaklanıyor, Rachel ise annemle benim hissettiğimiz her şeyi gerçekten hissedebilecek kadar küçük değildi.

Onun özgüveni, sadece bir milenyum çocuğu olmasından kaynaklanıyor. Onlar, kadınların eşitlik için mücadele ettiği bir dünyada büyüdüler, ya da dürüst olmak gerekirse, mücadele etmiyorlar, sadece hayatlarında istedikleri şekilde eşitliği elde ediyorlar ve bunu izlemek heyecan verici.

Amanda: Çünkü ben romantik biriyim ve istediğim şey bu, bunda yanlış bir şey yok.

Rachel: Vay canına, ben öyle bir şey demedim, sadece bana göre değil.

Kız kardeşlerim arasında beş yaş fark var ve birbirlerine benziyor olsalar da oldukça farklılar. Amanda aşkı sever, bu kadar basit. Her fırsatta romantik komedi filmleri izler ve kitaplar okur. Çiçekler, akşam yemeği randevuları ve yazın parkta yürüyüşler ile başını döndürülmeyi sever. Üniversiteden sanat diploması var ve bir yayınevinde editör olarak çalışıyor. Birkaç yıldır ona kendi kitabını yazması için cesaret vermeye çalışıyorum, ama o beni sürekli başından savıyor ve kendi yolunda mutlu olduğunu, diğer yazarların kitaplarını olabildiğince iyi hale getirmelerine yardım etmekten memnun olduğunu söylüyor. Ama belki bir gün kafasında görmezden gelemeyeceği bir hikaye oluşacak ve bu onu kelimeleri kağıda dökmeye ilham verecektir.

Rachel ise üniversite sonrası hayatında iyi para kazanıyor ve bu parayı kıyafetlere, çantalara, ayakkabılara ve dünyayı gezmeye harcıyor. Ama aynı zamanda cumartesi geceleri arkadaşlarıyla balta atma partisine gitmeyi ve ardından

gece kulübüne gidip kapanana kadar parti yapıyor. Özellikle de son erkek arkadaşı onu dizginlemeye çalıştığı için, bu onu daha da fazla parti yapmaya itti. Annem onun için endişeleniyor ama ben endişelenmiyorum. O sadece hayatını en iyi şekilde yaşıyor ve aptalca bir şey yapmayacağına güveniyorum. İletişim bölümünden mezun olduktan sonra, şu anda *Heart Radio*'da yönetici olarak çalışıyor, bu sayede birçok müzik yıldızıyla tanışıyor ve tüm havalı partilere katılıyor. Beni de bazılarına davet ediyor ama dürüst olmak gerekirse, ben o yaşam tarzı için çok yaşlandım. Yine de geçen yıl, sık sık dinlediğim Ed Sheeran'la tanışma fırsatını kaçırmadım.

Harper: Tamam çocuklar, sakın olun.

Rachel: Evet, anne.

Amanda: Sen ve senin lanet emojiğin. Biz on yaşında değiliz.

Rachel: Haydi ama, altmış yaşında da değiliz.

Harper: Siz ikiniz kavga etmeye başlamadan ben gidiyorum. 29'unda görüşürüz xx

Amanda: Ben olmayacağım. Sizinle görüşmek için sabırsızlanıyorum. Yakında görüşürüz. Sizi seviyorum xx

Rachel: Her zaman ben olurum! Ama sen beni yine de seviyorsun

Ve kız kardeşini tekrar kızdırmak için başka bir emoji eklemek zorunda kaldı. Rachel, Flynn'i ve Forrest'a karşı tavrını tanıdıkça bana onu hatırlatıyor. Amanda'yı deli gibi seviyor ama aynı zamanda her fırsatta onu kızdırmaktan büyük zevk alıyor. Babam gittiğinde birbirlerine destek olmak zorundaydılar. Çünkü ben üniversiteyi bitirmekle meşguldüm ve sonra da aileyi ayakta tutmak için o kadar çok çalışıyordum ki, neredeyse hiç evde yoktum. Bu yüzden, birbirlerine çok yakındırlar ama bazen birbirlerini öldürecekmiş gibi görünürler. Ve bu hiç değişmedi.

Aileler. Asla basit değildirler.

Bilgisayarım, on dakika sonra yönetim kurulu toplantım olduğunu hatırlatmak için sesli uyarı veriyor ve günün geri kalanında kız kardeşlerimi, annemi veya kafamda sürekli tekrarlanan o aptal öpücüğü düşünmeye vaktim olmayacağını biliyorum.

Forrest'a biraz baskı yapmanın zamanı geldi çünkü başka bir erkekle yatarken onu düşünemem ve kesinlikle kaçınmam gereken bir yerim var. Eğer o partiye gelmeye hazır değilse, gelecek birini bulurum.

Felisha'nın babası CEO pozisyonundan zorla uzaklaştırılıp hissedarlığından çıkarıldıktan sonra şirketin içinde bulunduğu karışıklığı tartışmamız gereken üç saatlik bir toplantıya dönüştü. Tartışmalar ve uzun çözümler üzerinde konuşmak başıma cehennem gibi bir baş ağrısı getirmeye başladı, ama şu anda bununla uğraşacak vaktim yok.

Her zamanki gibi Felisha'yı koridordan ofisine kadar takip ederek rapor vermeye giderken, her zamanki on beş dakikalık sohbetten daha fazlasına ihtiyacımız olacağını biliyorum. Oturmadan önce, ofisin yan duvarındaki dolapta sakladığımız shot bardaklarını ve tekilayı alıyorum. Baş ağrımı hafifletmek ya da daha da kötüleştirmek üzereyim. Ona işaret edince, bana sadece başını salladı, ben de ikimize birer bardak doldurdum ve bir dikişte içtik, boğazımdaki yanma hissi beni titretmeye başladı.

"Bu çok acı vericiydi." Felisha, midesinde yerleşen tekilanın etkisini hala hissettiğini gösteren bir yüz ifadesiyle bana bakar.

"Ne, toplantı mı, yoksa içki mi?"

İkimiz de kahkahalara boğulduk, ben şişeyi kaldırırken, masasının iki yanındaki koltuklarımıza oturduk.

İç çekiyorum. "Yani, ikimiz de adli muhasebecilerin raporunda ne yazdığını zaten biliyorduk, ama tam şeffaflık istediğin için bunu yönetim kuruluna açıklamak zorunda kalmak pek eğlenceli değildi. Senin için üzülüyorum kızım, ama aynı zamanda seninle gurur duyuyorum. Senin haberin olmadan o pislik babanın yaptığı tüm şüpheli işleri temizlemek gibi zorlu bir görevi bir kez bile geri çevirmedin." Sarılmayı veya fazla duygu göstermeyi seven biri değilim, ama o toplantıda birkaç kez ayağa kalkıp Felisha'ya sarılmak ve yönetim kurulundan bazılarına geri çekilmelerini söylemek istedim.

"Teşekkürler, ama sorun değil. Babamın korkunç bir adam olduğunu ve yaptıklarının iğrenç olduğunu kabul etmezsem, şirket olarak bunu asla aşamayız. Ama lanet olsun, o adamlardan birkaçına siktirip gitmelerini ve bir daha gelmemelerini söylemek istedim. Yeni yönetim kurulu üyeleri aramaya başlamalıyız ve o pislikleri daha modern düşünen insanlarla değiştirmeliyiz. Neyse, yönetim kurulu toplantısındaki saçmalıkları bırakalım da daha keyifli şeyler konuşalım. Son birkaç gündür sohbet edecek pek vaktimiz olmadı. Her şey yolunda mı? Tadilat nasıl gidiyor, konuşmamız gereken bir tarih kaçırdım mı?"

Konuşmamız gereken tarihleri kaçırdım mı?" Onun da benim kadar yorgun olduğunu ve ikimizin de artık iş hakkında konuşmak istemediğini anlayabiliyorum, bu yüzden konuyu değiştirmek benim için mükemmel, ama şu anda erkekler hakkında konuşmak da istemiyorum, bu yüzden sorunun o kısmını görmezden geliyorum.

"Ughh, umarım Flynn ile mutlu bir hayat sürmek için benim yaşadıklarımı takdir edersin." Sandalyeye yaslanarak, ona her zaman söylediğim aynı yoruma gülüyorum. "Ama bunun dışında, her zamanki gibi yavaş da olsa ilerleme kaydediliyor. Ama, aman Tanrım, salon için çok güzel bir tablo buldum, şuna bak." Telefonumu alıp tasarımcıya göndermek için çektiğim fotoğrafı buluyorum.

"Akrilik çiçekler yapan bir sanatçının eseri ve geçen hafta Covent Garden'daki bu küçük çiçekçiye girdiğim anda renkleri beni büyüledi. Onu gördüğüm anda almam gerektiğini biliyordum." Telefonumu ona uzattım ve yüzünün benimki gibi aydınlanmasından, onu benim kadar sevdiğini anladım.

"Oh, Harper, bu muhteşem."

"Biliyorum, değil mi? Bazen hiç beklemediğin yerlerde güzellik bulursun." Telefonumu ondan geri alırken, ofisinin kapısı çalınır.

"Oh, şimdi de ne var, bu gün yeterince uzun sürmedi mi?" Felisha bana gözlerini devirirken mırıldanıyorum.

"Girin," diyor Felisha ve kapı açıldığında Sandon içeri giriyor. O bizim ofislerimizden birine geldiğinde kalbim her zaman biraz sıkışıyor, çünkü hemen bir yerde veya birinde bir sorun olduğunu düşünüyorum. Sanırım Ewan Kentwall dramasından sonra hepimiz hala gerginiz.

"Böldüğüm için üzgünüm bayanlar, ama Harper'ın ofisine gittim ve onu bulamadım, toplantı da yeni bittiği için burayı deneyeyim dedim." Kapıyı arkasında kapatıp yanıma gelerek yanımdaki koltuğa oturur.

Beni aradığına biraz şaşıyorum. "Benden ne istiyorsun?" diye soruyorum, biraz daha dik oturarak.

"Hiçbir şey, ama konuşmamız gerekiyor ve bence Felisha'nın da burada olmasını isteyeceksin." Söyleyeceği şeyden endişeli görünüyor ve bu beni gerginleştiriyor, ki bu benim sık sık hissettiğim bir duygu değil.

"Endişelenmeli miyim?" diye soruyorum. Felisha da bunun dostça bir sohbetten daha fazlası olduğunu hissederek ayağa kalkıyor, etrafta dolaşıyor ve koltuğumun kol dayanağına oturuyor.

Derin bir nefes alır ve ciddiyetle gözlerime bakar. "Hayır, şu aşamada değil, ama söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek." Düşüncelerini toparlamak için bir ara verir

düşüncelerini toparlamak için duraksıyor ve ben sadece söylemesini istiyorum. Sabırlı bir insan değilim.

"Devam et, Sandon," diye Felisha ona patlar.

"ABD'den bir güvenlik uzmanı benimle iletişime geçti, adı Ashton Taylor ve konu baban Ronald Williams ile ilgili."

Yirmi yıldan fazla bir süredir bu ismi yüksek sesle söylememiştim ve şimdi onu duymak, sanki karnıma bir bıçak saplanmış gibi, yıllar önce yaşadığım acı yeniden gerçek oluyor ve nefes alamıyorum. Uzun zamandır gömdüğüm ve bir daha ortaya çıkmayacağını düşündüğüm bir isim ve büyük bir acı ve ıstırap.

Felisha kolunu omuzlarıma doluyor ve onun bana sarıldığını hissetmek, bayılmamak için nefes almayı hatırlamamı sağlayan tek şey.

"Ben her zaman yanındayım." Bu, hayatım boyunca, ailemdeki kadınlar dışında beni önemseyen ve hayatın bana getireceği her şeyden beni korumaya hazır olan tek kişinin Felisha olduğunu hatırlatıyor. Ama ikimiz de babamla ilgili bir şeyle tekrar mücadele etmek zorunda kalacağımızı düşünmemiştik.

"Bunun şok edici olduğunu biliyorum ve keşke seninle konuşmadan halledebilseydim, ama bu mümkün değil." Sandon'un sesi çok düz ve bu konuda ne kadar endişeli olduğunu anlamamı sağlayacak hiçbir ipucu vermiyor.

"O ne... ne istiyordu?" Şu anda kelimeler ağızımdan kolayca çıkmıyor.

Şim

di. "Londra'ya uçmak üzere ve seninle görüşmek istiyor, tabii ki benimle ve ekibimizle görüşmek istiyor. Konuşulacak çok şey var, ama temel olarak üzerinde çalıştığı bir dava var ve bu davada on yedi yıldır hapiste olan ama şimdi serbest kalan bir adamı izliyor ve bu adamın babanın katili Chester Tema olduğu ortaya çıkıyor. Endişelendiği şey ise Chester'ın internette senin adını aradığı ve arama geçmişini taradıklarında, senin şu anki servetinle ilgili soruları da araştırdığı.

"Neden? Neden benim hakkımda bilgi almak istiyor? Babamın suçlarıyla hiçbir ilgim yok. Sahip olduğum her şeyi çok çalışarak kazandım. Annem ve ailemiz, tıpkı onun ailesi gibi her şeyini kaybetti." Şimdi çok hızlı konuşuyorum çünkü mantıklı düşünme yeteneğimi panik ele geçiriyor. "O tehlikeli mi? Tabii ki tehlikeli, babamı öldürdü. Tanrım, beni de öldürecek mi?" Titreme hissediyorum.

"Katılıyorum, evet, tehlikeli biri, ama İngiltere'de sana ulaşamaz. Sabıkası olduğu için ülkeye girişine asla izin verilmez, yani güvendesin," diyor Sandon, beni sakinleştirmeye çalışarak.

"Saçmalık, Felisha sahte bir pasaportla Avustralya'ya uçtu, onu ben bile ayarlayabildim. Ben sadece bir otel zincirinde çalışan bir kadını ve suç dünyası hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Buraya gelmeyeceğini garanti edemezsin. Siktir!" Panik hissi içimi kaplamaya başladığı için koltuğumdan zıplıyorum.

"Harper." Felisha ayağa kalkıp beni tutuyor, kollarıyla sarılmaya çalışıyor ama ben bunu istemiyorum.

"Peki ya ailem, onların peşinde mi?" Kahretsin, onların güvenliğini sağlamalıyım.

"Harper, otur," Felisha dikkatimi çekmek için bana bağılıyor ve omuzlarımdan tutup koltuğuma geri itiyor. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Şimdi Sandon bize bildiklerini anlatsın. Bilgi güçtür, bunu biliyorsun."

Haklıydı ve onun sert tavsiyesi, beynimin döngüden çıkması için ihtiyacım olan şeydi.

"Öncelikle, Ashton Taylor'ı araştırdım ve güvenilir biri. Eski Amerikan ordusu mensubu ve şu anda Chicago'da yüksek güvenlikli bir şirketi yönetiyor. Az önce Remington'la telefonda konuştum ve onun kaynakları da benimkilerle aynı şeyi söylüyor. Ona güvenebiliriz. İkincisi, Chester hala ABD'de güvende ve teorik olarak sahte pasaport alabileceği ihtimaline rağmen, Ashton'ın ekibi onu gözden kaçırmıyor. Üçüncüsü, bizce sen sadece bir basamaksın ve o aslında seninle ilgilenmiyor. Anlaşılan, babanın mali çöküşünün arkasında başka bir adam daha varmış ve o da Chicago'da bazı Amerikan şirketlerini yönetiyormuş. Baban bir suçlu değildi, sadece çok açgözlü olan ve güvenli yatırımların sınırını aşan bir iş adamıydı. Ancak Chicago'daki iş ortağı sadece açgözlü değil, aynı zamanda kirli işler de yapıyordu ve bazı yeraltı suç patronları için para aklıyordu. Elde ettiğimiz bilgilere göre, Chester yıllarca hapisteyken bu diğer adam hakkında bilgi toplamaya başladı ve babanla başladığı işi bitirmek için onu bulmaya çalışıyor. Ve babasını saklanırken bulunduğu tek yapmaya çalıştığı şey olan, ailesinin parasını geri almaktı. Ashton ile konuştuğumuzda, babanızı öldürmek istediğinden emin olmadık, ama o parayı geri almak konusunda hiç vazgeçmemiş gibi görünüyor.

Sandon'un söylediği her Şeyi anlamaya çalışırken, kafamda tek netleşen Şey, onun parasını istediği ve açıkça zihinsel olarak dengesiz olduğu. "Ne kadar? Ona veririm, böylece gider." Evet, öyle yapacağım. Yapacağım. Gerekirse sahip olduğum her Şeyi satarım. "Hayır!" Felisha sertçe sesini yükseltir.

"Onunla hiçbir Şekilde temas kurmayacağız. Ve dürüst olmak gerekirse, bu seni daha fazla tehlikeye atacaktır." Sandon elini uzatıp ellerimi tutarak dikkatimi çekmeye çalışır. "Seni koruyacağız Harper. Sana ve ailene hiçbir Şey olmayacağına söz veriyorum. Bana, ekibimize, Remington'a ve Darby ekibine güvenmeni istiyorum. Şu anda bu çok düşük seviyeli bir tehdit, ama elbette görmezden gelmeyeceğiz. Ashton sadece sahip olduğu bilgileri paylaşmak için yüz yüze konuşmaya geliyor ve bazen bu tür Şeyleri e-postaya yazmamak daha iyidir." Ellerimi tekrar sıkıyor, ama ben çok korkmuşum ki fark etmiyorum, sonra bana bir soru soruyor. "Bana güveniyor musun?"

"Güveniyorum, ama dürüst olmak gerekirse, kızgınım." Ve korkuyorum, ama bunu yüksek sesle itiraf etmiyorum. Korkuma güç vermek istemiyorum.

Uzun zaman önce duygularımı kapatmayı öğrendim. Bunca zaman sonra bunu tekrar yapmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim.

Her zaman sorumluluk alan ve işleri halleden kişi oldum, özellikle de Felisha'nın hayatı paramparça olduğunda, gücümle büyük gurur duydum. Bu yüzden, içimden gelen gücü toplayarak, bu sefer kendim için yapacağım.

Koltuğumda daha dik oturarak, karnımdaki korkuya siktirip gitmesini söylüyorum çünkü bu duygu bana hiçbir fayda sağlamıyor.

"Peki, plan nedir?" Sandon'a bakıyorum ve o cevap vermek üzereyken kapı tekrar açılıyor ve Flynn, Remington ve Forrest Felisha'nın ofisine giriyorlar.

"Kapıyı aldığınız için teşekkürler," diye homurdanırım, onlar bizi çevrelerken ve birini öldürecekmiş gibi görünürken.

"İyi misin Harper?" Flynn eğilip beni kucakladı. Bunu yapabilecek tek kişi oydu. Kardeşçe bir bağ kurduk ama bu bağı nasıl idare edeceğimi tam olarak bilmiyorum, ama itiraf etmeliyim ki, bu hoş bir duygu.

"Uggh, kollarını benden ek, kız arkadaşını kızdırmak istemiyorum." Onu iterek, durumu hafife almaya çalışıyorum.

"Dördüncü nerede? Siz dördünüz normalde bir grup olarak hareket etmez misiniz? Lideriniz eksik," diyorum alaycı bir Şekilde ve biraz

"Bunu yapma," diyor Flynn bana. "Neyi?"

Omuz silkiyorum.

"Komedi kullanarak konuyu saptırmayı. Benim bu taktiğin kralı olduğumu unutuyorsun, bu taktik bende işe yaramaz." Sempatiyle başını yana eğiyor.

"Peki, ne dememi istiyorsunuz? Eminim siz de benim kadar biliyorsunuz. Sandon beni koruyacak ve her şey geçip gidecek. Şimdi işinize dönün. Burada görecektir bir şey yok." Beni izleyen insanların oluşturduğu çemberin etrafına bakıyorum ve hepsinin yüzünde farklı ifadeler var. Remington ve Sandon, onlara güvendiğim için mutlu görünüyorlar ve beyinlerinin ne yapacaklarını düşündüklerini anlayabiliyorum. Felisha endişeli. Flynn, sanki beni tekrar kucaklamak ve tehditten korumak istiyor gibi görünüyor.

Ama Forrest, çok kızgın görünüyor. Gözleri bana odaklanmış durumda ve ben hareket ettiğimde beni takip ediyorlar. Güvenlik ve lojistik onun işi değil, o finansçı, ama şu anda Chester bu odaya girse, en çok endişeleneceğim kişi o olurdu. Vücudunda ateş var ve benim için her şeyi riske atmaya hazır, benimle ilgilenmediği kadın için, çünkü ben tek gecelik ilişki türünden bir kızım - en azından öyle diyor.

Onun yoğunluğu beni büyülediği için gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"O benimle kalacak," diyor Forrest, sözlerine itiraz edilemezmiş gibi.

Ama bu beni trans halimden çıkarmaya yetiyor. "Bekle, ne? Hayır, olmaz. Kendi başımın çaresine bakabilirim, pislik. Senin huysuzluğunun başımda dolanmasına ihtiyacım yok."

"Tartışmaya açık değil." Yine bana sert bir bakış atıyor.

Ve ben cevap veremedim, Sandon ona katılır. "Aslında mantıklı. Adresini şu anki kiralık daire olarak bırakırsak ama o orada kalmazsa, bu ek bir koruma sağlar. Böylece asla yalnız kalmaz ve kapının önüne bir koruma dikmemiz gerekmez, ki o da bundan nefret eder."

"Ben yokmuşum gibi konuşmayın!" Ellerimi belime koyarak Forrest'a doğru fırladım. "Konuştuğumda sürekli seni sinirlendirdiğim için yanımda durmaya dayanamıyorsun, ama şimdi oda arkadaşı olmak istiyorsun. Neden?" diye sordum ve göğsüne ittim.

"Çünkü bana ihtiyacın var." Neredeyse bir hırıltı gibi.

"Şunu açıklığa kavuşturalım, hayatımda hiçbir erkeğe ihtiyacım yok."

Hayal kırıklığıyla homurdanır. "Bana ihtiyacın var. Anladın mı?" Gözleri, beni ikna edebileceğini düşünürcesine bana dik dik bakar.

Burada, başlarını çarpıştırmak üzere olan iki boğa gibi birbirimize homurdanarak dururken, Flynn arkamda konuşmaya başlar.

"Ben, bir kez olsun, kardeşimle aynı fikirdeyim. Ya sizler?" Tüm erkeklerin aynı fikirde olduğunu duyuyorum ve sonra Felisha'nın kolunu koluma doladığını hissediyorum, beni uzaklaştırmaya başlıyor.

"Bize bir dakika ver," diyor ve gözlerim hala Forrest'ın gözlerine kilitliyken beni banyosuna doğru çekiyor.

Kapıyı kapatıp beni kendine doğru çevirir. "Birkaç derin nefes almanı istiyorum, sonra bunu konuşacağız." Sesi nazik değil, sadece sakin ve rahatlatıcı. Beni en iyi ve en kötü halimle gördü. Ve bu, ikisinin ortasında bir yerde.

Nefes almaya çalışmak zor, çünkü kalbim öfkeden deli gibi atıyor, kafam son yirmi dakikada olan biten her şeyi anlamaya çalışmakla meşgul ve içgüdülerim bana, tamamen saçma bir fikir olsa da Forrest'ın dediğini yapmam gerektiğini söylüyor.

"Şu anda en önemli şey nedir?" Felisha'nın elleri omuzlarımda, bu yüzden bakışlarımı ondan ayıramıyorum.

"Bu pisliği bulup işini bitirmek," diye patladım.

"Hayır, Harper, en önemli şey seni güvende tutmak," diyor ve önce kendimi düşünmem için bana yalvarıyor.

önce

lik "Ama kendi evinde değilsin ve dairen güvenli değil," diye karşılık verdi.

ver "Ama şu anda kendi evinde değilsin ve dairen

me

mi

istiy

or.

gerekli güvenlik önlemleri alınmamış," diye karşı çıktı Felisha.

"O zaman ben de seninle birlikte taşınırım." Neredeyse bir çocuk gibi somurtuyorum.

"Üçüncü tekerlek, hatırladın mı? Bundan nefret edeceksin ve arkadaşlığımızı tehdit edecek hiçbir şey istemiyorum."

"Yani, benim işkence görmemi, dayanamadığım ama nedense de ona atlamak istediğim Forrest'la yaşamamı mı tercih edersin? Ve bunu bilmiyormuş gibi bana bakma," diyorum ona, ne derse desin, bunun bir önemi yok, ona hala bir şey hissediyorum.

"Ama yapmayacaksın, çünkü sen onun aradığı türde bir kadın değilsin ve sen seks konusunda duygusal olarak mesafeli olsan da, o öyle değil. Ve sen onu incitecek kadar acımasız değilsin." O iç çeker, ellerini omuzlarımdan indirir ve hâlâ öfkeden yumruklarını sıkmış olan ellerimi tutar.

"Ama o, o odadaki diğer erkeklerden daha fazla seni koruyacak, ve nedenini biliyor musun?"

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Neden?" diye soruyorum.

"Çünkü ne kadar mücadele etse de, seni önemsiyor, ama kendisiyle aynı şeyi isteyen birini bulana kadar gardını asla indirmeyecek ve o kişi sen değilsin. O yüzden, teklifini kabul et, aslında talebini." İkimiz de kıkırdayız çünkü o haklı. "En azından bu Ashton denen adamla konuşup neler olup bittiğini daha net anlayana kadar."

"Ughh, beni bunu yapmaya zorlayacaksın, değil mi?" Ondan uzaklaşarak ellerimi lavaboya koyup aynadan ona bakıyorum.

"Senin güvende olduğunu bilmek geceleri daha rahat uyumamı sağlayacak." Felisha, amacına ulaştığını bilerek bana gülümser.

"Senin için ne güzel, ben ise onun misafir odasında yatıp cehennemi yaşıyorum. Ve vibratörümün sesinden şikayet etmese iyi olur, çünkü o benimle ilgilenmek istemiyorsa, ben kendimle ilgilenirim." O kahkahalarla öne doğru eğilir ve ellerini dizlerine koyar. "Seninle ne yapacağım b e n ? Nasıl olur da yönetim kurulu odasında bu kadar sofistike b i r hanımefendi olup, sonra da ofisimin tuvaletinde saklanarak vibratörlerden konuşabiliriz? Tanrım, yardım et!" Yanıma yaklaşan Felisha da ellerini lavaboya koyar ve bana bakar.

Ciddiyetle yansıtır. "Lütfen bunu benim için yap."

Ve yedi yaşımdan beri bana destek olan arkadaşımı asla reddedemem, onun hala bana destek olduğuna inanmak zorundayım.

İnleyerek geri adım attım, kıyafetimi düzelttim ve ona baktım.

"Seni sevdiğim için şanslısın, ama bu ceza için bana büyük bir borcun var!" diye sertçe söylüyorum ve sonra dönüp, tüm özgüvenimle kapıdan çıkıyorum.

"Tamam," diyorum Forrest'a. "Ama bu benim seçimim, senin mağara adamı gibi davranman yüzünden değil. Dediğim gibi, ben hiçbir erkekten emir almam. Hayatı kendi şartlarımla yaşarım ve bunu iyi hatırlasan iyi olur, oda arkadaşım." Forrest'ın yanından geçip ofis kapısından çıkıyorum ve koridorun sonundaki ofisime geri dönüyorum.

Arkamdan duyduğum tek şey Flynn'in derin kahkahası. "İyi şanslar, sevgili kardeşim, ihtiyacın olacak."

Dördüncü Bölüm

FORREST

Bana ne oluyor?

Neden kurtarılması gerektiğini düşünmeyen bir kadını kurtarmak için harekete geçmem gerektiğini düşünmeye devam ediyorum?

Bu bir kabus olacak.

Harper'la aynı evde yaşarken, ikimizden biri diğerini öldürmeye çalışmadan yaşayabilmemiz imkansız. Bunu atlatabilmemizin tek şansı, ikimizin de çok çalışıp neredeyse hiç evde olmamamız, sadece uyumak için burada olmamız.

Sadece hafta sonları sorun olacak. Elbette, o ailesiyle vakit geçirir ya da Flynn'den kızlar günü düzenlemesini sağlayabilirim. O zaman bu onun güvenlik ekibinin sorunu olur, benim değil.

Sadece geceleri, yatakta olduğu sırada ona bakmam gerekiyor.

Siktir, bu şekilde düşünmeme gerek yok.

Ben bundan daha güçlüyüm. Onun flörtlerine ve imalarına boyun eğmeyeceğim.

Kendime söz verdim, bir sonraki ilişkim uzun vadeli olacak. Bu yüzden, sadece odada dolaşıp kolay hayatlarını finanse edecek bir sonraki zengin erkeği arayan sosyete kadınlarıyla çıkmayı bıraktım. Hepsi öyle değil elbette, ama nedense hep onlar beni çekiyor ve ben ilgilenmiyorum.

Bundan daha fazlasına
ihtiyacım olduğunu
biliyorum. Bundan daha
fazlasını *hak ediyorum*.

İstediğim şey, kardeşim ve arkadaşlarımdan bulduğunu gördüğüm, ruhun derinliklerine inen bir bağ. Neden benim için bu kadar kolay değil?

Annem ve kardeşim tarafından defalarca hatırlatıldığı gibi, herkes Flynn'den çok önce benim uzun vadeli ciddi bir ilişkiye gireceğimi düşünmüştü. Ve dürüst olmak gerekirse, hepimiz onun için bunun gerçekleşeceğinden şüphe duyuyorduk. Ama tabii ki, hayat insanların farkına varmadan yönlerini değiştirmenin tuhaf bir yolunu bulur.

Sanırım buna kader ya da onun gibi bir şey diyorlar.

Rem ve Sandon, Kentwall Estates ofisinde birlikte otururken, geri kalanımız Harper'ı korumak için gerekli güvenlik önlemlerini planlıyoruz.

Flynn ve Felisha bu gece Harper'ı evine götürüp, onun dairesinden dört kat yukarıdaki daireme getirmek üzere eşyalarını toplamasına yardım edecekler.

Yardım etmeyi teklif ettim, ama Flynn bunun iyi bir fikir olmadığını düşündü ve muhtemelen haklı.

Onun yerine eve geldim ve öfkemi biraz dindirmek için spor salonunda egzersiz yaptım.

Rem bana bir aptalın Harper'ı takip ettiğini söylediği anda, anında öfke tüm vücudumu sardı. Flynn ve Rem'in bunu duyduklarında farklı tepki verdiklerini sanmıyorum, ama onlar aptalca davranıp onun bakıcılığını üstlenmediler. Neden bunu yaptığımı hala anlamaya çalışıyorum, ama artık geri dönüş yok.

Boks eldivenlerini alıp kum torbasına vurmaya başlayana kadar egzersizlerim işe yaramıyordu, ama sonra bu Chester denen adamın yüzünü gözümün önüne getirebildim. Şiddet yanlısı bir insan değilim, ama kum torbasına tekrar tekrar yumruk atmak belli bir terapötik rahatlama sağlıyor. Harper burada yaşarken bu kum torbası epey bir egzersiz yapacak gibi hissediyorum.

Ve bu, benim pek iyi düşünmediğim bir konu. Bu durumun ne kadar süreceğini gerçekten bilmiyoruz. Ama birkaç gün sonra Ashton denen adam gelip tüm hikayeyi anlatana kadar bu konuda endişelenemem. Flynn ve benimle aynı soyadına sahip olması biraz garip. Taylor yaygın bir soyadı, ama yine de garip. Belki de uzaktan akrabayız.

Duş aldıktan sonra normalde bir eşofman altı giyer ve tişört giymeyi düşünmezdim, ama Harper gelmeden önce düzgün giyinmem gerektiğini düşündüm.

Kafama siyah bir tişört geçirip saçlarımı ellerimle taradım, fırçalamaya zahmet etmedim. Yüzüm her zamanki gibi temiz tıraşlıydı, çünkü sakal bırakmaya başladığım ilk günkü kaşıntıyı dayanamıyorum ve üçüncü gün geldiğinde beni deli ediyor, bu yüzden artık denemeye bile zahmet etmiyorum. Komik olan, bazı günler Flynn'den daha genç görünmeme neden olması ve insanlar onun ağabeyi olduğunu varsaydıklarında onu kızdırması.

İkimizin de saçlarında biraz gri başlangıçlar var ve ben bunu hiç umursamıyorum. Kel olmaktansa gri olmayı tercih ederim. Ama Flynn'in sakalları ve bazen kısa sakalı olduğu için daha yaşlı görüldüğünü düşünüyorum. Babamız erken yaşta saçları ağarmış ve elli yaşına geldiğinde tamamen gri olmuştu, bu yüzden ben de istediğimden daha hızlı o noktaya doğru gidiyorum. Annem ona saçlarını çok sevdiğini ve onun gümüş tilkisi olduğunu söylerdi.

Evimdeki ofisimde masamda oturmuş, hafta başında hazırladığım tavuklu köri ve sebze yemeğini küçük bir tabak pilavla birlikte yiyorum. Her öğünde doğru miktarda protein aldığımdan emin oluyorum ve düzenli olmayı seviyorum, böylece hafta içi yemek pişirmekle zaman kaybetmiyorum. Bir aşçı tutabilirdim, ama o kadar uzun süredir tek başıma yaşıyorum ve aynı rutini uyguluyorum ki, artık bu benim için ikinci bir doğa haline geldi. Ayrıca, herkesin bana söylediği gibi, biraz kontrol delisiyim, bu yüzden kendi yemeğimi hazırlamak, vücuduma ne tür yakıt koyduğumu kontrol edebildiğimi hissettiriyor. Asla yedi günlük yemek hazırlamam, çünkü her zaman en az bir veya iki gece akşam yemeği veya sosyal etkinlik için dışarıda olurum.

Telefonum, gelen bir aramanın titreşimi ile masamda dans etmeye başlar. Yüksek sesli zil sesinden rahatsız olduğum için, telefonumu her zaman sessize alırım.

"Merhaba anne." Kulaklığımı takarım, böylece onunla konuşurken çalışmaya devam edebilirim, çünkü Harper geldiğinde o gece başka hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum.

"Merhaba canım, nasılsın?" Bizi kontrol etmek için her zaman arayan annemdir. Babam öyle bir adam değildir. O da ilgilenir ve annemin ona aktardığı tüm haberleri duymaktan memnun olur, ama telefonu pek kullanmayı sevmez.

"Benim her şey yolunda, sen ve babam nasılsınız?" Böyle açık uçlu bir soru ile cevap vermemem gerektiğini biliyorum, ama yorgunum ve düşünemedim.

"Babanı bilirsin, pek konuşkan değildir, ama bence doktora gitmesi gerekiyor çünkü son günlerde kabızlığı daha sık oluyor gibi görünüyor."

İşte bu yüzden. Anneme, bilmeme gerek olmayan şeyleri anlatması için fırsat vermemeliyim. Flynn de böyle konuşmalar yapıyor mu acaba? Sanmıyorum, çünkü o sormaya zahmet etmez. Onun için annem ve babam sonsuza kadar yaşayacak ve ben çok fazla endişeleniyorum.

"Ona her gece içmesi için müshil içeceği aldım ve bunun biraz yardımcı olduğunu ama sorunu tamamen çözmediğini ve bazen ishale neden olduğunu söylüyor. Sorunun yeterince su içmemesi olduğunu söyledim ama eminim ki beni dinlemiyor. İnternette, kuru erik veya üzüm yemesi ya da meyve suyu karışımı içmesi gerektiğini okudum. Ama aynı zamanda, yeterince lif almadığı için kabızlık sorunu yaşıyor olabileceğini de yazıyorlardı." Konu daha da uzamadan onu durduruyorum.

"Anne, bunu daha önce konuşmuştuk, internetten tıbbi tavsiye aramayın. Bu yüzden beyaz önlüklü adamlar üniversiteye gidip

hastanelerde yıllarca eğitim alırlar, sorun olduğunda teşhis koymak için. Endişeleniyorsan, doktorundan randevu al." Yaptığım işi bırakıp konsantre oluyorum ve internette okuduğun her şeye inanmaman gerektiğini anlamasını sağlıyorum.

"Ama doktorlar pahalıdır," diye cevaplar.

"Lanet olsun anne, sana daha önce de söyledim, ihtiyacın olan her şeyi ödeyeceğim, özellikle de doktor masraflarını. Son zamanlarda banka hesabına baktın mı? Eminim bir ya da on doktor masrafını karşılayabilirsin." Onlar için yaptığım tüm yatırımları ben yönetiyorum ve ikisi de benim günlük hesaplarına yavaş yavaş para yatırdığımı bilmiyorlar, bu yüzden hiçbir şeyi karşılayamayacakları bir sorun olmamalı, çünkü babam her zaman gururundan bunu isteyemeyecek. İşsiz kaldığı dönemde onlara para verdiğim gerçeğini hiç kabullenemedi ve hepsini bana geri ödemekte ısrar etti, bu yüzden onlara ne kadar verdiğim konusunda yalan söyledim ve sanırım bunun yaklaşık üçte birini geri ödedi. Tabii ki ben de yine de onun hesabına yavaş yavaş geri yatırıyorum.

"Ama o site adında 'medikal' kelimesi geçiyordu," diye cevapladı, altmışlı yaşlarının sonlarında bir kadının masumiyetiyle ve her zamanki gibi paramla ilgili yorumumu tamamen görmezden gelerek.

Alnımı vurarak, ona bunu açıklamaya çalışıyorum... yine.

"Anne, lütfen beni dinle. İnternet çok yararlı olabilir, ama aynı zamanda bir sürü saçmalık da içerebilir. Orada okuduğun her şeyin doğru olduğu anlamına gelmez. Yani, video sızdırıldıktan sonra Flynn ve Felisha hakkında yazılan tüm saçmalıklara bak. Hiçbiri doğru değildi." Sandalyeye yaslanıp, en az yirmi kez yaptığımız bu konuşmaya gözlerimi kapatıyorum.

"Ama internetteki o sevimli beyaz popo gerçekten onundu." Küçük kıkırdaması kulağımda çınlıyor.

"Tanrım, yardım et bana anne, cidden. Evet, onun poposuydu, ama söylediklerinin tek doğru kısmı buydu. Şimdi babam için düzgün bir doktordan randevu alabilir misin? Ne dediklerini bana haber ver ve Tanrı aşkına, babamın bağırsak alışkanlıklarından bahsetmeyi kesebilir miyiz?" Parmaklarımı klavyeye geri koyup, bir hafta sonra annemin bu konuda bir şeyler yapıp doktora gittiğini kontrol etmek için bir hatırlatma ayarlıyorum.

"Oh, özür dilerim, Forrest, tabii ki." Nefes almaya bile zaman bulamadan, konuşmanın yönünü değiştirir. "Henüz çıkacak güzel bir kız buldun mu?"

Kahretsin, şimdi boktan konuşmaya devam etmeliydim diye düşünüyorum!

"Hayır anne, ufukta bir kız arkadaş yok. Belki Flynn'i arayıp onu ve Felisha'yı ve düğün planlarının nasıl gittiğini kontrol etmelisin. Yardıma veya önerilere ihtiyacı olabilir." Burada tek seçeneğim konuyu saptırmak. Beni öldürecek, ama bu gece annemle bu telefon görüşmesini yapamam, zihinsel gücüm yok.

"Oh, iyi fikir. Bana henüz hiçbir şey söylemedi. Planları hakkında bir şey biliyor musun?" En azından birimizin evleneceği için sesindeki heyecan beni biraz üzdü. Bu zavallı kadın çok uzun zamandır torun bekliyor, ama Flynn evleniyor diye, bir bebek sahibi olma planları olduğu anlamına gelmez.

"Hayır, hiçbir şey bilmiyorum, en iyisi ona sor." Flynn'den, asansörde olduklarını ve birazdan burada olacaklarını bildiren bir mesaj geldi, bu da telefonu kapatmak için iyi bir bahane oldu.

"Neyse, sesini duymak çok güzeldi, babama da sevgilerimi ilet, ama gitmem gerek, kapıya teslimat gelecek. Seni seviyorum, haftaya görüşürüz." Annem veda ederken, kalkıp tabağımı mutfığa götürüp bulaşık makinesine koyuyorum.

"Tamam, sesini duymak çok güzeldi. Ben de seni seviyorum, şimdi Flynn'i arayacağım. Hoşça kal."

Kapımın dışında sesler duyduğumda ve Flynn'in "Merhaba anne" dediğini duyduğumda kendimi gülümsemekten alıkoyamıyorum.

Hafif bir kapı çalma sesi duyuyorum, Flynn olmadığı kesin. Kapıyı açtığımda üç kişi görüyorum.

Felisha, en iyi arkadaşını koruduğum için endişelenmesine gerek kalmadığı için yüzünde minnettar bir ifadeyle duruyor.

Flynn, annesinin telefonda ona benim aramasını önerdiğimi söylediğini duyduğum için bana öfkeyle bakıyor ve ardından düğünle ilgili milyonlarca sorusunu soruyor.

Ve tabii ki, Harper, hayatı çantalarında, benim kapımın önünde olmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı tercih eder gibi görünüyor.

Gülmeden edemiyorum. "En azından burada olmaktan mutluymuş gibi davranabilirsin." Felisha'nın ittiği ilk çantayı alıyorum.

"Mutlu değilim, o yüzden koridordan çıkabilmemiz için yolumdan çekilir misin?"

Oh, bu çok eğlenceli olacak... değil.

Elimde valizle yana çekilip kızlar için kapıyı açıyorum ve Harper yanımdan geçerken mırıldanıyor. "O sırtışı yüzünden sil

yüzünden sil, hiç komik değil."

Tabii bu da beni daha çok güldürdü.

"Evet anne, bu Forrest'ın kahkahası. Ben sadece onun... kız arkadaşının dairesine taşınmasına yardım ediyorum." Az önce aldığı telefonun parasını benden ödetmek istiyor.

"Seni pislik!" Kapıda yanımdan geçerken bana parmak hareketi yaparken ona böyle söylüyorum. Kızların onun yorumunu duymamış olmasına şükrediyorum. Ama annemin telefonunun arka arkaya gelen aramalarla patlayacağından eminim.

"Oh, sana söylemedi mi? Bu yeni bir şey ve eminim hazır olduğunda her şeyi seninle paylaşacaktır. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin, çok mahrem biridir. Neyse, gitmem gerek, ama evet, düğün için yardım teklifini Felisha'ya ileteceğim. Bilirsin, bu kızların işi, ben de onun ne isterse mutlu olurum." Bir süre sessizlik olur ve sonra cevap verir, "Ben de seni seviyorum, hoşça kal anne."

Felisha, Harper'ı koridordan yedek yatak odasına götürmüştür. O odanın yerini bilmektedir, çünkü daha önce Flynn ile orada kalmıştır.

"Sen bir pisliksin, neden yaşlı annene böyle bir şey yaparsın?" diye soruyorum ve arkasına yaklaşıp kafasının arkasına bir şaplak atıyorum.

"Ah! Bu, pislik gibi davranıp ona beni aramasını söylediğin için intikam."

"Eğer onu daha sık ararsan, seni aramak için bir bahaneye ihtiyacı olmaz." Onlara sürekli hatırlattığım bir şey var, onlar yaşılanıyor ve biz de onları daha sık kontrol etmeliyiz. Ama bunu her zaman ben yapmak zorunda olmamalıyım. O Avustralya'da çalışırken on beş yıl boyunca yükü ben taşıdım, şimdi en azından sorumluluğu paylaşabilir.

"Yakınlarda yaşamadıkları için şükret, yoksa on dakika içinde kapıda olurdu." O da koridordan yedek odaya doğru giderken gülümsüyor. Cebimde telefonumun titrediğini hissediyorum, sonra duruyor, sonra tekrar titremeye başlıyor. Çıkarıp baktığımda, annemin arka arkaya üç kez aradığını görüyorum. Bunu durdurmanın tek yolu ona mesaj atmak.

Forrest: Flynn'i takma, anne. Kendini komik sanıyor ama değil. Felisha'nın en iyi arkadaşı Harper birkaç günlüğüne yedek odamda kalıyor. Önemli bir şey yok.

Telefonumu cebime koyup son valizle odaya inerken, cebimdeki telefonumda bir mesaj bildirimi hissettim. Annem olduğunu biliyorum çünkü mesajı yazması bu kadar sürerdi.

Anne: Bir teslimat alacağını söylemiştin, ama bir kız olduğunu söylememiştin. Harper'ı seviyorum ve o sana çok yakışıyor. Sanırım akşam yemeğine gelmem gerek.

"Lanet olsun, seni öldüreceğim," diyorum, sırttan Flynn'e bakarak, mesajın annemden geldiğini biliyorum, bu yüzden cevabımı yazarken yüksek sesle söylüyorum. "Tabii anne, Flynn, Felisha'nın da bize katılacağını söyledi. Yemeği o pişirecek. Tarih konusunda seninle iletişime geçeceğim. Hoşça kal."

"Ne yaptın sen?" Şimdi bana öfkeyle bakıyor.

"Şah mat, küçük kardeş. Dördümüz burada anne ve babamla akşam yemeğinin tadını çıkaracağız, sen de yine aşçı rolünü üstleneceksin."

"Oh, touché, bu hamle için sana hakkını vereceğim." Flynn şimdi gülmeye başlıyor.

"Peki, neden bu işe bulaştık? Onlar bizim ebeveynlerimiz değil ki," Harper, hala sinirli olduğu belli olan bir şekilde söyleniyor.

"Bana vereceğin cezanın intikamı olarak düşün. Ayrıca, onlar Felisha'nın müstakbel kayınvalidesi ve kayınpederi, bu yüzden başka seçeneği yok." Kapı pervazına yaslandım.

"Siz iki erkek çok kötüsünüz. Maurice ve Marion ile tanıştım, çok tatlı insanlar. Anneniz sadece oğullarının mutlu ve sevilen olmasını istiyor. Bu yüzden, onunla her zaman memnuniyetle akşam yemeği yerim. Ve düğüne katılmak isterse, ona kendini önemli hissettirecek küçük bir görev bulabiliriz, değil mi Harper?" Felisha odadaki havayı yumuşatmaya çalışıyor.

"Tabii. Yani, oğlunun aksine, o çok sevimli ve yaklaşılabılır biri. Aslında onun nereden geldiğini merak ettim, çünkü ailesiyle tanıştıktan sonra, birbirlerine hiç benzemediklerini gördüm." Elini beline koymuş, başını hafifçe eğmiş, sanki "*Hadi ama, buna ne cevap vereceksin?*" der gibi bana bakıyor. Ama onu bugün olduğu kadar kızdırmayacak kadar akıllıyım. Bugün duydukları için tüm öfkesini bana yöneltmek istiyorsa, bunu kaldıracak kadar güçlüyüm.

Bunun için bu işe girdim. Onu korumak, güvende tutmak, ama aynı zamanda bu durumu atlatana kadar ona destek olabilecek biri olmak için.

"Güzelim, burada dilediğine dikkat et." Flynn Felisha'nın arkasına yaklaşır ve kollarını onun önünden sarar, başının üstüne öper. "Zamanı geldiğinde gelin canavarı unvanını kazanabilirsin ve bu tamamen normal, ama annem yoluna çıkıp sürekli telaşlanarak senin en kötü kabusun olacak."

"Yani, benim deli bir kadın olmamı tolere edeceksin ama annene birazcık bile müsamaha göstermeyecek misin? Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama iki anneden benimkinin on kat daha kötü olacağına bahse girerim. Bu yüzden organizasyonu Harper'ın elinden aldım ve o sadece düğün planlayıcısını denetleyecek, ki eminim ki tüm bunlarla başa çıkmak için ona çok para ödemek zorunda kalacağım. Özellikle de bugün her şeyin patlak verdiği düşünülürse. Bu, Harper'ın endişelenmesi gereken son şey."

Odaya bakınca herkesin yorgun olduğunu görüyorum ve bugün hepimizin stres altında olduğunu biliyorum.

"Peki, akşam yemeğinden sonra kimin annesinin daha kötü olduğunu tartışabiliriz, ama bu gece Harper'ın yerleşmesine izin verelim. Kapının arkasına, ortasında benim resmimin olduğu dart tahtasını kurun, böylece benim varlığımdan duyduğu rahatsızlığı, mutfak bıçaklarımı kullanmaktan daha yapıcı bir şekilde dışa vurabilir." Ve sadece bir saniye sürmüş olsa da, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

Flynn gülüyor. "Vay canına, esprilerin gittikçe geliyor. Boş zamanlarında espri kitapları mı okuyorsun?"

"Gitme zamanı. Bugünkü Flynn kotamı doldurdum." Başparmağını omzumun üzerinden kapıya doğru kaldırıyorum.

"Evet, evet, artık hoş karşılanmadığımı anladım," diye cevaplar Flynn, ben çoktan dönüp ön kapıya doğru ilerlerken, o da hemen arkamdan geliyor.

Felisha bir süre Harper'ın yanında kalır.

Flynn ve ben birbirimize bakarken, bir dakika önceki şakalar ortadan kalkar ve o bana ciddi bir şekilde bakar.

"Ona dikkat et Forrest, o sandığımızdan daha kırılgan." Gözlerinde şefkat ve merhamet görüyorum.

"Biliyorum, ve ne kadar çatışsak da, onu önemsiyorum ve benim gözetimimde hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğim. Henüz onu buraya neden getirdiğimi anlamıyor, ama anlayacak. Benden nefret etmek, dış dünyayı düşünmekten vazgeçmesi için en iyi dikkat dağıtıcı olacak

dış dünyayı düşünmesini engellemek için en iyi dikkat dağıtıcı olacaktır." Ve benim niyetimi tamamen anladığını görebiliyorum.

Ama sonra verdiği cevapla beni şok etti.

"Kendine bunu söylemeye devam et, kardeşim. Onu, kendine itiraf etmeye hazır olduğundan çok daha fazla önemsiyorsun. Ama ben de o yollardan geçtim ve sonunda o duvarlar yıkılacak. Ve yıkıldıklarında, bunun başına gelebilecek en iyi şey olduğunu söyleyebilirim."

Hayatımda ilk kez, Flynn'in tüm maskelerimin ardındaki gerçek beni gördüğünü hissediyorum.

Nefes alıp, bildiğim tek şekilde cevap veriyorum. "Sorun duvarlarım değil."

Kızların yatak odasından çıkma sesi tartışmaya son veriyor ve ben de minnettarım çünkü bu, devam etmek istediğim bir tartışma değil.

HARPER

"Yorgun görünüyorsun." Felisha önümde duruyor ve bariz olanı söylüyor.

"Aslında senin yanıldığını söyleyecek kadar bile yorgunum." Yatağın kenarına oturup etrafıma bakıyorum.

"Eşyalarını yerleştirmen için yardım etmemi ister misin?" Yatağın kenarına oturur, elini bacağıma koyar.

Bir yanımla evet demek istiyor, ama onun da benim kadar yorgun ve stresli olduğunu biliyorum, bu yüzden onu burada tutmak istemiyorum. Nişanlısıyla eve gitmesi ve gecenin geri kalanında beni unutması gerekiyor.

"Hayır, bu bana oturma odasındaki huysuz adamla uğraşmamak için bir neden verecek." İkimiz de biraz kıkırdıyoruz ve kendimizi toparlamak için bir dakikalığına başımı omzuna yaslarım.

Bu sabah, normal kaotik bir güne uyandım, ailemle sohbet ettim ve cehennem gibi bir yönetim kurulu toplantısı yaptım, ama günün böyle biteceğini hiç tahmin etmemiştim. Forrest'la birlikte yaşıyorum ve Amerika'da bir adam beni internette takip ediyor.

Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra, Felisha yumuşak bir sesle konuşur. "O iyi bir adam, biliyorsun," der ve bacağıma hafifçe bastırır.

"Evet, ama bu onu daha az pislik yapmaz," diye mırıldanıyorum. "Doğru, ama unutma, bunu yapmak zorunda değildi." Bana

"Bunu sadece durumu kontrol edebilmek için yaptığını biliyorsun, değil mi?" Kafamı kaldırıp ona bakıyorum.

"Evet, ve bir gün sana keşfettiğim bu küçük sırrı anlattığımda bana teşekkür edeceksin. Bir erkekle belirli yerlerde kontrolü bırakmak, varlığından haberdar olmadığın bir nirvana." Bunun üzerine Felisha ayağa kalkar ve ben ona başımı sallarım.

"Sen öyle diyorsun." Dürüst olmak gerekirse, onun seks hayatı bir yana, hiçbir şey hakkında düşünmek bile istemiyorum.

"Bana ihtiyacın olursa ara, saat üçte bile. Kuralımızı biliyorsun." Elini uzatır ve ben küçük parmağımı onun parmağına takarım.

"Tamam." Evden ilk kez ayrılıp üniversitenin yakınındaki bir daireye taşındığımız zamanı hatırlıyorum. Nerede olursak olalım, kiminle olursak olalım, birbirimize ihtiyacımız olursa

telefonu açıp yanına gideceğimize dair bir anlaşma yaptık. Ara sıra seks yaparken bile, ki bu nadiren oldu ama ona hiç söylemedim. Çünkü o benim için her zaman herhangi bir erkekten daha önemli olacak. Flynn'in hayatıma girmesiyle artık aynı şeyi söyleyebileceğinden emin değilim ama bunu anlıyorum ve aradığımda yine de telefonu açacağını biliyorum, açmazsa Flynn ona kızacaktır.

"Şimdi sana sarılacağım ve sakın beni itme. Senin ihtiyacın olup olmadığı umurumda değil, ama benim var." Bana gülümseyerek eğilir, kollarını bana dolayarak sıkıca sarılır ve itiraf etmem ama benim de buna çok ihtiyacım vardır.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve sonra geri çekiliyorum, çünkü yeterince uzun sürdü.

Felisha sadece başını salladı ve sonra dönüp beni odada yalnız bıraktı.

Dekorasyon hayal ettiğim gibi değil. Ama dürüst olmak gerekirse, muhtemelen taşındığında birine para verip tüm daireyi dekore ettirmiştir ve o zamandan beri değiştirmiş olacağını sanmıyorum. Yeni dairemi satın almadan önce eski dairemi üç kez yenileyen benim gibi değil. Taşındığımda boya ve yeni mobilyalar almış olabilirim, ama bu yenileme saçma sapan bir şey. Muhtemelen yeni bir şey satın almak daha ucuz olurdu, ama konumu ve düzenini o kadar çok seviyorum ki, şu anda çektiğim acıya katlanmaya hazırdım, çünkü sonunda seveceğim en mükemmel evi elde edecektim.

Yanlış anlamayın, bu misafir odası erkeksi bir havaya sahip, ama Forrest'a yakışacağını düşündüğümünden daha kadınsı. Bu da beni biraz şaşırtıyor, çünkü şimdiye kadar gördüğüm dairenin geri kalanı, farklı kombinasyonlarda lacivert, gri ve kahverengi renklerle, kırk dört yaşındaki bir bekârın evini andırıyor. Paslanmaz çelik ev aletleri ve tabii ki, sanki bir şeyi telafi ediyormuş gibi çok büyük bir televizyon. Ama onun öyle olmadığını biliyorum, çünkü bir keresinde elimi onun penisine koymuştum.

Bana bakan beş valizim kendiliğinden yerlerine gitmeyecek ve gece yarısından önce duş almak istiyorsam, kalkıp harekete geçmem gerekiyor.

Ön kapıdaki sesler kesildi ve artık burada Forrest'la yalnız kaldığımı ve ona ne söyleyeceğimi bilmediğimi düşünerek kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı.

Kapıyı kapatırsam, umarım gece boyunca beni rahat bırakır.

Ancak, nedenini bilmesem de, benim için evinden vazgeçen bir adamı görmezden gelmek çok kaba olur. Ama bunun arkasında iyi bir niyet olduğuna inanmalıyım.

Yataktan kalkacak kadar motive olmadan önce, Forrest kapıda duruyor. Yine kapı pervazına yaslanıyor ve daha önce onun gri eşofman giydiğini nasıl fark etmedim bilmiyorum.

Gerçekten, bana işkence etmeye başlamadan önce en azından bir gece kendimi toparlamam için zaman verebilir miydi? Her kadın bilir ki, tam da neye sahip olduğunu gösteren ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan pantolonuyla önümde durması, kadınlar için Viagra gibidir.

"Zor bir gün geçirdiğini biliyorum, ama her şeyin yerini öğrenmen için sana evi hızlıca gezdireyim mi? Sonra da gece boyunca sana karışmayacağım, çünkü benimle konuşmak istemediğini açıkça belirttin ve ben de bunu kabul ediyorum." Bu, onun bana söylediği en tatlı sözler ve bu beni rahatsız ediyor.

"Bak, bu konuşmayı yarın kafam daha iyi olduğunda yapabilir miyiz? Özür dilemem gerektiğini biliyorum, ama şu anda söyleyecek söz bulamıyorum. O yüzden, yatağa düşüp uykuya dalmadan önce bana hızlıca bir özet verebilir misin?" Annem bu kadar kaba davrandığım için dehşete düşerdi, ama o neler olduğunu bilmiyor ve ben de öyle kalmasını istiyorum. Ayrıca, Forrest'ı normal bir günde görseydi, onun tanıdığı en kibirli adam olduğu konusunda benimle aynı fikirde olurdu... belki, ama bu gece kafamda bunu tartışmıyorum.

Ayağa kalkıp ona doğru yürürken, tek cevabı "Tamam" olur.

"Bana ihtiyacın olursa yatak odam burada, soldaki diğer kapı da misafir odası. Bu taraftan gidelim." Yürümeye başlar ve benimle göz teması kurmaz, ben onun arkasında sürünürken bana bolca kişisel alan bırakır.

Oturma odası/yemek odasından geçerken, bariz olanı işaret ediyor ve sonra mutfak dolaplarında birkaç temel eşyanın nerede olduğunu gösteriyor.

"Dairenin bu tarafında, evdeyken çok zaman geçirdiğim ofisim var. Ve işkolik yorumları istemiyorum çünkü ikimiz de senin de aynı derecede kötü olduğunu biliyoruz. Yarın, ekstra misafir yatak odasını senin için geçici bir ofis olarak düzenleyeceğim.

ihtiyacın olan şeyleri bana bildir, yarın akşam işten döndüğünde her şey hazır olacak."

Ofisine baktığımda, düzenine hayran kaldım. Masadaki ve duvarlardaki ekranlar, farklı hisse senedi fiyatlarının verilerini gösteren bir kontrol odası gibi görünüyordu.

"Vay canına." Tek söyleyebildiğim bu.

Cevap vermedi, ama koridorda birkaç adım daha ilerleyip yan kapıyı gösterdi.

"Orası benim oyun odam, istediğiniz zaman kullanabilirsiniz, ama oradaki makineler konusunda çok titizim, bu yüzden ilk kez girmeden önce lütfen benimle konuşun."

Aman Tanrım, aklıma gelen ilk düşünce bu, bu imkansız. Forrest hakkında bunu asla tahmin edemezdim.

"Hmm, ne tür bir oyun odasından bahsediyoruz?" diye soruyorum, yüzümde en ufak bir yargılama izi göstermeye çalışmadan.

Kafası karışmış gibi görünüyor, sonra birden anlıyor. "Hayır, hayır, öyle değil, um, alakası bile yok." İçeride ne olduğunu görebilmem için neredeyse koşarak kapıyı açıyor.

"Çocukluğumuzdan kalma eski oyun makinelerini topluyorum, Pac-Man ve Space Invaders gibi. Pinball makineleri, hatta 60'ların diner döneminden kalma bir tane bile var."

Forrest'la tanıştığımdan beri ilk kez, yanaklarında hafif bir kızarıklık görüyorum.

"Haklısın. Benim düşündüğüm şey değildi." Ve şimdi, kendime saklamam gereken bir şey söylediğim için kızardığımı hissediyorum. "Öyle olsaydı da umurumda olmazdı, ama bu da çok havalı."

Başını geriye çevirip bana baktı ve artık buradan gitme zamanının geldiğini anladım.

"Yorgunum, evet, çok yorgunum. Yatmaya gidiyorum. Sabah görüşürüz."

Neredeyse odama koşarak gidiyorum ve kapıyı o kadar hızlı kapatıyorum ki gürültüyle kapanıyor.

O odalarda ne yapacağımı bile bilmiyorum, o zaman neden öyle bir şey söyledim ki?

Yüzüstü yatağa uzanıyorum ve keşke gözlerimi kapatıp on sayıp bu güne yeniden başlayabilsem diyorum, çünkü bugün kendimi attığım çukurların sayısı çok saçma ve yarın onlardan nasıl çıkacağımı bulmam gerekiyor.

Hiçbir şey olmamış gibi davranmak. Evet, bu en iyi plan gibi görünüyor.
Forrest, onu utandırdığım için bu konuyu açmayacaktır.

Harika, Harper, kendini nasıl bu tür durumlara sokuyorsun?

Kendine gel ve durumu kontrol altına al. Yarın yeni bir gün. Topla kendini, kaltak, ve bunu halledebilecekmiş gibi davranmaya başla, çünkü hiçbir şey seni durduramaz.

Bu da engelleyemez.

Beşinci Bölüm

HARPER

Birdenbire uyanıyorum, yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmış, tüm vücudum terden sırlıklam.

Kahretsin, bu rüyaları o kadar uzun zamandır görmemiştim ki, yeniden başlangıç noktasına döndüğümü düşünmek midemi bulandırıyor.

Dün gece kabusum haline gelen rüyanın her bir parçasını hatırlarken, zihnim aynı eski şeyleri tekrarlıyor.

"Baba!" Kapının açıldığını duyunca ön kapıya koşuyorum.

Bütün gün onun eve gelip on üçüncü doğum günümü kutlamasını bekledim.

Sonunda bir genç oldum ve artık saat sekiz buçuktan önce yatmak zorunda değilim. Amanda, benim geç saatlere kadar ayakta kalabildiğim için çok kıskanacak, o ise erken yatmak zorunda, Rachel ise henüz bebek olduğu için sayılmaz.

"Benim küçük sarılgan böceğim." Ben kendimi onun kollarına atarken, o kapıda çantasını bırakır ve beni havada döndürür. "Doğum günün kutlu olsun, benim güzel Harper'im." Durduğunda, en iyi baba kucaklamasını alırken başımın üstüne öpücük kondurur. Hatırlayabildiğim kadarıyla, her zaman kucaklayan ve eğlenceli ebeveyn olan babam olmuştur. Annemi de aynı derecede seviyorum, ama o evde günlük işleri yapan ebeveyn. Büyüdükçe, belki de çok yorgun olduğu için babam gibi gülmek ve bizi havada döndürmek için fazla zamanı olmadığını anlıyorum.

Benden uzaklaşarak, en ciddi yüz ifadesiyle bana bakar. "Yani, bugün on yaşındasın, çift haneli yaşlara girdin?" diye sorar.

"Hayır!" diye bağıryorum. "On üç yaşındayım, bir ergenim. Neredeyse bir yetişkinim." Kollarımı yanlara açıp daireler çizerek dönmeye başlıyorum. "Artık küçük bir kız olmadığımı görmüyor musun? Artık büyüdüm!" Yani, bana öyle bakıyor olabileceğini düşünmüyorum, ama artık göğüslerim var, bu da beni benim gözümde yetişkin bir kadın yapıyor, değil mi? Felisha ve ben böyle düşünüyoruz, ama bunu asla yüksek sesle söylemem, çok utanç verici olur.

Babam benim dönüp duruşuma gülerek cevap verir: "Kaç yaşında olursan ol, sen her zaman benim küçük kızsın, Harper." Sonra

çantasını tekrar alır ve beni kolunun altına alır, bizi mutfağın bulunduğu evin arkasına doğru yürür. Annem doğum günüm için en sevdiğim yemeği pişirmiştir: barbekü kaburga, makarna ve peynir ve tatlı olarak kabak turtası. Artık Amerika'da yaşamıyor olabiliriz, ama annem hala oradan özlediğimiz bazı yemekleri pişirmeyi seviyor. Kaburganın babamın da en sevdiği yemek olduğunu biliyorum, bu yüzden onu seçtim.

"Mmmmm, burası harika kokuyor." Beni bırakıp, masada oturan kız kardeşlerimin yanına gider. Rachel mama sandalyesinde oturmuş, babasını görünce heyecanla kollarını yukarı aşağı sallıyor, Amanda ise tatlı bir gülümsemeyle yukarı bakıyor. Babam onlara da bana gösterdiği sevgiyi gösteriyor. Sonra annemin arkasına geçip kollarını ona doluyor ve annem tabaklara yemekleri koyarken yanağına bir öpücük konduruyor. Annemin kulağına bir şey fısıldıyor, annem kıkırdıyor ve babamı itiyor.

Onlara sık sık bakıyorum ve birbirlerini bu kadar çok seven ebeveynlerim olduğu için çok minnettarım. En iyi arkadaşım Felisha'nın babası huysuzdur ve neredeyse hiç birlikte vakit geçirmezler. Bana korkutucu gelir ve onu sevmem. Annesi çok güzeldir ve giyim kuşamında ve davranışlarında çok düzgün ve terbiyelidir. Ama sadece o, Felisha ve ben olduğumuzda, annesi çok komik ve eğlencelidir.

Her şey bulanıklaşmaya başlıyor ve her şeyin mükemmel olduğu o anları hatırlamaya çaresizce çalışıyorum. Her kucaklaşmada onun sevgisini hissettiğim anları.

Ama sonra o görüntü, nefret ettiğim ama asla unutamadığım o geceye dönüşüyor, apartmanımın yatak odası penceresinin dışında durup beni izlediğini sandığım geceye. Ona el salladım ve o da yüzünde büyük bir üzüntüyle el salladı. Neden öyle göründüğünü merak ettiğim ve biraz da korktuğum için merdivenlerden koşarak ona doğru gittim. Neden kapıya gelip çalmadı ki?

"Baba!" Soğuk kış gecesinde onun durduğu yere doğru bağıríyorum, ama o gitmiş. Sonra kar fırtınası başlıyor ve hiçbir şey göremiyorum.

Etrafım beyaz rüzgârla kaplıydı. Sürekli onun adını haykırıyordum, ama cevap vermiyordu.

Tek istediğim son bir kucaklaşmaydı.

Terapistimin bana öğrettiğı gibi, biraz daha yavaş nefes almaya çalışarak kendimi şimdiki ana geri getirmeye çalışıyorum.

Onu pencerede gördükten sonra ortadan kayboldu ve bir daha hiç görmedim.

Daha sonra o gece ülkeyi terk edip Amerika'ya kaçtığını ve orada öldürüldüğünü öğrendim.

Birkaç yıl boyunca, gelip ona yardım etmem için adımı haykırdığını ve acı çığlıklarının nasıl bir ses çıkardığını hayal ettim. Hayalimdeki görüntü, vurulduğu anda gerçekleşti. Ama sonunda bunu atlattım ve hayatıma devam ettim, acıyı geride bıraktım.

"Siktir," diye küfrederek, yanımdaki yastığa yumruğumu vuruyorum. Kafamı karıştıran bu duruma geri dönmek istemiyorum. En az on yıldır terapistle gitmedim ve oraya geri dönmek istemiyorum.

Sırt üstü dönüp tavana bakarken, yatakta olmadığımı fark ettim. Geçici yatağımda bile değildim.

"Ughhh, bugün *ikinci* kabusum... Forrest." Sanki evren bana işkence ediyor.

Bütün gün burada yatıp şikayet etmenin bir anlamı yok. Ben böyle biri değilim. Sorunlarla doğrudan yüzleşirim ve burada da öyle yapmam gerekiyor.

Yorganı geri çekip kendimi yataktan kaldırıyorum ve banyoya gidiyorum.

Aynada kendime bir bakış, bilmem gereken her şeyi bana gösterir.

"Berbat görünüyorsun, kaltak. Bu sabah dünyaya çıkabilmek için ciddi bir çaba sarf etmen gerekecek." Aynadaki kendime gözlerimi devirdim ve duşu açıp işime koyuldum.

Odamdan koridora doğru yürürken, Forrest'ın ne zaman kalktığını veya işe gittiğini bilmiyorum. Saat neredeyse yedi, normalde bu saatte protein shake'imi alıp işe gitmiş olurum. Aslında normalde çoktan kalkmış ve çevrimiçi kişisel antrenör uygulamamla egzersiz yapmış olurdum, ama bu sabah bu mümkün değildi.

Şanslıysam, o çoktan çıkmıştır ve bu sabah onunla yüzleşmek zorunda kalmam. Bu da bana ne söylemem gerektiğini düşünmek için zaman verecektir.

Ama sanırım bu boş bir hayal, çünkü beni burada tek başıma bırakması, onun benim büyük, güçlü koruyucum olması için bu dairede bulunma amacını boşa çıkarıyor.

Mutfağa yaklaştıkça, şansın benim tarafımda olmadığını anlıyorum. Sesini ve klavyesindeki tuşların tıklama seslerini duyunca, ofisinde olduğunu anlıyorum. Gerçeği söylemek gerekirse, muhtemelen saatlerdir çalışıyor, çünkü yüksek finans dünyası asla uyumaz.

Günün her saatinde, her zaman, para piyasaları açıktır ve hisse senedi fiyatlarını etkileyen raporlar yayınlanır. Nasıl yapıyor bilmiyorum, bu iş beni sıkıntıdan öldürüyor. Ama bir yanımda finans dünyasından nefret ediyor, çünkü babamı benden aldı ve bunu asla unutamiyorum.

Forrest'in babamla aynı dünyada çalışmasından endişelenmem gerekir, ama Forrest'in çok muhafazakar olduğu çok açık ve bunun yatırımlarına da yansıdığını düşünüyorum. Ayrıca, babamın yaptığı gibi riskli bir şey yaparak diğerlerini hayal kırıklığına uğratması mümkün değil. Forrest ailesini ve arkadaş grubunu çok korur. Keşke babam da öyle olsaydı.

Finans dünyası benim alanım değil ve Kentwall Estates'in bu kısmıyla uğraşmak zorunda olmadığım için mutluyum; sadece harcamalarımı organize etmenin keyfini çıkarıyorum. Kariyerimde heyecan ve zorluklara da ihtiyacım var, ama başkalarının zararına para kazanmak şeklinde değil. Ama herkesin kendi tercihi, sanırım.

Burada doğru olan ne? Ofisine gidip uyandığımı söylemek, ama bunu yapmakta biraz tereddüt ediyorum çünkü konuşması gizli bir şey olabilir ve sonuçta biz iş rakibiyiz. Yoksa mutfakta kasıtlı olarak gürültü yapıp, burada olduğumu anlamasını mı sağlamalıyım?

İki gün önce, muhtemelen oraya girip telefonda ne dediğini umursamadan, burada işleri benim yönettiğimi gösterirdim. Ama bu sabah, bunun için enerjim olduğundan emin değilim.

Kararımı verdim, mutfığa girip dolapları açmaya başladım, bir bardak bulmak için, ve gereğinden biraz daha yüksek sesle kapatmaya çalıştım.

"Tabii ki lanet olası yumuşak kapanan kapaklar. Kahretsin." Etrafa bakınıyorum, kazara yere veya lavaboya düşürebileceğim, onun duyacağı kadar yüksek ses çıkaracak ama kırılmayacak bir şey lazım.

Bir kesme tahtası, mükemmel.

Onu alıp başımın üstüne kaldırıyorum, böylece düştüğünde onu duymaması imkansız.

"Ne yapıyorsun sen?" Forrest'in arkamdan gelen sesi beni korkutur ve korkuyla çığlık atarım. Ayrıca tahtayı düşürürüm ve tahtanın ucu parmağıma çarpar.

"Ah, lanet olsun, çok acıdı. Ne oluyor be? Sen gizli bir ninja falan mısın? İnsanlara gizlice yaklaşıp onları korkutuyorsun. Neyin var senin, aptal?" Krem rengi Jimmy Choo ayakkabılarımla tek ayak üstünde zıplıyorum

ve acıdan çığlık atan yaralı ayağımı havada sallıyorum.

"Mutfağımda kesme tahtasıyla ağırlık kaldırma yapan kadın soruyor. Buradaki tuhaf olan kim, ha?" Yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme, bunun komik olduğunu düşündüğünü gösteriyor, ama hiç de öyle değil.

"Ayağımı kırdığın için seni dava etmeliyim," diyorum, ayağıma bakarak. "Ve en sevdiğim ayakkabılarımı mahvettiğin için. Şuradaki izlere bak. Artık onları atmak zorunda kalacağım." Ayakkabımı ona doğru uzatıyorum, ama o bakmıyor bile ve bana doğru yaklaşıyor. Ben bir kelime bile söylemeye fırsat bulamadan, elleri belime dolanıyor ve beni mutfak tezgahına kaldırıyor.

Ağzım açık kalır.

Büyük eli baldırımı kavrar, diğer eliyle ise ayakkabımı çıkarır ve yere atar. İnce çoraplar, onun teninin benim tenime dokunduğunu hissetmemi engellemeye yetmez.

"Ayak parmaklarını kıpırdat." Derin sesi, bana söylediği şeyi yapmamı sağlıyor, ama bunu bana söylediği için değil. Çok acıyor olsalar da, iyi olduklarını kendim görmek istiyorum.

"Kırılmamış. Düşündüğüm gibi, drama kraliçesi." Sözleri beni sinirlendirir ve ayağım ağrıyor olsa da, ayak parmaklarımı incelerken dayadığı uyluğuna tekme atarım.

"Cidden," diye homurdanıyor ama hiç irkilmiyor ya da uzaklaşmıyor; sadece sinirli görünüyor.

"Dokunulmaktan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Peki." Bacağımı bırakıyor ve yine, cadalozluk yaptığımı biliyorum, ama onun yanında böyle oluyor.

Tezgahtan kıcıımı kurtarmaya çalışıyorum, ama her hareketimde eteğim, ipek iç eteğim çoraplarımın üzerinde kayarken, uyluklarımdan daha da yukarı çıkıyor. Forrest, istediğimden çok daha yukarısını görüyor ve özellikle bir ayağımda yüksek topuklu ayakkabı, diğer ayağım da zaten ağrıyorken, atlayamayacağımı biliyorum.

"Ughhh," diye homurdanıyorum ve önümde duran, mutfağın diğer tarafındaki dolaba yaslanmış olan Forrest'a bakıyorum. Kollarını kavuşturmuş ve daha önce fark etmemiştim ama mavi gömleğinin kolları sıyrılmış. Gözlerim kollarındaki damarlara kayıyor ve bu da oturduğum yerde daha da kıvranmama neden oluyor.

"Yardım ister misin?" diye alay ediyor.

"Hayır." Gözlerimi kaldırıp ona baktım, o da sadece başını salladı ve hiçbir şey söylemeden orada durdu.

Sessizlik ve ikimiz de sonsuza kadar sürecekmış gibi gözlerimizi birbirimizden ayırmıyoruz, ta ki ben ona boyun eğmek zorunda kalana kadar, ki bundan nefret ediyorum.

"Tamam!" diye bağıyorum ve ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Peki, ne?" Hareket etmeden, sadece boş bir ifadeyle duruyor. "Beni indir," diye patlıyorum.

"Ve?"

"Oh, bu işe yaramayacak. Ben gidiyorum. Beni indir lan, pislik."

"Hâlâ bekliyorum."

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandım. "Lütfen." Bu kelime dilimde yanıyordu.

Tek kelime etmeden, bana doğru birkaç adım attı ve beni tezgahıtan kaldırdı, nazıkçe yere indirdi, ben de hızla eteğimi aşağı çektim ve ayağımı çıkardığı ayakkabının içine soktum. Acıyor, ama ona acı çektiğimi göstermiyorum, sadece çantamı yemek masasına koyduğum yere doğru yürümeye başlıyorum.

"Öyleyse, eşyalarını toplayıp bu akşam alman için bırakacağım." Sesindeki sakinlik beni gerçekten rahatsız ediyor.

"Ne demek istiyorsun?" Dönüp baktığımda, beni indirdiği yerden kıpırdamadığını görüyorum.

"Belli ki burada olmak istemiyorsun ve ben seni burada zorla tutmuyorum, Harper, o yüzden Sandon ve Rem'e dairenize tam zamanlı bir koruma gerektiğini söyleyeceğim."

"Bundan zevk alıyorsun, değil mi?" Ona karşı içimde bir öfke hissediyorum, şu anda hayatımın bana ait olmadığına dair bir hayal kırıklığıyla birlikte.

"Pek sayılmaz. Bak, bunun nasıl yürüyeceğini konuşmamız lazım. Bu akşam eve biraz daha erken gelebilir misin? Sana akşam yemeği pişireceğim ve sakın bir şekilde konuşabiliriz. Biz, senin güvenliğin için aynı dairede bir arada yaşayabilmesi gereken iki yetişkiniz."

Lanet olsun, neden bana karşı nazık olmak zorunda ki? Huysuz bir pislik olmaya devam et, o zaman şu anda yapmaya çalıştığım gibi içimdeki cadaloğlu bastırmak zorunda kalmam.

"Tamam." Tek söyleyeceğim bu, sonra dönüp kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı açıyorum.

Sonra içimi kaplayan bir tereddüt var ve daireden tek başıma çıkıp çıkamayacağımı bilmiyorum.

Adımları arkamdan yaklaşıyor ve elini omzuma nazikçe koyması, daha önce hiç hissetmediğim bir titreme yaratıyor ve şaşırtıcı bir şekilde, bunu umursamıyorum.

"Eşyalarımı almam için bana beş dakika ver, sonra seninle birlikte arabana kadar yürürüm. Beni bekler misin?" Sesindeki yumuşaklık rahatlatıcı.

Kafamı sallıyorum ve o beni orada bırakıp gidiyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, ama duyamayacağını biliyorum.

Çünkü az önce beni saran korku ve rüyamın hatırası beni sessizliğe mahkum etti ve beni ele geçirmek üzere olan panik ataktan kurtulmak için onun benden uzak kalacağı beş dakikaya ihtiyacım var.

Yöntemleri biliyorum ve bunları tekrar kullanmak zorunda kalmak çok kötü, ama yıllar önce yaptığım sıkı çalışmaya çok minnettarım, çünkü bu sayede bunu atlatabileceğim.

Forrest bana doğru yürürken, kendimi normal halimde saymam ama en azından en kötü halimi görmüyor.

Bunun olmasına asla izin
vermem. Kimse beni zayıf
görmemeli.

FORREST

"Sandon'un ne dediği umurumda değil, beni şu Ashton denen adamla görüşmeye sok." Remington'un masasına yumruklarımı sıkarak yaslanmış, endişelerimi kabul etmesini bekliyorum.

"Sakin ol ve otur." Beni ofisinden kovmak istermiş gibi bakıyor, ama bunun bir anlamı olmadığını biliyor çünkü ben bu konuyu bırakmayacağım. "Henüz pek bir şey bilmiyorum ve Sandon'un da bildiğini sanmıyorum. Ashton ülkeye vardığında bizimle iletişime geöecek ve sonra bir toplantı ayarlanacak." Bana söylediği gibi oturmam için parmağını bana doğrultuyor.

"Sandon onunla konuştuğunda neden bu konuyu halletmedi? Neden zaman kaybediyoruz? Dışarıda Harper'ı takip eden bir deli var ve biz burada oturmuş hiöbir şey yapmadan bekliyoruz. Flynn ve Felisha'nın seks kaseti sorununda Kentwall ekibinin ne kadar işe yaramaz olduğunu unutuyor muyuz? Onlar beceriksiz."

"Vay canına, geröekten oöok sinirlisin, değil mi? Bence Sandon'a biraz anlayış göstermelisin. Elleri bağlıydı ve kasıtlı olarak engelleniyordu, işini düzgün yapamıyordu. Ewan, Felisha'ya kimsenin geröekten bakmadığından emin oldu ve şans eseri Flynn vardı, bu da bizim de ona sahip olduğumuz ve onu koruduğumuz anlamına geliyordu." O iö öekip nefes alır ve bu sefer, ben hala masasının önünde durduğum ve denesem bile sandalyede oturup duramadığım iöin bana gözlerini devirir.

"Ama bu sefer durum farklı. Felisha sorumlu ve en iyi arkadaşına bir şey olmasına izin vermez, ben de kesinlikle izin vermem. Forrest, seninle Harper arasında garip bir dinamik olduğunu biliyorum, çünkü ikiniz birbirinizin yanında kafese kapatılmış hayvanlar gibisiniz, ama biraz geri öekilmen gerekiyor. Cherie ile son kez böyle davrandığında ne olduğunu hatırlıyor musun?" Ve sözleri, itiraf etmek istemediğim kadar sert bir şekilde beni vurdu.

"Bunu onunla karşılaştırma bile," diye tısladım.

"Aynı lanet şey. Ofisime gelip bir şeyler talep ediyorsun, çünkü zor durumdaki bir kadını kurtarmak istiyorsun. Bunu göremiyor musun?"

"Bu farklı," diye yemin ederim ve ona bakmamak için dönüp penceresine doğru yürürüm. "Geçen sefer sadece bir kadını korumak istiyordum çünkü onların tehlikede olmalarını ve zarar görme ihtimalini görmekten hoşlanmıyorum. Bir arkadaşım kendini tehlikeye atıyordu ve bu aptalcaydı." Ona kendimi açıklamak zorunda kalmanın hayal kırıklığıyla homurdanırım.

"Ama Harper'da." Ona dönüp göğsümü yumrukladım. "Sanki burada yanan bir acı var ve onu nasıl söndüreceğimi ya da kontrol altına alacağımı bilmiyorum."

Ellerim yanlarımda, sıkıca yumruklanmış durumda ve kanımın vücudumda hızlıca dolaştığını hissedebiliyorum. Neyim var benim?

Rem tek kelime etmeden ayağa kalkar, bana doğru yürür, elini omzuma koyar ve bana doğrudan bakar. "Seni o kadar uzun süredir tanımıyorum Forrest, ama tanıştığımızdan ve en iyi arkadaşlarımdan biri olduğundan bu yana geçen beş yıl içinde seni hiç böyle görmedim ve artık zamanı gelmişti." Sanki özel bir sırrı biliyormuş gibi bana kendini beğenmiş bir şekilde gülümser.

"Ne gibi?" diye soruyorum.

"Bir kadın yüzünden altüst oldun. Cherie ile tanışmak, senin titanyum duvarının kapısını çaldı, ama o asla sana uygun olmayacaktı." Diğer elini diğer omzuma koyup okşayarak devam ediyor. "Ama Harper, o başka bir hikaye. O duvarların arkasından sana bağırp çağırıyor ve sen bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun. Onun o duvarları yıkmasını istiyorsun, ama o ilgilenmiyor. Ve bu, dostum, seni çok karıştırıyor. Kadınların kafasından neler geçtiğini hiç anlamayan, ama yine de onları seven erkekler kulübüne hoş geldin." Büyük bilgelik dolu konuşmasıyla kendinden çok emin görünüyor, ama yanılıyor.

"Tamam, Yoda. Sen aşık olabilirsin, ama ben aşık olmaktan çok uzağım. Ve Harper..." Onun etrafından dolaşıp tekrar volta atmaya başlıyorum. "O sadece..." Sinirden ellerimi havaya kaldırıyorum, bir kelime bulmaya çalışıyorum ve aklıma gelen tek iki kelime "sinir bozucu derecede karmaşık" oluyor.

"Aynen öyle." Bana gülmeye başlıyor. "Göreceksin."

Ve artık bu aptalca konuşma için onunla tartışmaya bile zahmet edemiyorum.

"Beni onunla o odaya sok, yoksa ben kendim girerim. Seçim senin." Bu konuşmadan bıktığım için ofisinden fırlayarak çıkıyorum ve uzaklaşırken onun hala güldüğünü duymak beni daha da sinirlendiriyor.

Neden hem arkadaşlarım hem de kardeşim, aşkı buldukları için kendilerini bilge adamlar sanıyorlar?

Onlar için sevindim, ama ben aşık olacak birini bulmaktan o kadar uzağım ki, bu hiç komik değil.

O yüzden, küçük moral konuşmalarını kendilerine saklasınlar. Kafamda o saçmalıklara yer yok.

Düşünmem gereken daha önemli şeyler var... Mesela Harper'ı, benimle yaşamak şu anda onun için en iyi seçenek olduğuna ve bu konuda benimle tartışmayı bırakması gerektiğine nasıl ikna edeceğim?

İşte bu konuda tavsiyelere ihtiyacım var, ama bilge adamlar ortada yok.

HARPER

Ofisime girdiğimde, içimi bir huzur kaplıyor.

Evet, ihtiyacım olan şey bu.

Burada konsantre olabilir, birkaç saatliğine dış dünyayı unutabilir ve Felisha'nın dünyayı fethetmesine yardım etmeye devam edebilirim.

Bu sabah henüz e-postalarımı kontrol etmemiş olmam alışılmadık bir durum, bu yüzden günün geri kalanında geride kaldığımı hissediyorum. Ama ilk e-posta günümü biraz neşelendiriyor.

Felisha ve Flynn'in arkadaşı olan Luchia Bianchi'den gelen onay e-postası. Luchia, İtalya ve diğer ülkelerde büyük bir şarap şirketi ve bağları olan birisi. Eğer isterlerse, düğünlerini kendi bağında düzenlemekten büyük mutluluk duyacağını söylüyor, bu harika bir haber.

İki tanınmış kişinin düğünü için en büyük sorunlarımızdan biri, onların mahremiyet içinde evlenip, kişisel anlarının internete yayılmasından endişe etmeden rahatlayabilecekleri bir yer bulmak. Tabii ki, her şey bittikten sonra birkaç onaylı fotoğraf yayınlayacağız ve bu da medyayı memnun edecektir.

Eminim ikisi de bu mekanın bir seçenek olduğunu duyunca çok heyecanlanacaklar. Büyük bir tören istemiyorlar. Sadece aile ve yakın arkadaşlar olacak, bu da elbette her şey bitene kadar sır olarak saklamanın daha kolay olacağı anlamına geliyor.

İlk e-posta bana bugün her şeyin yoluna girdiğine dair yanlışı bir güven duygusu verdi, ama açtığım sonraki beş e-posta çözülmesi gereken acil sorunlarla ilgiliydi. Berlin'deki otelimizin yöneticilerinden birine çok kısa ve doğrudan bir cevap yazmakla meşguldüm ki Felisha odaya girdi ve ona baktığımda şok olmuş görünüyordu.

"Bu sabah berbat görünüyorsun. Dün gece ne oldu? Gelecekteki kayınbiraderimle konuşup seni benim daireme taşınmam mı gerekiyor?"

"Harika, bugün ikinci kez berbat görüldüğüm söylendi." Yazmayı bırakıp ona doğruca baktım.

"Tanrım, benden başka kim sana böyle bir şey söyledi? Seni sevdiğimi ve sana karşı dürüst olduğumda bunun iyi niyetle olduğunu biliyorsun."

Felisha, birinin bana kötü davrandığını onaylamıyor.

"Merak etme, sadece ben vardım. Bu sabah aynaya bir baktım ve bunu düzeltmek için muhtemelen sahip olduğumdan daha fazla makyaja ihtiyacım olduğunu anladım," diyorum, yüzümün önünde elimi sallayarak. "Ama belli ki, yeterince iyi bir iş çıkaramadım."

"Oh, sus, benden başka kimse fark etmez çünkü ergenlik öncesinden beri o güzel yüzüne bakıyorum ve bir şeylerin yolunda olmadığını anlarım." Arkasında kapıyı kapatarak masama doğru ilerliyor ve önümdeki koltuğa oturuyor.

"Şey, beni ne kadar sinirlendirse de, asıl sorun Forrest değildi." Sakinliğimi korumaya çalışıyorum, çünkü ağlayarak makyajımı bozup gerçek dünyaya altındaki dağınıklığı göstermek istemiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bugün bunu düzeltmek için bir saatim de yok. "Rüya geri geldi." Onun yüzündeki öfke, sanki Forrest'ı bulup ona haddini bildirmek için hazırmış gibi, tam da benim bahsettiğim rüyayı bildiği için hüzne dönüşüyor.

"Oh, Harper, bebeğim, bunun tekrar olmasına çok üzıldüm."

Felisha olmasaydı o dönemi atlatamazdım ve ona o kadar çok yaslandım ki, çektiğim acının ve ruhsal ıstırapın her parçasını biliyor. Geceleri uykumda babamı arayarak ağladığımda, geri dönmeyeceği için hıçkırarak ağladığımda beni kucakladı.

Babamın yaptıklarından dolayı hissettiğim öfke ve nefreti dışa vurmak için duvarlara ve yere atmam için bir kutu dolusu yemek tabağı getiren oydu. Ama en önemlisi, elimi tutup tüm bu süreçten geçmemi sağlayan, kederimin öbür tarafına geçmemi sağlayan ve zihnim artık kimsenin bana dokunmasına izin vermememi sağladığında bunu kabul eden oydu. En yakın arkadaşının bile kendisine sarılmasını istemeyen biri kimdir? Garip olduğumu biliyorum, ama elimde değil.

"İyi olacağım, eminim ki bu sadece dünkü şokun etkisiydi. Bu sefer kendimi bu kadar çaresiz hissetmeyeceğim. Etrafımda benim için savaşmaya hazır bir ordu var. Geçen sefer çok gençtim, omuzlarımda dünyanın yükü vardı, aileme bakıyordum ve gerçekten sadece sen vardın. Nasıl başa çıkacağımızı bilmiyorduk ve sadece idare ettik, ama geriye dönüp baktığımda, bunu başardığımız için çok gurur duyuyorum. Ama bu sefer ikimiz de daha yaşlıyız ve çok daha fazla bilgi, yaşam deneyimi ve paramız var. Hiçbir sapık, en iyi hayatımı yaşamamı engelleyemez." Ve

Konuşmamın sonuna geldiğimde, bunu onu ikna etmek için mi yoksa kendimi ikna etmek için mi söylediğimden emin olamıyorum.

Ama ne olursa olsun, söylediklerim ona, hayatımın yeniden istikrarsız hale geldiği gerçeği üzerinde durup durmak istemediğimi anlamasını sağlıyor.

"Tabii ki, sen iyi olacaksın. Bu adamla bir şekilde başa çıkacağız ve sonra muhteşem hayatlarımıza devam edeceğiz." Bir süre durduktan sonra yüzünde aptalca bir gülümseme beliriyor. "O zaman, bana dün gece Forrest'la ne olduğunu anlat. Eminim bu, bundan daha ilginçtir."

"Aman Tanrım, oyun odası konusunda beni uyarabilirdin!" diye bağırıyorum ona ve dün gece ve bu sabahki çılgınlıkları anlatırken ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

"Neden mutfağında başının üzerinde bir kesme tahtası tuttuğunu açıkladın mı?" Hâlâ bana gülüyor.

"Hayır. Umarım bugün kafası çok karışmıştır, çünkü bu bana büyük zevk verir." Bilgisayar ekranıma bakınca, Felisha'nın beş dakika sonra çevrimiçi bir toplantısı olduğunu görüyorum.

"Neyse, benim aptal hayatımdan bu kadar bahsetmek yeter, beş dakika sonra Bay Tan arayacak, bu yüzden gidip biraz iş yapmalısın." Ellerimle onu uzaklaştırıyorum.

"Ah, bazı günler iş çok abartılıyor," diyor ve kalkıp gitmek için ayağa kalkıyor. "Sen kimsin ve benim en iyi arkadaşım Felisha'ya ne yaptın?" şaşırmış gibi yapıp elimi kalbime koyuyorum.

"Hepsi Flynn'in suçu, onu suçla. Bir gün sen de böyle olacaksın, sana söz veriyorum." Kapıya doğru yürürken durur ve döner. "Ve belki de sandığından daha erken."

"Defol git ve küfürlü sözlerini de yanında götür. Hiçbir erkek beni asla zapt edemez."

Kapıyı arkasında kapatırken gülüyor.

"Çıplak ve yatakta değilse, ve bir geceden fazla sürmezse," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "şu *anda* beni zapt edecek birine ihtiyacım var."

Bu sözler yüzüme bir gülümseme getiriyor ve işime geri dönüyorum, ama gerçekte, bir süreliğine birlikte yaşamak zorunda olduğum iri yarısı, huysuz korumamın gözetiminde olduğum sürece bunun olmayacağını biliyorum.

Tabii o değilse, ve ben bu seçeneğe tamamen ağığım.

Altıncı Bölüm

HARPER

Bugün Sandon ile vakit geçirdikten ve benimle birlikte güvenlik planımı hazırladıktan sonra, itiraf etmeliyim ki, tek başıma dolaşırken kendimi biraz daha güvende hissediyorum.

Her zaman güvenliğimiz vardı, ama onlar arka planda kalıyorlardı ve pek fark edilmiyorlardı. Artık ofisten her çıktığımda, hemen arkamda bir koruma yürüyor olacak.

Hâlâ Sandon'un sesini kafamda duyabiliyorum, *"Onlar orada değilmiş gibi davran"* diyor, ama arkamda on adımdan fazla uzaklıkta olmayan siyah takım elbiseli bir adam varken bunu yapmak biraz zor. Ben durduğumda o da duruyor, sola gittiğimde o da sola gidiyor, bu yüzden garip bir şekilde, aslında bir takipçiden korunurken, takip ediliyormuşum gibi hissediyorum. Hayatım şu anda ne kadar da çelişkili.

Arabama bindiğimde, günü unutmaya çalışıyorum ve Forrest ile akşam yemeği için hazırlanıyorum.

Ne hakkında konuşacağız? Benim için ne pişirecek acaba, kardeşi gibi bir uzman mı? Yemek odasındaki masada oturup, farklı yemekler için hazırlanmış çatal bıçak takımı ve doğru bardaklarla resmi bir akşam yemeği mi olacak? Ah, içecekler, yemekle birlikte ne ikram edecek? Elastik bel pantolonum gibi daha rahat kıyafetler giyebilir miyim, böylece istediğim kadar yiyebilirim ve eteğim karnımı sıkmaz?

Cidden, Harper, neden bu kadar fazla düşünüyorsun? Bu bir randevu falan değil ki. Sadece ev arkadaşım ile bir akşam yemeği. Bir nevi, bir tür, şey, bir bakıma... tamam, hiç de değil.

Forrest ile akşam yemeği, bu da ne olduğunu açıklıyor. Koşullarımızı belirleyip, bir apartman dairesinde birlikte yaşamaya devam edeceğimiz, ama aslında birlikte zaman geçirmeyeceğimiz bir iş toplantısı tarzı.

Evet, anladım. Bununla başa çıkabilirim. Aklım tartışmam gereken noktaları bir araya getirmeye başlıyor.

Park yerime girerken, arkamdaki arabanın ziyaretçi park yerine yanaştığını ve benim asansöre binmemi beklediğini görüyorum. Güvenlik görevlilerimizden biri ve plakayı ezber biliyorum, bu yüzden hiç endişelenmiyorum.

Sandon, Forrest'ın hareketleri ve iş yükümlülükleri veya kendi hayatı gibi nedenlerle benimle evde olamayacağı zamanlar hakkında her gün iletişim halinde olacaklarını söyledi. O zaman beni koruyacak başka birini bulacaklar.

Bunun her bir parçasından nefret ediyorum, ama sohbet ettikten sonra ofisimden ayrıldığında, Forrest'a ne kadar yük olduğumu farklı bir açıdan görmemi sağladı. İlk başta bunu düşünmemiştim çünkü hayatımın ihlal edilmesinden dolayı ne kadar sinirli olduğumu düşünmekle meşguldüm. O beni çok sinirlendirse bile, ona daha nazik davranmaya çalışmam gerekiyor, çünkü ne kadar sabırlı olmaya çalışırsam çalışayım bunun değişeceğini sanmıyorum.

Sandon'un bugün bana verdiği anahtarla kapıyı açmak tuhaf geliyor.

Görünüşe göre Forrest, Remington'dan bana ve Kentwall güvenlik ekibine birer set teslim etmesini ayarlamış, ne olur ne olmaz diye. Bunun gerekli olması beni biraz endişelendirdi, ama aynı zamanda bu işe ne kadar yatırım yaptığını da takdir ediyorum. Burası onun evi ve sığınağı, ama yine de insanların anahtarlarını almasına izin vermeye hazır. Yabancılarla bunu yapmaktan rahat hisseder miydim, emin değilim.

Ama kapı açılır açılmaz yemek kokusu burnuma çarptı, midem guruldadı ve bu dairenin dışında yaşanan dramları unuttum.

"Merhaba" diye sesleniyorum, ama cevap gelmiyor. Ofisinde olduğunu varsayarak, onunla konuşmam gereken konulardan biri olduğunu bilerek, çekinerek o tarafa doğru yürüyorum. Onun mahremiyetine asla tecavüz etmek istemem.

Ofisi boş, bu yüzden koridorda ilerlemeye devam ediyorum. Spor salonunun kapısı açık ve bitişik banyoda duşta akan su sesi duyuluyor. Spor salonu erkek teri kokuyor ve zihnim, onun burada egzersiz yaparkenki görüntüleriyle, sonra da o kapının arkasında çıplak durup vücudundan su akarkenki görüntüleriyle aşırı yüklenmeye başlıyor.

Topuklarımın üzerinde dönerek, beni tahrik eden bu zihinsel görüntülerden başka şeyler düşünerek, kadınsı duygularımı yatıştırmak için neredeyse koşarak yatak odama gidiyorum.

Ona eve geldiğimi bildirmek için mesaj atıyorum ve sonra kendim duşa giriyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, geçirdiğim günü silip atmak için bir dakikaya ihtiyacım var.

Yarı rahat bir pantolon ve gömlek giyindikten sonra telefonuma bakıyorum ve Forrest'tan bir mesaj var.

Forrest: Üzgünüm, sen gelmeden duştan çıkmış olmayı umuyordum. Haber verdiğin için teşekkürler. Akşam yemeği hazır, ne zaman hazır olursan, ama acele etme. Acele etme, sana bir kadeh kırmızı şarap hazırladım.

"Bu adam da kim lan?" diye mırıldanıyorum, tatlı mesaja bakarak. Oh, bu adam kafamı şişirecek, bunu şimdiden söyleyebilirim.

Aynada muhtemelen yirminci kez kendimi kontrol ettikten sonra, boş ver gitsin diyorum. Eğer burada yaşayacaksam, beni olduğum gibi görecektir. Kapıyı açıp, çıplak ayaklarımla yumuşak gri halı üzerinde koridorda yürüyorum. Bu sabahki kesme tahtası kazasından dolayı bir parmağım biraz morarmış, ama en azından gün geçtikçe ağrı azaldı.

Koridorun sonuna geldiğimde gergin hissediyorum, ama emin olamadan dışarı çıkmak yerine, her zaman yaptığım gibi derin bir nefes alıp omuzlarımı geri çekiyorum ve kendinden emin bir şekilde dışarı çıkıyorum.

"Hey, burası harika kokuyor. Flynn'e bize akşam yemeği pişirmesini mi söyledin?" diye soruyorum, bu da onun biraz kırgın bir şekilde başını kaldırmasına neden oluyor.

"Yemek yapabilirim, bunu zaten biliyorsun." Forrest'ın yorumu, kapıma geldiğinde bana verdiği yemeği hatırlatıyor, ki bunu hiç kabul etmemiştim, bu yüzden şimdi bunu düzeltmek için iyi bir zaman olabilir.

"Evet, teşekkürler. Harikaydı." Mutfak tezgahındaki tabureyi çekip, onun mutfakta hareket etmesini izliyorum. "Peki, bize ne pişirdin, büyük şef Forrest?" Neden ona bu kadar küçümseyici davranıyorum? Bu, bu gece yapmaya çalıştığımın tam tersi, ama sinirlerim benim gerçek kişiliğimi ortaya çıkarıyor ve bu pek de iyi bir şey değil.

"Lazanya, bahçe salatası ve ev yapımı sarımsaklı ekmek yaptım. Eğer hala açsanız, eve gelirken aldığım cheesecake var, eğer isterseniz."

"Vay canına, benden daha iyi yemek yapılabiliyorsun. Temel yemekleri yapılabiliyorum ama genellikle dışarıdan yemek sipariş ediyorum ya da gün içinde dışarıda yemek yediysem akşam yemeği olarak sadece bir shake içiyorum." Bunu yüksek sesle söyleyince bunun benim için ne kadar kötü olabileceğini düşündüm, ama tek başına yaşarken tembelleşmek kolay ve tek başına yemek yapmak çok zahmetli.

"Peki, bu artık sona eriyor. Protein shake'leri egzersiz öncesinde veya sonrasında içilir, lanet bir yemek olarak değil. Seni besleyeceğim." Sesinde öfke yok, sadece benim onun işinin bana bakmak olduğunu anlamamı isteyen bir kararlılık var.

"Kokusu buysa ve tadı da düşündüğüm kadar iyiye, anlaştık," diye cevap veriyorum, olumlu yorumlarımı sürdürmeye çalışarak.

Bu, dün gece onun evine geldiğimden beri Forrest'ta gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi.

Bana sadece başını sallayarak, iki tabağı da alır ve bana bakarak, "Nerede oturmak istersin, burada mı, masada mı? Benim için ikisi de olur," diye sorar.

Bu akşam yemeğinin rahat geçeceğine o kadar minnettarım ki, neredeyse rahat bir nefes alıyorum. "Senin için en kolay olanı neyse." Omzumun üzerinden bakınca, masanın kurulduğunu fark ediyorum. "Masayı çoktan kurmuşsun, o zaman oraya geçelim." İkimiz de hareket ediyoruz ve ben masaya varmadan, Forrest benim için sandalyeyi çekiyor.

"Teşekkürler." Otururken midem tekrar guruldadı, Forrest bana sırtıttı.

"Önce yiyelim, sonra konuşuruz. Aç görünüyorsun, dürüst olmak gerekirse ben de açım. Bugün çok yoğun bir gündü ve öğle yemeği yetersiz bir atıştırmalıktı," diyor Forrest, ilk lokmasını kesip tabağından çatala kaldırırken, ama önce benim bir lokma almamı bekliyor.

"Mmmmm," diye mırıldanıyorum ilk lokmayı bitirirken. "Aman Tanrım, bu ağızda orgazm gibi." Bu sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, bunu kendime saklamam gerektiğini anlıyorum.

"Not edildi." Bana göz kırpar ve ilk lokmasını alır.

Aferin, Harper. Kesinlikle bundan daha klas olabilirsin. Başımı eğip tek kelime etmeden yemeğimi yemeye devam ediyorum, Forrest'ın beni izlediğini hissedebiliyorum.

Başımı kaldırdığımda, yakalandığı için utanmıyor ve rollerimizin biraz tersine döndüğünü hissediyorum.

Gerçekten benimle flört mü ediyor yoksa bu sadece benim hayal gücüm mü?

Garip bir gün oldu, o yüzden öyle olduğunu sanmıyorum. En iyisi görmezden gelmeliyim.

"Harikaydı, Forrest, teşekkürler," diyorum ve bıçağımı ve çatalımı, mideme sığmayacak kadar fazla kalan yemeğin olduğu tabağıma koyuyorum.

"Evet, orgazmikmiş, duydum." Yorumumu bana geri atarken yumruğuna öksürüyor.

"Aptal olma." Tabağımı kendimden uzaklaştırıp kırmızı şarap kadehiyle sandalyeye yaslanıyorum. İlk yudumdan itibaren, sinirlerimi yatıştırmak için tam da ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu anlıyorum.

"Hey, bunu söyleyen ben değildim." Şarabından bir yudum aldıktan sonra bana bakar ve ikimiz de gülmeye başlarız, aramızdaki garip sessizliği ve atmosferi bozarak.

"Konuşmak için kanepeye geçelim. Sen rahatına bak, ben bulaşıkları kaldırayım." Ayağa kalkıp tabağıma uzanır, ama ben ondan önce yakalarım.

"Olmaz. Birlikte temizleriz, ben işe yaramaz değilim." Cevap vermek ister ama sadece başını sallar ve ikimiz de masayı temizlemeye ve bulaşık makinesini doldurmaya devam ederiz.

Forrest kadehlerimizi şarapla doldurur ve ben oturma odasına giderken Felisha'nın bir keresinde bana onun hakkında söylediği bir şeyi hatırlarım.

"Hangi koltuk senin?" diye soruyorum.

Biraz utangaç görünüyor ama en sondaki koltuğu işaret ediyor. Dikkatli bakınca, diğer koltuklara göre daha yıpranmış olduğunu görebiliyorsunuz.

"Teşekkürler," diyor ve koltuğa otururken ben de kanepenin diğer ucundaki koltuğu seçiyorum.

Felisha bana onun alışkanlıklarına bağlı biri olduğunu söylemişti. Ve benim sorum onun için çok önemliydi.

İkimiz de vücudumuzu kıvrıp kaslarımızı gevşeterek kanepeye iyice yerleşiyoruz, sonra birbirimize bakıyoruz ve ben nereden başlayacağımı merak ediyorum.

"Biliyorum, bazen pislik olabiliyorum ve benimle yaşamak zor olabilir, ama bazı temel kuralları konuşursak daha kolay olacağını düşündüm," diyor ve doğru yönde başladığı için ona hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Dürüst olmak gerekirse, iyi günlerimde de birlikte yaşaması zor bir kadın olacağımı biliyorum, ama bu ilişki şu andakinden daha büyük bir şeye dönüşürse, senin en kötü kabusun olmayacağımı garanti edemem. Dramatik olaylara yatkınlığım var." Bu noktayı vurgulamak için ellerimi havada salladım.

"Hadi oradan, Sherlock!" Bu sefer Forrest'ın kahkahası derin ve karnının derinliklerinden geliyor.

"Tamam, bu kadar yeter. İkimiz de mükemmel değiliz, ama ben mükemmele çok yakıным. Eminim sen de aynı fikirdesindir." Forrest da bardağını havaya kaldırarak bana eşlik eder. "Mükemmel oda arkadaşlarına." Ben gülümserim, Forrest ise sadece gözlerini devirir.

"Hmmm, bundan emin değilim, ama bunu atlatan ve hala hayatta olan oda arkadaşlarına kadeh kaldıralım."

"Evet, ben de buna içeceğim." Gülümseyerek. İkinci kadeh şarap etkisini göstermeye başlıyor ve kendimi rahatlamış hissediyorum, bu iyi de olabilir kötü de, ama sanırım konuştukça göreceğiz.

"Öncelikle, gitmeyeceğin konusunda anlaşmamız gerekiyor. Seni ne kadar kızdırırsam kızdırayım, güvende olman için burada kalacağına söz vermeni istiyorum," diyor.

"En büyük kozunu hemen oynuyorsun. Peki, tek seçeneğim Flynn ve Felisha ile yaşamak ve sürekli seks seslerini dinlemek olduğu için, sanırım bana katlanmak zorundasın." Her gece iki aşk kuşunun arasında kalmak ve yatarken kulaklık takmak zorunda kalmak düşüncesi burnumu buruşturuyor.

"Bu bir söz değil." Bu tür tartışmalarda her zaman çok net konuşur.

"Doğru, ama alabileceğin en iyi şey bu." Cevabımdan rahatsız olan ona gülüyorum.

Sonraki yirmi dakikayı, birbirimizin etrafında nasıl davranacağımızla ilgili normal lojistik konular hakkında konuşarak geçiriyoruz. O çalışırken ofisine girmek, yemek pişirme işini paylaşmak vb. benim için önemliydi ve tabii ki yemek masraflarım için benden para alması. Bu konuyu bir süre tartıştık ve ortalık kızışmaya başladı, ama sonunda bağımsız olmaya ve asla bir erkeğe bağımlı olmamaya olan ihtiyacımı anladı. Burada olmak tüm gücümü gerektiriyor çünkü bu, uzun zamandır yaşadığım her şeye aykırı, bu yüzden neyse ki kendi masraflarımı kendim ödemem gerektiğini anlamaya başladı.

Mutlu değildi ama yine de pes etti.

Bu sırada ikimiz de üçüncü kadeh kırmızı şarabımızı içiyorduk ve konuşma daha karmaşık konulara kaymaya başlamıştı.

"Burada bulunarak senin aşk hayatını kısıtlamak istemiyorum, bu yüzden eve gelmemem için bana mesaj at, ben de Felisha'ya giderim ya da işte kalırım." Bir sonraki kısmı söylerken kıkırdayarak gülüyorum. "Ya da üniversitedeki gibi, kapıya çorap asarsan içeri girmeyeceğim." Ben gülmeye başlarken, Forrest'ın tepkisi tam tersi.

"Olmaz. Ben flört etmeyeceğim, sen de etmeyeceksin," diye bağırır bana, bu konuda kesinlikle pazarlık yapma şansı yokmuş gibi sert bir şekilde.

"Sen benim hayatımı yönetemezsin, sen sadece kısa bir süreliğine ev sahibimsin, Forrest. O yüzden pisliği kutusuna geri koy."

"Hayır, bu tartışmaya açık bir konu değil. Çok tehlikeli. Konu kapanmıştır." Kanepede daha öne doğru oturur, kasları sanki kavga etmeye hazırmış gibi gerginleşir.

"Tabii, beni korkutup bir daha başka bir erkeğe bakamayacak hale getir. Cidden, Forrest." Kanepedeki pozisyonunu taklit ederek, kendimi de heyecanlanmaya başladığımı hissediyorum. "Sıkıcı hayatında ne istersen yapabilirsin,

ama bu kadının ihtiyaçları var, biliyorsun. Peki, kim bu ihtiyaçları karşılayacak? Sen mi?" Soruma enesi sıkışır ve şarap kadehini sehpaye vurarak ayağa kalkar ve oturma odasında volta atmaya başlar. Yüzündeki ifadeyi tam olarak anlayamıyorum, ama neredeyse tiksinti dolu bir ifade.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sen tek gecelik ilişkiler yaşamıyorsun, değil mi Forrest? Ve benim için tek ilgilendiğim şey bu. O yüzden, sen burada kulende oturmaya devam et ve Pamuk Prenses'in kapını almasını bekle, sonra da sana yedi küçük çocuk versin. Ama benim hayatımı yaşama şeklimden dolayı beni küçümsemeye cüret etme. Burada ve burada ne olduğunu bilemezsin." Hem kafamı hem de kalbimi işaret ediyorum. Sesimin bu kadar sakın kalmasına şaşırıyorum.

Bu sefer onun beni üzmesine izin vermeyeceğim. Bu konuda ne kadar tartışırsak, en azından sonunda her şey açığa çıkar, sadece burada orada ima edilen şeyler olmaz.

"Seks hayatımızın bizim özelimiz olduğunu ve burada yaşanmayacağı konusunda hemfikir olduğumuzu kabul edelim." şarap kadehimi masaya bırakıp ben de ayağa kalkıp odadan çıkmaya başlıyorum.

"Henüz bitirmedim!" diye bağırıyor arkamdan.

"Ben bitirdim. İyi geceler, Forrest," diye omzumun üzerinden sesleniyorum ve uzaklaşmaya devam ediyorum.

"Neden ben, neden benimle yatmak istiyorsun!" Cesur sözleri beni durdurur.

Buna nasıl cevap vereceğime karar vermek için bir saniyem var. Ve güvenli seçeneği seçiyorum.

"Önemli değil, çünkü bu asla olmayacak. Unut gitsin, ben de unutacağım. İyi geceler dostum." Bu sefer durmadım ve odama doğru yürümeye devam ettim, kapıyı kapatıp vücudumu kapıya yasladım.

Hepsi bu.

Durumu açıkça söyledim ve onu arkadaşlık bölgesine koydum. O vücudu kaçırmak yazık. Ve onun talepkar yapısı nedeniyle, onunla seksin harika olacağını tahmin ediyorum, ama bu onun kaybı. Fırsat artık masadan kalktı.

şimdi sadece ben yoluma devam etmeli ve flört etmeyi bırakmalıyım. Yeni mantramı tekrarlıyorum. O sadece bir arkadaş. Huysuz bir arkadaş, ama sadece bir arkadaş.

FORREST

Nasıl oldu da yarın akşam yemeğini kimin pişireceği konusunda tartışmaktan bu noktaya geldik?

Harper, bu gece onu sikip kendini daha iyi hissetmesini sağlamak için bana davet etti. Onu kanepeye itip, kıyafetlerini çıkarıp, daha önce hiç sikilmediği gibi sikebilirdim, ama yapamadım. Özellikle de neden beni istediğini bile söyleyemediği için.

Hayatta bundan daha önemli şeyler olduğunu göremiyor mu?

Sadece bana nedenini söylemesini istiyorum. Bağlantıya ihtiyacım var. Elbette, ikimiz için de yüzeyin altında bir şeyler olduğunu hissedebiliyor, ama o da bunu istemeli. Tek taraflı olamaz, çünkü bu sadece acıya yol açar ve ben bunu istemiyorum. Bunun için çok yaşıyım.

Benim yaşımda, iyi seksin verdiği heyecan artık yeterli değil.

Yatağa gitmekten vazgeçtim. Bunun yerine, dönüp spor salonuna doğru fırladım. Yine kum torbasıyla tanışma zamanı.

Zaten uykuya ne gerek var?

Kırk beş dakikalık boks ve koşu bandında koşu ile bitirdiğim antrenman beni o kadar yordu ki, hızlı bir duş aldıktan sonra başımı yastığa koyar koymaz bayılmam gerekirdi. Ama suya girdiğim anda, yine onu düşünmeye başladım, bu yüzden odama gitmenin bir anlamı yoktu.

Hayatımda değişmeyen tek şey işimdir ve her zaman incelenmesi gereken bir rapor, açık olan bir borsa veya üzerinde çalışmam gereken bir bütçe vardır. Diğer her şeyi engellemem gerektiğinde sayılara odaklanırım. Sayılar yalan söylemez, karışık sinyaller vermez, öngörülebilirdir ve siyah beyazdır.

Siyah ve beyazı severim. Gri bir insan değilim.

Kendimi işime kaptırmak tam da ihtiyacım olan şeydi ve ilk kez esnediğimde saate baktım ve saatin bir olduğunu görünce şok oldum, üç saattir buradaydım.

Onun odasının önünden geçerken, kapının diğer tarafında sessizlik hakim.

Belli ki tartışma onu benim kadar etkilememiştir ve uyuyabilmiştir. Ama yine de, o daha fazlasını istemiyordu. Yani bana sadece yoluna devam edeceğini söylüyordu ve büyük resme bakıldığında, bu muhtemelen ikimiz için de en iyisiydi.

Kapımı kapatmak üzereyken, kahvaltıda kullanmak için dondurucudan kruvasanları çıkarmayı unuttuğumu hatırladım. Onları çözülmeye bırakmak için dondurucudan çıkardıktan sonra koridora geri dönerken bir ses duydum, ama ne olduğunu anlayamadım. Harper'ın odasına yaklaştıkça, onun etrafta dolaştığını duyabiliyordum, bu garipti. Kahretsin, umarım onu uyandırmamışımdır, ileri geri yürüyerek. Elbette hayır, kimse o kadar hafif uyuyamaz. Sessizdim.

Kapısının önünde bir an durup tekrar yatıp yatmadığını kontrol ettim, ayak sesleri hızlandı ve ağırlaştı, mırıldandığını duyabiliyordum.

O iyi mi?

Umarım çantalarını toplayıp öylece gidebileceğini düşünmüyordur. Söz vermişti. Teknik olarak vermedi, ama söylediği benim için yeterliydi.

Odadaki hışırtı sesleri giderek yükseliyor.

"Neredesin? Baba, gitme." Sesi kapıdan boğuk geliyor, ama duyduğum kelimelerin bunlar olduğundan eminim. "Seni bulamıyorum." Çekmecelerin açılıp kapanma sesi geliyor.

Bu sefer sesi daha yüksek. "Baba, lütfen geri gel." Kahretsin, şimdi ağladığını da duyabiliyorum.

Kabus mu görüyor?

Kapıyı sessizce, birazcık açıyorum, ne yaptığını görebilmek için.

Küçük uyku şortu ve tişörtüyle orada duruyor. Başucu lambası açık ve odaya yumuşak bir ışık yayıyor. Sonra pencereye doğru yürüyor, perdeyi kenara çekiyor ve dışarıya bakıyor.

"Baba, gitme." Sonra dönüp benim durduğum kapıya doğru yürümeye başlıyor, ben de onu korkutmamak için kapıyı açıyorum. Ama sanki içimden bakıyormuş gibi.

"Harper." Ona yumuşak bir sesle sesleniyorum, ama sanki beni duymamış gibi tekrar pencereye dönüyor.

Kahretsin, babasıyla ilgili bir kabus görürken uyurgezerlik yapıyor. O zamanlar olanların hepsini bilmiyorum, sadece temel bilgileri biliyorum ve

eminim o döneme ait anılarında çok daha fazlası vardır. Eminim ki bu acıyı asla atlatması zor olacaktır.

Uyurgezerleri uyandırmamak gerekir derler, ama ben ne yapayım? Harper sıkıntılı ve belli ki travmatik bir şey yaşıyor.

Belki onu yatağına geri götürebilirim, o zaman daha sakin bir uykuya dalabilir.

"Baba," diye bu sefer daha yüksek sesle bağılıyor ve pencerenin önünde dizlerinin üzerine çöküyor, elleri tavandan tabana pencerenin camına dayanıyor. Ağlaması kontrol edilemez bir hıçkırığa dönüşüyor ve ben artık burada duramıyorum.

Yanlış bir şey olabilir, ama sonuçlarıyla sonra ilgilenirim. Onun bu kadar acı çekmesini görmeye dayanamıyorum.

Yanına yaklaşp, onunla aynı seviyeye gelmek için tek dizimin üzerine çöküyorum. "Harper," diye fısıldayarak kolumu nazikçe omzuna doluyorum.

biraz irkildi, ama sonra vücuduma yaslanarak rahatlamaya başladı.

"Hiç geri gelmedi, neden geri gelmedi?" Başını omzuma gömerek, onu yerden kaldırmaya karar veriyorum ve kollarımla sarıp ayağa kalkıyorum, her hıçkırıktaki vücudunun titrediğini hissederek onu yatağı taşıyorum.

"Ben buradayım, Harper. Artık iyisin, her şey bitti." Onu yatağı nazikçe yatırıyorum, sabahleyin muhtemelen bunu hatırlamayacağını biliyorum.

Ama parmaklarım vücudundan ayrılmaya başladığında, bileğimi sıkıca tuttu.

"Lütfen bana sarıl, son bir kez daha sarıl." Üzgün haliyle kolumu bu kadar güçlü çekmesi şaşırtıcıydı.

Ve bu anda, onun hala kabusunda olduğunu ve uykusunda konuştuğunu kesin olarak anlıyorum, çünkü bana dokunulmaktan hoşlanmadığını açıkça söylemişti.

"Lütfen." Şimdi bana yalvarıyor ve ben bundan kaçamam. Onu yatakta daha ileriye kaldırıp, çekinerek yanına uzanıyorum ve ona dokunmaktan endişelenmeye bile fırsat bulamadan, o benim yanıma sürünerek geldi.

Başı, yattığı tarafın tersindeki çıplak omzumda ve ıslak yanaklarında gözyaşlarını hissedebiliyorum. Kulağı, kalbimin üstündeki göğsüme sertçe bastırıyor. Göğsümün üstüne yerleşmeye başlıyor ve sonra kollarını gövdemin etrafına sıkıca sarıyor ve dizlerini benimkilerin yanında top gibi kıvırıyor.

Kollarımı ona doladığım anda, ağlamayı keser ve nefesi düzelmeye başlar.

Sırtını okşamaya devam ediyorum ve ona fısıldıyorum, "Ben buradayım tatlım. Bir daha asla böyle incinmene izin vermeyeceğim."

Onu öpmek istiyorum, ama kendimi durduruyorum ve bunun yerine asla geri almayacağımı bildiğim sözleri söylüyorum. "Ve sana söz veriyorum."

O bir sözü tutamayabilir, ama ben bir söz verdiğimde, asla geri adım atmam.

Harper sabah bu kucaklaşmayı hatırlamayabilir, ama ben asla unutmayacağım.

Bu kadında, şimdiye kadar kimseye göstermediği çok daha fazlası var, ama o bana gösterene kadar buradan ayrılmayacağım. Aramızda bir şey var ve şimdi bunun ne olduğunu görmek için onunla mücadele etmeye değer mi diye karar vermem gerekiyor.

"Uyu, Harper. Her şeyi unutturayım sana. Bana yaslan."

Sanki anlıyormuş gibi, derin bir nefes alır ve sakın bir uykuya dalar.

Onu yatağa geri götürüp gitmem gerektiğini biliyorum, ama birkaç dakika daha kalmak istiyorum.

Onu bir daha benimle bu kadar huzurlu görebilecek miyim, bilmiyorum.

Onu biraz daha sıkı tutmak ve bana ihtiyacı olduğunu bilmek, şimdiye kadar ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir şey...

HARPER

Bu sabah uyandığında, bir şeyler yolunda değil gibi görünüyor.

Dün geceyi ve Forrest ile yaptığım tartışmayı, daha doğrusu tartışmaya yakın konuşmayı düşününce, midemdeki rahatsızlık hissinin nedeni anlaşılıyor.

Üç kadeh kırmızı şarap yüzünden iyi uyuyamadım galiba, ama en azından rüya görmedim.

Felisha'ya da söylediğim gibi, umarım bu tek seferlik bir şeydi ve hayatıma devam edip bunu tekrar unutabilirim.

Vücudumu gergin kaslarımla esnetiyorum. Birkaç gündür egzersiz yapmadım ve bu bana hiç iyi gelmiyor. Telefonumu elime alıyorum, saatin henüz erken olduğunu görüyorum, sabah beşten biraz sonra. Şanslıysam, Forrest uyanmadan onun spor salonunu kullanabilir ve en azından koşu bandında koşabilirim.

Yataktan atlayarak, mümkün olduğunca sessizce kapımı açtım ve yatak odasının kapısının hala kapalı olduğunu gördüm.

Mükemmel.

Egzersiz kıyafetlerimi alıp banyoya gidip üstümü değiştiriyorum, kulaklıklarımı ve telefonumu alıp olabildiğince sessizce koridordan geçiyorum. Hâlâ yarı uykulu halde ışık düğmesiyle uğraşıyorum, ama ışık yandığında onun ev spor salonunu gerçekten gördüğümde, neden bu kadar iyi durumda olduğunu anlamaya başlıyorum.

Bu oda profesyonel bir spor salonu gibi. Kullanmayı bilmediğim pek çok makine ve alet var. Ben temel bir sporcuyum. Yürürüm, koşarım, bisiklet kullanırım ve direnç makinelerini kullanabilirim. Birkaç egzersiz yapmak için kullanacağım birkaç ağırlık var ve iyi bir yoga esneme seansını çok seviyorum.

Kafamı sallıyorum çünkü bu gerçekten Forrest'a benziyor. O gün çalışmak istediği kas grubu için doğru makineye sahip olduğundan emin oluyor. Tıpkı ofisi gibi. Her şey fazlasıyla var ama buna itiraz edemem çünkü bunun gerekliliğini anlayabiliyorum.

Neyse ki koşu bandı oldukça standart, bu yüzden nasıl çalıştırılacağını öğrenip ısınmak için yürümeye başlıyorum.

Telefonumda gezinirken, güne başlamak için en sevdiğim podcast'lerden birini seçiyorum. Hafif ve çok fazla konsantrasyon gerektirmiyor. Üç kadın arkadaş, arayanlarla rastgele konular hakkında konuşuyorlar. İşyerlerinde başlarına gelen komik olaylar, çıktıkları kötü randevular

, bir flört uygulamasında duyduğum en kötü tanışma cümlesi gibi. Aslında, yıllar boyunca onlara bazı klasik örnekler göndermiş olabilirim. Ama dinlememin asıl nedeni, beni güldürmeleri ve güne başlamak için iyi bir yol olması.

Özellikle dün gecedan sonra.

Dün gece yatakta uzanıp Forrest'ın artık bir ilişki için uygun olmadığını kabullendikten sonra, bu sabah kendimi ağır hissediyorum. Bunun birçok nedeni var, ama asıl nedeni onu incitmek istememem.

Çoğu zaman kibirli bir pislik olabilir, ama dün gece benimle rahatlayıp bariyerini biraz olsun indirdiğinde gördüğüm kadarıyla, Forrest'ın içinde, cömertçe verdiği ve neredeyse senin de almanı istediği bir nezaket var. Bu özelliğini nasıl yöneteceği konusunda biraz çalışması gerekiyor, ama bunun için sadece içindeki en iyi yanları ortaya çıkaracak birini bulması gerekiyor.

O kişi ben değilim.

Onu sadece sinirlendiriyorum ve bu his karşılıklı.

Yürüyüşüme başlayalı on beş dakika oldu ve podcast da heyecanlanmaya başladı, şimdi en az on dakika koşup kalp atış hızımı yükseltme zamanı. Çünkü dün akşamki yemekte, bu kalçaları kalınlaştırmaya yetecek kadar karbonhidrat yedim ve bu her akşam devam ederse, bu kızın başı büyük belada demektir. Podcast'teki kızlar New York'taki bir kadınla felaket bir randevu hakkında konuşurken, içimden bir kahkaha kaçıyor.

"Gerçekten, her öğünde avokado yediğini söyledi. Bir yerde okumuş, eğer ıssız bir adada mahsur kalırsan ve avokadon varsa hayatta kalırsın. Bu yüzden tatlı olarak bile avokado dondurması yedik, ki bu çok iğrençti. Ama bu adama yatırım yapmıştım. Yakışıklıydı ve büyük bir enerji yayıyordu bir enerji yayıyordu, bu yüzden dondurmayı zorla yedim. Onun evine gittik ve işler kızışmaya başladığı anda, bir dakika sonra döneceğini söyledi ve guacamoleye benzeyen bir kapla geri geldi. Kafamda, seks yaparken bunu yemek zorunda kalırsam, kendimi kaybedeceğim diye düşünüyordum."

Şimdi biraz daha gülüyorum, tıpkı podcast'teki tüm kadınların onun tarif ettiği görüntüye güldüğü gibi.

"Ama hayır, durum bundan da kötüydü. Avokado ile jel karıştırarak kendi kayganlaştırıcısını yaptığını gururla anlattı. Ne lan bu ya?"

Elimde değil, şimdi yüksek sesle gülüyorum ve podcast dinlerken yaptığım gibi kendi kendime konuşmaya başlıyorum.

"Neden avokadoyu kayganlaştırıcı olarak kullanasın ki? Oh, bu iğrenç, vajinanın içindeki pisliği bir düşün. Ugh, bu kusmak isteyecek kadar iğrenç. Oh Tanrım, ve mayonez gibi görünen yeşil bir penis. Neden böyle bir şey denesin ki?"

"Yapmazsın. Bu çok saçma." Forrest'ın derin sesi beni çok korkutuyor ve koşarken tökezliyorum.

"Siktir!" diye bağıriyorum, o ise ben düşerken gülmeye başlıyor ve bacağımı kırmadan önce beni kollarına alıyor.

"Beni korkutmayı kes!" Ayaklarımı yere koyarken göğsüne vuruyorum.

"Bu adil, çünkü Harper Williams, sen beni çok korkutuyorsun."

Sonra spor salonunun diğer tarafına yürür, bisiklete biner ve pedal çevirmeye başlar.

Bu ne anlama geliyordu? Bir şeyi kaçırıyormuşum gibi hissediyorum ve bu hissi hiç sevmiyorum.

Yedinci Bölüm

HARPER

Bu sabah çok tuhaftı.

Forrest bana farklı bir şekilde bakıyor ve dün gece söylediklerimin onda bir değişiklik yarattığını anlıyorum, ama bu onun yaydığı hisle mutlaka bağlantılı değil.

Hatta onunla kahvaltı yapmak zorunda kalmamak için kahvaltı toplantım olduğunu bahane ettim ve o spor yaptıktan sonra duştan çıkmadan daireden çıktım.

Beni arabama kadar geçiştirmesini beklemediğim için bana kızacak, ama güvenlik ekibine mesaj attım ve onlar aşağıda beni bekliyorlardı.

Ama bugün sıradan bir gün olmayacağını hissetmiş olmalıyım, çünkü Felisha, Flynn, Sandon, Rem ve Forrest ile grup sohbetimizde Ashton'ın Londra'ya geldiğini ve bu akşam yönetim kurulu odasında buluşup neler olup bittiğini tartışacağımızı belirten bir mesaj aldım.

Harper: Grup toplantısından önce onunla baş başa görüşmek istiyorum.

Forrest: Hayır!

Harper: Karışma!

Flynn: Forrest, bu işe karışma.

Forrest: Hayatta olmaz.

Onu görmezden geliyorum, yoksa devam edecektir.

Sandon: Üzgünüm Harper, ama onun aynı şeyi tekrar tekrar söylemesi herkesin zamanını boşa harcamak olur. Belki işimiz bittikten sonra, hala soruların varsa onunla kendi başına konuşabilirsin.

Harper: Son baktığımda, konuştuğumuz şey benim hayatımdı, yani kararlar da benim.

Forrest: Hepimizin uzun olmasını sağladığımız bir hayat. Senden istenileni yap.

Ah, ona bağırarak istiyorum, ama o şehrin diğer ucunda ve beni duyacak olanlar, zaten benim biraz deli olduğumu düşünen çalışanlarım.

Remington: Üzgünüm, Sandon'a katılıyorum ve bu davanın başındaki kişi o, bu yüzden onun kararlarına uyuyorum.

Telefonumda Felisha'nın ismine basıyorum ve o cevap verir vermez ona bağıyorum. "Bu adamların nesi var böyle! Benim bunu halledebileceğimi anlamıyorlar. Daha önce bir kez yaptım, yine yapabilirim."

"Anlıyorum, ama onların işlerini yapmalarına izin vermelisin. Onlara bunun için para ödüyoruz ve dürüst olmak gerekirse, seni güvende tutmalarını istediğim için hiçbirini kızdırmak istemiyorum. Üzgünüm tatlım." Felisha, onlara katıldığını bana diplomatik bir şekilde söylemeye çalışıyor.

"Sen benim tarafımda olman gerekirdi," diye sızlanıyorum ona.

"Benim takımım, Harper yaşlanıp, saçları ağarana ve cildi buruşana kadar onu hayatta tutmak, bir huzurevinde yaşatmak ve her erkek hemşirenin kışını çimdikleyip onlara teklifte bulunmak, böylece ben de orada olup bu gösteriyi izleyip gülebilmek." Felisha'nın bahsettiği görüntü beni yarı gülümsetiyor.

"Gri olanı alacağım, ama kırışıklıklar için kesinlikle hayır. Bunun için Botox var ve ikimiz de biliyoruz ki sen de yüzünde kırışıklıkların görünmesine izin vermeyeceksin." İkimiz de biraz kıkırdıyoruz, ki bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Harper," diye beni dinlemem için yalvarır. "Evet."

"Bunun tekrar olması gerçekten çok üzücü, ama lütfen, bırak çocuklar işlerini yapsınlar. Seni kaybedemem." Felisha telefonda biraz boğuluyor ve sesinden anlaşıldığı kadarıyla gözyaşlarını tutmaya çalışıyor.

"Kaybetmeyeceksin. Ben güçlüyüm," diyebiliyorum sadece, gözlerimden yaşlar süzülürken.

"Güzel, Forrest'a fazla yüklenme, olur mu? O da artık aileden biri olduğu için onu korumam gerekiyor." Beni de ailesinden biri olarak gördüğünü söylemesi kalbimi hoplattı.

"Bunun neresi eğlenceli ki? Onu kızdırmak bana keyif veriyor ve çoğu zaman bunu hak ediyor. Kapatmam lazım, patronum huysuz bir kaltak ve işimi savsakladığımda çok sinirleniyor." İkimiz de gülüyoruz çünkü bu gerçeklerden çok uzak. Birincisi, o beni asla eleştirmez, ikincisi, ben çok çalışıyorum ve o da bunu biliyor.

"Onun hakkında öyle duydum. Git, sonra konuşuruz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyorum ve telefonu kapatırken ekranımda başka bir mesaj beliriyor.

Forrest: Arabamı eve götürmek için ayarlamalar yaptım. Toplantıdan sonra bu gece senin arabayla eve gideceğiz.

Ona sert bir cevap yazmak üzereyken, mesajın grup sohbetinde mi yoksa sadece bana mı gönderildiğini kontrol etmek için bakarım. Bana özel bir mesaj, yani sorun yok.

Harper: Davet edilmedin, o yüzden eve yürüyerek gitmenin tadını çıkar.

Forrest: Beni uzak tutmaya çalış. Toplantı önemli! Sen önemlisin!

Harper: Bugün neden her şey bilmece gibi? Cidden, kafamı karıştırıyorsun.

Forrest: Güzel, şimdi aylardır nasıl hissettiğimi anladın. Saat yedide görüşürüz.

Çok kafam karıştı.

Ayağa kalkıp ofis penceresine doğru yürüdüm ve Londra ile Thames Nehri'ni seyrettim. Hayatımın çoğunu burada geçirdim, ama sık sık Amerika'ya uçup ailemi ziyaret ettim ya da sadece geldiğim yeri hatırlamak için. Ama bu Chester denen adam ortalıkta olduğu sürece, geri dönüp ziyaret etme şansımın kapılarının kapandığını hissediyorum. Felisha ile birlikte tüm dünyayı gezme şansına sahip olduğum için çok şanslıyım, ama şu anda camdan kuleme hapsolmuş gibi hissediyorum ve dünyam hızla küçülüyor. Bundan nefret ediyorum.

Bu toplantıyı unutmaya çalışarak, öğleden sonra kendimi işe verdim, ama bilgisayarımdaki saate baktığımda midem düğümlendi. On beş dakikam var, sonra Ashton'ın söyleyeceklerini dinleyeceğim.

Özel banyoma girip makyajımı düzeltmeye başladım ve oraya gitmeden önce tuvalete gittim, böylece gerginlikten çışım geldiği için bacak bacak üstüne atmak zorunda kalmayacaktım.

Aynaya son bir kez bakıp kendime moral veriyorum, omuzlarımı geri çekiyorum ve dışarı çıkıp telefonumu ve çantamı alıyorum, böylece işimiz bittiğinde buraya geri dönmem gerekmeyecek.

Ofisimde bekleyen Forrest'ı görünce irkiliyorum.

"Vay canına, bu sapık beni öldürmezse, sen gizlice yaklaşarak öldürürsün." Cidden, o benim ofisimde ne arıyor? Kalbim daha önce endişeden hızla atmıyorsa, şimdi kesinlikle öyle. "Burada ne yapıyorsun?" Kendimi toparlamaya çalışarak ona sert bir bakış atıyorum.

"Seninle toplantıya gitmek için, böylece yalnız gitmek zorunda kalmazsın. Bunun çok zor olacağını biliyorum ve sana destek olacağımı, bana güvenebileceğini hatırlatmak istedim." Vücut dili sakın ama kendinden emin.

Ona tekrar bağırmak istiyorum, ama sözlerinde beni içten içe ısıtan bir şey var ve nedenini anlamıyorum. Ama bu, kalbimdeki kelebekleri yatıştırıyorsa, kabul ederim.

Ona cevap vermek yerine, sadece başımı sallıyorum. Çantamı alıp ona doğru yürüyerek koridora çıkıyorum.

Gözümün ucuyla onun gülümsediğini gördüğüme yemin edebilirim, ama tekrar döndüğümde, gülümseme yok olmuş, normal sert yüzü geri gelmiş ve biz, seslerin geldiği toplantı odasının kapısına doğru ilerliyoruz.

Forrest bir saniye durup bekliyor ve tek kelime etmiyor. İhtiyacım varmış gibi derin bir nefes alıyorum ve sonra sanki dünyada beni endişelendiren hiçbir şey yokmuş gibi içeri giriyorum.

Tanrım, keşke bilselerdi.

Kapıdan içeri girdiğimde, Forrest'ın vücudunun bana çok yakın olduğunu hissediyorum, ama bana dokunmuyor. Sanki izin verilseydi elini belime koyacakmış gibi, ama bana aynı sakinleştirici hissi veren kadar yakın.

Odanın sonunda Felisha, Flynn'in kolu belinde duruyor. Yanlarında Sandon var, masanın diğer tarafında ise Rem ve onun yanında da Ashton Taylor olduğunu tahmin ettiğim bir adam var. Rem ile konuşurken Amerikan aksanı onu ele veriyor.

Gruba doğru yürürken onu değerlendiriyorum ve eski bir asker olduğunu ve güvenlik sektöründe çalıştığını anlayabiliyorum. Bacakları sert ve ayakları hafifçe açık, omuzları geniş, kolları göğsünde kavuşturulmuş ve gözleri odayı tararken, hala yanındaki insanlarla sohbetine devam ediyor.

Tereddüt etmeden, doğrudan ona doğru yürüdüm ve selam vermek için elimi uzattım. "Merhaba, Ashton, sanırım. Ben Harper Williams. Tanıştığımıza memnun oldum, ama keşke hayatımın tehlikede olmadığı farklı koşullar altında tanışmış olsaydık. Yine de, beni korumak ve bana yardım etmek için bu kadar yolu uçarak geldiğin için minnettarım." O bana gülünce elini çabucak bırakıyorum ve Forrest arkamdan öne çıkıyor.

"Forrest Taylor, Harper'ın arkadaşı ve birlikte yaşadığı adam." Sanki Ashton'ın önünde bana sahip olduğunu ilan ediyor gibiydi. Bu adamın beni sürekli şaşırttığını söylemeliyim.

"Onun oda arkadaşı olarak," diye araya girdi Felisha ve bana gülümsedi, beni anladığını belirtmek için.

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum. Diğer arkadaşlarınız ve güvenlik ekibinizle de tanıştım. Sizin etrafınızda bu kadar kaynak olması beni mutlu etti

Bu, işimi çok kolaylaştırıyor ve burada tek başına kaldığın için endişelenmeden Amerika'ya dönebileceğim anlamına geliyor. Seni korumasız bırakacağımı sanma, ama bence bu adamlar seni gerçekten iyi koruyorlar." Sesi derin ve sakın, ama aynı zamanda yumuşak ve nezaket dolu.

"Teşekkürler. Lütfen oturun, bu felaketi konuşalım." Ona oturması için işaret ediyorum, ama tabii ki Felisha ve ben oturana kadar kıpırdamıyor. Forrest benim için bir sandalye çekiyor ve kimse oturmaya fırsat bulamadan hemen yanıma oturuyor.

"Söz sende, Ashton." Sandon ona seslenir, sanırım bu toplantıyı yöneten kişi odur, çünkü Ashton'ın ilk ulaştığı kişi odur.

"Teşekkürler. Öncelikle, Harper, dünyanı alt üst ettiğim için özür dilerim. Bu, senin isteyeceğin veya bekleyeceğin en son şeydi. Eminim, babanla ilgili herhangi bir şeyle uğraşmak zorunda kalmayalı uzun zaman olmuştur. Keşke bunu görmezden gelmeni söyleyebilseydim, ama yapamam." Ashton bana kederli gözlerle bakar.

"Şok oldum demek yetersiz kalır, ama işte buradayız ve bununla yüzleşip başa çıkmaktan başka seçeneğim yok." Bacağım masanın altında hafifçe titremeye başlar ve endişe düzeyimin istediğimden daha hızlı arttığını hissedirim. Felisha dışında bu odadaki hiç kimse panik atak geçirdiğimi görmemiştir ve bu gece de bunun olmamasını tercih ederim.

Forrest, hiç uyarı yapmadan nazikçe elini dizime koyar ve sabit tutar. Komik bir sıcaklık bacağıma yayılır ve onun bu hareketi, bacağımın sallanmasını durdurmaya yeter. Gözlerime bakmadan elini tekrar çeker. Ama bu hareket beni şaşırtmaya ve şu anda burada kalmamı sağlamaya yetti. Dizi şimdi benim dizime çok nazikçe bastırıyor, ama Forrest ve Ashton'ın söylediklerine konsantre olurken, korkumu arka plana iten dokunuşunun hissine odaklanmaktan kendimi alamıyorum.

Ashton daha sonra kim olduğunu ve geçmişini açıklamaya başlar, ki bizim ekiplerimizin bunu zaten araştırdığını biliyorum ve söylediği her şey doğrudur.

"Ama kim olduğumu veya kahvaltıda ne yediğimi umursamadığımı biliyorum." Ashton, ortamı hafifletmek için, diyaloglarını çoğunlukla bana yönelterek nezaket gösteriyor, ki bunu takdir ediyorum.

"Eğer sen de benim gibi uçuyorsan," diye araya giriyor Sandon, "bir gün sonra ne yediğimi hiç hatırlamıyorum ve hepsi bana kahvaltı gibi geliyor. Bir şeyler yemek ve doğru saat dilimine geçmek için uyanık kalmak için bulabileceğin en güçlü kahve."

"Katılıyorum." Ashton bana gülümsüyor. "Yine de, birkaç yıl önce satın aldığımız özel şirket jetimizle buraya uçtuğum için şanslıyım. Uçuş deneyimini çok daha kolay hale getirdiğini söylemeliyim."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü Sandon muhtemelen odadaki tek kişi, her yurt dışına çıktığında özel jetle uçuşma lüksüne sahip olmayan tek kişi.

Yanımdan beklenmedik bir şekilde derin, hırıltılı bir ses geliyor. "Devam edebilir miyiz?" Forrest sabırsızdır, bunu hepimiz biliyoruz, ama kaba olmaya gerek yok. Ona bu toplantıda ağzını kapatmasını ve bir daha açmamasını söylemek için ona sert bir bakış atıyorum.

Onun bakışından aldığım sessiz cevap, onu konuşmaktan alıkoyamayacağımı söylüyordu.

Sadece izle beni, pislik.

"Elbette." Ashton cevabında biraz daha ciddi bir tavır takınıyor. "Bu davada çalıştığım gizlilik kuralları nedeniyle size bazı şeyleri anlatamayacağım, eminim hepiniz bunu anlıyorsunuzdur." Hepimiz aynı anda başımızı sallıyoruz. "O kısımdan bahsederken, size olayları bağlayabilmek için genel bilgiler vereceğim." Ashton ayaklarının yanındaki çantasına eğilip, içinde notlarının olduğu belli olan dizüstü bilgisayarını çıkarıyor.

"Harper, sana ve iki güvenlik ekibine ihtiyacınız olan temel bilgileri içeren bir özet göndereceğim." Beni hayatıma dahil ettiği için mutluyum.

"On iki ay önce, Chicago'da bir müşterimizi tehdit eden birkaç güçlü mafya üyesini takip etmeye başladık. Başlangıçta bu sadece bir iş meselesiydi, ancak o onların tehditlerine boyun eğmeyince kişisel bir meseleye dönüştü." Etrafına bakarak hepimizin onu takip ettiğinden emin oluyor.

"Bu adamları araştırmaya başladığımızda, elbette o kadar çok yolsuzluk bulduk ki, hangisinin kullanmaya değer, hangisinin mücadele etmeye değmez olduğunu ayıklamak biraz zaman alacak, çünkü ya o kadar önemli değil ya da kazanmanın imkanı yok. Şirketim iyidir, ama biz mucize yaratıcıları değiliz. Herhangi bir şehrin karanlık kısımlarını temizlemek için birden fazla ekip gerekir, anlarsınız ya. Müşterinizi korursunuz ve geri kalanından uzak durursunuz. Ya da federal yetkililere devredip onların ilgilenmesine izin verirsiniz." Ashton şifresini girer

şifrelerini girer ve ardından telefonundaki yüz tanıma özelliğini kullanarak iki faktörlü kimlik doğrulamasını açar. Güvenliği ciddiye aldığını görebilirsiniz.

"Burada da durum aynı," Rem ona katılır. "Seni ilgilendirebilecek bir şeye dokunduğunda, sadece içeri girip ihtiyacın olan bilgiyi alıp, sonra da oradan defolup gitmelisin. Biz yetkililer değiliz."

"Aynen öyle," diye yanıtlar Ashton.

Konuşmaları ilerledikçe, güvenlik ekibimizin ne yaptığını hiç bilmediğimi ve bilmek de istemediğimi fark etmeye başlıyorum.

"Babanızla ilgili olayın yıllar önce olduğunu biliyorum, ancak araştırmalarımızda işin Amerikan tarafındaki para akışı mafya parasıyla bağlantılı çıktı. Babanızın şirketinin adına açılmış bir hesaba 13 milyon dolar yatırılmış ve sonra çekilmiş, bizim anladığımız kadarıyla bu para ortadan kaybolmuş. Büyük olasılıkla mafya tarafından nakit olarak çekilmiş ve saklanmış. Ancak sorun, bu 13 milyon doların babanın düşüşüne neden olmasıydı. Çekilen paranın bir kısmı, Chester Tema'nın ailesine yatırdığı paraydı. Babanın cinayeti nedeniyle hapisteyken sana veya babana olan ilgi azalmıştı, ancak şimdi internette babanın adı ve ardından Ronald'ın mirasının vasilerinden biri olan senin adıyla ilgili aramalar yapılıyor gibi görünüyor. Sen evli olmadığın için seni kolayca bulabilir, ama annen yeniden evlendi ve adı değişti, kız kardeşlerinin isimleri de olaylar yaşandığında pek bilinmiyordu, bu yüzden onları bu parayla henüz ilişkilendiremedi.

Ashton'ın söylediklerini dinleyince, ailemin bu olayın içinde olmamasına biraz rahatladım, ama bu, olay ilerledikçe onların da dahil olmayacağı anlamına gelmez.

"Bildiğimiz bir şey var ki, o da Chester Tema ile üzerinde çalıştığım dava arasında hiçbir bağlantı olmadığı. O mafya üyesi değil, babanızın işlerinin iç işleyişi hakkında hiçbir bilgisi ya da bağlantısı yok. Anladığımız kadarıyla, o sadece parasını almaya takıntılı, zihinsel olarak dengesiz bir adam ve bizce o, paranın sizde olduğuna inanıyor."

"Harika, demek zihinsel olarak dengesiz bir sapığım var. Bu bilgi çok rahatlatıcı, ve oh, mafya üyesi de değil, bu da iyi haber galiba. Siktir, bu küçük zaferi kutlamak için bir parti verelim." Öfkem artarken, içimdeki cadaloz yüzeye çıkmaya başlıyor.

"Harper." Forrest'ın adımı söylemesi beni ona döndürür ve bu beni gerçekten kızdırmaya yeter.

"Ne? Burada oturup, berbat hayatımın daha da kötü olabileceğine ve minnettar olmam gerektiğine sevinmemi mi istiyorsun? Bu sana olan bir şey değil, bana olan bir şey, pislik." Kafamda ona sık sık böyle dediğimi fark ediyorum. Ona pislikten daha iyi bir takma ad bulmam gerek. Ayrıca, bana yardım etmeye çalıştığını, düşmanım olmadığını kendime hatırlatmam gerek.

O, az önce ona fırlattığım sözlerle tepki göstermiyor, sanki onu hiç etkilememiş gibi. Dikkatini tekrar Ashton'a çevirerek, hepimizin bilmek istediği soruyu soruyor. "Gerçekçi olalım. Chester, Harper için ne kadar büyük bir tehdit? Londra'ya fark edilmeden ulaşmanın yolunu bulacak zekaya mı sahip, yoksa başka bir ülkeden buraya gelmek için gerekli yetenek ve bağlantılara mı?" Açık sözlü, duygusuz, Ashton her şeyi anlatmayı bitirmeden sert gerçekleri soruyor.

"Evet, onun dediği gibi." Forrest'ın beni ne kadar koruduğunu anladığımda, çocuk gibi sesimle tekrar koltuğuma oturup herkese döndüm.

"Anlıyorum, benim davamla pek ilgilenmiyorsunuz. Ve şu anda risk düşük, o sofistike bir adam değil ve biz onun sadece özgür olduğu için interneti takip ettiğini düşünüyoruz." Ashton durakladı ve odanın içindekilere baktı. "Ama bu, onun bu para izini takip etmesinin Harper'a ve uzun zaman önce kapanmış bir davaya başka bir ilgi yaratmayacağı anlamına gelmez. İşte burada devreye giriyorum. Benim görevim, takip ettiğim karışıklığın kendi yolunda kalmasını ve Chester'ın yeni bir hobi bulmasını sağlamak."

"Ya bulmazsa?" diye soruyorum, sesimde büyük bir endişeyle. Ve bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, bacağım yine titremeye başlıyor, ama Forrest'ın eli onu ağırlaştırıyor ve bana odaklanmam için başka bir şey veriyor.

"O zaman plan B'ye geçip daha ciddi davranınız," diye açıkça cevaplar.

"Plan B nedir?"

"Senin endişelenecek bir şey değil. Bu adamlar bunun için var." Ashton, Sandon ve Remington'ı işaret eder. Onların benim hayatım hakkında konuştukları gerçeği karşısında ayağa kalkıp bir çocuk gibi ayaklarımla yere vurmak istiyorum, ama birdenbire, onun ne demek istediğini bilmek istemeyen bir yanımla ortaya çıkıyor.

"O zaman hepinizin bu işin plan A'yı geçmemesini sağlamanızı öneririm. Anlaşıldı mı?" Güçlü görünmeye çalışıyorum, ama başarılı olduğumdan emin değilim.

"Net ve anlaşılır," diye cevaplar Ashton.

Sonra herkes benim ve Chester'ın izlenmesi için bazı lojistik detayları konuşuyor, ama ben söylediklerine konsantre olamıyorum, çünkü aklım "zihinsel olarak dengesiz takipçi" sözcüklerine takılmış durumda.

"Bu kısım için hepimizin burada olmasına gerek yok bence. Felisha ve Harper'ı alıp onlara akşam yemeği ısmarlayayım mı?" diyor Flynn, Ashton, Rem ve Sandon ise derin bir sohbete dalmış görünüyorlar. Yemeye çalışsam da yiyebileceğimi sanmıyorum, ama daha önce her şeye dahil olmaya kararlı olsam da, fikrimi değiştirdim. Artık bununla başa çıkamıyorum ve temiz havaya ihtiyacım var.

"Onu eve götürüyorum. Ona yemek vereceğim," yanımdaki huysuz adam kardeşine seslenir ve aralarındaki bakışlar, hiçbirimizin dahil olmadığı sessiz bir sohbet gibidir.

"Tartışmak istiyorum, ama sanırım eve gitmek istiyorum, yine de teşekkürler, Flynn." Forrest ile tartışmadığım anda, Felisha'nın yüzündeki endişeli ifadeyi görebiliyorum. "Ben iyiyim, sadece biraz hava almam ve yatağıma gitmem gerekiyor, yorgunluk beni vuruyor." Bunun daha fazlası olduğunu biliyorum, ama yine bir kriz geçirip gözyaşları dökceğimi söylemek istemiyorum...

"Gidelim." Forrest sandalyesinden kalkıyor ve ben fikrimi değiştirmeden önce ayağa kalkmama yardım ediyor. Muhtemelen onunla tartışmadığım için şok olmuştur.

Ashton ayağa kalkıyor ve ben masaya eğilip elini sıkıyorum ve yaptığı her şey için teşekkür ediyorum. Çünkü sonuçta o beni tanımıyor, ama yine de bana yardım etmeye hazır.

Yönetim kurulu odasından çıkarken Forrest beni durduruyor. "Birkaç saniye burada bekle, bir şey unuttum."

Kafam bulanık bir halde, onun dediğini yapıyorum ve kısa süre sonra geri geliyor, asansöre doğru yürümeye devam ediyoruz.

"Ne unuttun?" diye soruyorum ona, kapılar kapanıp asansörde yalnız kaldığımızda.

"Ashton'ın sana dokunulmaz olduğunu anladığından emin olmak için. Eğer sana bir şey olursa, onu kendim bulur ve öldürürüm." Forrest bu sözleri, sanki kahve sipariş ediyormuş gibi, çok doğal bir şekilde söyler.

Ağzım açık kalır, ama konuşamıyorum, bu yüzden konuşmuyorum.

Ve aramızdaki sessizlik eve kadar sürer.

Bu adam kim ve neden bunun şimdiye kadar duyduğum en seksi şey olduğunu düşünüyorum?

Eve varır varmaz odama kaçtım, bu gece olan her şeyi kafamda bir kez daha gözden geçirmek için kendime zaman ayırmak istedim.

Aklımda çok fazla soru var ve bunlar Ashton'ın bana söyledikleriyle ilgili değil, ki bunu kendim de tuhaf buluyorum.

Yatağımın kenarına oturuyorum, çocukluğumdan kalma, Kraliçe Muhafızı gibi giyinmiş oyuncak ayımla birlikte. O zamanlar kraliçeydi, şimdiyse kral muhafızı olurdu. Eski ve yıpranmış, kimse onun hala bende olduğunu bilmiyor çünkü sadece kendimi bu kadar tedirgin hissettiğimde ortaya çıkıyor. Babam onu, Londra'ya gittiğimiz ikinci gün, işe başlamadan önce ailece turistik yerleri gezerken almıştı ve onu çok sık görmezdik.

"Ben yanında olamadığım zamanlarda, o benim için kalbini koruyacak." Ben gülerek onun söylediklerini tam olarak anlamadan, o hem beni hem de ayıyı kucakladı, ama ben sadece kucaklanmaktan mutlu idim.

O gün bana söylediği gibi, sesini hala net bir şekilde duyabiliyorum. Babamın yaptığı her şey ve o zamanlar hayatımızı mahvettiği için ondan ne kadar nefret etsem de, içimde her zaman onu sevmekten vazgeçmeyecek küçük bir kız olacağını biliyorum.

Dairemi yenileme için terk etmek üzere eşyalarımı toplarken, ayımı çantama koydum çünkü o benim sahip olduğum en değerli şey. Parasal değeri değil, asla yerini dolduramayacağım çok değerli bir anı olduğu için.

Kapının çalınması beni ürküttü ve Forrest'ın görmemesi için onu hızla yatağın altına ittim.

Ayağa kalkmaya bile vakit bulamadan, kapalı kapının arkasından sesi geldi. "Kapının önünde akşam yemeğin var. Ye," diye homurdandı sert sesi kapının arkasından, sonra da gitti.

"Kahretsin, ne kadar zamandır buradayım?" Saatime bakıyorum, saat dokuz. Muhtemelen benim hiç çıkmayacağımı düşünmüştür.

Onun karmaşık kişiliğini analiz etmeye çalışarak burada oturduğumu bilmiyordu.

Neden beni çılgına çeviren bir adama çekiliyorum?

Onu çok sinirlendiriyorum, ama o benden asla vazgeçmiyor.

Bu kadar sert ve kibirli biri olarak, neden bana bu kadar özen gösteriyor? Benim neye ihtiyacım olduğunu benden önce biliyor.

Ve kafamda dönüp duran en büyük soru, neden bana dokunduğunda, diğer insanlarda hissettiğimin tam tersini hissediyorum?

Bana, nasıl anlayacağımı bilmediğim garip bir sıcaklık ve sakinlik veriyor. Derimden çıkmak istemek yerine, aramızdaki temasın biraz daha uzun sürmesini istiyorum. Ama o, ihtiyacım olanı tam olarak biliyor gibi görünüyor ve sonra uzaklaşıyor, ama asla çok uzaklaşmıyor.

Bu gece ofisime gelip beni yalnız bırakmaması, onun o derin, düşünceli gözleriyle bana bakana kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şeydi.

Ama beni asıl şaşırtan, asansörde söylediği sözlerdi. Kafamda sürekli tekrar ediyorlar.

"Sen yasaklısın... ve onu öldüreceğim."

Bir erkek arkadaşı hakkında konuşurken kullanacağı sözler bunlar değil.

Kapıyı yavaşça açıp onun gittiğinden emin olduktan sonra, yerde basit bir rosto ve salata sandviçi buldum. Onu alıp kapıyı tekrar kapattım, yere oturup bacaklarımı çaprazlayıp yatağıma yaslanarak kendi kendime mırıldandım.

"Siktir, sanki bu gece ne kadar uğraşsam da büyük bir yemek yiyemeyeceğimi okuyabiliyormuş gibi. Bu ne tür bir büyücülük?" Sandviğin ilk ısırığını aldığımda ağzım sulandı. Üzerinde basit bir sandviçten çok daha fazlasını yapan bir çeşit sos vardı. "Her ne büyüsü varsa, ben de buna katılabilirim."

Hepsini yemeye çalışıyorum ama midem daha fazla dayanamadan sadece yarısını yiyebiliyorum.

Duş almak ihtiyacım olan cevapları bulmama yardımcı olmuyor ve bunu öğrenmenin tek bir yolu olduğunu biliyorum. Dışarı çıkmadan önce üstümü giyinmeliyim, ama bu cesaretimin ne kadar süreceği belli değil.

Kapıyı açıyorum ve odamdan iki adım attığım anda, o koridorda bana doğru yürüyor. Hala iş kıyafetleri içinde ama çıplak ayakla, gömleğinin kolları sıyrılmış ve pantolonundan çıkmış, düğmelerini açmakla meşgul, muhtemelen odasına duş almaya gidiyor.

Kahretsin, bu adamın göğsünü bir buzlu şeker gibi yalamak istiyorum. Odaklan, Harper! Kelimeleri kullan.

"Harper, ne oldu?" Şimdi hızla bana doğru geliyor.

"Dur." Elimi kaldırıyorum çünkü bana tekrar dokunmasına izin veremem. Bu, kafamda garip şeyler yaratıyor.

Dediğimi yaparak, benden sadece beş adım kadar uzakta duruyor, ama bu benim düşünmem için yeterli... zar zor.

"Neden öyle dedin?" Sesim emir gibidir ve sorduğum anda vücudumun gerildiğini hissediyorum. Çünkü cevabı bilmek istediğimden emin değilim.

"Ne dedim?" diye cevap veriyor. Kolları yanlarında sarkıyor, ama ellerinin yumruk yapmaya başladığını görebiliyorum.

"Bunu yapma. Ne demek istediğimi biliyorsun. Ashton'a yönelik tehdit." Ama istediğimi sandığım mesafeyi korumak yerine, ona doğru beş adım atıyorum ve o cevap veremediğinden parmağımı çıplak göğsüne batırıyorum. "Neden yasaklıyım?" diye soruyorum ve yüzüne bu kadar yaklaştığım için onun ağır nefes alıp verişini hissedebiliyorum, göğsü ise şu anda göğsüne bastırduğum elim altında yukarı aşağı inip çıkıyor. "Söyle bana Forrest, söyle... gerçek... lanet olası... nedenini." Şimdi kendi kalbimin göğsüme çarptığını hissedebiliyorum ve onun vücudundan yayılan ısı da beni sarıyor.

"Bu cevabı duymak istemezsin," diye bana homurdanıyor.

"Söyle bana!" diye bağıriyorum ve o pes ediyor, artık daha fazla dayanamıyor.

Beni belimden tutup duvara doğru itti, vücudu benimkine bastırды ama acı verecek kadar sert değildi. Yeterince bastırarak dikkatimi çekti ve bana ne istediğini anlattı.

"Sen benimsin ve ben benim olanı korurum." Sesi saf seks ve ikimiz de birbirimizden ne istediğimizi düşünürsek düşünelim, bunun bir önemi yok.

Çünkü şu anda, bu anda... ikimiz de bunu istiyoruz... buna *ihtiyacımız var*. İkimiz de tek kelime etmiyoruz, eylemlerimiz ihtiyacımız olan tüm izin.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda, bundan pişman olacağımı biliyorum, ama bu yarının sorunu olacak.

Bu gece tamamen bu fanteziyle ilgili.

Sekizinci Bölüm

FORREST

Kendime koyduğum her kural, kurmaya çalıştığım her engel, gözlerimin önünde parçalanıyor. Hepsi de geri adım atmayan bu hırçın kadın yüzünden.

Dün gece onu bu kadar savunmasız gördüğümde, ondan uzaklaşmanın zor olacağını düşünmüştüm, ama şimdi onun mücadele dolu halini görünce, hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorum.

Onun damarlarında akan bu ateş çok seksi.

Onun da bizim aramızda gördüğüm şeyi görmesini istiyorum. Biz sadece bir gecelik seksten daha fazlasıyız, ama o henüz bunu anlamadı ve ne dersem desem onu ikna edemem. Bu yüzden, odadaki cinsel gerilim yüzünden yaşadığımız itişip kakışmalı savaşta, ona zihninde bu küçük zaferi vereceğim.

O savaş kazanabilir, ama savaş ben kazanacağım.

Bazen biraz geri çekilip, sonra yanlara doğru hareket edip farklı bir yönden tekrar saldırmak gerekir.

Harper da öyle olacak.

Bu gece, onun gözünde tek gecelik bir ilişkiyle mutlu olacak, ama şimdiden söyleyebilirim ki, bu onu ilk kez siktiğim sefer olabilir, ama kesinlikle son olmayacak.

O farkında olmayabilir, ama dün gece bana sarıldığı andan itibaren, onu asla bırakamayacağımı biliyordum. Bu kargaşayı atlatana kadar sabırlı olabilirim, ama ben hiçbir yere gitmiyorum, o da öyle. "Bu gece beni senin olarak görebilirsin, ama hepsi bu kadar," diyor diyor ve öpüşmeyi bırakıp nefes almak için başını çekiyor, ama ben onu tekrar öpüyorum ve bana kendini açarken alt dudağını ısıırıyorum. Bu, ondan günahkar bir inilti çıkarıyor ve ben bu iniltiyi tekrar tekrar duymak istiyorum.

Ellerimi belinden kalçalarına kaydırıp onu vücuduma doğru kaldırıyorum. Onun sözlerine cevap vermiyorum, olacaklar konusunda aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum.

"Fikrini değiştirmek için son şansın bu, yoksa seni yatağıma götürüp, tavırlarını sikerek ortadan kaldıracağım."

Gözleri kararır ve söylediklerimi sindirirken nefesinin biraz kesildiğini hissediyorum. "Bu senin kibirinden mi kaynaklanıyor, yoksa gerçekten sandığın kadar iyi misin

"

"Birazdan öğreneceksin," derim ve onu yatak odamın kapısına doğru, doğrudan yatağıma taşıyorum. Ama onu yatırmadan önce son bir kez sorarım ve bu sorunun sadece ona mı yoksa bana da mı olduğunu bilmiyorum.

Bunu gerçekten düşünmesini istiyorum, çünkü kafamda kendime soruyorum, kalbimi kırılma ihtimaline karşı gerçekten açmak istiyor muyum?

"Harper." Adı dudaklarımdan yumuşakça dökülüyor. "Bundan emin misin?"

Onun yoğun bir şekilde düşündüğünü görebiliyorum, ama çok uzun sürmüyor ve bana başını sallıyor. Ama bu yeterli değil, daha fazlasına ihtiyacım var.

"Sözler," diyorum.

"Forrest, yemin ederim, şimdi beni sikmezsen, odama gidip en büyük vibratörümü alıp kendimi sikerim. Bu soruna cevap oldu mu?" Ve onu yatağa attığımda, kullanmaya çalıştığım tüm nazık tavırlar bir anda uçup gidiyor.

"Bu evde vibratör yok. Onları yakacağım." Ve ciddiylim.

Gömleğimi çıkarıp pantolonumun düğmelerini açıyorum, ikisini de ve külotumu tek seferde çıkarıyorum. Onu, benim üstün olduğumu hissedeceği bir duruma sokmak istemiyorum.

Ayakta durup ona bakarken, gözlerinin vücudumu dolaştığını, dudaklarını yalayıp alt dudağını dişleriyle ısırıldığını görüyorum, gördüklerini beğendiğini anlayabiliyorum.

"Görünüşe göre bir gece daha güvendeler, çünkü senin sunduklarınla," elini benim yönüme doğru yukarı aşağı sallayarak, "tatmin olacağıma eminim."

Ne kadar tahrik olmuş ve patlamak üzere olsam da, ona gülmekten kendimi alamıyorum. "O kadar tatmin olacaksın ki yarın yürüyemeyeceksin. Çünkü dediğin gibi sadece bir gecem varsa, sen daha fazla dayanamayana kadar seni olabildiğince çok kez sikeceğim."

Cevap beklemeden, yatağa diz çöküp onun üzerine sürünmeye başladım. Vücudumla onu sıkıştırarak eğildim ve kulağına fısıldayana kadar çene hattını öptüm.

"O pijamalara düşkünsen, şimdi onları çıkarmanı öneririm. Aksi takdirde, aylardır benimle flört ederken bana adeta atfettiğin o seksi vücudundan onları yırtıp alacağım." Kulağını ısırırım ve pelvisi yataktan kalkar, benim

"Artık küçük oyunlarını oynarken bana ne yaptığını hissedebilirsin. Sana kaç kez neredeyse teslim olacağımı bilemezsin."

"O zaman neden pes etmedin?" diye karşılık verir ve elleriyle çıplak sırtımı okşar.

"Çünkü daha fazlasını istiyorum," diyorum, ona nasıl hissettiğimi anlatarak.

"Ama hiçbir şey değişmedi, bu kadar olabilir." Gözleri neredeyse üzgün görünüyor, ama planına sadık kalmaya çalışıyor.

"Sen öyle diyorsun." Saçlarını boynundan çekip, göğsüne doğru inerken cildini ısıyorum.

"Forrest." Adımı söylüyor, hem söylediklerinin ciddi olduğunu hem de vücudunun benim dokunuşuma tepki vermekten kendini alamadığını ifade ediyor.

"Harper." Bulabildiğim her çıplak ten parçasını öpmeye devam ediyorum. "Otuz saniye sonra yırtmaya başlarım." Vücudunda tekrar aşağı doğru sürünerek, yüzüm bel hizasına geldiğinde gömleğini hafifçe yukarı çekiyorum ve ipek pantolonunun lastiğinin kenarını yalıyorum. Gömleğinin düğmelerini açmaya çalışırken vücudu yine yataktan kalkıyor.

Beni izlemeye odaklanmış yüzüne bakıyorum. "İzin verir misin?" diye soruyorum ve şortun iki yanını tutuyorum.

"Lütfen." Cevabı neredeyse bir yalvarış gibi geliyor. Oh, onun yaşayacağı şeyin daha fazlasını istemek için yalvarışını duymayı ne kadar istiyorum.

Bunu aceleyle getirmek istemiyorum.

Bir kadınla ilk kez birlikte olmanın tadı bir kez yaşanır. Harper daha fazlasını istediğini fark edene kadar, bunun ikimizin de hatırlayacağı ve hayalini kuracağı bir şey olmasını istiyorum. Ama benim için daha da önemlisi, hayatımın geri kalanında birlikte olacağım tek kadınla ilk kez seks yaptığım bu anı saklamak istiyorum.

Ve bir gün, o da geriye bakıp bunu böyle hatırlayacak.

Şortunu yavaşça bir santim bir santim aşağı indirirken, bronzlaşmış ve yumuşak tenini çok nazikçe öpüyorum. İçinde biriken ısıdan yayılan az miktarda terden dolayı üzerinde bir ışıltı var.

Onu aşağı doğru çekmeye devam ettikçe, cinsel organına yaklaşıyorum ve her şey hala çıplak, ve bunu çok seviyorum. Kafamı sadece hafifçe kaldırıyorum, ama o gömleğinden çıkmaya çalışırken gözlerim onun gövdesine kilitleniyor.

"Güzel." Artık tamamen gözlerimin önünde olan göğüslerine bakarken söyleyebildiğim tek şey bu. Dik, meme uçları sertleşmiş ve dik duruyor.

Bunu yaptığımı bilmek, ona karşı beklenmedik bir şehvet dalgası uyandırıyor içimde. Onu tatmak ve her parçasını almak istiyorum.

Artık sabırlı değilim. Onu istiyorum ve onu hemen istiyorum.

Şortu tek seferde aşağı çekiyorum ve şort dizlerine değdiğinde, bacakları hızla hareket etmeye başlıyor, şortu tamamen çıkarmaya çalışıyor. Ona dokundukça içindeki hisler arttıkça, bacaklarının hiçbir şekilde kısıtlanmasını istemediğini anlayabiliyorum.

"Siktir." Onu tamamen çıplak ve her yeri parıldayan bir şekilde altımda yatarken gördüğüm anda bu kelime dudaklarımdan dökülüyor. "Seni tatmama izin ver," diyorum.

Dizlerimin üzerine çökerek bacaklarının arasına geçiyorum, o da bacaklarını hızla açarak yatakta düz bir şekilde uzanıyor, sanki bana bir davet gibi.

Kalbim deli gibi atıyor.

Ellerimi kalçalarının altına kaydırıp omuzlarımdan üzerine kaldırıyorum ve yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum, kokusunu beynime kazımak istercesine içime çekiyorum. Dilimi ağına doğru kaydırıyorum ve o beni tahrik ederek damgalarken tat alma duyularım patlıyor. Bu, düşüncelerimi kısa devre yaptırıyor ve ben ona doyamıyorum, dilim klitorisini okşuyor ve üzerine bastırıyor.

Harper'ın vücudu altımda titriyor ve başımı şiddetle tutuyor, mükemmel boyanmış tırnakları kafa derime batıyor ve bu beni zaten hissettiğimden daha da çıldırtıyor.

"Kahretsin... Forrest!" Harper ilk kez adımı haykırıyor ve ben bunu tekrar duymak istiyorum. Daha yüksek sesle!

Dilimi durdurmadan, elimi hareket ettirip parmağımı onun içine sokuyorum. O kadar sıkı ki, parmağımın etrafında titriyor ve beni içine almak için daha fazla gerilmesi gerektiğini biliyorum. Beklemeden ikinci parmağımı da sokuyorum ve o kadar yüksek sesle nefes alıyor ki, kulağıma müzik gibi geliyor.

"Lütfen, oh lanet olsun, lütfen durma," diye bağırıyor, ben de onu boşaltan noktayı buluyorum ve gecenin karanlığında adımı haykırış şekli sanki cenneti bulmuşum gibi.

Sıkı küçük amcığı dilimin üzerinde orgazm oluyor ve tüm vücudu yatağa yığılana kadar onu tatmaya devam ediyorum. Ama bu sadece başlangıçtı. Şimdi durmayacağım.

Bacaklarını omuzlarımdan indirirken, elleri saçlarımdan pençelerini çekiyor ve ben ondan uzaklaşıyorum, ama çok uzağa gitmiyorum. Yatağımın başucundaki dolaba uzanıp bir prezervatif alıyorum, kendimi koruyorum ve sonra tekrar onun vücuduna dönüyorum. Bacaklarının arasında uzanarak, ıslak ağzımla onu öpüyorum

Onunla ilgili hiçbir sınırim olmadığını bilmesini istiyorum.

Kafamı eğip o sıkı küçük meme uçlarından birini dişlerimin arasına alırken, diğer göğsünü avucumda mükemmel bir şekilde okşuyorum. Yumuşak ve sanki benim için yaratılmış gibi avucumda yuvarlanıyor.

Ağzımı çekip, meme ucu hala dişlerimin arasında iken, acı ve zevkin vücudunda dolaşmasını izliyorum ve bütün gece dua ettiğim o bakış gözlerinden akıyor ve sözler geliyor.

"Forrest, sik beni, sertçe. Çok sert... şimdi... lütfen." O ecstasy içinde çılgılık atarken, meme ucu ağzımdan çıkıyor ve ben de bunu beklerken acı içinde neredeyse ölmek üzere olan sikimle ona sertçe giriyorum.

"Evet!" diye bağıyor bana.

Geri çekilip, tekrar içeri giriyorum, onun içine derinlemesine gömüldüğümde klitorisine sürtünüyorum.

"İstediğin bu. Benim olmak, benim sikimi sanki seninmiş gibi binmek." Diğer göğsünü ağzıma alıp meme ucunu defalarca yalıyorum. İkimizin de uyum içinde olduğu bir ritimle ona girip çıkıyorum.

Bana cevap vermemesi ve sadece tekrar tekrar inlemesi yeterli değil. Onun bunu söylemesini istiyorum.

"Sen benimsin, bunu anlaman için seni sikiyorum. Sen. Benimsin. Sikiyorum. Seni." Sikimin her derin darbesi ile sözlerim kulaklarında yankılanıyor, o kadar derin ki, benim hissettiklerimi hissetmediğini söyleyemiyor.

"Bu gece..." diyebiliyor sadece.

"Bu başlangıç," diye bağıyorum ona, amının titremeye başladığını ve sikimi sıkıştırdığını hissederek. Hazırım ve zar zor dayanıyorum, ama o boşalmadan ben boşalmayacağım.

"Hayır... son... oh, lanet olsun... evet... geliyorum." Ve ikimiz de aylardır yüzeyin hemen altında uğuldayan cinsel gerilimin her parçasını serbest bırakıyoruz. Onu sanki son kez öpüyormuşum gibi öpüyorum. Bunun bitmesine hazır değilim.

Harper ile seks yapmak zehirli elma yemek gibidir. Zehir vücudumda yayılırken, bu büyüünün geri dönüşü olmadığını biliyorum. Vaat edilen toprağı tattım ve bundan daha azıyla yetinmem mümkün değil. Ben mükemmelliği seven bir adamım ve onu buldum.

Bir şekilde, onun da aynı elmadan yemesini istiyorum.

Prezervatifi doldururken, tüm gücüm, hayal kırıklığım ve kararlılığım kaslarımdan kayıp gitti. Onun yanındaki yatağa uzanarak, onu kollarıma çekmek için uzandım, ama o beni itti.

Ne oluyor lan?

"Ben sevimli sevgi gösterileri yapmam. Sevişirim ve giderim." Harper, hala kızarmış ve nefesini toparlamaya çalışırken yataktan kalkmak için kendini itti, ama bir an durdu ve yatağın kenarına oturdu.

"Benimle olmaz. Sana dokunmayacağım, ama sakın bu yataktan kalkmaya kalkışma. Bana bu gece söz verdin ve benim hala bolca vaktim var. O yüzden yat, nefes al ve hazırlan, çünkü bir dahaki sefere beni bir kovboy kız gibi süreceksin, böylece o muhteşem göğüslerin yüzümün önünde sallanışını izleyebileceğim."

Vücudu hareketsiz kalır ve sanki içsel olarak kendisiyle mücadele ediyormuş gibidir.

Beni seç, bebeğim, lütfen beni seç.

Şimdi kafamın içinde ona yalvaran benim ve bu beni şok ediyor, ama umurumda değil.

Onun beni gerçekten görmesi için ne gerekiyorsa yapacağım.

HARPER

Onun sözlerini dinleme, sadece seni kendine aşık etmek için kandırmaya çalışıyor.

O penis bir olta gibi ve beni yakalamak için onu kullanıyor.

Ama ona binmek, hadi ama... Hiçbir kadın bu daveti ciddi olarak reddedemez.

Ve dürüst olmak gerekirse, şu anda ayakta durabileceğimden bile emin değilim. Daha önce hiç bu kadar şiddetli orgazm olmadığımı hatırlamıyorum, orgazm olduktan sonra bacaklarım jöle gibi oldu.

Ne önemi var ki, zaten onun seni çıplak bırakmasına ve seni deli gibi sikmesine izin verdin. Benim kuralım tek seferliktir, ama bunu bir gecelik olarak değiştirebilirim. Teknik olarak o zaman kuralımı çiğnememiş olurum... elbette.

Başımı çevirip ona bir kez daha baktım ve kararımı verdim.

Bu adam insan vücudunda bir aygır.

Sert kaslı karın kasları, büyük ve erkeksi kıllarla kaplı uylukları, kadın beynine ne kadar testosteron dolu olduğunu gösteren bir işaret gibi. Ve şimdi biliyorum ki, vücudumun istediği şey tam da bu penis. Uzun, çok kalın değil, çok sert ve benden yıldızları görmemi sağlayan, kelimenin tam anlamıyla, neredeyse bayılmama neden olan hisleri uyandırmada deneyimli.

Ama beni burada tutan şey onun muhteşem vücudu değil. Onun yüzü.

Onu daha önce gerçekten gördüğümü bilmiyorum.

Şehvet, somurtkan yüzünün ardında saklanan adamı görmemi engelliyor.

Dişlerini sıkıp benimle tartışırken, keskin hatlı, temiz tıraşlı çenesi çok farklı görünüyor. Yüzündeki kaslar şimdi daha yumuşak ve dudakları, dişlerimi geçirmek istediğim en dolgun kırmızı erik gibi görünüyor. Ama beni esir alan gözleri ve bakışlarından kaçamıyorum. Onda daha önce gördüğümü bilmediğim bir nezaket var. Kesinlikle burada olmak istediğimi söylemeliyim

ki, küfürlü konuşmasına rağmen, hala bana kollarının arasına alıp o hissin tadını çıkarmak istemiş gibi bakıyor.

duyguyu tadını çıkarmak istemiş gibi bakıyor bana.

Ona bunu verebilmeyi isterdim, ama yapamam ve nedenini açıklamak çok zor.

Bana hayatımdan uzak bir gece yaşatmak için kendi kurallarını çiğnedi, karşılığında ona istediğini veremeyeceğimi biliyordu, bu yüzden en azından onun istediği gibi bütün geceyi ona verebilirim.

Yatağa geri uzanıyorum, ama ona gerçekte nasıl hissettiğimi söyleyemem, bu yüzden hayatla başa çıkma yöntemime geri dönüyorum: şaka yapmak.

"Ya ters kovboy kızı pozisyonunu tercih edersem?" diye öneriyorum, o oturup bana bakarken kendime gülümsüyorum.

"İstediğin türde bir kovboy kız olabilirsin, çünkü hepsini deneyeceğiz. Ve sana bir şey söz veriyorum. Üzerimden sikime kaymaya başladığın anda, profesyonellerin yaptığı gibi sekiz saniyeden fazla bir boğa sürüşü yaşatacağım sana. O yüzden sıkı tutun bebeğim, bu gece hayatının en iyi sürüşü olacak."

Ve şaka yapmıyordu.

Üç saat sonra, uyuyabilmek için beni yatağıma geri götürmesi için ona yalvardım. Ne kadar üzgün görünse de, beni oraya geri götürmesine ve yatırmasına izin verdim, çünkü o kadar yorgundum ki, odalarımız arasındaki birkaç adımı bile yürüyebileceğimi sanmıyordum.

Forrest eğilip dudaklarıma o kadar yumuşak bir öpücük kondurdu ki, neredeyse onunla kalmasını isteyecektim, ama bu düşünce kafamdan geçer geçmez kayboldu ve ben de buna sevindim.

Gece bitti ve onun dediği gibi, bu geceyi asla unutmayacağım.

Çok yorgun ve bitkin bir halde gözlerimi kapatıyorum, bu gece yaptığım bol miktarda seks işe yaradıysa, bütün gece uyuyabileceğimi umuyorum.

Rüya görmeyeceğim.

FORREST

Onu ılık bir bezle temizledikten sonra, bana yalvaran gözlerle baktı ve onu odasına geri götürmemi istedi.

Gözleri, benimle tartışacak gücü olmadığı için bana tartışmamam için yalvarıyordu.

Onu yatağına taşıyıp rahat, sıcak ve güvende olduğundan emin olduktan sonra, oradan ayrılmak zorunda kalmak kalbimi burkuyor.

Dudaklarımla onun dudaklarına nazikçe dokunduğumda, bunun onu öptüğüm son sefer olmaması için dua ettim. Daha yeni merhaba demiştim, veda etmeye hazır değildim.

Kapıya vardığımda, nefesinin ağırlaştığını ve sonra uzun bir iç çekişle özlemine çektiği uykuya daldığını duyabiliyordum.

Beni tamamen şaşırtan bir kadına bakarak burada duruyorum. Hiç benim tipim değil, ama o kadar uyumluyuz ki, bunu anlamak zor.

Ben de gözlerimi kapatıp bu geceyi uykumda yeniden yaşamak istiyorum, ama bu mümkün değil. Vücudum yorgun, ama beynimi kapatamıyorum.

Yatakta dönüp duruyorum, üzerime battaniyeyi çekiyorum, sonra terliyorum. Sanki bedenim düşüncelerimle savaşıyor. Hissettiğim kargaşa, uyuyamamamda açıkça görülüyor.

Flynn'in Avustralya'da aptalca bir şey yapmasından endişelendiğimde ya da ailemin kendini iyi hissetmediği veya bir şeyle mücadele ettiği zamanlarda yaptığım şeye geri dönüyorum, e-okuyucumu alıp şu anda okuduğum kitabı açıyorum. Bu bir polisiye roman ve karmaşık olay örgüsünü takip etmek için çok konsantre olmam gerekiyor. Bu, zihnimi boşaltmama yardımcı oluyor çünkü aynı anda başka bir şey düşünemiyorum, aksi takdirde kayboluyorum.

Ne kadar süredir okuduğumu unuttum, ama bir ses Kindle'ımı düşürmeme neden oluyor. Ses yine Harper'ın odasından geliyor.

"Kahretsin, yine kabus görüyor." Hemen kalkıp kapısına gidiyorum ve birkaç saniye dinliyorum.

"Sadece gelip bana sarılmanı istiyorum. Bir kez olsun." Sonra hareket etmeyi bırakır. "Baba, neden geri gelmiyorsun? Seni seviyorum..." Sonra sanki yatağa oturuyormuş gibi yatağın gıcırdamasını duyarım. "Neden sen de beni sevmiyorsun?" Sonra dün geceki gibi yüksek sesle ağlamaya başlar.

Ağlamasının ve bu kadar üzüntü dolu sesinin kalbimi ne kadar parçaladığını bilmiyor.

Çok sessizce kapıyı açarım ve bir kez daha yatağına doğru yürürüm ve onu yatırırım, o da elimi tutar ve kendine doğru çeker. Ben de yatağı girip onu sıkıca kucaklarım. Ağlaması yavaş yavaş diner ve tekrar uykuya dalar. Eğer ihtiyacı buysa, uyanırken bana izin verene kadar her gece onun için burada olacağım. Ruhu bunu istediğini biliyorsa, beyninin de bunu anlamasını beklemem gerek.

Sadece bunun düşündüğüm kadar inatçı olmadığını ummak zorundayım, aksi takdirde uzun bir süre beklemem gerekecek.

Göğsümde nefesini hissediyorum ve çok hafif horlaması bana ninni gibi geliyor, ama yine gecenin karanlığında kaybolma zamanı geldi.

Onu huzur içinde uyurken bırakarak, bu gece ihtiyacı olan şeyi ona birden fazla şekilde verdiğimi hissediyorum.

Ama yarın ne getirecek görelim.

HARPER

Dün geceki seks macerasından uyanarak, vücudumu çok, çok yavaşça gererim.

O adamın neden hala bekar olduğu bir muamma. Cidden. Kendi bağıllık sorunlarım olmasaydı, onu kendime bağlayıp başka hiçbir kadının ona dokunmasına izin vermezdim. Ama ona bunu yapamam. Kim sarılınamayan, kimseye yaklaşmasına izin vermeyen bir kadınla birlikte olmak ister ki?

Böyle bir aşk benim hayatımda asla olmayacak.

Yan tarafa dönerek, Forrest'ı düşüncelerimden çıkarmaya çalışıyorum, ama vücudumun her yerinde onu hissettiğim için bu oldukça zor. Ama yine onun kokusu duyularımı uyandırıyor.

Feromonlarla dolu terinin beni titretmesi ve seksin kokusu. Sanki bunu derime kazımış gibi.

Seks yaptığım bir geceden sonra eve gelip duş almadan ve o kokuyu üzerimden yıkamadan yatmak benim tarzım değil. Ama dün gece farklıydı. Saatlerce birbirimizin vücudunun her yerini keşfettik, bu benim için en büyük fanteziydi. İçten içe, her gece eve gelip bunu yaşamamanın nasıl bir his olacağını hayal ediyorum. Ama bunun sadece bir hayal olduğunu biliyorum, çünkü asla gerçek olmayacak. Forrest beni yatırıp gözlerini kapattığında, beni yatağında uyumaya bıraktığında, vücudumda kalan her parçası çarşafıma bulaşmış gibi hissediyorum.

Keşke bu çarşafı bir süre daha üzerinde tutup, uzun bir günün ardından her gece buraya girdiğimde dün geceyi yeniden yaşayabilsem, ama bu işkence olurdu.

Telefonumun alarmı çalmaya başladı ve onu görmezden gelmek istiyorum, ama sorumluluklarım var. Ayrıca, Forrest'ın işe geç kalmasını istemiyorum ve beni arabama kadar eşlik etmek için beklediğini biliyorum, bu da oldukça tatlı bir davranış.

Bu sabah birbirimize nasıl davranacağımızdan emin değilim, ama bandajı bir kerede çekip onunla yüzleşmek daha iyi. Ona anlaşmamızı hatırlatıp arkadaş olarak yolumuza devam edelim.

Evet, arkadaşlar, bunu yapabilirim. Yapabilmem gerekiyor. En iyi arkadaşım onun kardeşiyle evlenmek üzere, yani bu işi batırırsam, suç bende ve bunu nasıl düzelteceğimi bulmam gerekecek.

Felisha ve Flynn bu nedenle birbirimizden uzak durmamızı söylediler. Ama bilmedikleri şey onlara zarar vermez.

"Tamam, devam et, Harper." Oturup bacaklarımı kenara sallayarak, kendime bakıp kıkırdadım. "Sanırım dün gece bayılmadan önce ona beni giydirmesini istememişim. O ipek pijamaları bir tür ganimet olarak saklamayı düşünmese iyi olur. Artık birden fazla nedenden dolayı en sevdiğim pijamalar oldular." Banyoya doğru yürümeye başlar başlamaz, dün gece bana söylediği sözler aklıma geldi: *"Benim dokunduğum her yeri günlerce hissedeceksin, ben de o dar takım elbisenin altındaki halini hatırlayıp aynı derecede acı çekeceğim."*

Kahretsin, haklıydı.

Bacak kaslarım ağrıyor, ama egosunu okşamak için ona bunu itiraf etmeyeceğim. O yüzden, bu yatak odasından çıkmadan önce normal yürümeyi çabucak öğrenmem gerek. Sıcak bir duş işimi görür herhalde. Umarım.

Duş aldım, saçımı ve makyajımı yaptım, yatak çarşaflarını yıkamak için çıkardım, yedek çarşafları nerede sakladığını sonra öğrenirim.

Her zamanki gibi bilinmeyen bir duruma girmeden önce derin bir nefes alıp, kendime güvenen bir ifade takınıp, kararlı adımlarla mutfığa gittim. Orada, ön tarafında adımın yazılı olduğu katlanmış bir kağıt, yanında sıcak hissettiren bir seyahat kahve fincanı, paketlenmiş bir kahvaltı burritosu ve biraz Tylenol gördüm.

Harper,

Lütfen bunu, dün gecedan sonra herhangi bir garip durumdan kaçtığım anlamına gelmesin, çünkü böyle bir şey olmamalı. İkimiz de durumumuzu biliyoruz.

İşle ilgili acil bir toplantı için erken çıkmak zorunda kaldım.

Ön kapının dışında senin ekibinden bir güvenlik görevlisi var. Ona laf etme, o sadece işini yapıyor. Ben burada olmazsam başka biri olacağını kabul etmiştin.

Burritoyu ye, kahveyi iç ve hapları al (rica ederim!). Akşam görüşürüz.

Forrest

"Tanrıya şükür, o bu durumu anlıyor. Ama neden bu kadar nazik olmak zorunda? Forrest Taylor, beni öldüreceksin."

Kahveden ilk yudumu aldığımda, sanki sıvı altın boğazımdan aşağı kayıyor gibi.

Kendi kendime gülümseyerek telefonumu aldım. Elimdeki kahve fincanının ve burritonun fotoğrafını çektim, sadece iki Tylenol tabakta kalmıştı. Fotoğrafa şu açıklamayı ekledim: *"Teşekkürler, ama kendini övme. Ağrı kesiciye ihtiyacım yok."*

Ona mesajı gönder düşmesine basarken, hapları alıp kahvemle yutarken kıkırdamaya başladım. Onlara yüzde yüz ihtiyacım var, ama onun bunu bilmesine gerek yok.

Gerçek dünya, Forrest'ın dairesinde yaşayabileceğimizi sandığımız küçük baloncüğümüzün önüne çıkma alışkanlığı var. O bu sabah erken bir toplantısı varken, ben Felisha ile geç saatlere kadar süren bir toplantıda sıkışıp kalmıştım, çünkü yeni bir otel için yurtdışında yürütülen müzakereler ters gitmeye başlamıştı ve biz bunun olmasına izin veremezdik.

Eve geldiğimde Forrest bir Zoom toplantısında ve onu rahatsız etmek istemediğim için sadece el sallayıp odama gidip yatmaya karar veriyorum. Koridorda yürürken, yeni çarşaf bulmam gerektiğini aniden hatırlıyorum ama önce çantamı bırakıp ayakkabılarımı çıkarmaya karar veriyorum, sonra da bulana kadar dolapları açmaya başlayacağım.

Odaya girdiğim anda, yatağın yeni yapılmış olduğunu ve pijamalarımın yastığının üzerine düzgünce katlanmış olduğunu gördüm. Onları burnuma götürdüğümde, yeni yıkanmış gibi kokuyorlardı.

Neden bir erkekle birlikte olmak için güvensizliğimi aşamıyorum, çünkü ona aşık olmak çok kolay olabilir.

Dün gece hiç uyuyamadım ve bugün çok uzun bir gün oldu, gözlerimi açık tutamıyorum ve sabah Forrest'ı arayıp durumu ona anlatırım diye düşünüyorum. Bu sabah bıraktığı not ve ona gönderdiğim "sorun yok" mesajına cevap olarak gönderdiği gülen emoji arasında, bu gece derin ve anlamlı bir konuşma yapmam gerekmediğini ve çok endişelenmeme gerek olmadığını düşünüyorum. O meşgul ve benim uykuya ihtiyacım var.

Ertesi sabah alarmımla uyandığımda, dinlenmiş ve sakin hissediyorum, bu benim için yeni bir normal haline gelmiş gibi görünüyor. Yatağın etkisi olmalı, çünkü burada, dairemdeki süper pahalı yatağımda uyuduğumdan bile daha iyi uyuduğumu hissediyorum. Sonunda eve geri döndüğümde, bu yatağı Forrest'tan satın almam gerekebilir.

Her sabah yaptığım gibi, iyice esnemek için yatağın boş tarafına doğru yuvarlanırken, yine aynı şey oluyor. Yatağım Forrest'ın kokusunu alıyor, bunu anlayamıyorum. Yatağımdaki çarşafklar temiz.

Duş almadan burada uyuduktan sonra yastığa sinen seks kokusu o kadar da güçlü olamaz. Kendi kendime kıkırdayarak kalkıyorum ve bunun sadece hayalim olduğunu düşünüyorum. Beynim, onunla bir gece daha seks yapmak istediğini söylemeye çalışıyor, ama bu gerçekten kötü bir fikir. Aptal beynime neden bu şekilde davrandığımızı hatırlatmak için alnıma vuruyorum.

Ayrıca, bir gece seks yapmayı başardık ve dünya yok olmadan hala birbirimizin yanında durabiliyoruz, o yüzden ikinci bir geceyi riske atıp her şeyi mahvetmeyelim. En azından ben öyle düşünüyorum. Duş alıp kahvaltıya çıktıktan sonra bunu öğreneceğiz.

Lütfen bu konuda yanılmıyorumdur.

Ama mutfakta gözlerimiz buluştuğu anda, başımın belada olduğunu anlıyorum ve yüzüne yayılan gülümsemeye bakılırsa, o da bunun farkında.

Tüylerim diken diken oldu ve kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Kahretsin, aramızda endişelendiğim yanlış türden bir patlama oldu.

Tanrım, bu durumdan nasıl kurtulacağım?

Dokuzuncu Bölüm

HARPER

"Günaydın." Forrest'ın durduğu yere doğru ilerlerim, giyinmiş ve çıkmaya hazırdır.

Takım elbise ve kravat giyen erkeklerde bir şey var. Özellikle de takım elbise ona tam olarak uymuşsa. Beline tam oturuyor, geniş omuzlarını vurguluyor ve şanslıysam ceketini çıkardığını görebiliyorsam, iş gömleğinin altındaki şişkin pazıları ve mükemmel oturan pantolonunun altındaki sıkı kalçaları beklemeye değer. Ağız sulandıran bir manzara.

"Günaydın, nasıl uyudun?" diye soruyor ve kahvemi, yanında avokado, doğranmış domates ve bir dilim füme somon bulunan bir tostun olduğu tabağıyla birlikte bana doğru itiyor.

"Avokadoya bir daha aynı gözle bakabileceğimi sanmıyorum." Tezgahın başına oturup kahvemi yudumlarırken ikimiz de gülüyoruz. "Harika uyudum. Yatağımı yaptığın için teşekkürler, yoksa evine gelen bir hizmetçin mi var? Sormayı unuttum." Kahvaltımın ilk lokmasını alıyorum ve ben çiğnerken o sadece beni izliyor ve kahvesini içiyor.

"Genelde bir hizmetçim var, ama sen buradayken ona ücretli izin verdim. Rahatsız olmanı istemedim." Dolaba yaslanmış olduğu yerden kalkıp bulaşık makinesinin kapısını açarak boş bardağını içine koydu.

"Erkek hizmetçin mi var?" Bunun ne kadar kötü bir soru olduğunu fark etmeden ağızımdan kaçırverdi.

"Evet, bunun nesi yanlış? Graham harika biridir. Beş yıldır benimle çalışıyor. Eskiden bir otelde çalışıyordu ama yaşlanınca iş temposunu düşürmesi gerekti. Ben de ona bu işi teklif ettim ve bu iş ona çok uygun. Çok zor değil, günde birkaç saat çalışıyor ve ona iyi maaş veriyorum. Ona güveniyorum ve endişelenmeme gerek yok." Forrest kararını açıklamaya çalışıyor.

"Oh, hiç sorun yok. Bence bu harika ve insanların işlerinde kalıpları kırdığını görmekten çok hoşlanıyorum. Felisha'ya bak, insanlar ona bunu yapamayacağını kaç kez söylediler, ama şimdi onu yıkmaya hazır olan tüm o yaşlı moruklara ne kadar yanıldıklarını kanıtlıyor."

"Onu iyice tanımadan önce bile, onun harika bir CEO olacağını biliyordum. O bu iş için doğmuş. Pislik babasının berbat yetiştirilme tarzına rağmen

. Bu, ebeveynlerden gelen travmayı aşabileceğini gösteriyor. Yani, kendine bir bak, geçmişteki bazı acılarını yeniden canlandırırsa da, bu sorunu doğrudan ele alıyorsun, eminim.” Forrest mutfak tezgahını silerken konuşuyor, bana bakmıyor bile.

Keşke içimdeki karmaşayı bilseydi. Babamla ilgili sorunlarım var, buna bir de kimseye yaklaşma korkum ekleniyor, ayrıca bana sarılmaya çalışanlarla ilgili sorunumu da unutmayalım. O kadar berbat durumdayım ki komik bile değil, ama yıllardır bunu saklamayı başardım, ta ki bu olay her şeyi yeniden gündeme getirene kadar.

"Evet, ama bunun beni etkilemesine izin vermeyeceğim. Hepsi geçmişte kaldı ve bu adamla işimiz biter bitmez, bir daha bu konuyu düşünmeyeceğim bile," diyorum, blöf yapmaya çalışarak ve daha fazla konuşmak zorunda kalmamak için kahvaltımın son lokmasını alıyorum.

Tabağımı kaldırmak için ayağa kalkıyorum, ama Forrest hemen yanımda. "Ben alırım. Sen eşyalarını topla, arabalara gidelim. Eminim ikimiz için de yine yoğun bir gün olacak."

Ona teşekkür edip dişlerimi fırçaladıktan sonra evden çıktık. İşe giderken arabamla yolun yarısını geçtikten sonra, ikimizin de önceki gece hakkında tek kelime etmediğimizi fark ettim, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Belki de en iyisi budur. Sanki hayatımın en iyi seksini yaşamamışım gibi davranacağım.

Tabii, sanki bunu unutabilirmişim gibi.

FORREST

"İskoçya'daki kale oteli, konuşmamız gereken son konu. Karlar artmaya devam ediyor ve tahminlerim doğru çıkarsa, önümüzdeki yıl bahar aylarında, arazide özel etkinlik merkezi için ek binayı inşa etmeye hazır olacağız. Bu, daha büyük etkinlikler düzenleme kapasitemizi artıracak." Masada, raporları inceleyen Nic'e bakıyorum ve onun mutlu olduğunu görebiliyorum. Karısına bir kale satın alabilmek için bu oteli satın almıştı. Abartılı bir harcamaydı, ama ikisine de mutluluk getirdi ve şans eseri, portföyümüze de değerli bir katkı oldu.

"Mükemmel. Flynn, süreci başlatabilir misin lütfen?" Nic, sağ kolu ve lojistik sorumlusu olan kardeşim Rem'e bakıyor. Ben parayı yönetiyorum, Rem ise IT/teknik sorumlusu ve güvenlik şefi olarak hepimizin güvenliğini sağlıyor. Ama dürüst olmak gerekirse, Flynn çok çeşitli işlerde büyük bir iş yükü altında. Ve Nic, tabii ki, kararları veren kişi. Bu ayrıcalık, patron olmanın getirdiği bir şey.

"Anlaşıldı." Bunu dizüstü bilgisayarına not eder ve sonra hepimize bakar. "Bitti mi?" Hepimiz başımızı sallarız, bu da toplantının bittiği ve ofisten çıkabileceğimiz anlamına gelir.

"Eve gitmeden önce hızlıca bir şeyler içmek isteyen var mı?" Nic ayağa kalkıp masadaki eşyalarını toplarken sorar.

Telefonuma bakıyorum, Harper'dan henüz mesaj gelmemiş, demek ki hâlâ çalışıyor olmalı.

"Kızlar ne yapıyor biliyor musun?" diye soruyorum Flynn'e, Felisha'dan haber aldı mı diye merak ediyorum.

"Buraya gelmeden önce Felisha ile kısa bir konuşma yaptım, cevap vermedi ama bana yoğun bir gün olduğunu ve muhtemelen akşam yemeğine geç kalacağını söyleyen bir mesaj gönderdi," diye cevaplar ve bu benim için yeterlidir.

"Tamam, içki içmeye geliyorum." Kafamı toplamak için erkeklerle biraz vakit geçirmek iyi gelir. İş yerindeyken bunu kafamdan uzaklaştırıyorum, Harper'ın yanındayken ise düzgün düşünemiyorum, bu yüzden erkeklerle bir saat geçirmek mükemmel bir fikir.

Konuşurken Rem telefonuyla mesajlaşıyordu, sanırım Elouise'e, ve gülümsemesinden her şeyin yolunda olduğunu anlıyorum.

"Ben de varım, evde her şey yolunda." İki çocuk varken her zaman böyle olduğunu sanmıyorum.

"Harika, hadi yolun karşısındaki pub'a gidelim." Nic, biz eşyalarımızı toplarken başını salladı ve herkes ofislerine dönüp eşyalarını bırakırken biz de içmeye gittik.

Ofisimi kilitliyorum ve arkadaşların beklediği asansöre doğru yürürken, cebimdeki telefonum titriyor ve onlardan birkaç adım uzaklıkta durup bakıyorum.

Harper: Beni bekleme, bu gece yine geç kalacağım. Üzgünüm.

Forrest: Haber verdiğin için teşekkürler. Arkadaşlarla bir şeyler içmeye çıkacağım. Yemeğini sıcak tutacağım.

Harper: Benim için yemek yapma, geldiğimde kolay bir şeyler yerim.

Forrest: Protein shake içmeyeceksin! Tozunu attım. Sana gerçek yemek pişireceğim!

Harper: Sen çok sinir bozucusun, biliyor musun?

Forrest: Bu yeni bir bilgi değil.

Harper: Böyle yemeye devam edersem, kıyafetlerim yakında bana olmayacak.

Forrest: Sana yenilerini alırım. Evde çıplak dolaşmak da olur.

Harper: Yapma! Bunu yapmayacağız.

Cevabımı yazarken kendi kendime gülümsüyorum.

Forrest: Öyle demiştin.

Gönder tuşuna bastığımda Flynn konuşmaya başlar. "Vay canına, Forrest gülümsüyor.

Kime mesaj atıyorsun sen?"

Telefonumu cebime koyup ona ve diğerlerine baktığımda, hepsinin bana dikkatle baktığını görüyorum. "Ne?" diye homurdanıyorum.

"Hayır, kriz atlatıldı, huysuz adam geri döndü." Rem gülmeye başlar, ama Flynn bu konuyu bırakmaya niyetli değildir.

"Soruma cevap vermedin, yüzündeki o tuhaf ifadeyi kim yarattı? Acaba evindeki misafir olabilir mi?" Asansör kapıları açılırken sırtıyor ve hepimiz içeri girmeye başlıyoruz.

"Bu konuşma için bir biraya ihtiyacımız olabileceğini hissediyorum, o yüzden bu fikri aklında tut, Forrest." Nic gülmeye başlar ve bu onun bir özelliğidir.

O konuştuğunda, hepimiz dinleriz.

"Sadece bir bira mı? Buradaki kasadan bilgi almak için daha güçlü bir şey gerekebilir." Rem, bir şeyi gizli tutmaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilir. O ve Elouise bir araya geldiklerinde, Flynn bir süredir Elouise ile flört ettiği için bunu hepimizden gizlediler. Elouise de dahil olmak üzere hepimiz onun Flynn için doğru kişi olmadığını biliyorduk. Elouise bunu Flynn'e açıkça söylemişti. Ama Flynn dinlemedi ve sonunda her şey patlak verdiğinde, içten içe onun da Flynn için doğru kişi olmadığını biliyordu. Ve şimdi her şey olması gerektiği gibi oldu, Flynn kendisine mükemmel uyan Felisha ile birlikte.

Onlara gözlerimi devirdim, onlarla ne kadarını paylaşmak istediğimi, ya da hiç paylaşmak isteyip istemediğimi düşünmeye çalıştım.

Sonunda, iş çıkışı hızlıca bir şeyler içmek için sık sık gittiğimiz The Guards Arms pub'da biramdan ilk yudumu alıyorum, özellikle de iş arkadaşlarımızla karşılaşmak istemediğimizde. Bu pub'a pek kimse uğramıyor çünkü aradıkları bağlantıları burada bulamıyorlar. Oysa biz dışarı çıktığımızda iş hakkında konuşmak istemiyoruz. Bu yüzden önümüzdeki bir saat hayatımın en uzun saati olabilir, çünkü odak noktasının Harper'ın durumu olacağını hissediyorum ve tabii ki bu da bana geliyor.

"Tamam, yeterince bekledim. Harper'la aranızda ne var?" Flynn, gençken yaptığımız gibi bana karton bardak altlığını fırlatıyor.

"Benim dairemde kalıyor," diyorum, ses tonumu nötr tutarak.

"Hadi canım. Ama o sana taşındığından beri ikinizin arasında ne oldu?" Flynn ısrar ediyor.

"İyi anlaşıyoruz, protein shake'lerin yemek yerine geçmediğini ve benim de onun kadar inatçı olduğumu öğrendi." Çok doğal bir şekilde cevap veriyorum ama onlara zaten bilmedikleri bir şey söylemiyorum.

"Kartlarını saklıyor, onu suçlayamam." Nic gülüyor. "Kardeşinle hiçbir şeyi paylaşmam. O grubun dedikoducusu."

"Aptal, bu doğru değil. O unvanı karın alır." Flynn'in sözleri Nic'i daha da güldürür.

"Doğru, buna karşı çıkamam bile." Nic, Flynn'in omzuna bir şaplak atar.

"Bu küçük grubun sorunu da bu, artık hepinizin

Hiçbir şey bu çemberin içinde kalmıyor, çünkü kızlardan biri senin bir şey sakladığını sezdiğinde, seni zorluyor

ya da rüşvet verirler, bunun nasıl olduğunu bilmek bile istemiyorum. Ama bir kez kızların çevresine girince, herkes öğrenir. Yani, hepiniz berbatsınız, biliyor musunuz?" Masamızda, bir erkeğin sahip olabileceği en iyi arkadaşlara bakıyorum, ama yine de kendimi biraz dışlanmış hissediyorum.

"Demek bir şey saklıyorsun!" Flynn sesini yükseltir.

"Oh, lanet olsun Flynn, bırak artık, olur mu?" Konuyu değiştirmem gerekiyor, onu saptırmak için mükemmel bir şey biliyorum. "Bu arada, anneme bu Cumartesi akşamı yemeğe gelebileceğini söyledim. Onları almaya bir araba ayarlayacağımı ve onları daireme getireceğimi söyledim. Sen yemek yapacaksın, bana malzemelerin listesini gönder," derim, o konuyu atlatmayı başarmışım gibi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Ughhh. Felisha ve benim o gün bir işimiz var. Üzgünüm dostum, iptal etmek zorundayım."

"Komik olan, bu sabah bana senin menüye uygun şarabı getireceğini söyleyen bir mesaj attı. Yani artık nişanlına deli gibi mesaj atmayı bırakabilirsin."

"Çocukluğumuzdaki gibi yine benden bir adım öndesin. Tamam... sabırsızlanıyorum." İşaret parmağını havada daireler çizerek sallıyor.

"Oh, anlıyorum," derim, biramı havada ona doğru tutarak. "Rica ederim."

Nic ve Rem gülüyorlar çünkü aramızda her zaman böyle olur.

Sonra konuşmamız bu haftaki Premier Lig maçlarının kura çekimine kayıyor. Ama konuşurken aklım hep Harper'da. Sanki beynime işten kafamı kaldırmasını söylediğim anda, onun için yer açıyor gibi.

Flynn'in sesi yanımda yankılanana kadar gerçekten dinlemiyordum ve başımı kaldırıp ona baktım.

"Aman Tanrım, onunla yatmışsın, değil mi?" "Ne?" diye cevap veriyorum, hayal aleminden şok olmuş bir şekilde.

"Enayi, bana o yüz poundu borçlusun. Sana bir hafta bile dayanamayacağını söylemiştim." Rem masaya elini vurur, diğer eliyle Flynn'i gösterir ve ben onlara sert bir bakış atarım.

"Ne oluyor, hepiniz Harper ve benim yatacağımıza mı bahse girdiniz? Kaç yaşındasınız siz? Cidden, bu çok acınası bir durum. Yoksa sadece siz ikiniz miydiniz?" Sinirimin arttığını hissederek Nic'e döndüm.

O utanarak omuz silkiyor. "Üzgünüm dostum, ama ben dört hafta demiştim. Ondan uzak durman için yeterince uyardığımı düşünmüştüm,

daha uzun süre dayanacağını düşündüm."

"Hepiniz bittiniz, bunun farkındasınız, değil mi?" diye bağırırım ve bardağımı masaya koyarım.

"Evet, ama *sen* mahvoldun mu?" Flynn, konuşmasını bitirmeden önce cevabına gülmeye başlar.

"Senden nefret ediyorum." Ona sert bir bakış attım, ama ikimiz de bunun ciddi olmadığını biliyorduk.

"Beyler, işte bu kadar. Bu cevap vermeme, hepimizin aradığı cevap."

Harper ile aramızda olanları paylaşmamaya karar verdim çünkü ilişkimizin nereye gittiğinden tam olarak emin değilim.

"Devam edelim, bu konuyu konuşmayacağım." Flynn sinir bozucu konuşmasına devam etmek üzereyken, Rem çalan telefonuna bakar ve cevap verirken parmağını kaldırır.

"Ashton," diyor Rem telefona.

Tek kelimeyle biramı kenara itiyorum, dikkatle ona bakarak bu aramanın ne tür bir arama olduğunu bana söyleyecek vücut dilini anlamaya çalışıyorum.

"Lanet olsun," Rem ona cevap verir, mutlu görünmüyor.

Masadaki tüm şakalar sona erdi ve biz de gerekirse kaçmaya hazır olarak oturduğumuz yerden kalktık. Bu çok saçma geliyor, çünkü gerçekte onun güvende olduğunu biliyorum, ama şu anda içimi kaplayan his bu.

"Evet, şimdilik aramızda tutmak en iyisi. Teşekkürler. Yarın seni ararım. Hoşça kal." Rem telefonu kulağından çekiyor ve nefes almaya bile vakit ayırmadan doğrudan bana dönüp duyduklarını tekrarlıyor.

"Harper iyi, ama gece Amerika'da yeni bir gelişme oldu. Chester, sabıka kaydıyla İngiltere'ye nasıl girebileceğini araştırmaya başladı."

"Siktir," diye tıslarım, öfke içimi kaplar.

"Özel jet için parası olmadığını biliyoruz, ama alışılmışın dışında düşünüyor ve bunun tehlikeli olduğunu hepimiz biliyoruz. Hâlâ onu takip ediyorlar, yani acil bir tehlike yok, ama ona nasıl ulaşacağına daha fazla odaklanıyor ve hiçbirimiz bundan memnun değiliz." Rem bana bakar, konuşmamı bekler.

"Ona söyleme," diye emrediyorum.

"Katılıyorum, Sandon bunu biliyor ve bunun aramızda kalacağını anlıyor." Nic ve Flynn ona başlarını sallarlar ve ben üçüne de öfkeyle bakarım.

"Ortaklarınıza tek kelime bile etmeyin. Tek bir kelime bile." Gözlerindeki bakıştan, ciddi olduğumu anladıklarını anlayabiliyorum.

"Anlıyoruz." Rem elini koluma koyarak beni sakinleştirmeye çalışır.

"Hayır!" diye homurdanırım. "Anlamıyorsunuz. Onun zaten hissettiğinden daha fazla korkmasını istemiyorum.

daha fazla korkmasını istemiyorum. O, hepinizin düşündüğünden çok daha savunmasız. Onu bundan korumam gerek," diye bağıyorum, elimi havada sallayarak. "Hepsinden."

Nefes alıyorum ve ilk kez savunmasızlığımı gösteriyorum. "Şimdi anlıyorum. Size ne olduğunu anlıyorum. Anlıyorum." Başımı eğiyorum ve Flynn sırtımı okşamaya başlıyor.

"Sorun değil, Forrest, en iyilerimizin başına bile gelir, tek söyleyeceğim şey kemerini bağla, kardeşim. İşler biraz çalkantılı olacak, ve bu boktan takipçi meselesinden bahsetmiyorum."

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyorum, çünkü onun haklı olduğunu biliyorum.

Onun benim olduğunu biliyorum, ama onun bunu kabul etmeye hazır olduğundan emin değilim. Ve kesinlikle bir geceden fazla benimle olmak istemiyor.

"Rem." Flynn cüzdanını çıkarır ve masaya iki elli poundluk banknot atar. "Artık cevap vermesi gerekmiyor ve bence bunun çok daha fazlası olduğunu görebiliyoruz, o yüzden bu konuyu artık bırakalım." Gözleri bana destek olduğunu söylüyor ve ben bunun ne kadar ihtiyacım olduğunu şimdiye kadar fark etmemiştim.

"Peki, Harper'ı güvende tutmak için planımız ne? Çünkü ona bir şey olursa bu adam hayatta kalamaz ve biz de ondan kurtulamayız." Flynn'in küçük gülümsemesi, yükü hafifletmeye çalışmasının bir yolu, hepimizin bu işte birlikte olduğumuzu bana gösterirken, her zamanki gibi sinir bozucu küçük kardeş olmaya devam ediyor.

Sonraki on dakika boyunca Rem'in bu durumu nasıl ele almamızı önerdiğini tartışıyoruz ve Ashton yarın eve dönmeden önce onunla buluşmak için bir zaman belirliyoruz. Ama arabama binip eve giderken, kendi planlarım olduğunu biliyorum ve onlara ihtiyacım olana kadar bunları kendime saklıyorum.

Harper'a eve geldiğimi bildiren bir mesaj attım ve o da muhtemelen bir saat daha geç kalacağını söyledi, ki bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Takım elbisemi çıkarıp spor kıyafetlerimi giyerek, içimde biriken tüm öfkemi kovmak istercesine koşu bandında koşuyorum. Ama sadece bu değil. Aklım Harper ve ona olan hislerimle meşgul.

ona olan hislerimi düşünüyorum. Yerleşmek ve beni tamamlayacak kadını bulmak istediğimi biliyordum. Ama şimdi onu bulduğumu düşündüğümde, ne yapacağımı bilmiyorum.

Özellikle de o aynı şekilde hissetmiyorsa.

Terden sıırıslıklam olmuş halde, odamdaki duşa gitmeye karar veriyorum. Daha önce çıkardığım kirli tişörtümü omzuma atıp, dairede dolaşırken ön kapı açılıyor ve Harper içeri giriyor.

İkimiz de durup bir an birbirimize bakıyoruz.

Çıplak karın kaslarımı incelediğini anlayabiliyorum ve bu bakışın bana ne yaptığını görmesinden endişeleniyorum.

Onu kaldırıp omzuma atıp odama taşımaktan kendimi alıkoymak için, beynim onu azarlamaya başlar. "Eve geldiğini mesaj atmadın. Bana mesaj atman gerekiyordu." Ve hemen, sert sözlerimin pek işe yaramadığını anlarım.

"Vay canına, sana da merhaba, Bay Huysuz. Ve siktir git, tek başıma değildim. Artık bana izin verilmeyen bir lüks bu." Dönüp yatak odasına doğru yöneliyor.

Evet, çok iyi gitti.

"Bu kadar ters davranmana gerek yok," diye mırıldanıyorum, onu koridordan takip ederek yatak odama gidip duşa giriyorum.

"Listenize bir kural daha ekleyin. Forrest gömlek giymeli!" diye bağırarak kapıyı arkasına çarparak çıkar ve ben onun odasının önünden geçerken gülümsemeden edemem. "Rica ederim!" diye arkasından bağırırım ve kapımı kapatırım.

kıyafetlerimi çıkarıp sıcak duşa girer girmez, sikimi elime alıp, yan odadaki ateşli kadının sayesinde hissettiğim acıyı dindirmeye çalışıyorum.

HARPER

"Rica ederim," diye kapımın arkasından bağıyor.

Ne pislik! Ben çocuk değilim. Ona rapor vermem.

Elbette, bana bir iyilik yapıyor, ama hayatımı ele geçiremez.

Ayrıca, neden dairesinde seks sembolü gibi dolaşıyor? Bu çok acımasızca.

Sanırım şimdi serinlemek için duş almam lazım.

Kalın pamuklu pantolonumu ve uzun kollu pamuklu üstümü giyiyorum; dışarıda rüzgar hafifçe soğumaya başladığı için, yılın bu zamanında sadece rahat hissetmek istiyorum. Ekim, yazın ne olduğunu unutup kışın kasvetine hazırlandığımız zamanın başlangıcıdır. Duş alıp giyindiğimde öfkem yatışmış ve Forrest'tan özür dilemek için dışarı çıkmam gerektiğini biliyorum. Kendi evinde ne yapacağını ona söyleyemem. Ben burada misafirim ve ne kadar nefret etsem de ona karşı kibar davranmam gerekiyor.

Mutfağa doğru yürürken gelen yemek kokusu, onun daha önce gönderdiği ve benim unuttuğum mesajları hatırlatır.

"Sana benim için yemek yapma demiştim," diyorum, onun iki tabak makarna hazırladığını görünce.

"Ben de seni dinlemedim," diye cevaplıyor, hiç tereddüt etmeden.

"Bu biraz kaba." Bu gece masada oturmak istemediğim için tabureye oturuyorum. Resmi bir ortamda olmaya hiç havamda değilim; rahat bir ortamda olabilmek benim için yeterli.

"O zaman, dairede çıplak olmanın benim için sorun olmadığını söyledığım kısmı da görmezden geliyorsun." Çatal ve kaşıkla tabağı bana doğru itiyor.

"Çok komiksin." Biber değirmenini alıp, fettuccini carbonara gibi görünen yemeğin üzerine serpiştiriyorum.

"Bunu yıllardır biliyorum, ama herkes Flynn'in ailenin palyaçosu olduğunu düşünüyor." Tezgahın etrafından dolaşarak yanımdaki tabureye oturur ve ben bunu pek iyi düşünmediğimi fark ederim. Tezgahta otururken, masada otururken olduğundan çok daha yakındır.

"Flynn'in bir palyaço olduğu konusunda tartışma yok," diyorum, ilk lokmayı alırken, zengin kremalı sos olağanüstü. "Ama bence sen de yemek pişirme konusunda ona rakip olabilirsin. Bu çok lezzetli." Ve farkında olmadan,

önceki tartışmamızı yatıştırmış ve sanki ikimizin sohbet edip şakalaştığı baloncuğumuza geri dönmüşüz gibi.

Omuz silkiyor. "Teşekkürler, ama aynı anda ikiden fazla kişiye yemek pişirmem imkansız. Dürüst olmak gerekirse, sanırım şimdiye kadar yemek pişirdiğim tek kişi sensin."

"Ne demek istiyorsun, bu mümkün olamaz." Şaşkın sesim onu yemeyi bırakıp açıklamaya zorladı.

"Kardeşin ve en iyi arkadaşın daha önce şef olarak çalışmışsa, benim yemek pişirmeme pek gerek kalmaz. Onlar Avustralya'dan buraya taşınmadan önce, kimseye yemek pişirmeme gerek yoktu. Eve her gittiğimde annem yemek pişirmek ister ve finans dünyasındaki arkadaşlarımla buluştuğumda, restoran veya barda buluşuruz. Çünkü yemekler daha çok iş konuşmak ya da birini müşteri olarak kazanmak için sohbet etmek içindir. Bu benim tarzım değildi. Paranız varsa, evde birini ağırlarken yemek sipariş etmek daha kolaydır..." Bir kadını evine getirdiğini anlatmaya çalışırken sesi kesildi.

"Bir kadını geceyi geçirmek için eve getirdiğin zamanı mı kastediyorsun?" diye yardım etmeye çalışıyorum.

"Öyle bir şey." Garip durumunu örtbas etmek için bir çatal dolusu makarna daha alır.

"Ama kendi yemeğini kendin pişiriyorsun, o zaman neden yemek sipariş etmiyorsun? Ya da bir aşçı tutmuyorsun?" diye soruyorum.

"Çünkü yemek yapmayı seviyorum ve..." Yine tabağına bakıyor.

"Ve ne, cümleyi tamamla," dedim, parmağımla koluna dokunarak.

"Ve böylece yemeğin içinde ne olduğunu bilirim, ne yediğimi ve kalitesini kontrol edebilirim." Ona baktığımda, daha önce hiç görmediğim hafif bir kızarıklık yanaklarında belirir.

"Neden bu seni utandırıyor?" Yumuşak bir şekilde, elimi onun koluna koydum. "Utanmıyorum, sadece hayatımın bu kısmını daha önce hiç kimseyle paylaşmadım. Ben

burada, kendi dünyamda yaşıyorum ve bunu kimseyle paylaşmak zorunda değilim. Muhtemelen bu yüzden bu kadar uzun süredir bekâрім. Kimsenin benim OKB'mi ve belirli konulardaki kontrol sorunlarımı kaldırabileceğini sanmıyorum." Yine de burada bana her şeyi anlatıyor.

"O zaman neden hayatını paylaşacak birini arıyorsun? Senin sinir bozucu kişiliğine katlanacak birini mi arıyorsun?" diye soruyorum ona.

"Sıradan biri değil, özel biri... sinir bozucu ama özel biri," diye mırıldanıyor, taburesini geri itip ayağa kalkarken, makarnasını bitirdiğini fark etmediğim için tabağını alıyor.

Ben yemeğime devam ederken, aynı düşünce kafamda dönüp duruyor, ta ki dayanılmaz hale gelene kadar. Mutfaktan ofisine doğru yürürken onu durduruyorum.

"Forrest." Kapıdan bana dönüp bakar. "O zaman neden benim için yemek yapıyorsun?" Bana attığı ateşli bakışa boğazım düğümlenir.

"Çünkü sen özel birisin, Harper. İyi geceler." Ofisine girerken kapıyı arkasında kapatıyor ve ben burada kalakalıyorum, onun sözleriyle vücudumu saran mutluluk hissini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Kahretsin. Senin özel birisi olamam," diye fısıldıyorum.

Forrest'ın benim için hazırladığı masada otururken, düşüncelerimi işle meşgul etmeye çalışıyorum. O, *bizim* aramızdaki bu durumu önlemek istediğinde bu yöntem işe yarıyor. Peki neden benim için de işe yaramıyor?

Beni yargılamayacak tek kişiyi aramaya karar veriyorum. Yani, bana kızacak ama asla yargılamayacak.

"Merhaba tatlım." Felisha'nın sesini duymak bile gözyaşlarına boğulmam için yeterli.

"Sadece ikimiz konuşabilir miyiz?" diye soruyorum, Flynn evdeyse çok uzakta olmayacağını bilerek.

"Ofiste cevaplamam lazım," diye mırıldandığını ve hareket ettiğini duyuyorum.

"Gecenin ya da ikinizin ne yapıyorsanız onu böldüğüm için üzgünüm." Çok çalışıyoruz, bu yüzden özel zamanımıza daha çok değer veriyoruz.

"Ne yapacağımız umurumda değil. Sen ararsan, ben cevap veririm, bunu biliyorsun. Ne oldu, sesinden anlaşılıyor." Ofisinin kapısının kapandığını duyuyorum ve bu, ağzımı açıp içinde biriken tüm kafa karışıklığını dökmem için bir izin gibi.

"Seni dinlemeliydim. Bana söylemiştin, ama ben seni dinlemedim. Cidden, bazen keşke bu kadar aptal olmasaydım diyorum." Her şeyi o kadar hızlı söylüyorum ki, söylediklerimin hepsini duyup duymadığından emin değilim.

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım," diye cevaplar, ben de bacaklarımı sandalyeye çekip masamdan uzaklaşıyorum.

"Ughhh, bana söylememi sağlayacaksın, değil mi?"

"Elbette söyleyeceğim." Bana gülüyor ve ne yaptığımı bilmediğini söylediğinde yalan söylediğini biliyorum.

"Peki," diye ona öfkeyle söylüyorum. "Onunla yattım, tamam mı? İşte, söyledim."

Telefonun diğer ucunda onun kahkahasını dinliyorum. "Peki, güzel miydi?" "Hayır," diye ters bir cevap veriyorum.

"Yalancı," diye tereddüt etmeden cevap veriyor.

"Tamam, harikaydı, tamam mı? Bilmen gerekirse, bu dünyadan değilmiş gibi." Gözlerimi kapatıp geceyi zihnimde tekrar yaşıyorum.

"O zaman sorun ne?" En azından bana gülmeyi bırakmış.

"Sorun şu ki, bana öyle baktığında, o kadar şehvetli ve , bunu tekrar yapmak istiyorum!" Hayal kırıklığıyla ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ama bu mümkün değil, bunu biliyorsun."

"Neden olmasın, Harper? Gerçekçi olalım. O adam sana aşık, sana bakışlarından bunu anlayabiliyorum. Sence neden seni evine aldı? Sırf eğlence olsun diye değil." Ben bağırıp çağırırken onun Harper'ın tarafında olmamasına sinir oluyorum.

"Çünkü bu kuralı çok uzun zaman önce koydum ve nedenini biliyorsun. Yarısı boyunca bağırıp çağırdığım, kibirli bir pislik olan bir adam için bu kuralı çiğnemem. Tabii, şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks olabilir, ama artık bitti, bu yüzden her zamanki gibi yoluma devam edip bir sonraki hedefimi bulacağım. Onu geçmek zor olacak, ama birini bulmak için çaba göstereceğim."

"Tanrım, Harper, bu bir oyun değil. Erkekler, küçük kupa listende biriktirebileceğin ödüller gibi değildir." Sesi, arkadaşşımdan çok annem gibi bir tona büründü.

"Oh, yani sen taraf değiştirip bekarlar listesinden çıktığın için artık durum farklı. Uymam gereken standartların var." Artık sinirlenmeye başlıyorum ve bu telefon görüşmesinin böyle olması gerekmiyordu.

"Kes sesini. Demek istediğim o değildi, bunu sen de biliyorsun." İkimiz de sessizleşip nefes alıyoruz.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, o da aynı anda mırıldanıyor.

İkimiz de biraz kıkırdayız, sonra bariz olanı söylüyorum. "Her zaman uyumluyuz, aynı anda konuşuyoruz bile."

"Evet, ama benim beynime bağlanıp sana anlatmaya çalıştığım şeyi dinlemelisin, Harper."

"Muhtemelen," diye mırıldanıyorum.

"Doğrudan söyleyeceğim. Seni daha önce hiç zorlamadım çünkü hiçbir erkek senin için yeterince iyi değildi, ama Forrest'ın farklı olduğunu söyleyebilirim. İşaretleri istediğin kadar görmezden gelebilirsin, ama haklı olduğumu biliyorsun. Belki de babanın sana yaşattığı travmayı geride bırakıp kendini mutlu etmenin zamanı gelmiştir. Ve bununla güzel bir ev, güzel kıyafetler, seyahatler, ikimizin de şimdiye kadar ihtiyacımız olduğunu düşündüğümüz tüm maddi şeyleri kastetmiyorum. Benden ders al, bunların hiçbir anlamı yok, gerçekten yok. Sevmek ve özgürce sevmek bu dünyadaki en muhteşem şeydir. Hiçbir Gucci çanta veya Milano seyahati bununla boy ölçüşemez."

"Tanrım, beni sanki hiç duygusu olmayan, sadece paraya önem veren bir kadınmışım gibi gösteriyorsun."

"Hayır, öyle demedim. Sen en güzel ruhlu insansın, ama bunu başkalarının görmesinden korkuyorsun. Onu hayatına al, Harper, seni şaşırtabilir."

"Ya bana zarar verirse?" Hayatımdaki en büyük korkumu fısıldıyorum. "Ya vermezse?" Felisha bana fısıldayarak cevap veriyor.

Gözyaşlarımı tutmak çok zor. "Bir dahaki sefere Harper'ın takımında olabilir misin?" diye mırıldanıyorum ona.

"Benim. Sen sadece göremiyorsun, ama göreceksin ve o zaman ben de burada *"Sana söylemiştim"* diyeceğim. Tıpkı Flynn'e yaptığın gibi."

Ama bu farklıydı. O, onun sevgisine layıktı. Ben sevinecek biri değilim. Bunu bana babam öğretti.

Onuncu Bölüm

HARPER

Her sabah Forrest'ın kokusuyla uyanmak beni sinirlendirmeli, ama öyle değil; tam tersi oluyor.

Dün gece Felisha, görmezden gelmeye çalıştığım düşünceleri gündeme getirdiğinde ağlayarak uykuya daldım. Ama o kadar yorgundum ki, düşüncelerim bir anda akıp gitti ve o anda çok mutsuz olmama rağmen, bu sabah uykuya daldığımdan çok daha huzurlu hissediyorum.

Sağlıklı olmadığını biliyorum, ama dün gece Forrest'ın söylediklerini görmezden geliyorum.

Bu sabah, her zamanki gibi devam etmem gerekiyor.

Bu, son altı ay boyunca onunla flört ettiğim her seferinde onun ne yaptığını anlamamı sağlıyor. Beni görmezden geliyordu ve bir sonraki buluşmamızda sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Bu da işi daha da zorlaştırıyordu. Geriye dönüp bakınca, bu gerçekten benim için kötü bir davranıştı, ama o bana asla geri çekilmemi söylemedi. Sadece teklifimi kabul etmedi, ben de bunu kendi kafamda böyle haklı çıkardım.

Koridorun sonundaki spor salonuna gidiyorum, oradan onun müziği geliyor, ama cesur olup kendimi toparlamalı, içeri girip koşu bandına çıkmalıyım. Her gece bu beş yıldızlı yemekleri yemeye devam etmek istiyorsam, ertesi sabah koşarak yakmam gerekiyor. Çünkü Forrest'ın, kıyafetlerim artık bana olmuyorsa çıplak kalmam önerisi kesinlikle kabul edilemez.

"Günaydın," diye en tatlı sesimle ona sesleniyorum.

Kaslı tişörtüyle ağırlık sehpasına oturmuş, sağ koluyla büyük bir ağırlık kaldıran ona bakarken salya akıtmamaya çalışıyorum. Yüzü zorlanıyormuş gibi buruşmuş ve derisinden akan ter, bir süredir bu işi yaptığını gösteriyor.

"Günaydın," diye homurdanarak cevap veriyor ve ben de o işini bitirince uzun bir sohbet beklemiyorum. Koşu bandını çalıştırıp kulaklıklarımı takıyorum ve podcast'imın bir sonraki bölümünü başlatıyorum. Büyük avokado olayının son bölümünü geçebilecek bir şey olduğunu düşünmüyorum ama, hey, asla asla deme.

İkimizin önündeki duvarın tamamını kaplayan büyük bir ayna varken, dümdüz ileriye bakmak onu görmezden gelmeme yardımcı olmuyor.

*"Bugün seks yaparken veya öpüşürken başınıza gelen en utanç verici olayları konuşacağız. Mesela, o kadar sert boşaldınız ki neredeyse çarşaflarına sıçacaktınız. Dün sosyal medyada bu konuyu açtığımızda, o kadar çok hikaye geldi ki, seçmek çok zor oldu.
daraltmak, ama eminim bunları seveceksin."*

Aklımda yaptığım bazı utanç verici şeyler dolaşüyor, ama podcast'e layık hiçbir şey yok, eminim. O "bok" kelimesini söylediği anda yüksek sesle gülmemeye çalıştım. Dinleme zevkimi bir daha Forrest ile paylaşmayacağım.

"İlk olarak, Lolita var ve merak etmeyin, herkesin adını değiştirdik, aksi takdirde kimse iyi şeyleri paylaşmazdı. Hadi Lolita, paylaşalım."

O konuşmaya başladığında, aynaya bir kez daha hızlıca bakmadan edemiyorum. Forrest kolunu değiştirmiş ve şimdi bana en yakın olan kolu tutuyor. Tanrım, kolsuz ve göğsün her yerini görebileceğin kadar büyük kol delikleri olan gömlekleri kim icat etti? Eminim o pislik, ona gömlek giymesi gerektiğini söylediğim için kasten giymiştir. Bu, sanki bana pantolon giymem gerektiğini söylediği için, ben de G-string ile ortalıkta dolaşmam gibi bir şey. Teknik olarak onlar pantolon sayılır.

Ağzının köşesinin yukarı kalktığını görünce, beni fark ettiğini ve onu görmezden gelmekte zorlandığım için mutlu olduğunu anlıyorum. Şu anda kulaklarımdaki sözlere konsantre olmak zor ama bu egzersiz seansından sağ çıkmak için gerekli.

*"Öncelikle, bunun o zamanlar erkek arkadaşım olan, şimdi ise kocam olan kişiyle yaşadığımız bir olay olduğunu söyleyebilirim, ama bugün bile hala bu olaya gülüyoruz. Yaklaşık beş yıl önceydi ve o, benimle sevişmek için şehre gidiyordu, bu bizim yeni başladığımız bir şeydi ve o bana sordu
kızımın arasına yalamak için iznimi istedi. Daha önce kimse bana bunu yapmamıştı ve kulağa heyecan verici geliyordu, bu yüzden başımı salladım. Bacaklarımı geri çekmemi söyledi ve dili oraya ilk dokunduğu anda, tüm vücudum yaramazlık hissiyle yataktan neredeyse zıpladı. Bu yüzden, beni sabit tutmak için elini karnıma koydu, görünüşe göre bu yüzden.
dilini oraya değdirdiğinde, tüm vücudum yaramazlık yapıyormuşum gibi hissederek yataktan neredeyse zıplıyordu. O da elini uzatıp karnıma koyarak beni sabit tuttu, görünüşe göre*

bu hissi tam olarak yaşayabilmem için. Oh, hissettim tabii ki, karnıma baskı yapmak iyi bir fikir değildi. Dilini tekrar bana değdirdiği anda, eline karşı ittim ve şimdiye kadarki en büyük osuruğu, doğrudan ağzına osurdum.

"Ughh, ölürdüm." Farkına varmadan sözler ağzımdan dökülüyordu.

"Ve küçük bir hanımefendinin osuruğu gibi değil, bilirsin, herhangi bir erkeğin gurur duyacağı türden bir osuruktu. O anın mahvolduğunu söyleyelim, çünkü o tuvalete koşup ağzını yıkamak için koştu ve ben o kadar utandım ki yorganın altına girip çıkmadım. Ama bunu atlattık ve şimdi her seferinde o bunu yapmak üzereyken kıkırdayıp gülüyoruz."

Forrest başını sallayıp gülmeye başlarken ben dinlemeye devam ediyordum. Ama durmuyordum, hızlanıp dinlemeye devam ediyordum. Konu, yarınki odak noktası olan partnerinizin sizi sinirlendiren davranışlarına geçmeden önce, birkaç inanılmaz derecede iyi, ama aynı zamanda çok kötü hikaye anlatılıyor. Oh, o listeye birkaç şey ekleyebilirim, üstelik o benim partnerim bile değil.

Saatime bakıyorum ve Forrest'ın işe geç kalmaması için dinlenip duş almam gerektiğini görüyorum. Ondan beni beklemesini istemiyordum ama o bekliyor.

O egzersizini bitirene kadar beklemek istiyordum, ama zamanım azalıyor, bu yüzden onunla konuşmam gerektiğini kabul ediyordum.

Durduğum anda kulaklıklarımı çıkarıp ona dönüyordum. "Duş alacağım, sen hazır olduğunda ben de hazır olacağım."

"Acele etme, bu sabah erken gitmem gerekmiyor." Harika, buradan erken çıkıp kahvaltı sohbetini atlayabileceğim bir bahane.

"Sorun değil, benim acelem var, işim biter bitmez çıkacağım ve kahvaltıyı ofiste yapacağım. Bu arada, bugün annem ve kız kardeşlerimle öğle yemeği yiyeceğim, annem gittikten sonra kız kardeşlerimle devam edeceğiz, böylece onun hakkında ya da annemle kesinlikle paylaşmak istemediğimiz şeyler hakkında konuşabileceğiz." Bir havlu alıp makineyi siliyorum, Forrest de ağırlık sehpası ile aynı şeyi yapıyor.

"Anlıyorum. Ama Flynn senin benimle kalacağını söylediğinde annemin nazıkçe kendini davet ettiği o akşam yemeğini hatırlatmak isterim.

Yarın akşam ve Flynn yemek pişirecek. Yemeği tattığında benimki daha iyi diye onu aşağılamayın." Bana göz kırpar. Elimden havluyu alır ve köşedeki sepetin içine atar. "Hiçbir şey yapmana gerek yok ve bizi bırakmak istersen anlarım, ama Felisha da burada olacak ve annemin senin de bize katılmanı çok isteyeceğini biliyorum. Sana soracağı onca soru için şimdiden özür dilerim. Çok fazla olursa, benim yaptığım gibi Flynn'e yönlendir. Annemin en sevdiği şey, altın oğluna konuşmak."

Meşgul olduğumu söylemek istiyorum, ama o benim burada olacağıma dair umutla bana bakıyor.

"Tabii, annen ve baban çok tatlı insanlar ve sen ve kardeşin kötü şakalarla birbirinizi alt etmeye çalışırken tarafsız birinin burada olması gerekiyor. Tanrım, bunları babandan almıyorsun, değil mi? Üçünüzün komedyenlik yapmaya çalışmasını dinlemek zorunda kalacak mıyım?" Ona gözlerimi devirdim, ama bir yandan da onun evinde ailesiyle etkileşimini izlemeyi dört gözle bekliyorum.

Dün gece bana söylediklerinden sonra, bu soruyu sormadan edemiyorum. "Neden Flynn'in yemek yapmasına izin veriyorsun? İstersen sana yardım edebilirim."

Kafasını salladı. "Teşekkürler, ama altın çocuğu yapmasına izin vermek daha kolay. Onlar da bunu bekliyorlar. Ayrıca, anneme benim... diye inandırmaya çalıştığı için cezası bu." Sözüünü kesti.

"Neye inanmasını?" diye soruyorum.

"Önemli değil. Neyse, erken bir toplantının varsa gitsen iyi olur. Güne kötü başlamak her şeyi zorlaştırır ve geç kalıp annenle öğle yemeğine yetişmek istemezsin."

"Doğru." İkimiz de yatak odalarımıza yöneliriz ve ben kapıma yaklaşırken, o odasına doğru yürürken bana rahatça sorar, "Dün gece iyi uyudun mu?"

"Tabii ki. Sen?" diye cevap veriyorum nezaketen.

"Mhmmm," der ve odasına girer. Ben de kapımı kapatırım, spor salonunda bir süre konuştuğumuz için sorusunun biraz tuhaf olduğunu düşünürüm. Oh, kahretsin, umarım uykuya dalarken ağladığımı duymamıştır. Elbette duymamıştır, yoksa bir şey söylerdi.

Sabah çabucak geçer ve öğle yemeği için The Ritz'e giden taksideyim ve stresli ya da endişeli görünmemek için kafamda konuşacak konuları gözden geçiriyorum. Chester hakkında hiçbir şey bilmelerini istemiyorum ya da bunca zaman sonra babamla ilgili bir şeyin yeniden ortaya çıktığını. Annem şu anda en iyi hayatını yaşıyor ve böyle kalmayı hak ediyor. Bunu kendi başıma halledeceğim, her zaman böyle yaptım. Ailemi her şeyin önüne koydum.

Sonunda on beş dakika geç kaldım ve içeri girdiğimde, kız kardeşlerim bana, onca zaman onları annemle yalnız bıraktığım için teşekkür edercesine sert bakışlar attılar.

"İşte son güzel kızım. Harper, tatlım, nasılsın?" Ben ona öpücük vermek için eğildiğimde yanağını bana doğru çeviriyor ve sonra iki kız kardeşimin yanına gidip aynısını yapıyorum.

"Harika, anne, sen nasılsın?" Annelerin en sevdiği şeylerden biri, arkadaş gruplarından kimin hasta olduğunu, kimin torunu olduğunu, kimin çocuğunun evlendiğini veya ne yazık ki kimin öldüğünü konuşmaktır. Bahsettiği her kişi için mutlaka *"sen beş yaşındayken bizim sokağın aşağısında otururdu"* veya *"bize market alışverişlerini getirirdi"* gibi eklemeler yapar. Belirsiz şeyler, ama üçümüz de burada oturup, tam olarak kimden bahsettiğini biliyormuşuz gibi başımızı sallayıp dikkatle dinliyoruz.

Sonra masada, özellikle Rachel ve benim için, bekar olduğumuz için, onun en sevdiği sorularla başlıyoruz: "Ufukta bir erkek arkadaş var mı?" Amanda diğerlerine soruyor: "Stephen nasıl, ufukta düğün çanları çalıyor mu?" Felisha nişanlandığından beri durum daha da kötüleşti, çünkü annem en iyi arkadaşı Ivy'nin düğün planlamasına tanık oluyor. Şey, diyelim ki düğün kıyafetini planlıyor, çünkü Felisha ve ben onu planlardan uzak tutuyoruz, çünkü bunun sezonun büyük bir sosyete etkinliği olmasını istemiyoruz. Ivy isteyebilir, ama bu Felisha'nın tarzı değil, çok şükür.

Yemeğimizi bitirip birkaç kadeh şampanya içtiğimizde, Oliver gelip annemi eve götürmek için hazırды. O çok tatlı birisi ve annemin onu bulduğuna çok seviniyorum.

"Tamam, şimdi o gitti, hadi bara geçelim ve gerçekten sohbet edelim." Rachel ayağa kalktı ve restorandan çıkmaya başladı, Amanda ise masanın üzerinde duran hesaba baktı.

"Merak etme abla, ben hallederim. Her zaman böyle yapar." Amanda iyi bir işi olsa da, benim kazandığım paranın yanına bile yaklaşmıyor.

Öğle yemeğinin yarısını ona ödetmekten suçluluk duyardım. O itiraz etmeye çalışıyor, ama tabii ki ben bunu görmezden geliyorum, Rachel ise ablasının ödemesine hiç itiraz etmiyor. Aslında, dürüst olmak gerekirse, o her seferinde benim ödeyeceğimi varsayıyor.

Bar alanına girdiğimde, kız kardeşlerim masada oturuyorlardı ve önlerine üç margarita konmuştu.

"Hiç vakit kaybetmemişsin." Oturup bardağımı alıyorum ve hepimiz bardağımızı kaldırıp tokuşturuyoruz.

"Tamam, şimdi gerçekten konuşalım. İkinize ne oluyor?" Rachel arkasına yaslanıyor, elinde margaritasıyla ikimize bakıyor.

"İnanamayacağın kadar çok şey var" diye cevap vermek istiyorum ama cevap vermiyorum.

Ailem, Forrest'ın yanına taşındığımı bile bilmiyor ve tabii ki babamla ilgili sorunların yeniden baş gösterdiğini de bilmiyorlar. Bu yüzden, burada oturup Amanda'ya bakıyorum, onun konuşmaya başlamasını umuyorum ve koltuğunda zıplamasından, paylaşacak bir şeyi olduğunu anlayabiliyorum.

"İkinizi görmek için sabırsızlanıyordum. Annemin önünde bunu söylemem mümkün değildi, ama iki gece önce çamaşırları yerleştirirken Stephen'ın çorap çekmecesinin arkasında, hiç giymediği bir çift çorabın içine sarılmış bir yüzük kutusu buldum. Büyük, güzel, tek taşlı bir elmas yüzük." Heyecandan neredeyse yerinden zıplayacak, biz de onun için aynı şekilde heyecanlıyız.

"Vay canına, abla!" Rachel ona sarılmak için ayağa fırladı.

"Oh, Amanda, senin adına çok mutluyum." Ben de ona sarılmak için uzanırken, yanaklarından küçük gözyaşları akıyor. Hayatının bu kadar önemli bir anında ona sarılmamam mümkün değil.

"Dur, neden çorap çekmecesinin arkasında, onun hiç giymediği bir çift çorabın içine bakıyordun?" Ona gülüyorum bile. "Gözetliyordun, değil mi?" Ona başı belada gibi işaret ediyorum. "Meraklı olduğun için kendi sürprizini mahvettin. Ah be, her zaman sessiz olanlara dikkat etmek gerekir."

"Evet, annem beni yerde oturmuş yeni bebek bebeğimle oynarken bulduğunda Noel hediyelerini bulduğum için suçlandığımı hatırlıyor musun? Ama suçlu olan oydu," diyor Rachel, çoktan gülmeye başlayan ve Rachel'a "rica ederim" demek için kadehini kaldıran Amanda'yı işaret ederek. "Onların bulunduğu dolaba bile ulaşamazdım, üstelik sadece dört yaşındaydım. Ama tabii ki annem, değerli kitap kurdu Amanda'ya sormayı akıl etmedi, çünkü o asla böyle bir şey yapmazdı."

Gülüyorum. "Bu şekilde her şeyden paçayı sıyırdı, burnunu kitaplara gömmüş ve çok masum görünüyordu, ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. Annem okuduğu şeylerin yarısını bile bilseydi, değerli kızını bu kadar müstehcen kelimelerden korumak için onu tavan arasına kilitlerdi. İçinde biraz vahşi bir taraf var, değil mi?" Margaritamı yudumlarken ona soru soruyorum. Margarita oldukça sert, ama bugün tam da ihtiyacım olan şey.

"Onun bekarlığa veda partisini planlamayı ben üstleniyorum. Striptizciler, penis pipetleri, her şeyi ayarlayacağım. Oh, ve penis şekilli şeker kolyeler de." Rachel not almak için telefonunu eline aldı.

"Hayır, yapmayacaksın. Ben sadece güzel ve sakın bir akşam yemeği yiyorum. Az önce söylediğin şey bana hiç uymuyor." Amanda, Rachel'in planladığı şeye dehşetle bakıyor.

"Hey, parmağına yüzüğü takana kadar beklesek nasıl olur? Merak etme Rachel, zamanı geldiğinde ne tür bir bekarlığa veda partisi istediğini artık çok iyi biliyoruz," diyorum ve tepkisini bekliyorum. Evet, işte geliyor.

"En azından kırk yaşına gelmeden evlenmem mümkün değil ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen günah içinde yaşayıp evlilik belgelerini ve bununla ilgili saçmalıkları atlayacağım. İmzalayacağım tek belge evlilik öncesi anlaşması olacak çünkü hiçbir erkek benim için çok çalıştığım şeyleri ele geçiremeyecek ya da bizim o pislik babamızın annemize yaptığı gibi beni hiçbir şeyim olmadan bırakamayacak." Hem yerleşik bir hayata geçme ihtimali hem de babamızın hatırası yüzünden yüzündeki tiksinti, ben de içten içe hissediyorum, ama ona kendi görüşlerimi dayatamam. Bazen onun bu şekilde olmasının sebebinin, benim erkek karşıtı düşüncelerimi izleyip dinleyerek büyümüş olması ve farkında olmadan beni takip etmesi olduğunu düşünüyorum.

"Hala çok gençsin, Amanda gibi iyi bir erkek bulmak için bolca vaktin var. Onlar dışarıda bir yerlerde, sadece onları aramalısın," diyorum, her gün bana istemediğim kadar, bana destek olmak için orada olduğunu ve bana güvenli bir yer verdiğini gösteren Forrest'ı düşünerek.

Ama en büyük korkum, o gittiğinde ne olacağı, çünkü olan budur ve ben o acıyı bir daha yaşamak istemiyorum.

"Tabii, bunu söyleyen sonsuza kadar bekar kalacak bir kadın. Bu mükemmel erkeği bulduğunda bana haber ver, ben de aramaya başlayayım. Bu arada, hayatımın en güzel günlerini yaşıyorum ve önemli olan da bu. Dün geceki adam bunun mükemmel bir örneği. Uzun boylu, en az 1,88 metre, kolları ve göğsünde dövme, geniş omuzlar, kaya gibi sert ve önemli yerlerde kalın

ve kalın. Evet, o her zaman dünyamı sallayabilir. Ama en iyi kısmı, o işini bitirip ben tamamen tatmin olduğumda, kalkıp giyinip, bana veda öpücüğü verip, güzel bir gece için teşekkür edip, kapıyı arkasında kilitleyerek çıkmasıydı. Şimdi bana, evlendiğinde veya bir ilişkiye bağlandığında hala böyle seks yaptığını söyleyemezsin."

Uff, bu sanki 28 yaşındaki halime bakmak gibi. Gerçekten erkeklerden nefret ettiğimi bu kadar açıkça ve sinir bozucu bir şekilde dile getiriyor muydum? Etrafımda olmak zor olmalıydı. Muhtemelen benimle aynı durumda olan Felisha'nın olması şanslıydı. İkimizin de babalarımızla sorunları vardı, ama tamamen farklı şekillerde.

Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Şu anda benim için biraz hassas bir konu ve nedenini onlara söyleyemem.

"İş nasıl gidiyor Rachel, bu hafta hangi ünlü kişiyle tanıştın? Benson Boone diyorsan ve beni davet etmediysen, seni kardeşim olarak kabul etmiyorum. Onun sesini çok seviyorum." Kız kardeşimin işini sevdiğini ve her zaman paylaşacak çok şeyi olduğunu çok iyi biliyorum, şimdi nefes almadan otuz dakika boyunca konuşacak.

"Evet, sanki ben o kadar kötü biriyim. Onu çalma listende tekrar tekrar dinlediğini biliyorum. Hayır, ama yaz boyunca çılgın birkaç ay geçirdik, ama şimdi biraz yavaşlamaya başladık çünkü kim soğuk aylarda Londra'da turneye çıkmak ister ki? Cidden, bazen merak ediyorum, sürekli sıcak olan ve kar yağmayan ABD'nin Los Angeles şehrine geri dönmeli miyim? Yani, çift pasaportumuz var, bu yüzden oldukça kolay olur."

"Hayır!" Amerika'ya taşınmak istediğini söylediğinde, neredeyse boğazına atlayacak gibi oldum. Tanrım, Ronald Williams'ın çocuklarını arayan bir deli ortalıkta dolaşırken, şu anda yapabileceği en son şey bu. Aklım, bu senaryodaki tüm sorunlarla dolup taşıyor ve tam o sırada Tekrar odaklandığımda, iki kız kardeşimin de yüzlerinde şaşkınlık ifadesiyle bana baktıklarını görüyorum.

"Bu tepkiyi açıklamak ister misin?" Amanda uzanıp elini koluma koyuyor, ailem dokunulmaktan hoşlanmadığımı bildiği için nazıkçe, ama nedenini biliyorlar mı emin değilim. Bu konuyu hiç konuşmuyoruz.

Kahretsin, bunu nasıl atlatabilirim?

"Annem buna asla katlanamaz. Babam Amerika'ya gitti ve öldürüldü. Oraya gidersen, her gün her dakika endişelenir. Ona bunu yapamazsın. Ayrıca, seni özleriz. Yani, konserlere en iyi biletleri kim alacak ve Amanda'nın bekarlığa veda partisini kim düzenleyecek?"

çok hızlı konuştuğumu ve annemi bahane olarak kullandığımı biliyorum, ama başka ne yapabilirim bilmiyorum.

"Vay canına, bu biraz karamsar. Ayrıca, ben sadece soğuktan nefret ettiğim için bir yorum yapıyordum. Senin neyin var?" Rachel asla düşündüklerini saklamaz. Sanırım bu, en küçük çocuk olması ve ailede sesini duyurmaya çalışmasından kaynaklanıyor.

"Hiçbir şey. Sadece bunun aptalca bir fikir olduğunu düşünüyorum. Senin hayatın burada." Ailemin tehlikede olduğu düşüncesi beynimi meşgul ediyor ve terletiyor. Kendimi iyi hissetmiyorum.

"Tatlım, iyi misin? Biraz solgun görünüyorsun." Amanda şimdi endişeli görünüyor.

"Aslında, kendimi iyi hissetmiyorum. Üzgünüm, eve gitmem gerek galiba." Çantamı alıp cüzdanımdan nakit para çıkarıp masanın üzerine koydum. "Siz ikiniz kalın, birer içki daha alın, ben ısmarlıyorum. Yakında görüşürüz." Ayağa kalkıp uzaklaşmaya başladım.

"Daha sonra evine uğrayıp seni kontrol edeceğim," diyor Amanda.

"Hayır... şey, bulaşıcı olma ihtimaline karşı. Sana mesaj atarım.

Teşekkürler, canım

. Endişemin sağlıklı olmayan bir düzeye yükseldiğini hissettiğimde sakın bir şekilde konuşmaya çalışıyorum. Nefesim çok hızlı ve biraz bayılacak gibi hissediyorum. Beni eve götürmesi için bir Kentwall arabası çağırıyorum ve restoranın kapısının hemen içinde oturup gelmesini bekliyorum. Düşüncelerim bu adam ve benden ne istediği hakkında tekrar tekrar dönüp duruyor. Bana bunun sadece para meselesi olduğunu söylüyorlar, ama ya daha fazlasıysa? Ya bu bir intikam meselesi ise?

Tekrar bu kadar dengesiz hissetmek istemiyorum. Neden böyle oluyor?

Artık çocuk değilim, her gün milyarlarca dolarlık bir işi yürüten yetişkin bir kadınam. Sadece sözlerimle herhangi bir erkeği yerine oturtabilirim ve bu dünyada kendime bir yol açtım, ailemi de destekliyorum.

Tüm bunları görmezden gelmeliyim.

Kapıcı arabamın geldiğini işaret ediyor ve kimse beni göremeyeceği arka koltuğa geçmek için hızla hareket ediyorum. Nefes almaya odaklanıyorum ve ailemi korumakla ilgili endişelerimi bir kenara bırakıyorum. Bana güvende olduğumu söylediler, söz verdiler, bu yüzden onlara inanmak zorundayım.

Daireye girdiğimde, saat henüz dört civarı olduğu için her yer sessiz ve Forrest hala işte, çok şükür. Kimsenin beni bu halde görmesini istemiyorum.

Ter sırtımdan akarken odama koşar adım giderim, kıyafetlerimi çıkarır ve doğruca duşa girerim. Sakinleşmek ve düşüncelerimi yavaşlatmak için ihtiyacım olan şey budur. İyi olacağım, her zaman iyiyimdir, ama sakinleşmek için birkaç dakika yalnız kalmam gerekiyor.

Başımı fayanslara yaslayarak, su sırtımdan akıyor. Çok rahatlatıcı ve burada ne kadar durduğumu bilmiyorum, ama cildimin buruşmaya başladığını fark ediyorum, bu da demek oluyor ki, almayı planladığım beş dakikadan fazla zaman geçti.

Büyük, yumuşak krem rengi havluyu üzerime sararken, yanımda kıyafet getirmediğimi hatırlıyorum ve yatak odama girer girmez, odamın kapısı açılıyor ve duvara çarpıyor.

Forrest içeri girip bana bağırmaya başlayınca korkuyla çığlık attım.

"Neden eve gittiğini bana söylemedin? Bana söylemen gerekirdi! Ön kapıda lanet olası bir güvenlik yok. Kentwall şoföründen eve bırakıldığını duymak zorunda kaldım." Yüzünde yoğun bir korkuyla karışık gibi görünen saf öfke, doğrudan bana yöneliktir.

"Senin neyin var? Beni çok korkuttun. Odama böyle dalarak giremezsin. Ya çıplak olsaydım!" Ben de ona bağırıyorum çünkü öfkem ve korkum onunkiyle aynı.

"Çıplak olman umurumda değil, bu ölmekten iyidir." Bana elini salladı.

"Şimdi de abartıyorsun. Hepiniz bana endişelenecek bir şey olmadığını söylediniz. Bana yalan mı söylediniz, ha, öyle mi?" Çünkü kafamda çıldırmış olsam da, hepsinin ne kadar sakin olduklarını ve riskin düşük olduğunu söylediklerini hatırladım, ama o, onu aramadığım için öldüğümünden endişelenerek deli gibi buraya daldı.

Forrest orada durmuş bana öfkeyle bakıyor ama sözlerini bulamıyor gibi görünüyor.

"Aman Tanrım. Sen... bana yalan söyledin. Ben yapamam..." Ayaklarım hareket etmeye başlıyor ve beni geriye doğru banyoya götürüyor. Sinir sistemimi sakinleştirmek için yaptığım her şey yok oluyor ve yine kendimi bir döngünün içinde buluyorum.

"Harper, dur." Onun konuştuğunu görebiliyorum, sesi orada, ama iletişim kuramıyorum.

Dışarıda birinin peşimde olduğu ve bunun sadece önemsiz bir internet araması olmadığı düşüncesi göğsümü sıkıştırıyor. Ama göğsümdeki acı, korkudan daha fazla.

O yalan söyledi.

Tıpkı babamın yaptığı gibi.

Yalanlar insanları öldürür, babama da öyle oldu.

Sırtım banyonun duvarına çarptı ve daha fazla hareket edemiyorum, ama Forrest bana doğru geliyor. Nefes nefese, birkaç kelime söylemeyi başarabiliyorum. "Korkuyorum..."

"Chester'dan mı?" diye soruyor, ama ben tek kelime etmiyorum.

"Benden mi?" diye tereddütlerle soruyor ve ben çılgınca başımı sallıyorum. Ondan asla korkamam.

Şu anda o kadar yakınımda duruyor ki, kokusunu alabiliyorum. Her sabah uyandığımda duyduğum koku bu. Tarif etmesi zor. Tamamen erkek kokusu ve kolonyasında hafif bir tatlılık var. Birlikte olduğumuz geceyi hatırlıyorum, sanki bağımlısı olduğum bir uyuşturucu gibiydi.

"Konuş, Harper!" Elleri yanaklarıma konuyor, böylece hareket edemiyorum ve ondan gözlerimi ayıramıyorum.

"Hayır," diye tek kelimeyle cevap veriyorum.

"O zaman neden korkuyorsun?" Sesi yumuşar, başparmağı şimdi yanağımı okşuyor ve onun dokunuşunun beni korkutmadığını henüz fark etmedim bile.

"Yalanlar. Onlar tehlikelidir." Sesim kırılgan ve kendimden bu yüzden nefret ediyorum. Uzun zaman önce bir daha asla zayıf olmayacağıma dair yemin etmiştim.

"Benimle güvendesin. Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğime söz verdim ve ben sözümün eriyim. Şimdiye kadar bunu anlamış olmalısın." Sesinde beni sakinleştiren bir şey var.

"Böyle olmak istemiyorum." Ona korkularımı açıkça söylüyorum. Nedense, Felisha dışında hiç kimseye bu kadar güvenmemiştim. Kız kardeşlerimle çok yakınız, ama onları korumak için onlardan çok şey sakladım ve bu, onların asla bilmesini istemediğim bir yanımdı. Belki de içimdeki abla ruhu yüzünden, ya da sadece kibirli olduğum ve uzun zamandır çizdiğim imajdan farklı bir şekilde görülmek istemediğim içindir.

"Beni içeri al, Harper, korkularını benimle paylaş." Öne eğilerek, beni titretiren en yumuşak ve en tatlı dokunuşla alnımı öptü.

Ona hayatımı açmak istiyorum, ama yapamıyorum. O kadar uzun süredir içimde sıkı sıkıya sarılmış durumda ki, katmanları nasıl açacağımı bilmiyorum.

"Bu duvarların ardındaki dağınıklığı kimse görmesine gerek yok," diye mırıldanıyorum. "İşte burada yanıyorsun. Seni sandığından daha fazla görüyorum. Ama seni zorlamayacağım." Forrest ellerini yüzümden çekip benden bir adım geri çekildi. "Bunu kendi isteğinle yapmak zorundasın. Benim zorlamam ya da herhangi bir şekilde kendini mecbur hissetmen nedeniyle değil. Zamanı geldiğinde, ben buradayım."

Keşke bu Forrest'ın kim olduğunu bilseydim. Benim için her şeyi yoluna koymak isteyen nazık, şefkatli ve güçlü adam.

Birkaç adım daha geri çekilerek banyodan çıkmak için döner ve yatak odama girerken omzunun üzerinden bana bakar.

"Ama Tanrı aşkına, planlar değiştiğinde bana mesaj atar mısın? Eve dönüş yolunda hız cezası alacağım. Buraya yeterince hızlı gelemedim. Geçen sefer bana söz vermiştin, her seferinde bu stresi kaldıramıyorum." Dudaklarının bir tarafını kaldırarak, mükemmelleştirdiği o küçük yarı gülümsemeyi gösterir, sonra tekrar başını çevirir ve buraya dalarak neredeyse mahvettiği yatak odamın kapısına doğru yürümeye devam eder.

"Neden bu kadar önemiyorsun, Forrest?" Onun arkasından sesleniyorum ve bu sözlerin neden çıktığını bilmiyorum.

"Cevabı biliyorsun, Harper. Bir gün sen de bunu kabul etmeye hazır olacaksın. Şimdi giyin, bu cazibe beni öldürüyor."

Aşağıya bakınca, hala sadece bir havluyla sarılmış olduğumu ve o beni bu kadar sıkı tutarken tüm bu zaman boyunca tamamen çıplak olduğumu fark edince titriyorum. Onun vücudunun benimkine bu kadar yakın olmasına izin vermem hala beni şaşırtıyor. Ve dokunuşu, kimim ki ona beni bu şekilde tutmasına izin veriyorum?

Roller tersine dönseydi, benim iradem onunki kadar güçlü olur muydu, emin değilim. Ve kendimi yeniden hissederken, onun iradesinin de o kadar güçlü olmamasını diliyorum.

Keşke hayat bu kadar karmaşık olmasaydı. Aksi takdirde, bu havlu yerde olurdu ve ben onu koridorda kovalıyor olurum.

Keşke bu kadar basit olsaydı, ya da kısa bir süreliğine bile olsa olabilseydi. Bu mümkün mü ki?

Bu soru başka bir gün için.

Bugün duygularım zaten çok hassas, bu yüzden onları daha fazla duyguya maruz bırakmayacağım. Hem de karmaşık duygulara.

On Birinci Bölüm

FORREST

Bu kadın beni öldürecek. Cidden.

Bunun bir kısmı benim hatam, çünkü Ashton'dan aldığımız yeni bilgileri ona söylememeyi tercih ettim. Ona hiç yalan söylemedim, ama onu karanlıkta bırakmak da tamamen doğru değil. Ama kimse onun kabuslarını bilmiyor, Harper bile.

Her gece çılgılık atmaya başladığında onu kollarımda tutmam, bir şekilde ona yardımcı oluyor gibi görünüyor, çünkü uyanınca önceki gecenin travmasını hatırlamıyor.

Ama biliyorum ki, yakında bir gün, tüm bunlar da yok olacak. Ya sabah uyandığında yanımda beni göreceksin, ya da sabah bir şeyler hatırlayacak. O zaman geldiğinde bununla başa çıkacağım, ama şimdilik, onun yükünün bir kısmını onun yerine taşıdığımı benim sırrım olması beni mutlu ediyor. Eğer benimle paylaşırdı, tüm yükü ben üstlenirdim.

Bugün olduğu gibi, bir şey onu sarsmış ve ben ona saldırarak yardımcı olmamış olsam da, o hala kartlarını göğsüne yakın tutuyor. Önüne geçip bana anlatmasını istemek istiyorum, ama bunun onu daha da kapatacağını biliyorum ve bu riski göze alamam. Normalde olduğum gibi ani davranmamak için tüm gücümü kullanıyorum, ama bu zor. Bu benim varsayılan davranışım.

Yıllar boyunca bu tavrım bana çok yardımcı oldu, ama şimdi Harper ile durum farklı, iki nedenden dolayı. Birincisi, bu sadece ateşe benzin dökmek olur, ikincisi ise onu incitmek istemiyorum, ona çok saygı duyuyorum. Ve bu düşünce tek başına beni geriye dönüp düşünmeye itiyor. Başkalarına karşı bu kadar saygısız mıydım ve bunun farkında bile değil miydim? Şu anda bununla ilgilenemem, ama işler yoluna girdiğinde, umarım yakında, bu konuya geri dönmem gerekebilir.

Sadece bir havluyla orada duran, saçları hala ıslak ve omuzlarına dökülen ondan uzaklaşmak zordu. Islak saçlarından cildine damlayan su damlacıkları çok seksi görünüyordu.

Dudaklarım alnına değdiği anda, tadı tam hatırladığım gibiydi. Tatlı ve lezzetli. Bir dahaki sefere ona bu kadar yakın olabileceğim kadar şanslı olana kadar tadını çıkaracağım bir lezzet.

Şimdi ne yapacağım konusunda kararsızım. Burada kalıp ona göz kulak mı olayım, yoksa kapıya güvenlik görevlisi koyup ofise geri dönüp ona nefes alması için zaman mı vereyim? Daha sonra eve döndüğümde, bu öğleden sonra hiç yaşanmamış gibi davranacak. O böyle yapar.

Bunu anlıyorum ama benimle olan bu alışkanlığını kırmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Diğer herkese karşı bunu yapabilir, ama ben artık buna izin vermeyeceğim.

İkimizin sınırlarını aşmanın bir yolu olmalı.

Kararımı verdim. Bu olaydan sonra, Harper'ın benden uzaklaşmaya ihtiyacı olduğu kadar benim de ondan uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Ama Rem'i arayıp buraya güvenlik çağırmak üzereyken, Harper'ın tartışmamızdan sonra çekildiğim ofisime yaklaştığını duyuyorum.

Kapıya doğru baktığımda, krem rengi eşofman altı, bol siyah rahat tişört ve beline sardığı uzun krem rengi örgü hırka ile karşımda beliriyor. Sanki onu şu anda görebiliyorum. Krem rengi, siyah karanlığın üstünü örtmeye çalışan ruhundaki ışık, ama o saklamaya çalışsa da çatlaklardan sızmaya devam ediyor.

Kapı açık olmasına rağmen, kapıyı nazıkçe çalması oldukça sevimli. Birkaç dakika önce benim onun kapısını sertçe açmamın tam tersi.

"Forrest?" Sesindeki utangaç belirsizlik, ona acımamı sağlıyor.

Bu Harper değil.

"Hey, bir şeye mi ihtiyacın var?" Masamın etrafından dolaşip ona doğru yürüdüm. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Kimseye hesap vermekten alışkın değilim."

Gözlerindeki samimiyet, tüm bu olayın onu ne kadar etkilediğini gösteriyor. Normalde, bana geri çekilmemi ve onu rahat bırakmamı söyleyen bir sürü söz duyardım. Ama bu yumuşaklık endişe verici.

"Bana hesap vermiyorsun Harper, sadece kendi güvenliğini sağlamak zorundasın. Ben sadece bu süreçte sana destek olmak için buradayım." Sanki sözlerim ona bu olaya farklı bir açıdan bakmasını sağladı.

"Teşekkür ederim." Başını sallayıp uzaklaşmaya başlıyor, ama aklıma bir fikir geliyor. "Bugün seni üzen şeyden kafanı dağıtmak için eğlenceli bir şey yapmak ister misin?"

Bugün seni üzen şeyden kafanı dağıtmak için eğlenceli bir şey yapmak ister misin?" Bana hafifçe başını eğerek, meraklı ama aynı zamanda şaşkın görünüyor. "Biliyorum, bu arkadaş grubunda eğlenceli bir adam değilim." Kafamda, arkadaş kelimesini kullandığım için gülüyorum, çünkü bu kelimeye *erkek* kelimesini eklemek istiyorum. Ama onun gözünde ben öyle biri değilim. Henüz o korkunç arkadaş kelimesini aşamadık.

"Neyse ki ben komik biriyim, o yüzden sorun yok. Aklında ne var?" Omuzlarındaki gerginliğin biraz azaldığını görebiliyorum.

"Hmmm, emin değilim, ama kimin daha komik olduğunu tartışarak vakit kaybetmeyelim. Benimle gel." Elini tutup benimkine almam bana çok doğal geliyor, ama elinin gerginliğini hissedebiliyorum. Onu çok uzun süredir içinde yaşadığı rahatlık alanından biraz çıkarmak için, yürümeye başlıyorum ve neyse ki o da çekilmiyor, aksine beni takip ediyor.

Oyun odamın kapısını açtım, ışıkları yaktım ve tüm makinelerin gücünü aynı anda açan düğmeye bastım. Gürültü anında duyuldu ve Harper biraz irkildi.

Tüm oyun makinelerinin çalışmaya başlamasıyla çıkan sesler, sanki seksenlerin oyun salonunda gibiyiz.

"Neyse ki ışık ve gürültüden rahatsız olmam. Vay canına, burası çok büyük," diyor Harper odaya çekinerek girerken.

"Evet, çok eğlenceli ve stres atıcı." Neden eski oyunları toplamaya başladığımı bilmiyorum, ama ilkini bir hevesle satın aldığımda, o gece saatlerce yaşadığım keyif, bağımlı olduğumu anladım. Beynim, günlük hayatımın tüm sorumluluklarından ve stresinden tamamen uzaklaştı. Kimsenin kim olduğumu ve boş zamanlarımda ne yaptığımı umursamadığı çocukluk günlerime geri dönmüştüm. Sessizdim ve sorun çıkarmıyordum, ve ailemin tek endişesi de buydu.

"Hadi, bir tane seç ve oynayalım." O etrafta dolaşp makinelerin üstüne elini gezdirirken ben de arkasından gidiyorum.

"Ben Amerikalı olduğumu biliyorsun, değil mi?" diyor, sonunda yüzünde küçük bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bana bakarak.

"Teknik olarak, İngiltere'de büyümüş olsan da. Ama bunun konuyla ne ilgisi var?" Bu konuşmanın nereye varacağını anlamıyorum.

"Pinball makinesini biz icat ettik, bu yüzden genetik olarak senden daha iyi olacağım." Bana dönüyor ve vücut dili değişiyor, sanki bir meydan okumaya hazır gibi.

"Oh, bu şimdiye kadar duyduğum en kavgacı sözler. Tamam, bana ne kadar pinball süperstarı olduğunu göster. Silahını seç, küçük uzman hanım." Elimde bulunan dört farklı pinball makinesini işaret ederek ellerimi sallıyorum. Burada başka birçok arcade oyunu da var, ama onları sonra oynayabiliriz.

"Tabii ki en Amerikan olanı seçeceğim. Kırmızı, beyaz ve mavi renkli ve üzerinde ikonik Harlem Globetrotters var. Bu makinede beni yenmen imkansız." Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor ve gülümsemesi sanki kafasında hiçbir endişe yokmuş gibi.

"Sadece uyarıyorum, bu makinede en yüksek puanı ben aldım," diyorum ona, o iki elini flipper düğmelerine koyup bastırırken arkasına yaklaşıyorum. "Ama elinden geleni yapabilirsin," diye kulağına fısıldıyorum, ellerim makinede ve vücudum onun vücuduna sarılmış, vücudumdaki her kasın onun vücuduna yaslandığını hissetmesini sağlıyorum. Sadece birkaç saniye, sonra o paniklemeye veya bir şey söylemeye fırsat bulamadan geri çekiliyorum.

"Bir beyefendi gibi davranıp sana öncelik vereceğim." Makinenin yanına yürüyerek, ceketimi çıkarıp gömleğimin kollarını sıvadım. "Bu ciddi bir rekabet, her şeye hazırlıklı olmalıyım. Yani, giydiğin kıyafetle biraz dezavantajlısın, ama bunun için sana engel olmayacağım." On dakika önce zırh olarak giydiği hırkasını çıkarmasını izliyorum, şimdi onu duvara yaslı kanepenin üzerine atıyor.

"Madem bu kadar ciddi, ne için oynuyoruz? Bir bahis olmalı." Gözlerinde çok sevdiğim o ışıltı geri dönmüştü.

"Oh, bu tehlikeli bir konu. Seçeceğim şeyleri beğeneceğinden emin değilim." Aklımda kullanabileceğim tüm seçenekler dolaşıyor. Ve eminim ki onun düşündüğü şey bu değildir.

Onun küçük kıkırdaması beni çok rahatlattı. "Sen bir erkeksin, ne seçeceğini çok iyi biliyorum ve bu çıplak kalmakla ilgili olacak. Ama bu söz konusu bile olamaz, o yüzden yeniden düşünsen iyi olur bayım." Parmağını göğsüme batırdı ve onun eğlenceli tarafının ortaya çıkması çok hoştu.

"Senin yanıldığını söylemek istemem ama... yanılıyorsun. O zaman kolay bir tanesiyle başlayalım." Geriye yaslanıp makinenin yanındaki koltuğun koluna oturdum. "Bu oyunu kazanan kişi, diğerine kendisiyle ilgili bir şey sorabilir ve o da dürüstçe cevap vermek zorundadır. İstedikçe kadar saçma ya da ciddi olabilir. Mesela, nasıl hala avokado yiyebiliyorsun?" Bu, ikimizi de güldürmeye yetti ve tartışmadan cinsel öncülü çıkardı... yani, bir nevi.

"Oyun başlasın, kazandığımda sana soru yağmuruna tutacağım, hazır ol," diyor gururla, top fırlatıcıyı geri çekip bırakıyor ve ilk top makinenin oyun alanına fırlıyor. Rahatlatıcı

sesler odada yankılanmaya başlar. Makinenin müziği, Harlem Globe Trotters'ın tema şarkısı "Sweet Georgia Brown"u çalıyor ve bunu duyduğunuzda gülümsemeden edemiyorsunuz.

Harper'a bakınca, onun yoğun bir konsantrasyon içinde olduğunu ve tüm vücudunu bu oyuna adanmış olduğunu görüyorsunuz. Top zıplıyor ve her seferinde onun işi bittiğini düşündüğümde, o flipper'ı tam doğru şekilde vurmaya başarıyor ve top oyuna geri zıplıyor ve çok daha fazla puan kazanıyor. Eminim bu acemi şanslıdır, ama ilk topuyla gerçekten iyi puan alıyor.

İlk top sonunda flipperlerden kaçıyor ve o, ilk puanlarından çok memnun bir şekilde bana bakıyor. Bana sıramı vermesi için geri çekiliyor.

"İlk top, bebeğim, fazla kibirli olma." Çok rahat bir şekilde topu makineye fırlatıyorum ve mümkün olduğunca çok puan toplamaya çalışıyorum. Yani, onu mutlu etmek için kazanmasına izin verecek kadar alçakgönüllü değilim, ama ilk oyunda olmaz. İtibarıma yakışır davranmam lazım, ayrıca o da bunu asla unutmaz.

Topum kaybolduğunda "Evet!" diye bağılıyor ve ilk seferimde ondan daha yüksek bir skor elde edemiyorum.

Elini koluma koyar ve bir kedi gibi okşar. "Merak etme bebeğim, bu sadece ilk top." İkinci topuna tüm konsantrasyonunu vererek pistonu çekerken, kendinden emin tavırları her halinden belli oluyor. Oynadıkça, pinball konusunda daha önce açıklamadığı bir deneyimi olabileceğine dair içimde bir şüphe oluşuyor.

İkimiz de ikinci topumuzu bitiriyoruz ve benim skorum daha iyi. Şu anda onun skorunun biraz üzerindeyim, ama son topla galibiyeti garantilemem gerekiyor. Harper sırası geldiğinde, onun ne kadar rahatladığını fark etmeden edemiyorum. "Artık o kadar sesli değilsin, değil mi?" diye soruyorum, o pistonu geri çekip topu fırlatırken onu rahatsız etmeye çalışıyorum. Ama bu kadın

savaş pilotu gibi konsantre ve benim söylediklerimi duymazdan geliyor.

Top her bonus noktasına çarpıyor ve sayılar gittikçe yükseliyor. Kahretsin, bu iş ilginçleşecek.

"Bakalım şimdi ne kadar iyisin, Bay Pinball." Ben son topumu oynamaya hazır olarak makinenin önünde dururken, o makinenin yanına yürüyor. Bu kadının mücadele ruhunu çok çekici buluyorum, sadece bir oyunda olsa bile.

"Oh, bu alaycı sözlerin için pişman olacaksın, bebeğim," diye cevap veriyorum.

"Ben senin bebeğin değilim." Bana en seksi gülümsemesini gösterir ve sonunda onun aramızda kurduğu duvarı yıkmaya başladığını düşünürüm.

duvarın bir kısmını yıkmaya başladığımı düşünüyorum.

"Ama olabilirsin." Ona göz kırpıyorum ve cevap verme şansı vermeden topu atıyorum ve oyun başlıyor. Makineyi zorluyorum ve puanımı ona yaklaşmak için bildiğim her numarayı kullanıyorum. Yaklaşıyorum, ama oyunda ilk kez alnımda ter hissediyorum. Harper'la bu kadar rekabetçi olacağımı fark etmemiştim, ama bu adrenalinimi yükseltiyor ve bunu seviyorum.

Onun toplam puanına yaklaştıkça yanımda mırıldandığını duyabiliyorum ve bu beni daha da kararlı hale getiriyor.

Bu an gelir ve ben onun puanını geçince, o haykırır. "Lanet olsun! Neredeyse seni yakaladım!" Sesi dikkatimi dağıtır, top kaybolur ve oyun biter.

"Evet! Bay Pinball hüküm sürüyor," diye bağıyorum ve zafer işareti olarak ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Üç maçın ikisini kazanan kazanır." O hemen yanımda, makineyi tekrar ele geçirmeye hazır.

"Tabii, ama bu benim soruma cevap vermekten kurtulman anlamına gelmez." Harper, sanki "zorunda mıyım?" der gibi gözlerini devirir. "Bahis böyleydi ve eminim sen bahis sözünden dönmeyen biri değilsindir, değil mi?"

"Tabii ki hayır." Elleri belinde duruyor ve ben bu konuyu yavaşça ele almam ve önemli soruları sonraya saklamam gerektiğini biliyorum.

"Güzel. Birinci soru..." Parmaklarımı çeneme koyup, derin düşünüyormuş gibi tavana bakıyorum. Ama gerçekte o kadar çok sorum var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum.

"Senin için mükemmel bir rahatlama yöntemi nedir?" Onu şaşırttığım için kendimle gurur duyuyorum. Zor bir soru ya da cinsel bir soru beklediğini biliyorum.

"Gerçekten, bedava bilet aldığında soracağın tek soru bu mu ve ben cevaplamak zorunda mıyım? Ne kadar boşa harcanmış bir fırsat, ama tamam." Oyundan uzaklaşıyor ve ne kadar kendinden emin olsa da, ne kadar uzun düşünürse düşünsün, cevap vermekte zorlanıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bir tane olduğundan emin değilim. Tabii ki masaj veya yüz bakımı severim, ama bunlar yapılırken beynimi tamamen kapatamıyorum. Hmm, pek kitap okumam ve kim televizyon izlemeye çok zaman ayırabilir ki? Bunun aptalca bir soru olduğunu düşünmüştüm, ama dürüst olmak gerekirse, gerçek bir cevabım yok. Bunu öğrenecek vaktim hiç olmadı." Bana şaşkın bir şekilde bakıyor.

"Peki, o zaman bu harika bir cevap ve görünüşe göre sana en uygun şeyi bulmak için biraz zaman harcamamız gerekecek." Parmağımla burnuna hafifçe dokunuyorum, bu düşünceye ya da ona tekrar dokunduğum gerçeğine fazla takılmasını istemiyorum.

"Tamam, tatlım, bir sonraki oyunda ustayı yenebilecek misin bakalım." Sözlerime burnunu kıvrmasını izliyorum.

"Ughh, tatlım kelimesi kesinlikle olmaz," diyor ve dikkatini bir sonraki oyuna çeviriyor.

"Oh, merak etme, benim bir sürü lakabım var. Bu yarışma bitene kadar doğru olanı bulacağız." Bunun üzerine bana gülüyor ve bir sonraki oyunun ilk topuyla başlıyor.

"Eminim öyledir, ama hepsinden nefret edeceğim." Bu sefer oyun oynarken konuşuyor, sanki oyunun ritmine girmiş gibi.

"Oh, meydan okumanı kabul ediyorum." Onunla paylaşmak çok iyi gelen derin bir kahkaha attım.

Harper'ın takipçisiyle başına gelenlerden nefret ediyorum, ama başka türlü asla gerçekleşmeyecek bir şekilde birbirimizi tanıma fırsatı bulduğumuz için üzülmiyorum. Dürüst olalım, altı hafta önce ona bu isimlerden birini söyleseydim, ya beni sözleriyle parçalardı ya da tokat atardı, ikisinden biri olurdu.

Ama birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, o da bana küçük adımlarla açılmaya başlıyor. Onun farkına varmadığı şeyler, ama benim için çok büyük adımlar. Eğer patlayıcı seks ve birbirimizi zorlayan kişiliklerden daha fazlası olacaksak, önemli olan küçük şeyler olacaktır. Böyle zamanlar, kaygısız ve eğlenceli, yüzeysel kişilikler takınmadan, yapılması gerekenlerin stresi olmadan, sadece nefes almak için bir zaman aralığı.

Bu oyunu onun kazanmasına izin vermek itibarımı zedeleyecek, ama umurumda değil, bana ne soracağını görmek buna değer.

"Oh, bu sefer o kadar da muhteşem değil. Sanırım Bay Taylor'ın derin karanlık sırlarını araştırma sırası bende." Yüzünde saf bir zevk var ve ne sormak istediğini tam olarak bildiğini anlayabiliyorum.

"Söyle bakalım tatlım." Bir elimi pinball makinesine dayadım, ayak bileklerimi çaprazladım.

"Hiç aşık oldun mu?" Zor bir soru sorduğunu bildiği için yüzü yumuşuyor.

"Kahretsin, kazandığını boşa harcamıyorsun, değil mi?" Ona bakarken, kafamda bu soruya nasıl cevap vereceğime dair pek çok kelime dolaşıyor.

Sanırım oraya varıyorum demek istiyorum, ama bu onun istediği cevap değil ve dürüst olmak gerekirse, henüz kimseyle paylaşmaya hazır olduğum bir şey de değil.

"Hayır." Bu kadar basit.

"Ne, sadece tek kelime mi? Bence bana bundan daha iyi bir cevap borçlusun." Haklı, ama ne demek istediğimi nasıl anlatabilirim?

Bir an durup, sonunda konuşmaya başladım.

"Şehvet duydum mu, evet, ama aşk, sanmıyorum. Birkaç kısa süreli ilişkim oldu, ama geriye dönüp baktığımda, ikimiz için de daha çok birer kolaylık gibiydiler. Bunu nasıl biliyorum? Çünkü ayrılmak hiç acı vermedi, bu da bence oldukça iyi bir işaret." Nefes alıyorum, sanki insanlarla paylaşmadığım bir yanıma onun anlamasını istiyorum. "Aşkın nasıl bir şey olduğunu biliyor muyum? Yani, insanların bahsettiği ve şimdi kardeşimde ve arkadaşlarımda gördüğüm o derin aşkı? Hayır, bilmiyorum. Onu arıyor muyum? Kesinlikle. Çünkü içimde bir şey beni çekiyor, bana, kurduğum bariyerin arkasına birini almamın zamanının geldiğini söylüyor. Yaşımdan mıdır, başka bir şeyden mi, bilmiyorum, ama artık sadece işten ibaret olmayan bir hayat istiyorum. Yanlış anlama, her zaman bir işkolik olacağım, ama eksik bir şey var ve bence bu, sevecek ve karşılığında sevilecek biri." Ona ruhumu açtığım için zorlukla yutkunuyorum. "Evet, cevabım bu."

Kalbimin yine o bariyerin arkasına çekildiğini hissedebiliyorum. Bu, kendime hissetmeme izin verdiğimden çok daha fazlası, başka birine söylemekten bahsetmiyorum bile. Ve bu herhangi biri değil, Harper.

"İyi cevap," diye fısıldadı ve doğrudan makineye döndü, pistonu sertçe geri çekti, tamamen oyuna odaklandı. Ondan daha fazlasını mı istiyordum? Muhtemelen, ama dürüst olmak gerekirse, onun aşk hakkındaki sözlerini duymaya hazır mıydım? Hayır, sanmıyorum.

Henüz onun böyle zorlu bir soru sormasına hazır değilim, bu yüzden bir sonraki oyunu kazanmaya ve bir sonraki sorumu hafif tutmaya karar veriyorum, tabii ki bir sonraki sevgi sözcüğümü de.

"Tamam, tatlım, soruna hazır mısın?" Burada tuttuğum içecek buzdolabından aldığı şişeden içtiği suyu neredeyse tükürecek gibi olduğunu izliyorum.

"Bu çok iğrenç. Aman Tanrım, ben on yaşında mıyım?" Cebimden onun için çıkardığım temiz mendille kıyafetlerini siler.

"O zaman listemden bunu silebilirim." Onun için asla kullanmayacağım bir isme verdiği tepki beni güldürdü, ama onu bu konuda kızdırmak eğlenceli.

"Listedeki diğer utanç verici isimlerle birlikte. Bekle, bir dakika, kadınlara taktığın takma isimlerin listesi mi var?" Bana başını salladı.

"Oh, görmelisin, sayfalarca uzunlukta. Yıllardır bu listeyi oluşturuyorum, kullanma fırsatını bekliyorum," derim, o bana çok şaşkın bakarken ciddi bir ifade takınmaya çalışarak.

"Gerçekten mi, bu doğru mu?"

"Tabii ki hayır. Ama yüzündeki ifade buna değdi." Ben de bir şişe su almak için yürürken gülüyorum.

"Komik olmadığını söylemiştin sanırım." Oturduğu kanepeye bacaklarını çekip rahat bir pozisyon alır.

"Oh, ben çok komiğim," diyorum, bir yudum su içip devam ediyorum. "Şimdi, bu oyunu ve maçı kazandığım için, üç oyundan ikisini kazanarak, iki soru sorma hakkım olduğunu düşünüyorum. İşte ilk soru." İki soruma itiraz etmek üzere olduğunu görünce, ona yaklaşıp eğilip parmağımı ağzına koyuyorum ve bu onu tamamen durduruyor. Dudaklarının arasından çıkan küçük bir nefes, vücudumdaki ateşi bir derece daha yükseltmeye yetiyor. "En sevdiğin yemek nedir ve yemin ederim, protein shake dersen, çıldırırım kadın."

"Bana doğru cevap veremeyeceğimi söylersen adil olmaz," diye cevaplar, gözlerinde ukala davranmaya hazırlandığında ortaya çıkan o ışıltıyla.

Şakacı bir şekilde alnıma vuruyorum.

"Tamam, tamam. Eğer ciddi yetişkin yemeklerinden bahsediyorsanız, o zaman mükemmel pişirilmiş bir biftek, orta pişmiş, patates püresi ve biraz buharda pişirilmiş sebze ve üstüne güzel bir sos derim. Biliyorum, beklediğin cevap bu değildi, ama ben etin sık sık menüde olduğu bir evde büyüdüm. Ama en sevdiğim lezzetli yemeklerden bahsediyorsan, biraz tuhaf gelebilir, ama üstüne krem peynirli krema sürülmüş mükemmel bir havuçlu kek. Oh, sıcak bir fincan çay ile birlikte tadına bakmak gibisi yok." Düşünürken dilinde tadını aldığını görebiliyorum.

"Haklısın, beklediğim cevap bu değildi, ama tuhaf olduğunu söyleyemem. Havuçlu kekini en iyi nereden alabilirsin?" Seyahatlerinde gittiği bir yerdeki küçük bir butik fırını bekliyorum.

"Gülme, ama Pret, sandviç zinciri dükkanı. Mükemmel küçük paketlerde satılıyorlar." Cevabına biraz utangaç görünüyor.

"Dünyanın dört bir yanını gezmişsin ve en sevdiğin şey İngiliz sandviç zinciri. Neden?" Çok merak ediyorum.

"Aptalca gelebilir, ama ben küçükken babam yatılı okula beni ziyarete gelirdi ve beni sokağın sonundaki Pret'e yürüyüşe çıkarırdı. Orada öğle yemeği yer, bir fincan çay içer ve sonra bana her zaman bir parça kek alırdı. Onu odama götürür, gece yatakta ders çalışırken atıştırırdım. Bu bizim küçük geleneğimizdi. Ve bu benim için hala önemli bir şey." Omuzlarını silkiyor, bir parçası hala babasını sevdiğini ve onu özlediğini itiraf etmek istemiyor, ama ben bunu anlıyorum. Eminim çok karmaşık duygular içindedir.

"Şey, hiç yediğimi söyleyemem, ama bir dahaki sefere önünden geçtiğimde denemeliyim." Bu sözlerim Harper'ın gülümsemesini sağladı.

"İkinci soru hakkında tartışmak istiyorum, ama beni hileci diyeceksin, o yüzden hadi, sor bakalım." Hazır olduğunu işaret ediyor. Hazır olduğunu sanmıyorum, ama yine de soruyorum.

Onun yanındaki kanepeye oturuyorum, kolumu kanepenin arkasına koyuyorum ve nazik bir sesle soruyorum, "Babanı gerçekten nefret ediyor musun, yoksa acı çekmemek için öyle söylemek daha mı kolay geliyor?" Bu tür bir soru sorduğum için neredeyse pişman oluyorum, ama arkadaşlıktan öteye geçeceksek, onun bana sorduğu gibi zor sorular sormamız gerekiyor.

Harper'ın gözleri fal taşı gibi açılmış ve artık rahat nefes alabildiğinden emin değilim. "Yapamam..." diye mırıldanıyor.

"Yapabilirsin, sadece kelimeleri dökülsün." Elini alıp nazikçe tutuyorum ve o da çekmiyor, bu hoşuma gidiyor.

"Evet."

"Hangi kısmına evet, daha fazla kelimeye mi, Harper," diye ikna ediyorum, başparmağımla elini nazikçe okşayarak.

"Evet, ondan nefret ediyorum... ama istemiyorum. Ama sevgiyi yüzeye çıkarsam, bununla birlikte çok fazla acı da gelir. Bu yüzden, yaptığı şey için ondan nefret etmek daha kolay. Ve bu hissetmem gereken doğru şey. Yaptığı şey korkunçtu ve o zamanlar annemden, beni beslemek için yataktan bile kalkamayan annemden, o kadar acı içinde ağlayan birini hiç duymamıştım. Onun bunu atlatabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama sonra Kentwall'ların sahip olduğu bir daireye taşındıktan sonra, Felisha'nın annesi her gün gelmeye başladı ve işler biraz daha kolaylaşmaya başladı, ta ki... Gözlerinin dolduğunu görebiliyorum, ama gözyaşlarını akıtmıyor.

Ağzını açıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Babanız öldürülene kadar..." Elini biraz daha sıkı tutuyorum, ona burada olduğumu ve düşmesine izin vermeyeceğimi hatırlatmak için. "Eminim zor bir durumdur ve yaşadıklarınızı tam olarak anlayamam, ama bir gün doğru zaman geldiğinde, babanız hakkında bilgi almak isterim. Çünkü benim bakış açım göre, insanlar hata yapar ve o bunun bedelini en ağır şekilde ödedi. Ama eminim ki o, bundan önce iyi bir adamdı, çünkü babanın bir parçası olmasaydı, bu kadar güçlü, güzel ve harika bir insan olarak büyümek mümkün olmazdı." Bu düşüncenin biraz yerleşmesini bekledikten sonra, bu düşüncüyü aşmasına yardım etme zamanı geldi.

"Tamam, oyunla ilgisi olmayan başka bir sorum var, ama bunu öğrenmek için can atıyorum. Geçen sabah avokado yağından bahseden ne dinliyordun?"

Harper bana bakıyor ve gülmeden edemiyor.

İkimiz de çok gülüyoruz ve o, elini hala elimde tuttuğumu fark etmiyor bile.

"Oh, en kötüsü o bile değildi. Yapamıyorum, yani, insanların yaptıkları ve söyledikleri şeyler o kadar çılgınca ki."

Sonraki bir saat boyunca o podcast'te geçen şeyleri konuşup güldük. Bu kadar popüler olmasına şaşmamalı, çünkü ne kadar aptalca olursa olsun, yine de güldürüyor ve şu anda bu ikimiz için de iyi geliyor.

Telefonumu alıp, Tayland yemeği sipariş ettim ve sonraki birkaç saati tüm makinelerimle oynayarak geçirdik. Ve hiç tereddüt etmeden oyun odasında yemek yedim, ki bu hiç bana göre bir şey değil. Makineleri tertemiz tutmak konusunda çok titizimdir, ama bu gece hiç umursamadım. Harper beni en iyi şekilde pervasızlaştırıyor, kendi aptal kurallarına göre yaşamayı bırakmamı sağlıyor. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Özellikle Harper çok rekabetçi olduğu için daha fazla bahis yapılıyordu, ama bu gece zor sorular sormamaya karar verdik.

Sonunda aramızda eşitlik olduğunda, Harper'ın esnemesi ikimizin de toparlanıp yatma zamanının geldiğini gösteriyor. Gece bitti ve öğleden sonra yarım bıraktığım işi bitirmem gerektiğini bilsem de, ilk kez bunu yapmak istemiyorum. Bu gecenin anılarıyla uykuya dalmak çok daha iyi bir fikir gibi geliyor.

Paket servis kapılarımızı temizledikten sonra, birlikte koridora çıkıp onun kapısında durduk.

"Bu gece için teþekkürler, çok eðlendim." Elini kapı koluna koyup çevirir ve kapıyı açar, ben "Ben de" derken odaya bir adım atar. Gerçekten içten söylüyorum.

Tam uzaklaşmak üzereyken, gece için kapıyı kapatmadan önce odasının içinden bana dönüp bakıyor. "Neden sürekli bana dokunuyorsun?" Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Çünkü dokunmamak imkansız. İyi geceler, güzelim."

Bu isme kesinlikle itiraz edemez.

Ayaklarımı yatak odama doğru hareket ettirmek, şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi, ama içten içe bunun doğru şey olduğunu biliyorum.

Şimdilik.

Onikinci Bölüm

HARPER

Forrest'in sözleri kafamda dönüp duruyor.

"Bu imkansız... çok güzel."

Bunu nasıl mantıklı hale getireceğimi bilmiyorum. Forrest dahil, hayatımdaki herkes dokunulmaktan hoşlanmadığımı bilir. Yine de o bunu yapıyor.

Ve ben bundan hoşlanıyorum.

Hiç sevmemiştim.

Öyleyse neden onun dokunuşunu aklımdan çıkaramıyorum?

Bana ne yapıyor?

Yatağa uzanıp tavana bakarken, birkaç gün önce yatağın altına sıkıştırdığım Kral Muhafızı ayıcığımı düşünüyorum. Hızla kalkıp eğilip yatağın altına uzanıyorum ve onu çıkarıyorum, ama onu kucaklamak için değil.

Onun yerine, onu önüme koyup yatağıma oturuyorum ve babamla konuşmaya başlıyorum.

Ama her şey olduğunda yaptığım gibi değil. O zamanlar çok bağırıyordum ve neden böyle davrandığımı sorgulardım.

Bu farklı. Ona Forrest'tan bahsetmek istiyorum. Babam gittiğinden beri neden kendimi en güvende hissettiğimi anlamam gerekiyor. Hayatımın etrafında tehlike dolaştığını düşünürsek bu çok tuhaf, ama burada, bu dairede, onunla birlikteyken huzur hissediyorum.

Sözler yüksek sesle değil, kafamın içinde. Forrest'ın benim saçmalıklarımı duymasına izin veremem. Tabii ki, cevap yok, tıpkı gece gökyüzüne bağırdığım zamanlar gibi, ama nedense, biraz daha iyi hissediyorum.

Uykuya dalarken, Forrest'ın kokusu beni yine sarmalıyor. Sanki bana kazınmış gibi, ki bu hiç mantıklı değil. Ama yine de bunu seviyorum.

Felisha ve ben az önce akşam yemeğimizi yedik ve iş hukuku dersimizdeki ciddi bir pislik olan adam hakkında konuştuk. Profesör Claridge'in onu yerine koymasına çok sevindim. Her şeyi bildiğini sanan ama aslında hiçbir şey bilmeyen bir adamdan daha kötü bir şey yoktur. Yemin ederim ki o bir şeyi telafi etmeye çalışıyor.

Kabarık kış pijamalarımı giyip bornozumu belime doladım ve kar yağmaya başlamış mı diye son bir kez dışarı baktım.

Henüz kar taneleri düşmüyor, ama yakında başlayacağı belli. Yer donmuş, ağaçlar çıplak ve soğuktan sarkan buz sarkıtları var. Ellerim perdeleri tekrar kapatmaya hazır haldeyken, ağaçların arkasındaki bir hareket dikkatimi çekti.

"Baba," diye fısıldıyorum.

Üzgün görünüyor ve yavaşça elini kaldırıp el sallıyor, sonra dönüp uzaklaşmaya başlıyor.

Hayır, ne yapıyor? Bir terslik var, bunu anlayabiliyorum. Bu normal değil, neden içeri girmedi?

"Baba!" diye bağırarak onu en son gördüğüm yere doğru koşuyorum, kar yağmaya başlıyor ve rüzgâr şiddetleniyor.

Onun adını tekrar tekrar haykırıyorum, ama cevap vermiyor.

Artık koşacak gücüm kalmadı. Sanki bir şey vücudumu sarmış gibi, ama ne olduğunu bilmiyorum. Hareket edemiyorum, beni bir yerde sabit tutuyor, ama şaşırtıcı bir şekilde, bu iyi geliyor. Sanki bir koza içinde güvendeymişim gibi.

Kar fırtınası şiddetleniyor ve hiçbir şey göremiyorum, tam da o sakinleştirici ve tüm acımı alan kucaklamayı hissetmeye başlarken, önümde bir yüz belirliyor ve daha önce hiç bağırmadığım kadar bağırıyorum.

"Hayır, Chester. Hayır, babamı aldın, ama beni de alamazsın. Hayır, dur, bana dokunma."

Onun kahkahası kafamda yankılanıyor, ama başka bir ses daha duyuyorum. Forrest, o beni koruyacak. Söz verdi.

"Harper."

Uzaklardan beni çağırıyor.

"Lütfen, kurtar beni, ölmek istemiyorum. Forrest, lütfen..."

"Harper, uyan! Ben Forrest, lütfen, uyanman lazım."

Gözlerimi açtığımda onu görüyorum. O anda tekrar nefes alabildiğimi hissediyorum.

"Güvendeyim," diye telaşla söylüyorum.

"Seni yakaladım. Sorun yok, güvendesin." Sesi eskisi kadar yüksek değil ama yine de gergin geliyor.

Başımı boynuna gömüyorum ve onun güçlü elleri sırtımı yukarı aşağı okşuyor. Bu çok rahatlatıcı ve ben onun kokusunu içime çekiyorum. Beni

ama aynı zamanda kalbimin garip bir şekilde hızla atmasına neden oluyor.

Ağır nefes alıp verme sesini ve çıplak göğsüne koyduğum elimle hissedebildiğim kalp atışlarını dinliyorum. Güvenli olduğumu ve beni koruyacağını tekrar tekrar fısıldayan hafif sesi rahatlatıcı. Duygularım yatışmaya başlıyor ve onun bana sarılmasına izin verdiğime şaşıyorum...

"Bekle, benim yatağında ne yapıyorsun? Neden bana sarılıyorsun? Neler oluyor?" Bağırma ve ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o bana izin vermiyor.

"Harper, dur!" Derin, sert sesi beni durduruyor ve ona bakmamı sağlıyor. "İlk kabusun gördüğünden beri her gece uykunda sana sarılıyorum." Bana bakıyor, tepkimi bekliyor, ama söylediklerini anlayamıyorum.

"Her gece benimle yatakta yatıyordun ve bana söylemedin mi? Bu ne cüret, çık dışarı." Onu tekrar itiyorum ve bu sefer izin veriyor. "Çık dışarı, çık dışarı, çık dışarı!" Hem bağılıyor hem de ağlıyorum.

Geriye doğru çekilerek yatağın yanında duruyor.

"Nefes al, Harper, nefes al." Elleri havada, beni sakinleştirmeye çalışıyor.

"Nefes al mı? Bana nefes almamı söyleme. Her gece yatağımdaydın ve benim hiçbir fikrim yoktu. Ne oluyor lan, Forrest." Bunu anlayamıyorum.

"Açıklayayım." Dikkatimi çekmeye çalışıyor, ama ben az önce söylediği şey yüzünden aklımı kaçırmakla meşgulüm.

"Hayır. Git buradan. Şu anda dinleyemem." İçten içe, kalbim bana onun konuşmasına izin vermemi söylüyor çünkü bana zarar vermesi imkansız, ama midem durmak bilmeyen bir endişe içinde.

"Bu kadar üzgünken seni böyle bırakamam." Engellemeye çalıştığı sinirinden neredeyse dişlerini gıcırdatıyor.

"Bu kararı sen veremezsin. Git yoksa ben giderim ve geri dönmem," diye bağıriyorum ona, dizlerimi göğsüme çekip kendimi sıkıca sarıyorum.

"Bununla tek başına başa çıkamazsın Harper, bırak da sana yardım edeyim." Artık neredeyse yalvarıyor, ama savaş ya da kaç tepkim doruk noktasında ve net düşünemiyorum bile. Bu yüzden, saldırmak benim varsayılan tepkim.

"Sana ihtiyacım yok," diye bağıyorum ona ve sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, sanki ona sert bir tokat atmışım gibi yüzünde yazan acıyı görebiliyorum.

"Kendine bunu söylemeye devam et, Harper, ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Beni nerede bulacağını biliyorsun." Odamdan çıkıp kapıyı arkasında kapatıyor ve ben hıçkırarak ağlamaya başlıyorum, rüyadaki tüm korkuyu, kendi hayatımda karanlıkta kalmanın acısını ve en çok da Forrest'ı incittiğim için duyduğum pişmanlığı dışa vuruyorum. Garip bir şekilde, en çok acı veren şey bu.

Uyurken yere düşen ayımı yatağımın yanından kaldırıp ona sarılırım, ama ilk kez bana hiç rahatlık vermez.

"Neden her şey parçalanıyor?" diye fısıldıyorum geceye. Cevap gelmiyor ve o anda, bunu aşmak istiyorsam, bununla yüzleşmem gerektiğini anlıyorum.

Yatağında dönüp durarak, mantıksız beynimi sakinleştirmeye çalışıyorum, ama işe yaramıyor. Telefonumdaki saate bakıyorum, çılglık atarak uyandığımdan bu yana bir saatten fazla zaman geçti ve bu hayatımın en uzun gecesi gibi geliyor.

Kafamda binlerce soru dolaşıyor.

Her gece benimle yatıyorsa, neden onun orada olduğunu hissetmedim? Neden her sabah uyandığımda kendimi çok sakin hissedip rüyayı hatırlamıyordum? Neden onun bana öyle dokunmasına, sarılmasına izin veriyorum ve babamın beni terk ettiği günden beri hissettiğim o korkunç mide bulantısı hissini yaşıyorum?

Ne yapmam gerektiğini biliyorum ve ne kadar zor olsa da, bana cevapları verebilecek tek kişi, benim gönderdiğim adam. Ruhumun derinliklerinde, onun bana sarılmasını arzulayan bir acı var ve bu duyguyla ne yapacağımı da bilmiyorum.

Yorganı geriye atıp, bacaklarımı yatağın kenarına sallandırıyorum ve bir an oturup kendimi bu fikirden vazgeçirmeye çalışıyorum. Bu kötü bir fikir, ama ilerlemek için başka bir yol göremiyorum.

Yataktan kalkarken ayak parmaklarım yumuşak halıya batıyor ve yavaşça kapıya doğru ilerlemeye başlıyorum.

Kapıyı açtığımda, Forrest'ın kapısını açık bıraktığını görüyorum. Her gece benim çılglık atmamı beklemek için mi bunu yapıyordu? Neden bana yardım etmek isteyen bir adamı cezalandırıyorum? O bana babam gibi zarar vermedi, ama yine de onu tanıştığım tüm erkeklerle aynı kategoriye koyuyorum. Onlar kullanılmalı, uzak tutulmalı ve düşman olarak kalmalı. Böylece babamın yaptığı gibi bana zarar veremezler.

Ama Forrest bana zarar vermeye alışmıyor, tam tersine, benim kaldırabileceğimden daha fazla beni önemsiyor gibi geliyor.

Odasının kapısında durduğumda, sırtüstü yatarken siluetini görebiliyorum. Yatak odasının perdeleri açık ve ay dolunay. Işık, yüzünü görebilmem için yeterli ve gözleri açık, bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Ben de söylemiyorum. Ama söylemem gerektiğini biliyorum.

Ağzımı açacak cesareti bulduğum anda, bana en yakın olan yatağın kenarındaki örtüyü geri çekiyor ve bana kollarını açıyor. Kalbim hızla atıyor, kafam ise bunu yapabilir miyim diye sorguluyor.

Bir saat öncesine kadar, beni kucakladığını bilmiyordum, bu yüzden bu sefer bilinçli bir seçim yapmam gerekiyor ve o da beni bunu yapmaya zorluyor. Onu ne kadar incitmiş olsam da, hala bana karşı açık davranıyor.

Onun odasına ilk adımı attığımda, geri dönüş yok. Çünkü ilerlemeyi bırakırsam, geriye doğru sarmal şeklinde devam edeceğim ve bunu artık istemiyorum. Bu ben değilim, olmak istediğim kişi de değilim.

Ama yatağına girip kolları beni kendine çektiğı anda, tekrar nefes alabiliyorum. Hayatta kalmamı sağlayan o sığ nefesler değil. Hayır, bedenimi uçurumun kenarından geri çekmemi sağlayan, ruhumu dolduran derin nefesler. Her nefes ciğerlerimi doldururken, bedenim daha sağlam bir zemine bir adım daha geri atıyor.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, başımı gömdüğüm göğsüne, onun düzenli kalp atışlarını duymak için.

"Biliyorum." Bu, "sana söylemişim" anı değildi, sadece ikimizin de aynı fikirde olduğumuzu kabul etmektir. "Şşş, dinlen." Benim ihtiyacımı benden önce nasıl bildiğini bilmiyorum. Sanki benim vücudumu benden daha iyi okuyabiliyor ve bu beni korkutuyor.

Sadece onun kollarında olmak bile tüm vücudumu dolduran bir sıcaklık. Uzun zamandır kendime inkar ettiğim bir his. Birinin beni incitmesi için ona yaklaşmak istemedim, ama daha da önemlisi, buna layık olduğumu düşünmedim. Babam beni, kalıp kendi sorunlarıyla mücadele edecek kadar sevmedi, o sevmediyse, başka kimse de sevmez. Bu riski alamam. Forrest'ın kollarında teselli arıyor olsam da, ikimiz de bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyoruz. Bunu en başından beri açıkça belirttim.

Ama bu, ihtiyacım olan cevapları bulmamla ilgili.

Sanki dokunuşu bedenime güç katmış gibi ve hala çok hassas ve savunmasız hissetsem de, artık zamanı geldi.

"Kaç gece benim yatağında uyudun?" diye soruyorum.

"Sen benimle yaşamaya başladığın ikinci geceden beri her gece, ama ben uyumuyorum. Sen tekrar huzur bulana kadar sana sarılıyorum ve sonra gidiyorum."

"Bu ne kadar sürüyor?" diye soruyorum.

"Bazen bir saat, bazen iki saat. Ama yalan söylemeyeceğim, senden ayrılmak zor geliyor, bu yüzden daha uzun kalıyorum, sadece sana sarılıp bunun gerçek olmasını diliyorum." Son birkaç kelime o kadar sessiz ki, neredeyse duyamıyorum.

"Tanrım, Forrest, çok yorgun olmalısın." Uykusuzluğundan dolayı kendimi suçlu hissetmeden edemiyorum.

"Hayır, umurumda değil." Cevabı sert.

"Ama benim umurumda." Konuşurken, elleri yine sırtımı yukarı aşağı okşuyor ve birinin ellerinin üzerimde olması, ama cinsel bir şekilde değil, bu kadar rahatlatıcı olabileceğini hiç fark etmemiştim. Bu tamamen farklı bir şey.

Derin bir nefes daha alıp devam ediyorum. "Uykumda ne yapıyorum?" Kabusumda neler olduğunu biliyorum, ama gerçek dünyada nasıl tepki verdiğimi bilmiyorum.

"İlk gece ağladığını duyduğumda odana geldim ve sen bir şey arıyordun, ama sonra pencereden dışarı bakarken babana seslendiğinde onun olduğunu anladım."

Tek düşünebildiğim, travmamın o kadar derinlerine geri döndüğüm ki, artık uyurgezerlik yaptığım.

"Neden beni uyandırmadın?" Şimdi bu olayın nasıl sonuçlandığını merak ediyorum. "Birkaç kez adını söyledim, ama sen orada olduğumu fark etmedin bile

Uykusunda yürüyen ve konuşan birini asla uyandırmamak gerektiğini söylerler, bu yüzden seni yatağına geri yatırdım ve sen de sakinleşmeye başladın. Gitmek istedim ama kolumu tuttun ve son bir kez sana sarılmamı istedin. Neredeyse yalvarıyordun ve ben ne yapacağımı düşündüm, ama kolumu omuzlarına doladığım anda, sanki benim hayatın gibi bana sarıldın. Bana ihtiyacın varken seni bırakmam mümkün değildi. Yanlış bir şey yaptıysam özür dilerim, ama yine de aynısını yapardım." Sesindeki şefkat, ilk tanıştığım ve altı aydır sözlü atışmalar yaptığım Forrest'tan tamamen farklı bir adamı yansıtıyordu.

Ondan bana sarılmasını istediğime inanmak zor. Ama rüyamda babamla birlikteysem, bu durumu anlayabilirim, çünkü rüyamda babamdan son bir kez sarılmasını arzuluyorum.

"Sana söylemediğim için lütfen benden nefret etme. Ertesi gece aynı şey tekrar olduğunda, senin yatağına girer girmez sakinleştin. Ertesi

sabah, sanki hiçbir şey olmamış gibi, her zamanki gibi dinç görünüyordun. Bu yüzden, bunu sana söylememem gerektiğine karar verdim, çünkü sana söylersem, bu senin beni itip kaçmana neden olacağını biliyordum. Kaçmanı istemiyorum, Harper. Senin için bu kişi olmama izin ver. Rüyaları durduramam, ama rüyalar sırasında seni güvende tutabilirim. Acını üstlenmeme izin ver."

Gözlerimde yaşlar hissediyorum, ama bu korkudan ya da üzüntüden değil. Bunlar farklı gözyaşları. Bu dünyada benden başka herkesten kendini saklayan bir adamın tatlılığı için akan gözyaşları.

"Sana istediğini veremem, Forrest. Ben evlilik malzemesi değilim ve hiç de öyle olacağımı sanmıyorum." Sözlerimin onu nasıl etkilediğini görmek için ona bakıyorum.

"Senden benimle evlenmeni istemiyorum," dedi, yüzünde hiçbir tepki göstermeden.

"Hayır, ama istediğin bu. Bana tek gecelik bir ilişki aramadığını ve ben de tek gecelik ilişkilerin simgesi gibiyim." Hayatımda ilk kez, bunu söylemek çok kötü geldi. Daha fazlasını hak etmeyen bir insan olduğumu yüksek sesle söylemek.

"Son birkaç gündür sadece seni istediğimi oldukça açık bir şekilde ifade ettim," diyor en şehvetli sesiyle, elini yanağıma koyarken, ben de onun sıcaklığına kapılıyorum. "Hiçbir beklentim yok." Başparmağıyla cildimi okşuyor. "Ve bu, bu konuyu çözene kadar bir süreliğine her gece tek gecelik ilişkin olacağım anlamına geliyorsa, o zaman senin için öyle olacağım."

"Ya oraya vardığımızda hala o kadın olamazsam?" diye soruyorum, en büyük korkumu dile getirerek.

"O zaman, sen benden bunu istersen, ben giderim." Kaşlarını çatıp derin bir nefes alırken alnındaki kırışıklıkları görebiliyorum, bu senaryoyu düşünmekten bile hoşnut olmadığı belli.

"Senin incinebileceğin bir şeye benimle girmeni istemiyorum." Elimi göğsüne koyup boynunun arkasına doladım.

"Bu senin alacağın bir risk değil, Harper, benim riskim ve ben seninle birlikte almaya hazırım." Yüzünde kararlılık ve güç okunuyor.

"Belki ben de kendimi incinebilecek bir duruma sokmak istemiyorum." Babam gittiğinden beri bu benim mantram oldu. Bir daha kimsenin kalbimi bu şekilde incitmesine izin vermeyeceğim.

"Seni incitmeyeceğim, söz veriyorum." Forrest yüzümü kendine yaklaştırır.

"Ama bunu nasıl bilebilirim ki?" Dudaklarımız o kadar yakın ki, aynı havayı soluyor ve bizi birbirimize çeken aynı manyetizmayı paylaşıyoruz, ikimiz de ne kadar denesek de uzaklaşamadığımız bir manyetizma.

"Bana güvenmen gerek. Evet de, güzelim, sadece evet de." Sesi çok yumuşak ama aynı zamanda neredeyse yalvarır gibi.

Kafam bana yerimde durmamı ve mantrama sadık kalmamı söylüyor. Ama kalbim kazanıyor ve şu anda, zayıflık ve gücün birbirine karıştığı bu anda, yapabileceğim tek şekilde cevap veriyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum ve son bir adım daha atıp, aklımdan çıkmayan son öpücüğünden beri yapmak istediğim gibi dudaklarını tadıyorum.

Ama Forrest geri çekilir ve ben onun üzerinde dururken başımı iki eliyle tutar. "Bunun cinsel olması gerekmez, buna sen karar verirsin. Kendini güvende hissetmen için gerekiyorsa bekleyeceğim." Forrest çok tatlıdır, ama sözleri beklediğim bir kahkaha koparır.

"Hayatta olmaz. Eğer ben burada yaşarken bunu deneyecekseniz, her gece sevişiriz. Her gece benim tek gecelik sevgilim olacağına söz verdin. Şimdi sözünden dönme." Hala gülerek, sonunda onun gülümsediğini görüyorum ve onu tekrar öpmeye çalışacak zaman bulamadan, Forrest beni sırt üstü çeviriyor ve bir saniye içinde üstüme çıkıyor.

"Tanrıya şükür, çünkü bununla ne yapacağımı bilmiyordum," diyor, sertleşmiş penisiyle amımı ovuştururken, ağzımdan bir inilti kaçıyor.

Forrest, etrafında çok az sakal izi olan sert dudaklarıyla, sanki beni ilk kez öpüyormuş gibi dudaklarımı ele geçirir ve daha fazla kelime kaçmasını engeller. Sert, kaba, çaresiz ve şu anda istediğim her şey.

Duygular benim için zor ve bu gece benim kaldırabileceğimden fazlası oldu.

Dudaklarından ayrılırken, "Beni unuttur" diye mırıldanıyorum.

"Oh, niyetim de o." Sert cevabı, yüzünü boynuma gömdüğü yerden geliyor, ulaşabildiği her yeri öpmeye devam ediyor.

"Nazik olma," diye yalvarıyorum.

"Yavaşlayabileceğimi düşünüyorsan, delisin. Her gece kollarımda yatıyordum. Seni böyle yapmamak tam bir işkenceydi," diyor

derken, zaten şişmiş klitorisime tekrar penisini sürter. "Tam bir işkence, inan bana."

"Eğer acıma arıyorsan, yanlış yerdesin. Sabahları senin yanında egzersiz yapıyorum... işte bu işkence." Bu sefer ona ben yaklaşıyorum.

Ağzını aşağı indirip, uyku tişörtümün üzerinden sert meme ucumu dişlerinin arasına alıp ısırıyor.

"Çıplak kal, Harper, çünkü vücudunun her yerini hissetmem gerek. İlk geceden beri bunun asla yeterli olmayacağını biliyordum."

Beni itip yatak kenarına geçer, ben de başımdan üstümü çıkarmak için çabalarken göğüslerim ona açıkta kalır, sonra da küçük şortumu ve iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı indirip tekmeleyerek çıkarırım. Bu sırada beynim bana bunun kötü bir fikir olduğunu, ikinci kez savunmamı yıkmamanın tehlikeli olduğunu haykırıyor. Ama durmuyorum. Bunu istiyorum.

"Ama bunun bir sonu olacak, bundan daha fazlasını vaat etmiyorum." O önümde uyku şortunu çıkarırken, bu sözleri söylemek için çok uğraşıyorum ve onun penisi o kadar çekici ki, eğilip ağzıma almak istiyorum.

"Kendine bunu söylemeye devam et. Seni beni o kadar çok seveceksin ki, bir daha asla ayrılmak istemeyeceksin." Boğuk sesi o kadar derin ki, vücudumdaki her sinir havai fişek gibi patlıyor, ama onun aşk kelimesini kullanması beni çıldırtıyor ve tek istediğim bu konuşmayı kesmek.

Vücudum şehvetime tepki veriyor ve o yatağa geri dönmek için bir bacağına hareket ettirmeden önce, öne eğilip penisini ağzıma alıyorum, boğazımın arkasına o kadar hızlı vuruyor ki, öğürmemek için kendimi tutmak zorunda kalıyorum.

"Siktir," diye bağılıyor Forrest ve ben penisini ağzımdan çıkarmadan vücudumu manevra yaparak sırt üstü yatakta yan yatıyorum. Penisi ağzımda dönüyor ve ben ayaklarımla vücudumu yatakta biraz daha ileri iterek başımı yataktan biraz kaldırıyorum ve onu yutuyorum. O inliyor ve ona bakmak çok iyi geliyor.

Kontrolü ele alıp ona bunun sadece iyi seks olduğunu gösteririm. Aramızda çok güçlü bir kimya var, bu inkar edilemez, ama o bunun daha fazlası olduğunu düşünüyor. Bu heyecan söndüğünde, çoğu zaman sadece alaycı bir kaltak olduğumu görecektir ve benden bıkacaktır.

"Tanrıçam." Bir elimi alıp onun penisini kavrayarak içeri ve dışarı kaydırmaya başladığımda gözlerinde ateş yanıyor.

Bir an için tamamen dışarı çekip, "Bu isim daha iyi" diye cevap veriyorum. Sonra dilimi penisinin üzerinde gezdiriyorum. Diğer elimi kaldırıp, parmaklarımla testislerini kavırıyor ve sıkıca sıkıyorum.

"Siktir, bence baştan çıkarıcı olmalı." Ve boğuk sesi, onu itmek istediğim sınırın eşiğinde olduğunu söylüyor. "Kendine dokun, seni izlemek istiyorum." Kontrolün bende olduğunu düşünsem de, hiç de öyle değilim. Bana bir emir verdiği anda, onu görmezden gelemiyorum.

Taşaklarını bırakıp, aşağı uzanıp, çoktan oluşmaya başlayan ıslaklığı birkaç parmağımla okşadıktan sonra klitorisimi daireler çizerek okşadım. Kendimi tatmin etmek için ne yapmam gerektiğini biliyorum, yıllardır bunu başarıyla yapıyorum. Bir kadın yapması gerekeni yapar, ama itiraf etmeliyim ki, bir erkekten gelen orgazm her zaman daha fazlasını sunar.

Onun penisi etrafında inliyorum ve bu onu da benim gibi titretir. "İşte böyle, istediğin gibi ov." Sesi kafamı doldurur ve artık düşüncelerimi duyamıyorum. Onu yalarken ve kendimi onunla aynı noktaya yaklaştıırken bir sonraki talimatını bekliyorum. Özellikle de beni izleme şekli.

"Daha hızlı. Parmaklarını sok ve kendini de sik."

Tanrım, bu adam beni tahrik etmek için ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyor. İki parmağım içime girdiğinde ve başparmağım klitorisime sertçe bastırdığında, o kadar yakınlaşmışım ki, elimle sertçe mastürbasyon yapmaya başladım.

Bacaklarını biraz daha açarak daha aşağıya inebilmek için, büyük elleriyle başımı tutuyor ve kalçalarını ileri geri hareket ettirerek ağzımın ritmini yakalamaya başlıyor.

"İşte böyle, hepsini al. Yaramaz küçük baştan çıkarıcılar bunu hak eder." Parmakları saçlarıma batıyor, sıkıca çekiyor. Artık vücudumu tamamen kontrol ediyor ve ben duramıyorum, boşalmam lazım. O kadar yaklaştım ki, kendimi bırakmak için çaresizim, ama onun da orada olmasını istiyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, sesi üstümde, bana söylediğini yapmamı istiyor. "Bırak kendini. Çılgılık atmaya başladığın anda, o ıslak küçük ağzından çıkıp o muhteşem göğüslerine boşalacağım." Onu tatmak istediğim için hayır demek için başımı sallamaya çalışıyorum, ama işe yaramıyor.

"Söyleneni yap. Adımı haykır." Emri, tüm vücudumun onun sözlerine itaat etmesi için yeterli.

Orgazmım çoktan yüzeye çıkmak üzere, parmaklarımla etrafında titriyorum ve onun istediği gibi, orgazmın derinlerinden onun adını haykırıyorum

Yaptığım gibi, onun da benim kadar kontrolünü kaybettiğini, inlemelerinden anlıyorum.

Ve ben hareket edemeden, iki elimi de tutar ve öne eğilir, ellerimi kullanarak tüm spermlerini vücuduma sürer. Ne yaptığını biliyorum ve keşke o kadar kolay olsaydı.

"Benim," diye homurdanıyor.

"Şimdilik," diye cevap veriyorum, gevşek vücudum çok farklı hissettiriyor ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Sonsuza kadar," diye açıklığa kavuşturmaya çalışıyor ve kalbimin en küçük parçası evet diye bağırıyor, ama geri kalan parçalar ona çenesini kapatmasını söylüyor çünkü bu, kararlaştırılan protokolden sapıyor.

Kalbim kendisiyle savaşıırken, elleri vücudumun altına kayıyor ve beni yataktan kaldırıp kollarında taşıyor, sanırım banyoya doğru yürüyor.

Su musluğunu açıp beni duşakabinindeki fayansların üzerine indirirken tek kelime etmiyor. Sıcak su sırtımdan aşağı akıyor, o ellerini sabunlayıp vücudumdaki tüm savaş boyasını yıkıyor. Daha önce hiç bir erkekle duş almamıştım ve bu çok şehvetli bir deneyim. Aynı şeyi ona da yapmak istiyorum ama hareket edemiyorum. Ellerinin tüm vücudumu özenle okşaması, bana durmak istemediğim bir şey yapıyor.

Sanki bana her dokunduğunda, ruhumun biraz daha kilidini açıyor gibi. ruhumu açıyormuş gibi.

Sonsuza kadar gömdüğümü sandığım şey, ama şimdi bunun doğru olmadığını fark etmeye başladım.

Sadece güvenebileceğim doğru erkeği bekliyordum ve onlar onu bulmak için yeterince kazmayı bileceklerdi.

Çiçeklerin ilkbaharda açtığını söylerler. Belki de Forrest benim ilkbaharımdır.

Zaman gösterecek.

On Üçüncü Bölüm

FORREST

Harper'ı yatağında, kollarımda tutmak, uzun zamandır özlediğim şeydi. Artık her gece onunla birlikte olduğumu saklamak zorunda olmadığım için çok rahatladım.

Onu korumak, neden böyle davrandığımı anlayana kadar çektiği kısa süreli acıya değdi. Artık nefes alışını dinleyebilirim ve uyanacağından endişelenmem gerekmez.

Dürüst olmak gerekirse, Harper'ın saatlerce uyanmayacağını düşünüyorum. Maraton seks insanı böyle yapar.

Kimsenin ona sarılmasına tahammül edemeyen biri için, bana çok sıkı sarılıyor. Bunun kabus gördüğü için olmadığını biliyorum, çünkü o zaman hareket eder ve konuşurdu. Bu sadece, kollarımın ona uykusunda verdiği huzura tutunması. Şimdi tek ihtiyacım olan, uyanırken de aynı sükuneti bulması.

Onu zorlamayacağım, ama artık kendimi de tutmayacağım.

Onun için bir denge olacak ve ben bunu bulmaya kararlıyım.

Onun uyumasını dinlemeyi ne kadar sevdiysem de, vücudum artık uyanık kalmam gerekmediğini hatırlatıyor. Uyku beni ele geçiriyor ve eminim ki yüzümde bir gülümsemeyle uykuya dalıyorum.

"Günaydın, tatlım." O uyanmaya başlarken başının üstüne bir öpücük konduruyorum.

"Bana bir daha öyle seslenirsen, hayalarına o kadar sert bir tekme atarım ki yürüyemez hale gelirsin," diye homurdanır, başı göğsümde yatarken.

"Sabahları pek uyanık değilim. Anlaşıldı." Gülmeden edemiyorum. Bu oyun gittikçe eğlenceli hale geliyor ve eğer duracağımı sanıyorsa, bir daha düşünsün.

"Bana kusmak istediğim bir isimle hitap edersen, günün hiçbir saatinde iyi bir insan değilim." Başını kaldırıyor ve işte bu, hayatımda istediğim Harper. İhtiyacı olduğunu düşündüğü tüm mükemmelliğinden tamamen arınmış. Saçları dağınık ve yüzünde, göğsümdeki kıllara ağırlığını verirken oluşan küçük kırışıklıklar var. Gözleri makyajla gizlenmemiş, pencereden içeri giren doğal sabah ışığında parıldıyor.

"Hadi ama, bence bu iyiydi." Onu öpebilmek için parmağımla çenesini kaldırıyorum.

"Hayır, öpücük yok. Sabah nefesi." Uzaklaşmaya çalışıyor, ama bunun olması mümkün değil.

"Harper, dün gece sikimi boğazına kadar soktun, dilimin nerede olduğunu konuşalım mı? Kapa çeneni ve öp beni." Yüzüne yayılan gülümseme beni kendine çekiyor.

Bu kadına sıırıslıklam oldum. Artık geri dönüş yok.

"İğrençsin, biliyor musun?" diye homurdanıyor ve bana doğru eğiliyor.

"Evet." Dudaklarını dudaklarımla kapattım ve ona, her sabah ne elde edeceğini hatırlatıyorum.

"Günaydın, güzelim," diye fısıldıyorum ve onun gözlerindeki tepkiyi görmek için biraz uzaklaşıyorum. Onun ruhunun penceresi.

"Günaydın." Bana tekrar hızlıca öpücük verir ve sonra kendi kendine kıkırdar, yataktan kalkmaya başlar, sanırım tualete gitmek için.

Seksi çıplak vücudunun banyoya doğru uzaklaşmasını izlerken, omzunun üzerinden bana bakar, siyah saçları sırtına dökülmüştür.

"Tanrıça olmaya karar verdiğimizizi sanıyordum," der alaycı bir şekilde, sonra göz kırparak arkasını döner.

"Evet. Öyle karar vermiştik." Onun mükemmel sıkı küçük poposu benden uzaklaşırken, sikimin tekrar sertleştiğini hissediyorum.

Evet, sabahları tam da böyle uyanmak istiyorum. Tanrıçamı yatak odamda, sanki buraya aitmiş gibi görmek.

Kapı açılır ve o, bornozumla sarılmış halde orada durmaktadır.

"O ne?" Giydiklerinin üzerine işaret ettim.

"Bu odadan çıkmak için koruyucum, yoksa yine o yatağa geri döneceğim." Yere düşen pijamalarını almaya tenezzül etmeden yatak odasının kapısına doğru yanaşıyor.

"Oh, seni kovalamamı mı istiyorsun? Evet, bu oyunda iyiyimdir, bütün hafta boyunca bunu yaptım zaten." Yorganı geri atarak, koridordan koşarak uzaklaşan ve kız gibi çığlık atan onun peşinden koşuyorum.

"Hayır, duş alacağım, kahvaltıda görüşürüz." Kapı çarparak kapanır ve onun kapıya yaslandığını duyarım.

"Duşta iyi olduğumu duydum," diye kapıdan sesleniyorum.

"Çok iyisin, sorun da bu. Git spor yap ya da başka bir şey yap, testosteronunu ya da o aletinde dolaşan her neyse onu yak. Dün gece bana sahip olduğunu söylediğin o süper vücut yakıtını." Bu sabahın erken saatlerinde sert ve hızlı, sonra yumuşak ve yavaş seks yaptığımızı hatırlayarak gülümsediğimde, o da kıkırdar. Sonra ikimiz de rahatlayıp şakalaşmaya başladığımızda eğlence gerçekten başladı.

Eğlenceli şakalar kavga şakalarından çok daha iyidir.

"Tamam, sen kazandın, ama bugün Cumartesi. Antrenman yapmıyorum, yani bahsettiğin testosteronu tüketmiyorum. O süper yakıtı bu gece için saklayacağım. Hepsi senin için, benim küçük köfem." Onun inlemesini duyunca gülererek odama geri dönüyorum.

"Kusmaya gidiyorum," diye kapıdan bağılıyor, ben ise daha da yüksek sesle gülüyorum.

İkimiz de duş aldık ve kahvaltımızı bitirirken telefonum çaldı.

"Merhaba anne." Harper'a gözlerimi devirdim. Annemin, cevap verdiğimde yüz ifademi görünce güldüğünü duymaması için elini ağzına kapatmıştı.

"Merhaba Forrest. Bu akşam seni ve Harper'ı göreceğim için çok heyecanlıyım. Ne getirmem gerektiğini bilmek istedim. Oh, ve bu şık bir akşam yemeği mi? Giyinmemiz gerekiyor mu, yani parlak kıyafetler giymemiz gerekiyor mu, yoksa baban kravat takması gerekiyor mu...?" Çok hızlı konuşuyor.

"Anne, anne, yavaşla," diyorum, ona gülmemeye çalışarak. "Hayır, kendin ve babam dışında hiçbir şey getirmen gerekmiyor. Flynn akşam yemeğini pişirecek ve sanırım ben de tatlıyı yapacağım." Harper'ın gözleri fal taşı gibi açılıyor ve elini kaldırıp benimle tokalaşmak istiyor. Bunun benim için büyük bir adım olduğunu anlıyor. "Ve hayır anne, benim evine yemeğe geleceğim gibi rahat giyin. Biz aileyiz, burada rol yapmaya gerek yok." Onu sakinleştirmeye çalışıyorum çünkü Felisha'yı ve şimdi de Harper'ı etkilemesi gerektiğini düşündüğünü biliyorum. Annem neler olup bittiğini bilmiyor. Umutlu ve bu gece çöpçatanlık yapmak için elinden geleni yapacak.

"Evet, ama o iki kız çok güzel ve her zaman dergiden çıkmış gibi görünüyorlar." Sesinde, bu iki kadına layık olup olmadığına dair bir endişe duyuyorum.

"Anne, kes şunu. Felisha ile birkaç kez görüştün ve o seni seviyor. Harper ile bir kez görüştün ve o da seni çok sevimli buluyor ve bana

benimle ve Flynn'le yemek yemekten daha eğlenceli olacağını söyledi. Ayrıca, ikisini de senin gibi gündelik kıyafetler içinde gördüğümü garanti edebilirim. Rahat pantolonlar ve tişörtler, hatta bazen eşofman altı bile giyiyorlar, tamamen dağınık görünüyorlar." Bunun üzerine Harper uzanıp koluma bir tokat attı.

"Forrest Taylor, bu kadar şakacı olma!" Annem telefonda bana bağıyor.

"Uh-oh, başım belada, tam adımı kullandın."

"Küçükken olduğu gibi, popona tahta kaşıkla vurmak için çok büyük değilsin." Telefonun diğer ucunda gülmeye başlar, ikimiz de biliyoruz ki, şanslıysam yıllar boyunca iki kez vurmuş olabilirim ve o kadar hafıftı ki neredeyse hissetmedim bile. Ama Flynn, o tamamen farklı bir hikaye. Annem onu sürekli tahta kaşıkla kovalardı, ama o sadece annemi kışkırtıyordu. Çünkü o büyürken biraz yaramaz olsa da, annem kaşıkla ona çok nazıktı ve bu onu disipline etmek için hiçbir işe yaramıyordu. Bu tür şeyler günümüzde yapılmıyor, bunun da iyi bir nedeni var, ama annem sessiz kalıp bize hayal kırıklığına uğradığını söylerse, bu bizim üzerimizde daha etkili oluyordu. Ebeveynlerini hayal kırıklığına uğrattığını duymaktan daha çok kalbi delen bir şey yoktur.

"Tamam, uslu duracağım. Ama lütfen, istediğin gibi gel ve babamın istediği şeyi giymesine izin ver, uyumsuz olsa bile. Kimse onun giyim zevkine aldırış etmiyor."

Harper ayağa kalkar ve boş tabakları ve kahve fincanlarını bulaşık makinesine götürür.

"Ben umursuyorum, Forrest. Bu adamla kırk yedi yıldır evliyim ve sanki o süre boyunca neredeyse her gün onun kıyafetlerini ben seçmişim gibi hissediyorum," diye gururla söyler.

"Eminim o da seni bunun için seviyordur anne," diyorum, babamın annemin dırdırlarından asla şikayet etmeyeceğini bilerek. Onu çok seviyor, bunu sık sık dile getirmiyor olsa da. Onu nasıl baktığını görmek yeterli.

"Öyle olsa iyi olur." diye gülüyor.

"Şimdi gitmem gerek çünkü bu sabah yapmam gereken birkaç iş var. Akşam görüşürüz, araba saat beşte seni almaya gelecek, tamam mı?" Harper'ın konuşmayı bitirmek istediğini anlaması için parmağını daireler çizerek döndürüyorum.

"Tamam, tatlı oğlum, görüşürüz." Gülümserim, bu klişe isimleri nereden bulduğumu merak ederek.

"Hoşça kal anne." Telefonu kapatıp rahat bir nefes alıyorum.

"Kes şunu, sesi çok sevimli." Harper bana doğru yürür.

"Annem için tek kelimeyle öyle. Bakalım bu geceden sonra onun için ne kelimeler bulacaksın, meraklı, ısrarcı, geveze gibi, sadece birkaçını sayayım." Kolumu beline doladım ve onu kendime çektim.

"Onun gibi bir annen olduğu için şanslısın." Harper'ın sözleri, benim istediğimden biraz daha ciddi bir etki yaratır.

Başını göğsüme yaslayarak, bir dakika boyunca sessizce durduk.

"Barbekü kaburga," dedi biraz duygusal bir sesle.

"Ne?" diye soruyorum.

"Barbekü kaburga onun en sevdiği yemektir. O öldüğünden beri hiç yemedim." Ve onun yaşadığı gölgeden ilk adımı attığı için onunla gurur duymaktan kendimi alamıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, biraz olsun açılmak için bu kadar çaba gösterdiği için ona ne kadar minnettar olduğumu belli ederek. "Belki bir gün, bir Amerikan kaburga restoranı bulur ve birlikte yiyebiliriz. Hazır olduğunda, aceleye gerek yok." O bana bakarken alnına bir öpücük konduruyorum.

"Sanırım bu hoşuma gider," diyor, sesinde ufak bir umutla. Babası hakkında konuşurken hiç duymadığım bir şey.

Belki de bir yerlere varıyoruz.

"Şimdi market alışverişine gitmek için hazırlanalım, önce Flynn'e mesaj atıp tatlı konusunda endişelenmemesini söyleyeyim." Bu cümle, onu düşüncelerinden koparmaya yetiyor.

"Yaşasın! Ne pişireceksin? İyi olsa iyi olur. O küçük pislik kardeşine, tek şef onun olmadığını göstermeliyiz. Oh, ben de pişirebilir miyim? Ya da en azından denemek için. Anneme mesaj atıp kabak turtası tarifini almam lazım. Öldürücü bir lezzet." Kollarımdan kurtulup telefonunu eline aldı ve hızla mesaj yazmaya başladı. "Daha önce hiç pişirmedim ama ne kadar zor olabilir ki, değil mi?" Yüzünün aydınlanması beni mutlu etti.

"Ünlü son sözler," diyorum ve Flynn'e mesaj atmaya başlıyorum.

Harper, ben kanepede oturup futbol maçı izlerken, duş alırken oturma odasının ortasında duruyor.

"Cidden, annem nasıl oluyor da pişirmeyi bu kadar kolay gösteriyor? Yirmi dakikamı saçımdan unu ve tırnaklarımın altından hamuru çıkarmaya çalışarak geçirdim. Ve sen, Bay Master Chef, benim bir tatlı pişirmemden daha kısa sürede limonlu merengli turta ve çikolatalı mus hazırlıyorsun. Belli ki ben pastacı olmak için yaratılmamışım. Yeteneğim başka bir alanda olmalı..."

Çoğu gün nefesimi kesiyor, ama sadece vücuduna mükemmel uyan bir kot pantolon ve bir tarafı beline sokulmuş, diğer tarafı ise gevşekçe sarkan beyaz bir gömlek giymiş olarak önümde durduğunu görmek bile yeterli. Ayakları çıplak, ayak tırnakları tırnaklarıyla uyumlu koyu erik renginde boyanmış. Siyah saçları dağınık bir topuz haline getirilmiş, birkaç tel ise yüzünün yanlarından serbestçe sarkıyor. En hafif makyajla.

"Muhteşem," diye cevap veriyorum, onun uzun konuşmasını keserek.

Cümlesinin ortasında durdu, ama yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Annen için yeterince rahat giyinmiş miyim? Onun rahatsız olmasını istemem." Anneme olan ilgisi beni ona biraz daha aşık ediyor. Kendimi gerçek bir acıya hazırladığımı biliyorum, ama kendimi durduramıyorum. Bu sadece, onun da benden aynı şekilde aşık olması için daha çok çabalamam gerektiği anlamına geliyor, böylece benden uzaklaşmasın.

"Teşekkür ederim." Kanepede öne doğru eğilip, elini tutup kendime doğru çekerim. O itiraz etmeden, onu kucağıma çekerim. "Onun için endişelenmen çok nazikçe. Benim için çok anlamlı." Dudaklarına hafifçe öperim.

"Ah-ah, rujumu bulaştıracaksın," Harper beni azarlıyor gibi yapıyor.

"Sorun değil, diğer dudaklarına öperim," diyorum, sırtıtarak. kendim.

"Forrest!" diye bağırdı ve kucağımdan kurtulmaya çalıştı.

"Ne?" Onu belinden sıkıca tutuyorum ve henüz bırakmaya niyetim yok.

İkimiz de gülüyoruz ve Harper'ın burada olması, sanki daireme hayat veriyor gibi.

O kucağıma yerleşince, Flynn ve Felisha'nın gelmesine ve daha sonra da ailemin gelmesine biraz zaman olduğunu biliyorum.

"Konuşmamız lazım." Sözlerim Harper'ı durdurur ve bana ciddi bir ifadeyle bakar.

"Ne oldu?" Onun için üzülüyorum çünkü ne zaman biri onunla bir şey konuşmak istese, otomatik olarak alarına geçiyor.

"Ciddi bir şey değil." Onu sakinleştirmek için elimi yanağına koydum. "Ama bizim hakkımızda ve insanlara, özellikle de aileme ne söyleyeceğimiz hakkında konuşmamız gerekiyor." Seçeneğim olsaydı, bu binanın çatısından Harper Williams'ın benim olduğunu haykırırdım. Ama bu o kadar basit değil.

"Onlara söyleyemeyiz." Yüzündeki panik her şeyi anlatıyor. Hâlâ bunun sadece şimdilik olduğunu düşünüyor.

"Tamam, ama nedenini sorabilir miyim?" Sinirimin patlamasını engellemeye çalışıyorum. serbest bırakmamaya çalışıyorum.

"Bu bittiğinde ne olacak? Onlar, onu almaları gerektiğini düşünecekler. tarafları." İşte bu. Bunun uzun sürmeyeceğine dair korku.

"Bunu kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum. Senin için savaşağım, Harper. Beni uzaklaştırmaya çalışabilirsin, ama ben çok inatçıyım ve bir şeyi istediğimde kolayca vazgeçmem." Sözlerim onu irkiltti, ama ne kadar çok söylersem, sonunda anlaması için bir şansım olacağını düşündüm.

"Oh, kendini inatçı mı sanıyorsun? Pot, çaydanlığı buldu." Ve bu konuyu daha fazla konuşmak zorunda kalmamak için mizahı kullanıyor.

"Bunu yapma. Tekrar söylüyorum, sen yüzeysel konuşmalardan kaçınmanın şampiyonu ile konuşuyorsun. Bu numarayı biliyorum." Derin bir nefes alıp, aileme hiçbir şey söyleyemediğim için duyduğum hayal kırıklığını göstermeye çalışmıyorum. "Ama sana zorlamayacağımı söyledim ve zorlamayacağım. Ama senden gözlerimi alamadığımı saklayabileceğimi düşünüyorsan, hayal görüyorsun." Gerçeği söylemek tek yapabileceğim şey.

Az önce söylediğim şeyi önemsemeden devam ediyor. "O zaman seni o kadar kızdıracağım ki, bana bakışın beni öldürmek isteyeceğin bir bakış olacak. Hallederim, göreceksin." Harper bir meydan okumayı kabul ediyor gibi görünüyor.

Kardeşim ve arkadaşlarımla, bir kez birlikte yattığımızı ve daha fazlasını istediğimi çoktan anladıklarını ona söylemeye gönlüm el vermiyor. Yani, bunu saklamaya çalışabilir, ama bunun uzun süre süreceğini sanmıyorum. Onlar o kadar aptal değiller ve Flynn biliyorsa, Felisha da kesinlikle bilecektir. Ağzını kapalı tutması imkansız.

Kendini çok akıllı sanıyor, ama ona o kadar zorluk çıkaracağım ki, hangimizin daha çok sinirleneceğini biliyorum. Telafi seksi olağanüstüymüş, bu gece bu teoriyi test etmek için sabırsızlanıyorum.

"Peki, bu gece sana dokunmam ya da seni öpmem yasaksa, şimdi biraz şefkat ve ilgiyi hak ettiğimi düşünüyorum, ne dersin?"

Dudaklarımı ona değdirmeden önce, Harper sıçrayarak beni şaşırttı.

"Hayır, olmaz. Sinir bozucu Forrest çoktan devreye girdi." Kendinden çok gurur duyarak benden uzaklaşıyor.

Ama bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüğümde, o kadar dikkati dağılmış ki, balkona açılan tavandan tabana pencerelerin köşesine kadar geri çekiliyor.

"Hayır. Geri çekil. Mesafe, unutma, böyle anlaşıştık," diye bağıyor sırtı cama çarptığında ve ben, o kaçmaya çalışmadan üstüne atlıyorum. Kalçalarımıyla onu cama sıkıştırıyorum, beni itmeye çalışırken iki elini de tek elimle yakalıyorum ve sonra onları başının üstüne kaldırıyorum. Serbest elimi gömleğinin altına kaydırıp dolgun göğüslerini kavıyorum.

"Mesafe yok mu dedin? Eminim öyle duydum," diye kulağına fısıldayarak boynunu öpmeye başladım. Dudaklarına hayır demişti, ama boynu hiçbir zaman yasak bölge olmamıştı.

Nefesi hızlanıyor ve ne kadar itiraz etmek istese de yapamıyor.

"Yorum yok," diye fısıldadı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap veriyorum, zaten sertleşmiş penisimi ona sürterek, inlemelerini dinliyorum. "Bana karşı koymaya çalıştığında ne olacağını gördün mü? Bu beni daha da tahrik ediyor. Hadi bakalım, tatlım." Ve tam pes edip beni daha ileri götürmeme izin vermek üzereyken, geri çekiliyorum ve onu camın önünde ateşli ve rahatsız bırakıyorum.

Mükemmel bir zamanlamayla kapı açılır ve Flynn bir torba market alışverişiyle içeri girer, Felisha ise anahtarıyla içeri girdiği için ona bağıırır.

Harper'ın şansına, birbirleriyle tartışmakla o kadar meşguller ki, onun kızardığını ve gömleğini düzeltmeye çalıştığını görmüyorlar. Bu arada, o bana, bu gece benim ona yapacağımı cesurca söylemeye çalıştığı ölümcül bakışları atıyor.

Tanrıya şükür, benim de kot pantolonumun üstüne bolca sarkan bir gömlek giyiyorum, çünkü aksi takdirde burada bir şeyler döndüğünü hemen anarlardı.

"Forrest umursamıyor. Tanrım, onun için akşam yemeği pişiriyorum. Bizi beklemiyor değildi." Flynn, Harper'ın şu anda yanımda durduğu yere bakar ve durur. "Sen umursamıyorsun, değil mi?"

Felisha nişanlısına gözlerini devirince ben de gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu sıkıntı için özür dilerim." Omzunun üzerinden işaret ederek yanıma gelir, yanağıma bir öpücük kondurur ve bana hızlıca sarılır. Sonra

Harper'a geçer, ona da aynı öpücüğü ve bizim normal dediğimiz yarım sarılmayı verir, ama geri çekilirken ikimize de utangaç bir şekilde bakar.

"Gelip yüklemeyi ve işe başlamamı yardım et." Flynn bana bakar, çenesini mutfağın yönüne doğru kaldırır. Bu, Flynn'in beni azarlamasından gerçekten mutlu olduğum anlardan biridir, çünkü bu sayede başlamak üzere olan tartışmadan kurtulmuş olurum.

"Yardımaımıza ihtiyacın yok, değil mi?" Felisha, iki kız kanepeye otururken omzunun üzerinden seslenir.

"Harper'ı bilmem ama senin yemek yapma becerilerini gördüm canım," diye bağıır Flynn, "o yüzden orada kalman hepimiz için daha güvenli olur."

Harper hemen cevap verir: "Hey, pasta yaptım."

Ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. "Oh, ne eğlenceli. Ama eminim daha sonra tadı harika olacaktır." Mutfaktan ona göz kırpıyorum.

"Aptal," diye bağıırıyor bana, Felisha'nın dikkatini çektiğini görüyorum, sonra aralarında yoğun bir konuşma sırasında çok fazla fısıldama ve el hareketleri oluyor.

Flynn ve ben yüklemeyi bitirip, o pişireceğı şey için ihtiyaç duyduğu tencere ve tavaları çıkarmaya başladığında, bana yan gözle bakmaya devam ediyor ve tam mutfaktan çıkmak üzereyken beni yakalayıp, yürüyerek girilen kiler odasına sürüklüyor.

"Az önce buraya girdiğimde ne oluyordu?" Flynn ve ben yakınız ama geçen yıl Felisha ile olanlar yaşandığında ve bana ihtiyacı olduğunda bu kadar yakın olmamıştık. Çocukluğundan beri bana yaslandığı şekilde değil, farklı bir şekilde. Bu, aramızda pekiştirdiğimiz duygusal bir bağdı ve sonunda sahip olana kadar ne kadar istediğimi fark etmemiştim.

"Hiçbir şey," diyorum ama içten söylemiyorum.

"Saçmalık. Tekrar dene. Karşımda ben varım," diye yüksek sesle fısıldayarak cevap veriyor.

"Bunun hakkında konuşamam," diyorum, umarım bu konuyu bırakır da Harper'ın bu konuyu aramızda tutma kararını bozmam gerekmez.

"Gerek yok. Onunla yine yatmışsın, ama bu sefer daha fazlası var, bunu anlayabiliyorum. İçeri girdiğimde, ikinizin yüzünde de olan biteni anlatan bir çekicilik vardı."

"Peki, benim tavsiyem bundan sonra anahtarını kullanmaman. Önce kapıyı çalman en iyisi olabilir." Şüphe çekmeden önce dönüp kilerden çıkıyorum ve onu orada Cheshire kedisi gibi gülümseyerek ve kalçalarını ileri geri sallayarak bırakıyorum.

"Büyü artık," diye fısıldadım.

O da bana dudaklarını oynatarak "Asla" diye cevap verdi. Ve ben de bundan hiç şüphe duymuyorum.

Flynn'i mutfaktaki lezzetlerini yaratmaya bırakarak, kızlar için içecekleri hazırlıyorum

. Televizyon artık kapalı ve arka planda hafif bir müzik çalıyor, uzun zamandır hissetmediğim kadar rahatlamış hissediyorum. Dördümüzün birlikte vakit geçirdiği böyle bir gelecek hayal edebiliyorum. Flynn Avustralya'dayken, ben işime ve ailemize bakmakla o kadar meşguldüm ki, tatil için eve geldiğinde onu özlediğimi fark ettim. Ama o kalıcı olarak geri taşınana ve birlikte çalışmaya başlayana kadar, gerçek anlamda yetişkin kardeşler gibi bir ilişki kurmadık.

Ama bu, burada, bu gece.

İşte özlediğim şey buydu.

Mutfakta, Flynn'in pişirdiği ve şu anda fırında olan kirli tencere ve tavaları istifliyorum ve telefonum on dördüncü kez çalıyor.

"Endişelenmiş olabilirsiniz diye söylüyorum, annem ve babam beş dakika sonra burada olacaklar." Gülerek konuşan iki kıza bakıyorum ve Flynn başını ellerinin arasına gömüyor. "Tanrım, bize yardım et," diye mırıldanıyorum.

"Oh, bu gece çok eğlenceli olacak," diyor Harper bana, alaycı bir şekilde, ama onun eğlendiğini ve bu dairenin dışındaki hayatını düşünmediğini görmek içimi rahatlatıyor.

"Onlar gittikten sonra da aynı şekilde hissedecek misin, Flynn?" Ama o cevap veremeden, Felisha ikimize de bakıyor.

"Siz ikiniz çok kötüsünüz. Anneniz çok güzel ve nazik, babanız da çok tatlı. Siz ikinizin nereden geldiğinizi bilmiyorum,

Çünkü onların iyi özelliklerini hiç miras almamışsınız, orası kesin." Kanepeden bir yastık alıp Flynn'e vurur.

"Ne demek istiyorsun, bu tam da beni ve kardeşimi tanımlayan bir ifade. Ben güzel ve naziğim, o da çok tatlı."

Bu, drdmzn de kahkahalara boğulmasına neden olur.

"Bundan daha uzak olamazsın, Bay Sinir Bozan ve Atasözü Zararlı." Felisha Flynn'i işaret eder.

Harper ise beni işaret eder. "Ve şuradaki Bay Huysuz ve Ciddi de tatlılığın hiçbir özelliğini almamış, bu kesin."

"Benim tatlı olmadığımı nereden biliyorsun?" Yorumuma verdiğİ tepkiye bakılırsa, oyun başladı.

Bir cevap bulmaya çalışırken, arkadaşı onu kurtardı.

"Bunu bilemem ama erkek arkadaşımın sinir bozucu olduğunu ve kesinlikle tatlı olmadığını doğrulayabilirim. Bu adamın spor çoraplarının kokusunu aldın mı? Onun hiçbir yerinin tadı güzel olma ihtimali yok." Felisha, masadaki boş bardakları alıp bana doğru yürürken Flynn'in yanağına bir öpücük kondurur.

Harper'ın gözleri benden ayrılmıyor ve az önce yaptığım yorumun intikamını nasıl alacağını planladığını anlayabiliyorum.

Kapının alınması, bu konuşmanın kesinlikle bu dairede arkadaşlıktan daha fazlası olduğunu ortaya çıkaracak imalarla dolu bir hale gelmesini engelliyor.

Anne ve babamın kapıyı açtıklarında, burada olmaktan duydukları heyecanı görebiliyorum.
burada olmaktan duydukları heyecanı görebiliyorum.

"Merhaba anne." Eğilip yanağına öpücük kondurup ona sıkıca sarıldım, sonra sabırla arkada duran babama bakıyorum. Tanrı babamı korusun, eğer annemin önünden kapıdan girip çocuklarından ilk kucaklamayı almaya kalkarsa.

"Baba." Elini sıkıp ona erkekçe sarılırken, annem Flynn'e koşar. "Nasıl gidiyor?" diye sorarım, annemin fırtınası gibi diğerklerinin yanına katılmak için daireye girerken.

"İyi, oğlum, gerçekten iyi. Ve sana bu gece iyi şanslar diliyorum." Derin, küçük kahkahası, zaten bildiğimiz şeyi doğruluyor; annem o kadar heyecanlı ki, bütün gün babamı deli etti.

Diğerklerinin yanına vardığımında, annem Felisha'ya merhaba demek için telaşlanıyor ve Harper'ın biraz geri çekildiğini görebiliyorum.

Bu hiç ona göre bir davranış değil, ama onun ailemin yanında rahatsız hissetmesine izin vermeyeceğim.

Arkasına geçip elimi beline koyuyorum, farkında olmadan bana yaslandığını hissediyorum.

"Anne, baba, Felisha'nın en iyi arkadaşı Harper'ı hatırlarsınız, şu anda benim misafirim." Aileme yalan söyleyemem, bu yüzden onu arkadaşım olarak tanıtmaya bile gerek duymadım, çünkü o çok daha fazlası olmaya başladı.

"Harper, canım, nasılsın?" Annemin tanıştığı herkese sarılmasını hiç düşünmemiştim, ama Harper'ı kollarına almaya çalıştığı anda, onu kendime doğru çektim.

"Sanırım akşam yemeği hazır, hadi masaya geçelim," dedim, Harper'ı arkamdan sürükleyerek ve herkesi orada bize bakarken bırakarak.

Onun sandalyesini çekerek, Harper'ı neredeyse sandalyeye iteklemeden önce annemin oturacağı sandalyeyi çekiyorum. "Buraya oturabilirsin anne." Onun koltuğu, benim ve Harper'ın oturduğu masanın diğer ucunda.

"Forrest," Harper, annem de benim adımla çağırırken aynı anda fısıldayarak homurdanıyor.

"Forrest, bu acele ne?" diye soruyor masaya doğru yürürken. Flynn çantasını elinden almış ve bana aptal gibi bakıyor, ve şu anda ona hak vermem gerekiyor. "Harper'a düzgün bir merhaba bile diyemedim. Çok üzgünüm canım, ona daha iyi davranışlar öğrettim. O 'hangry' olmalı, bilirsin, erkekler aç oldukları için sinirlendiklerinde." Herkesi ne kadar rahatsız ettiğimi gizlemek için sandalyeye otururken kendi kendine kıkırdıyor.

"Demek sadece Flynn böyle olmuyor," diye şaka yapıyor Felisha da otururken. "Artık bunun Taylor ailesinin bir özelliği olduğunu biliyorum." Bana bakarak, Harper'ı annemin saldırısından korumak için ne yapmaya çalıştığımı anladığını ima eden bir göz kırpması.

Felisha ile ilk tanıştığımda ona sert davranmış olabilirim, çünkü Flynn'in büyük bir karmaşaya sürüklendiğinden ve onun için hiç uygun olmadığından endişeleniyordum. Ama daha fazla yanılmış olamazdım.

Birbirlerine çok yaklaşıyorlar ve aramızda güçlü bir bağ oluşmaya başladı. O benim arkamı kolluyor, ben de her zaman onun arkasını kollayacağım. Ama şu anda bana bakışından, ikimizin de çok değer verdiği Harper'ı korumak için daha da yakınlaşacağımızı hissediyorum. Felisha bu sorumluluğu uzun zamandır üstleniyordu, ama artık bu yükü paylaşma zamanı geldi.

Flynn mutfakta akşam yemeğini tabaklara koymakla meşgul ve hepimiz şef tabakları güzelce hazırlamaya çalışırken ondan uzak durmanın daha güvenli olduğunu biliyoruz.

Tadı güzel olduğu sürece nasıl görüldüğü umurumda değil.

Flynn'in yemeğe uyması için getirdiği şarabı dökmekle meşgulüm.

Neyse ki yemek masaya konduğu anda, annem ısınmaya başladığı yirmi soruyu sormayı yavaşlatıyor. Annem Harper'a neden benimle kaldığını sorduğunda gülmemeye çalıştım. Harper, evinin tadilatında bir sorun olduğunu ve geçici olarak kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu söyleyerek hızlıca cevap verdi ve hemen ardından Felisha'ya düğünle ilgili bir şey sordu, bu da annemi heyecanla altüst etti.

Akşam yemeğine oturduğumuzda, sohbet güzelce akıyor ve ben de biraz rahatlayabiliyorum. Konular elbette düğünden işe, seyahate kadar uzanıyor ve sonra Felisha, annemle babama, birkaç gece uzaklaşmak isterlerse St. Tropez'deki villasında kalmalarını teklif ediyor. Annem o kadar heyecanlanıyor ki, sandalyesinden atlayıp ona sarılmak üzere. Flynn ve ben onlara birkaç kez tatil hediye ettik, ama babam pek seyahat etmeyi seven biri değil, ayrıca hala çalışıyor. Erken emekli olmasını istedik, ama kabul etmedi. Emeklilik yaşını geçti, ama sanırım işini seviyor ve açıkçası, muhtemelen annemle 24 saat birlikte olmaktan endişe duyuyor.

Harper ve ben tatlıyı hazırlamak için mutfaka gittik ve o pastasına baktı.

"Berbat görünüyor." Bugünkü özgüveni azalmıştı. "Kendine bu kadar sert davranma. Harika görünüyor, tatmak için sabırsızlanıyorum

"Elini tezgahın üzerine koyuyorum. Elini çekmiyor ve sanırım bu güven verici hareketi takdir ediyor.

"Mousse nerede?" diye soruyor, ben yanında durup limonlu merengli pastayı dilimlerken.

"Oh, sana söylemedim mi? O akşam yemeği için değil. Bu geceki tatlım. Senin vücudundan yemeye niyetlendiğim tatlı," diye sadece onun duyabileceği alçak bir sesle cevap veriyorum.

Nefesinin kesilmesi, onun aklını kabak turtadan uzaklaştırdığımı anlamam için yeterli. Artık bu konuda endişelenmesine zaman tanımadan, iki turtayı da alıp masaya götürüyorum.

"Harper, annesinin tarifiyle özel bir balkabağı turtası yaptı. Gerçek bir Amerikan spesiyalitesi. Kim bir parça denemek ister?" Turta bıçağını aldım ve Harper bir şey söylemeden Felisha araya girdi.

"Aman Tanrım, annenin balkabağı turtasını çok seviyorum. Her yıl Şükran Günü'nde sizin eve gitmeyi çok severdim. İngiltere'de pek yapmadığımız tüm bu yemekler vardı, ayrıca Lori de harika bir aşçıdır. Gerçek bir ziyafet çekeceksin." Bana bir parça koymam için tabağını uzatır.

Harper'ın gergin bir şekilde oturup annemin ilk bir ısırik almasını beklediğini görebiliyorum.

"Harper, tatlım, bu harika. Hayatımda bu tür bir turtayı tatmak için bu kadar

bu kadar uzun süre beklediğime inanamıyorum. Bana tarifini vermelisin, yoksa bu bir aile sırrı mı? Tüm iyi tarifler genellikle öyledir." Annem Harper'a şef öpücüğü hareketi yapıyor ve onun içten içe parladığını görebiliyorum.

Bana bunun sadece geçici bir ilişki olduğunu söyleyebilir, ama annemi etkilemek için çaresizdi ve bana göre bu, bu ailede kalmak isteyen bir kadın demektir.

Ve ben daha mutlu olamazdım.

Hepimiz tatlıyı yiyip, şekerle dolmuş olarak sandalyelerimize yaslanırken, annem şarap kadehini alır ve Harper ile bana bakar.

"Peki, ne zamandır birlikte yatıyorsunuz?"

Kırmızı şarabım boğazıma kaçar ve beyaz masa örtüsüne sıçrar.

Flynn kahkahayı patlatır ve sevinçle masaya vurur.

"Marion, böyle şeyler söyleyemezsin." Babam elinden şarap kadehini alır ve Harper hala şokun içindedir.

Ve tek cevap verebileceğim şey, "Yüzümden okunacağını söylemiştim."

Harper buna gülerek karşılık verdi, neyse ki. "Sen kazandın." Bana baktı.

"Genelde kazanırım." Onu kendime çekip öpüyorum.

On Dördüncü Bölüm

HARPER

Son birkaç gün çok çalkantılı geçti.

Forrest'in kollarında bir kabusun ortasında uyandığımı bilmek, her sabah uyandığımda onu sürekli hissetmemi açıklıyordu. Yastığımdaki kokusu, beni sakinleştirdikten ve uyumama izin verdikten sonra bıraktığı bir hediye idi. Meğer bana bu kadar dinlendirici bir uyku sağlayan şey, sandığım gibi sihirli bir yatak değilmiş, gece boyunca o yatakta yatan adammış.

Sonra, inkar edilemez arzularımıza yenik düşerek, Forrest ve ben yatakta ve onun dairesindeki diğer birçok yerde en ateşli hafta sonunu geçirdik. Birbirimizi keşfettik ve ben şimdilik gardımı indirmekten keyif alıyorum.

Aramızdaki anlaşmayı gizli tutmaya karar vermiş olsak da, en yakınlarımızdan bunu saklamamız imkansızdı. Annesi akşam yemeğinde bizi azarladığı anda, ikinci kez görüştüğüm bir kadından bile bunu saklayamıyorsa, diğerlerinden de saklayamayacağımızı anladım.

Yani, Felisha akşam yemeği için daireye girer girmez beni köşeye sıkıştırdı. Sözleri hala kafamda yankılanıyor: *"Yine sana gözünü dikmiş olan adamla deli gibi seviştin, değil mi?"* Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Bu konuda tamamen Forrest'in tarafında. O da onun istediğini istiyor. Benim için mutlu sonla biten bir hayat, ama hepimiz bunu elde edemiyoruz. Felisha şanslıydı ve onun için buna seviniyorum.

Ben şu anda eğlenmek istiyorum. Hepsi bu kadar.

Tabii ki, diğerlerinin de bunu öğrenmesi uzun sürmedi, çünkü Flynn, bu arkadaş grubunun birbirlerinden yeterince sır sakladığını ve bu yüzden hepsine haber vermekle yükümlü olduğunu söyleyip durdu. Bunun Flynn'in grubun dedikoducusu olmasıyla hiçbir ilgisi yok.

Kızlarla yaptığımız grup sohbeti aşırı yüklenmişti, ama bu da bir şekilde hoşuma gitmişti. Kız kardeşlerim var ve onları çok seviyorum, ama bu bir grup kız arkadaşına sahip olmaktan farklı. Üniversiteden beri sadece Felisha ve ben vardık ve bu mükemmeldi, ama bu farklı bir tür yakınlık. Hepimiz

erkeklerden biriyle birlikte olmak gibi ortak bir bağımız var, benim için geçici olsa da, ve Cherie istisna, o bekâr ve bundan mutlu.

Dün Forrest ile kanepede uzanıp müzik dinlerken ilginç bir sohbet ettik, bu bir erkekle yapacağımı hiç hayal etmediğim bir şeydi. Bu bittiğinde kendimi inciteceğimi biliyorum, çünkü şimdiden özleyeceğim şeyler bulmaya başladım ve bu da onlardan biri olacak.

Telefonum kızlardan gelen mesajlarla çıldırmaya başladığında, onu benden aldı ve daha sonra gafil avlanmamam için bilmem gereken bir şey olduğunu söyledi.

Cherie ile aralarında olanları anlatmaya devam etti. Aslında hiçbir şey olmamıştı ama o, olmasını istediğini düşünmüştü. Bunu duymak biraz acı vericiydi ama konuştukça neler olduğunu anlayabildim. Kişiliği ve yakınlarını korumak için nasıl bir hayat sürdüğünü anladım.

Bu yüzden, doğru zaman geldiğinde bu ilişkiden uzaklaşmam gerektiğini biliyorum, çünkü onun sorumluluğu altında olduğunu düşündüğü insanlardan biri olmak istemiyorum.

Ama aynı zamanda, Cherie'yi bir dahaki görüşmemizde onunla konuşmam gerektiğini de biliyorum. Ona güvenmediğimden değil, daha çok Cherie'nin ona karşı hislerini saklamadığından emin olmak için. İnsanların gerçek beni görmesine izin vermeyen biriyim ve onun da öyle olduğunu biliyorum. Bu yüzden, bunu konuşmamız çok önemli.

Forrest, bu konuyu sadece onun ailesine ve arkadaşlarımıza anlatmamız konusunda benimle aynı fikirde. Aileme de söylememi istediğini biliyorum, ama bu benim için çok fazla. Beni duygusal bir buz kraliçesi olarak tanıyorlar ve yine de beni kabul ediyorlar, bu yüzden Forrest'ın bana dokunmasına izin verdiğimi gördüklerinde kafalarını karıştırmak istemiyorum. Ayrıca, o zaman onun dairesinde nasıl yaşadığımızı açıklamam gerekecek ve bu, onlarla paylaşmak istemediğim bir kısım.

Hafta sonu çok yoğun geçmesine rağmen, bu sabah işe çok uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif hissederek gittim.

"Günaydın, bugün ne kadar parlaksınız." Felisha gülümsüyor ve beni Forrest'a yönlendirdiği için kendisiyle gurur duyuyor. Başlangıçta benden ondan uzak durmamı söylemiş olabilir, ama bizim onu yine de dinlemediğimizi anladığında fikrini değiştirdi.

"Bu sırtışla başlama bile. Evet, bugün ekstra seksi görünüyorum, biliyorum. Şimdi, işimize devam edebilir miyiz? Bakmamız gereken birkaç acil mesele var

Bunlardan biri, bir müdürü kovmak, yeni bir müdür atamak ve hafta sonu Zürih'te yaşanan sorunları çözmek." Bilgisayarımdan başımı kaldırdığımda, onun zihninin doğrudan iş moduna geçtiğini görüyorum ve haftaya başlıyoruz.

Cuma gününe kadar nasıl geldiğim ve hala aklımın başında olduğum bir mucize.

Felisha ve ben, Zürih'teki otelimizin müdürünün değiştirilmesini denetlemek için oraya uçmak zorunda kaldık. Bu, muhtemelen oteldeki en önemli pozisyon ve eğer bu kişi işini düzgün yapmıyorsa, o zaman bu kötü alışkanlıklar çevresindeki personele de bulaşabilir.

Forrest, benim ülke dışına seyahat etmemden memnun değildi ve bu büyük bir kavgaya neden oldu. Ona geri çekilmesini ve işime karışmaya cüret etmemesini söyledim. Onun da önemli bir işi var, ama benim de öyle, ve ben bu işi en iyi şekilde yapmama engel olacak hiçbir şeye izin vermeyeceğim. Onun çözümü, yanımda bir güvenlik ekibi bulundurmamdı, bu da beni sanki İngiltere Kralıymışım gibi hissettirdi. Bu aşırı bir önlemdi ve benim istediğim olsaydı, ekibin yarısını eve gönderirdim. Ama Sandon ve Rem, onların işlerini yapmalarına izin vermemi söylediler ve Forrest ile kavgamda aynı ifadeyi kullandığım için onlara karşı çıkmak zordu.

"Cuma gecesi saat yedi buçuk, hâlâ burada ne yapıyorsun?" Felisha'nın yorgun sesi kapıdan ofisime sızıyor.

"Senin yaptığın şeyi, gitmeden önce son birkaç işi bitirmeye çalışıyorum." Üzerinde çalıştığım dosyayı kaydediyorum. Bu, finans müdürümüze e-posta ile göndermem gereken son dosya ve o, tanıdığım başka bir finansçıya hiç benzemiyor. Finans müdürümüz, Felisha'nın babasıyla ilgili tüm sorunlar ortaya çıktığında işe aldığımız altmış yaşında bir kadın. Ewan Kentwall'un şirketten para sızdırmasını açıkça yardım eden eski finans müdürüne güvenemezdik. Benitta evli ve beş çocuğu var. Her gün saat 7:59'da, işe başlamadan hemen önce, mükemmel etek takımıyla buraya geliyor. Gün boyunca kendine saklanır ve sadece toplantılarda gerektiğinde konuşur. Ama bu işte çok iyidir ve Felisha'nın babasıyla yaşadığımız dram sırasında, onun şirketten para çaldığını düşündüğü yolları bulmada çok yardımcı oldu.

"Benitta'nın bütçesini onayladım, pazartesiye hazır olacak, böylece her şeyi yerine koyabilir." Koltuğuma yaslanıp kollarımı önüme uzatıyorum.

"Teşekkürler. Hadi gidelim, çünkü sen de benim kadar yorgun görünüyorsun." Felisha ellerini masamın diğer tarafındaki ziyaretçi koltuğunun arkasına dayadı. "Evet, patron, ve iltifatın için teşekkürler." Ama onun yanılmadığını biliyorum.

yanlış olmadığını biliyorum.

Her gece Forrest'ın yatağında uyumak kabuslara iyi gelebilir, ama bu dinlendiğim anlamına gelmez.

O adam bir makine ve ona hayır dememin neredeyse imkansız olduğunu öğrendim. Vücudum, onsuz yapamayacağım bir uyuşturucu gibi onu arzulamaya başladı. Bu iyi bir şey değil, ama yine de bağımlıyım.

"Ayrıca bir mesaj iletmek için buradayım," diyor.

Bilgisayarımı kapatıp masamdan kalkarak çantamı alıp laptopumu içine koyuyorum. "Ughh, bilmek istiyor muyum ki? Forrest'ın daha önce huysuz bir pislik olduğunu düşünüyordum, ama şimdi sahiplenici huysuz bir pislige dönüştü." Ofis koltuğumu masamın altına itip masa lambamı kapatırken ona gözlerimi deviriyorum.

"Şey, sana bunu söylediğimde fikrini değiştirebilirsin." Sözleri beni durdurmaya yetiyor.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, ona doğrudan bakarak, ne söyleyeceğini tahmin etmeye çalışıyorum.

"Aşağıda bizi havaalanına götürmek için bir araba bekliyor. Hafta sonu dinlenmek ve eğlenmek için St. Tropez'deki villaya gidiyoruz." Kendisiyle çok gurur duyuyor gibi görünüyor.

"Yanımda hiçbir şeyim yok, ayrıca Forrest, onu bırakıp ülkeden ayrılırsam çılgına döner," diyorum ve ona mesaj atmak için telefonumu almaya çalışıyorum.

"Ah, baskın Taylor erkekleriyle birlikte olmanın dünyasına hoş geldin. Sanki bu sefer yalnız seyahat ediyormuşuz gibi. Söz konusu erkekler de aşağıda arabada bizi bekliyorlar. Ayrıca, senin için bir çanta hazırladı."

"Ne oluyor, bunu nereden biliyor...?" Söylemek üzere olduğum şeyi söyleyemeden, Felisha sözümü keserek konuşmaya başladı.

"Ama merak etme, onun muhtemelen unutmuş olacağı şeyleri de senin için bir çantaya koydum," diyor ve bana doğru yürüyerek kolunu koluma takıyor. Bu, sarılmadan birbirimize bağlı olduğumuzu gösteren bir jestimiz. Yaklaşarak kulağıma fısıldıyor, "Hatırlıyor musun, sana kontrolü

kontrolünü bırakmanın, varlığını hiç bilmediğin bir nirvana gibi olabileceğini söylediğimi hatırlıyor musun? Eh, o nirvanaya hoş geldin."

Felisha beni ofisimin kapısına doğru çeker, kapıyı kilitler ve arkamızdan kapatır. Sanki haftayı kapattığımız gibi hissediyorum ve evet, çok zor bir haftaydı.

"Bunu pişman olacak mıyım?" diye soruyorum ona, asansörle zemin kata inerken.

"Oh, buna sadece sen cevap verebilirsin." Felisha bana hala bir şeyler sakladığını gösteren bir gülümsemeyle bakıyor.

"Benim bilmediğim neyi biliyorsun? Bana yalan söyleme. Unutma, sen Harper Takımı'ndasın." Ona dönerek, yönetim kurulu odasında bir noktayı vurgulamak için kullandığım bakışla onu sabitlerim.

"Ben her zaman Harper Takımı'nda olacağım, öyle olmadığımı düşünerek kendini kandırmayı bırak. Şimdi lütfen, sadece akışına bırak, olur mu? Biri senin için güzel bir şey yapmaya çalışıyor. Flynn'e bir şans vermemi söylediğini hatırlıyorum, o zaman neden Forrest'a da aynı şeyi yapmıyorsun? Güven bana, senin için iyi olacağını düşünmeseydim bunu kabul etmezdim."

O sözlerini bitirir bitirmez asansör kapıları açılır ve kalbim deli gibi çarpmaya başlar.

Sürprizlerden nefret ederim. Ne olduğunu bilmem lazım. Bilinmeyen beni korkutur.

Sonra ana kapının dışında duran silüetini ve park alanında bekleyen şirket limuzinini görüyorum.

Asansörden çıktığımızı görür görmez kapıdan geçip bana doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Sürprizlerden nefret ederim," diye bağıriyorum, o bana yeterince yaklaştığında.

Bu sözler onu güldürür ve elimi tutup eğilerek yanağıma öpücük kondurur, ki bu beni çok kızdırır çünkü halka açık yerlerde sevgi gösterisinde bulunmamaya karar vermiştik. Yanağıma kondurduğu için teknik bir ayrıntıya takılacağını biliyorum.

"Sana da merhaba, benim küçük aşkım." Bu isimle kendinden gurur duyuyor.

"Böyle boktan bir isimle bana tatlı sözler söylemeye kalkışma," diye mırıldanıyorum arabaya doğru yürürken. Felisha bizden önce yürümüş, sanırım bize biraz mahremiyet sağlamak için, ve Flynn onu selamlıyor, o da arabanın arkasına oturuyor.

"Ama çok iyi yaptım, kafiyeli falan." Yürürken yüzündeki gülümseme beni sinirlendiriyor.

Açık arabanın kapısından birkaç adım önde önümde duruyor ve bana dokunmak istediğini ama kendini tutmaya çalıştığını anlayabiliyorum.

"Harper, bana güvenmeyi öğrenmelisin." Beni dizlerimin üstüne çökertip, zayıflatacak o ses tonunu kullanmasından nefret ediyorum; nazik ama kararlı, ve her seferinde beni etkiliyor.

"Güveniyorum, ama bu aynı zamanda beni kızdırmadığın anlamına gelmez." Onun yanından geçip arabaya doğru koşuyorum ve içeri girerken Flynn ve Felisha'ya kötü bir bakış atarak, bu kaçırma olayına ortak oldukları için benim de onları sevmediğimi belli ediyorum.

Forrest yanıma oturur ve vücudunun sarsılmasından, gülmemeye çalıştığını anlarım.

"Ah, kardeşim, başın büyük belada. Ben bile öyle bir kadını kızdırmazdım." Flynn kendini tutmaya çalışmıyor ve arabada Felisha'nın omzuna kolunu atarken gülüyor.

Ama bu yorumu yapar yapmaz, Felisha ona dirsek atar. "Aptal olma, Flynn." Ona azarlayan bir yüzle bakar.

"Evet, dediği gibi." Çocuk gibi somurtuyorum, ama elimde değil.

Kafamda çok şey var, ama en önemlisi Forrest'a çok fazla yaklaşmama izin vermem.

Zorunlu olarak yakın yaşamak bir şey, ama şimdi beni romantik bir hafta sonu kaçamağına çıkarıyor. Bu, söz verdiği gibi benim düzenli tek gecelik ilişki partnerim olmaktan daha fazlası.

Eli uyluğumda duruyor ve onu itmek istiyorum, ama çok iyi hissettiriyor.

Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey için çok gerginim, ama dokunuşu yatıştırıcı.

Vücudunun yanımdan bana doğru hareket ettiğini hissediyorum ve dudakları kulağıma yakın. "Seni korumam için bana güveniyorsun, o zaman diğer konularda da sana bakmam için bana güven. Hak ettiğin hayatı yaşaman için sana yardım etmeme izin ver." Kulağıma fısıldadığı sözler ve havanın yumuşaklığı omurgamda bir titreme yaratıyor, sonra geri çekiliyor ve kardeşi ile konuşmaya başlıyor, sanki az önce beni eritip yere damlatacak sözleri söylememiş gibi.

Kontrolümün olmaması nedeniyle duyduğum rahatsızlığı bastırmaya çalışıyorum ve sadece pencereden havaalanına kadar olan yolu seyrediyorum. Diğer üçü günlerini ve son birkaç ayın hepimiz için ne kadar zorlu geçtiğini konuşuyorlar.

Onlar için de zor olsa da, hiçbirinin başının üzerinde benimki gibi bir tehdit olmadığını söylemek istiyorum. Duygularımı bastırmaya çalışıyorum

duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum, ama nedense yine yükseliyor, çünkü kendimi kontrolsüz hissediyorum.

Sanki kafamın tekrar hızlanmaya başladığını hissedebiliyormuş gibi, Forrest'ın başparmağı uyluğumu ileri geri okşamaya başlıyor. Bu basit hareketin bana bir tür huzur veren bir yanı var.

Uçağa yaklaşırken, arabadan inerken derin bir nefes almaya çalışıyorum. Forrest'a bu kadar kötü davranmayı bırakmalıyım. Sonuçta, benim için iyi bir şey yapmaya çalışıyor, ama her zamanki gibi, benim varsayılan mekanizmam duvarlar örüp, küstahlığımla insanları uzaklaştırmak.

Felisha ve Flynn'in önümde uçağa koşturmalarını izlerken, Forrest'tan özür dilemem gerektiğini biliyorum. Ve o anda aklıma geliyor. Kahretsin, adet dönemim her an başlayabilir, bu yüzden herkesin gözlerini oymak istememe şaşmamalı. Hoş geldiniz hormonlar, içimdeki çılgın cadıyı ortaya çıkarmak için partiye katıldığınız için teşekkürler.

"Özür dilerim." Ciddiyim, ama tabii ki yine de biraz sert çıkıyor.

"Teşekkürler, ama özür dilemene gerek yok. Seni rahatlık alanının dışına ittiğimi biliyorum.

Bunu bekliyordum." Elimi tutup beni jet uçağının merdivenlerine doğru çekiyor.

Bu ne anlama geliyordu? Ne zamandan beri biri iyi bir şey yaptığı için tepkiyle karşılaşmalı? Yıllar boyunca hiç durup kendi kişiliğimi değerlendirdiğimi sanmıyorum. Ama belki de bunu yapmanın zamanı gelmiştir.

Forrest uçak kapısından içeri girer ve sonra girişte dönerek yanından geçmemi söyler.

Kabinin ana bölümüne adımımı attığım anda, alkışlar ve tezahüratlar patlar. Bu durumdan kaçmak için geriye doğru adım atmaya çalışırım. Sırtım Forrest'ın göğsüne çarpar ve o da kollarını belime dolandır.

"Kırkıncı yaş günün kutlu olsun, bebeğim," diyor kulağıma, ben de önümdeki manzarayı, sarkan flamaları ve asılı duran büyük tabelayı sindirmeye başlıyorum.

"Nasıl... Ben yapmayacaktım... Felisha, benim için öldün," diye bağıriyorum ve onu işaret ediyorum.

Doğum günümü gizli tutacağımız konusunda anlaşmıştık. Kutlamaları pek sevmem, bu yüzden pazartesi günü sadece öğle yemeği yiyecektik. Forrest'ın pazar gününün kırkıncı doğum günüm olduğunu bilmesini istemedim, çünkü gereksiz yere yaygara yapıp pahalı bir hediye alacağını biliyordum. Ben buna layık değilim. Ofisten ayrılırken neler olup bittiğini bilmediğim için o kadar gergindim ki

ofisten çıktığımızda neler olup bittiğini bilmediğim için, unutmaya çalıştığım doğum günümle bir ilgisi olduğunu aklıma bile getirmedim.

"Hey, ben yapmadım. Bu sabah kadar bana söylenmedi ve gizli tutmam için yemin ettirildi!" diye bağırarak cevap verdi.

Uçak tüm arkadaşlarımızla dolu. Nic ve Tori, Rem ve Elouise, Cherie ve tabii ki Flynn ve Felisha.

Bu gürültü patlamasından sorumlu olan adama dönüp bakıyorum. "Neden?" diye soruyorum.

"Çünkü sana söylediğim gibi, sen benim için özelsin. Ve bu, sana bunu göstermeye başladığımın sadece başlangıcı. Kimse büyük bir doğum gününü parti yapmadan geçirmemelidir. Pazar günü evden çıkmayacağını biliyordum, bu yüzden evet, seni kaçırıyorum ve bir gün yerine, şimdi tüm hafta sonu boyunca benim güzel Harper'ımın kutlamasının tadını çıkaracaksın."

Cevap verme fırsatım olmadan, eli başımın arkasını tutup beni kendine doğru çekiyor. Dudaklarımız çarpışıyor ve unutursam diye, bedenimin ona ait olduğunu hatırlatıyor, ama bilmediği şey, hoşuma gitse de gitmese de, ruhumun da ona ait olduğu.

Ne kadar saklanmaya çalışırsam çalışayım, beni fark edilmesini sağlayan bir adama nasıl kızgın kalabilirim ki?

"Biliyorsun, sen hepimizden daha mide bulandırıcısın, ağabey." Flynn, uçağımız havalandıktan ve düz bir uçuşa geçtikten sonra Forrest'a onun için sipariş ettiği birayı uzattı. Sakinleşmek için sadece bir maden suyu içmeye karar verdim. Aç karnına alkol almak muhtemelen en iyi fikir değil, ama Forrest'a bugün yemek yemediğimi itiraf etmeyeceğim. Kapalı bir alanda bu pek akıllıca bir hareket olmaz.

"Erkekçe çekicilik böyle olur. Oyunu bir üst seviyeye taşımanın zamanı geldi." Forrest yanımdaki koltukta bana gülümser, Felisha ve Flynn ise karşımızda oturur.

Ve içimden bir ses onu savunmak istiyor.

"Sen yokken ne dediğini duysan kulakların yanar." İçkimin bir yudumunu alıyorum ve Flynn birayla boğulmak üzere.

"Hayır, bunu yapmayacağız. Seksle ilgili konuşmak yasak. Bu bir kural, eminim, ve değilse de, şu anda bir kural haline getiriyoruz. İkiniz kardeşler hakkında konuşmayacaksınız çünkü bu yanlış. Tanrım, lütfen bana notlarınızı karşılaştırmadığınızı söyleyin. Yani, ben daha iyi olduğumu biliyorum ama Forrest'ın kendini aşağılık hissetmesini istemiyorum, çünkü bu çok acımasızca." Flynn'i hiç bu kadar sarsılmış görmemiştim ve devam etmekten kendimi alamıyorum.

"Evet, Felisha ve ben her sabah kahve içerken bunu tartişıyoruz, ama ne yazık ki kardeşin her gece senden daha iyi olduğunu söylemek zorundayım." Ciddi bir ifade takınmaya çalışıyorum, ama Felisha'ya baktığım anda, o tam anlamıyla belini tutuyor, ikimiz de kahaalalara boğuluyoruz, Forrest da bize katılıyor.

"Hepinizden nefret ediyorum," diye mırıldanır Flynn.

Tori arkamızdan bize bağırıyor, "Ne kaçırdık?" Ve diğerleri de dinlemek için duruyor.

"Flynn, Harper'dan ders alıyor," diyor Forrest. "Ve bilmen gereken tek şey, eğer bir karşılaştırma yapılacaksa, görünüşe göre her seferinde Flynn'den daha iyi performans göstereceğim," diye gururla cevaplıyor ve şimdi tüm uçak gülüyor ve şaka gittikçe büyüyor ve gittikçe daha da iyi hale geliyor. Flynn'in seks konuşmama kuralı buraya kadarmış.

Bu, buzları kırmak ve bütün gece ilgi odağı olmamak için ihtiyacım olan şeydi, ki bu da benim endişelendiğim şeydi.

İki saatlik uçuş sorunsuz geçti ve aslında çok eğlenceliydi. İşten tek kelime bile bahsedilmedi. Elouise çocuklardan uzaklaşarak hayatının en güzel günlerini yaşıyordu ve kızlar bana yarın bizim için ne planladıklarını anlattılar. En sevdiğim şeyler, alışveriş ve kendimi şımartmak, ve tabii ki, iyi yemek ve alkol de dahil.

Felisha ve ben onlara genellikle gittiğimiz tüm iyi dükkanları anlatırken, Flynn'in sesi araya girdi ve bize onlar olmadan gece kulüplerine veya barlara gitmemizin yasak olduğunu söyledi. Nedenini hepimiz biliyoruz, ama kimse bundan bahsetmeye niyetli değil.

Uçağımız indiğinde bizi bekleyen arabalar ve güvenlik görevlileri vardı ve şimdi nihayet villadaki odalarımıza yerleşip geceyi geçireceğiz. Uzun bir hafta oldu, bu yüzden erken yatıp sabah kahvaltıda buluşmaya karar verdik.

Forrest ve ben, Felisha ve ben villayı ziyaret ettiğimizde her zaman kaldığım yatak odasındayız. Tabii ki bu büyük bir villa, on iki yatak odası var, bu yüzden herkese yetecek kadar yer var ve birbirimize yakın olmak zorunda kalmayacağımız kadar geniş.

Yatak odamızın St. Tropez Körfezi'ne bakan bir balkonu var. Kışa girsek de, dışarıdaki hava sadece hafıf serin ve gece ikisiyle oturup sohbet etmek için mükemmel.

"Daha önce de söyledim, ama gerçekten ciddiylim. Sana zor anlar yaşattığım için özür dilerim. Bunun için teşekkür ederim." Kadehimi onun kadehine kaldırıyorum ve kadehlerimizi tokuşturduğumuzda

, ikimizin bardaklarındaki viski bir yandan diğer yana sallanıyor.

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle cevap verir. "Rica ederim, seksi bayan." "Cidden, ben sana nazik davranmaya çalışıyorum, sen ise böyle bir şey söylüyorsun.

Bu isim meselesi artık eskidi, biliyorsun, değil mi?" Ama ilk kez, ben de gülümsemeden edemiyorum.

Hayatımda hiç böyle bir şey yaşadığımı hatırlamıyorum, bu en aptalca şaka ama aynı zamanda benimle yakın olduğum bir erkekle aramızda olan bir şey.

Çok genç olduğum için bilmiyorum, ama annemle babamın da böyle içten şakaları olduğunu hayal edebiliyorum. Çok yakındılar ve ben her zaman birlikte çok tatlı olduklarını düşünürdüm.

Onları iyi bir şekilde düşünmek biraz şok edici çünkü bunu uzun zamandır yapmamıştım. Babam ayrıldığından beri.

Sonra birdenbire, vücudumu sıcak bir his kapladı.

Onu sevmediği için terk etmedi. Babam, onu çok sevdiği için onu korumak için gitti.

Belki de istediği gibi sonuçlanmadı, ama şimdi dışarıdan bakınca, medya ilgisi muhtemelen bizimle kalsaydı olacağından daha çabuk kayboldu. İş hukuku hakkında şimdi bildiklerimi düşününce, iflas suçlamasıyla yargılanması yıllar sürerdi ve tüm aile, onun kaybettiği paranın sahibi olan medya ve halk tarafından takip edilirdi.

Birdenbire bunu paylaşma ihtiyacı hissettim.

"O annemi seviyordu." Sözlerim birdenbire çıktı, ama Forrest hiç irkilmedi. Bunun yerine, elimi eline aldı ve sıktı.

"O kadar uzun süre öfkelen dim ki, öfkemi aşamadım. Ama bu, o zamana kadar sevdiğim hayatı da unuttuğum anlamına geliyordu. Bunun doğru mu yanlış mı olduğunu bilmiyorum. Öfkeli kalmalı mıyım yoksa onu affetmeye mi çalışmalıyım? Belki bu kabusları azaltır." Hâlâ suya bakarken, kafamda pek çok duygu dolaşıyor. Neden şimdi olduğunu bilmiyorum, ama denesem bile durduramayacağımı düşünüyorum.

"Bunun bir cevabı yok, ama bu aynı zamanda, hayatı değiştiren böyle bir olayı nasıl yöneteceğine dair sihirli bir kural seti de olmadığı anlamına geliyor. O anda yapman gerekeni yaptın. Kendine karşı nazik ol Harper ve geçmişteki eylemlerini fazla düşünme." Sözleri, beni saran sıcak bir battaniye gibi.

"Bana her zaman doğru şeyi söylemeyi nasıl başarıyorsun?" Ona baktığımda, bana öyle bir şefkatle bakıyor ki, bütün gece yüzeyin altında yanan ateşi alevlendiriyor.

"Bilmiyorum. Sadece kalbimin sesini dinliyorum ve emin ol, bu benim için de yeni bir şey." Düşünceli bakışları, ikimizin de bu konuda deneyimsiz olduğunu gösteriyor.

Onun kucağına girip gece esintisinin tüm düşüncelerimi alıp götürmesini istememden başka bir şey istemiyorum, ama Forrest ile tanıştığımdan beri, konuşmanın bu durumla başa çıkmama çok daha fazla yardımcı olduğunu öğreniyorum.

Uzak kıyıya çarpan suyun hafif sesi rüzgârla geliyor ve çok huzur verici.

"Bana babanı anlat. Sen büyürken nasıl biriydi?"

Eğer bu soruyu birkaç hafta önce sorsaydı, ona hayatımın onu ilgilendirmedığını ve babam hakkında bir daha konuşmamasını söyledim, ama bu gece ona cevap vermek istiyorum. Yarın bu durum değişebilir, ama bu gece babamı yanımda hissediyorum ve onu Forrest ile paylaşmak istiyorum.

Viskiyimden bir yudum daha alıp, uzun zamandır düşünmeme izin vermediğim en sevdiğim anıları gözden geçirmeye başlıyorum.

"Çok çalışırdı. Bazen annemle, annemin bir iş bulması gerektiğini, böylece babamın bu kadar çok çalışmak zorunda kalmayacağını konuştuklarını duyardım. Ama babam her zaman bu konuyu hemen kapatırdı. Kızlarına bakmanın onun görevi olduğunu söylerdi. Ama bu asla otoriter bir tavırla değil, daha çok sevgi dolu bir tavırla olurdu. Başardıklarından gurur duyardı."

Az önce söylediklerimi düşününce, dünyası parçalandığında bizi hayal kırıklığına uğrattığı için ne kadar yıkılmış olduğunu şimdi anlayabiliyorum. Ailesi de dahil olmak üzere, yaşamak için var olan her şeyi kaybetmişti.

"Anlıyorum. Bir erkeğin içinde, sevdiklerini hayatı kolaylaştırmak isteyen derin bir şey vardır. Bu, onların kariyerlerini ellerinden almak anlamına gelmez, sadece ihtiyaçları olan her şeyi sağlamak, böylece onlar da en iyi hallerine ulaşabilsinler." Onun sözleri kafamda dönüp duruyor.

"Hayat artık farklı. Çoğu kadın bir şekilde çalışıyor ve bu sadece ihtiyaçtan değil; bir işi olması ya da kariyer yapması, ne yapmayı seçerse seçsin, kendini tatmin ediyor. Bazıları için seçtikleri iş, ailelerine bakmak ve olabildiğince iyi ebeveyn olmak ve bence bu da harika. Günümüzde en önemli şey, hem erkekler hem de kadınlar için her zaman bir

seçenek olmasıdır. Bu işi harika yapan bazı ev erkeği babalar var." Aklıma gelen düşünceye gülererek karşılık verdim. "Flynn'i ev erkeği baba olarak hayal edebiliyorum. Tam bir kaos olurdu, ama o bu işte çok iyi olurdu ve çocuklar her dakikasından keyif alırdı."

"Oh, o çocuk ruhlu adamın kendi çocukları olmasını düşünmek bile istemiyorum. Dünyanın Flynn'in genlerini daha fazla kaldırabileceğinden emin değilim." İkimiz de gülmeye devam ediyoruz ve Felisha'nın çocuk sahibi olmaya karar verirse onun için üzülüyoruz. Benim için bu kesinlikle imkansız, ama Felisha Flynn'le ne kadar uzun süre birlikte olursa, onun onu yumuşattığını görebiliyorum ve bunu izlemek çok güzel.

"Peki, o çalışmadığında onunla çok zaman geçirebildin mi?" Forrest, çılgın kardeşinin hayalleriyle dikkatim dağılmadan önce konuştuğumuz konuya geri döndü.

Babamın bizi terk ettiğinden beri kafamda şeytanlaştırdığım adam değil, tanıdığım babamın anılarını bir saat kadar anlatıyorum. Forrest orada oturup dikkatle dinliyor, bazen kendi hayatından biraz bahsediyor ama her zaman beni çocukluğuma geri döndürüyor. Ne kadar çok konuşursam, o kadar hafıflıyorum.

Tam konuşacaklarım bittiğini hissettiğim anda, Forrest ayağa kalkar ve elini bana uzatır.

"Yatma zamanı mı?" diye soruyorum ayağa kalkarken.

"Hayır. Yıldızların altında benimle dans et," diyor ve beni kollarına alıyor. "Eğer izin verirsen, karanlık huzurlu bir yer olabilir." Cebinden telefonunu çıkarıyor, müziğini açıyor ve Alex Warren'ın "Ordinary" adlı şarkısının tatlı melodileri yavaşça etrafımızı saran geceyi doldurmaya başlıyor.

Forrest'ın sözlerinin her zaman sadece sözlerden daha fazlasını ifade ettiğini biliyorum. Söylediği her şeyin bir amacı vardır. Ve şu anda, bu amaç beni hayatımın yarısı boyunca sürüklediğim yükten kurtarmaktır.

Ama bu, onun özlemini duyduğu şeyi ona verebilmem için yeterli olacak mı?

?

Her parçam.

On Beşinci Bölüm

FORREST

"Senin yüzünden tüm kredi kartlarımız şu anda ağılıyor. Kim bir grup kadını bir araya getirip onlara alışveriş çılgınlığı yapmalarını söyler ki?" Flynn voleybol filesinin diğer tarafından şikayet ediyor.

"Sızlanmayı bırak da topu servis et," diye bağılıyor Nic.

Flynn, kızlar dışarıdayken zamanımızı değerlendirebilmemiz için villanın arka bahçesine bir voleybol sahası kurulmasını organize etti.

Topu havaya atıp eliyle vurarak, servisini Rem'in yönüne gönderir, Rem de topu benim için fileye doğru sektirir. Zıplarım ve topu diğer taraftaki zemine vururum, ama Nic atılır ve tek eliyle topa dokunur, Flynn'e geri sektirir, Flynn de topu tekrar havaya kaldırır. Nic tekrar ayağa kalkar ve topun altına girer, bana doğru vurur. Ben topu tekrar havaya atıyorum ve Rem topu file üzerinden geri göndermeye çalışıyor, ama top fileyi geçemiyor ve bizim tarafımıza düşüyor.

"Lanet olsun." Rem çimleri tekmeliyor.

"Sorun yok, bir sonraki bizimdir." Topu alırken Rem ile high-five yapıyorum, Nic'in servis atması için topu file altına geri atıyorum ve sonra Flynn'e bakıyorum.

"Onları alışverişe göndermek sembolik bir jest olduğunu biliyorsun, değil mi? Hepsi istediklerini satın alacak kadar paraları var. Eminim sevgilileri tarafından şımartılmak hoşlarına gidiyordur." Nic'in servisine hazırlanmak için çömeliyorum.

"Derrr, nişanlığımın benden çok daha fazla parası olduğunu söylemekten utanmıyorum. O bana, bunu umursamamak için gerçek bir erkek olmak gerektiğini söylüyor." O fileye dikilir ve kaslarını gererken, hepimiz kusuyormuş gibi yapmaya başlarız.

"Dostum, çıplak göğsün beni hiç etkilemiyor. Doğduğundan beri seni tamamen çıplak gördüm ve o günden beri hiçbir şeyin boyutu değişmedi," diye bağıyorum ona, top havada ve Rem'in beklediği fileye düşmek üzereyken.

Zamanlama daha mükemmel olamazdı, Rem topu smaçladı ve ben de Flynn'in ayaklarının önüne sertçe vurdum, o ise hala söylediklerimi sindirmeye çalışıyordu.

"Arkadaşım Harper ile konuşmam lazım. Onun senin için iyi olduğunu sanmıyorum. Şakaların gittikçe daha iyi oluyor ve bunu kabul edemeyiz. Bu grupta huysuz pislik rolünü sen oynuyorsun ve bunu şimdi değiştiremezsin." Rem ve ben puanı kazanıp takımımız için servisi geri almayı kutlamakla meşgulken, o ellerini beline koymuş duruyor.

"Aynı fikirde değilim. Bence o Forrest için harika biri. Onu tanıdığım günden beri bu kadar mutlu görmemiştim. Bu da demek oluyor ki, artık bana biraz daha fazla para harcamama izin verebilir." Nic, benim bir sonraki servisi için hazırlanırken bana göz kırpmıyor.

"Seks bir erkeğe bunu yapar," diye cevaplar Rem, servisim fileyi geçip Nic'e doğru uçarken, ve yine başlıyoruz, hem ralliyle hem de şakalaşmayla.

Oyunlar Flynn'in tişörtünü çıkarmasıyla başladı, ama üçüncü oyuna geldiğimizde hepimiz tişörtlerimizi çıkarmıştık ve terden sıırıslıklam olmuştuk. Kesin olan bir şey varsa, o da ne kadar rekabetçi olduğumuzdur. İster oyunda ister toplantı odasında olsun, asla pes etmiyoruz. Başarımızın bir parçası da budur. Hayatım boyunca Flynn'e bakma sorumluluğunu üstlendiğimi hissettiğim tüm zamanlar için, onun bana kazandırdığı bu arkadaşlık grubu, yaşadığım strese değdi.

Son oyun olacağına karar verdiğimiz oyunu bitirmek üzereyken, villanın ana oturma odasının balkonundan ısıklar ve tezahüratlar geliyor.

"Kim Maverick, kim Ice Man rolünü oynuyor?" diye soruyor Tori. "Flynn'in Goose olduğunu biliyoruz, bu konuda tartışma yok." Bütün kızlar kahkahalarla gülüyor.

Nic hepimize gözlerini devirir. "Aman Tanrım, son *Top Gun* filmi çıktığından beri, ilk filme de takıntılı hale geldi. Eminim o voleybol sahnesini defalarca tekrar izliyordur. Film çıktığında daha doğmamış bile, Tanrı aşkına."

"Peki, ona bir gösteri yapmanın zamanı geldi, böylece film hakkında hayal kurmayı bırakıp sadece gerçek hayattaki voleybol maçında seni hayal eder." Rem sırtarak topu servis eder ve maç başlar. Dediğim gibi, biz rekabetçi

piçleriz, bu yüzden balkondan gelen yorumları umursamadan bir sonraki puanı kazanmaya odaklanıyoruz.

Havluyla sarınmış olarak duştan çıkarken, yatakta tüm alışveriş poşetlerini görüyorum, ama Harper yatak odasında değil.

Kendimi tutamıyorum, çantaya bakıyorum ve içinde benim için de küçük bir hediye olmasını umuyorum. Ne kadar küçük olursa o kadar iyi, tercihen dantelli.

"Oradaki hiçbir şey sana uymaz." Arkamdan gelen Harper'ın sesi beni geri adım attırıyor ve odanın kapısında duran, arkasından kapıyı kapatan ona dönmemi sağlıyor.

"Umarım içindeki bir şey o kadar küçüktür ki sana da zor sığar." Dolaba doğru yürüdüm, iç çamaşırlarımı buldum ve havlunun altına soktum, Harper ise bana gülüyordu.

"Bekleyip göreceksin, değil mi? Bu hafta sonu sürprizler planlayan tek kişi sen değilsin." Ben sadece boxer şortumla ona doğru yürürken, gözleri kasıklarına düşüyor ve çok belirgin bir şekilde büyüyen, zaten yarı sertleşmiş olan penisimi gösteriyor.

"Hayır, geri çekil. Şimdi seks yapmayacağız. On dakika sonra herkes terasta kokteyl için aşağıda buluşacak." Benden uzaklaşmaya çalışmaya başladı.

"Biliyorum, hafta sonunu ben organize ettim, hatırladın mı?" O yatağın etrafında dolaşırken ben hala onu takip ediyorum. "Ve merak etme, on dakikadan az bir sürede adımı haykırmanı sağlayabilirim, bunun kanıtlanmış bir gerçek olduğunu biliyorsun."

"Belki öyle, ama şu anda değil. O büyük şeyi kaldır şuradan."

Yaklaşırken paniklemiş yüzüne gülüyorum. "En azından boyutunu kabul ediyorsun." Onu izleyerek, bir sonraki hamlesinin ne olacağını anlamaya çalışıyorum. Ve tam kaçmak üzereyken, onu eziyet ediyorum. "Ama sorun değil, kaybeden sensin, bu yüzden aynı teklif artık masada olmayınca sonra şikayet etme." Elimi boxerimin üzerinde yavaşça gezdiriyorum, bu kafamda iyi bir fikir gibi gelmişti, ama bunun yerine, işkenceyi benim için daha da kötüleştiriyor.

"Kimi kandırıyorsun? İkimiz de biliyoruz ki, bu gece menümde daha fazlası olacak. Öyleyse giyin de aşağı inip geç kaldığımız için

Alaylara maruz kalmayalım."

Ve buna itiraz edemem çünkü haklı. Onun için planlarım var, çok, çok fazla plan. Ama bunlar bekleyebilir, bu gece daha sonra bolca zamanımız olacak.

Şimdi Harper'ı kutlamaya devam etme zamanı.

HARPER

Cherie'nin suya bakarak durduğu yere doğru yürürken, Forrest hakkında onunla konuşmak için şimdi tam zamanı olduğunu düşünüyorum. Sadece ikimiz.

Flynn ve Felisha bir araya geldiğinde, aylar önce arkadaş olduk ve onu gerçekten seviyorum. O, saçmalıklara tahammülü olmayan bir kadın. Sert ama sadık ve bence yüzeyin altında derin bir nezaket duygusu var. Büyürken zor bir hayatı olmuş, ayrıntılarını tam olarak bilmiyorum ama bugün yaşadığı hayatı elde etmek için çok çalıştığını biliyorum.

"Manzara muhteşem, değil mi?" diyorum, yanındaki korkuluğa yaslanarak.

"Büyüdüğümde burayı ziyaret edeceğimi hiç düşünmemiştim."

"Evet, ama hepimiz paranın her şey olmadığını biliyoruz. Mutluluğu garanti etmez. Ve çoğu insan için para, onu elde etmek için çalışmadıkları için kendilerini

"Evet, ama hepimiz paranın her şey olmadığını biliyoruz. Para mutluluğu garanti etmez. Ve çoğu insan için para, onu kazanmak için çalışmadıkları için onları hak iddia eden pislikler haline getirir. Öte yandan, dostum, duyduğum kadarıyla, sen başardıklarından gurur duymaya hakkını kazandın."

Cherie omuzlarını silkiyor ve övgü duymaktan hoşlanmadığını anlayabiliyorum. "Merdivenin en alt basamağından başlıyorsan, tek yol yukarı çıkmaktır, ama bunu istemen gerekir. Kolay yolu seçip, o seviyede rahat hissettiğinde atlama. Her gün tırmanmaya devam etmelisin." Sözleri çok mantıklı ve neden doğru yolda kalmaya çalışan gençlerle çalışmakta bu kadar başarılı olduğunu anlayabiliyorum.

"Ayrıca, peki ya sen? Babanın durumuyla ilgili bildiklerimden, senin de hiçbir şeyin yoktu, ama şimdi haline bak," diyor Cherie, ayağa kalkıp sırtını suya dönerek korkuluğa yaslanıyor.

Aynı şekilde durmak için hareket ederek gülüyorum. "Doğru, ama benim merdivenimi tırmanmama yardım eden Felisha da vardı ve düşersen beni kaldırırdı."

"Saçmalık, sen bir baş belasısın. Kriz anlarında nasıl davrandığını ve birkaç kez hayır işlerinde bana yardım ettiğini gördüm. Onun yardımına ihtiyacın yoktu. Şu anki konumuna gelmek için çok çalıştığını tahmin edebiliyorum.

Eğer işinde berbat olsaydın, ne kadar iyi bir arkadaş olursan ol, Felisha seni ikinci adamı olarak seçmezdi. Bunu kabul et." Cherie'nin konuşurken bana güç veren bir yanı var.

"Teşekkür ederim," diye cevap verebiliyorum sadece. Ama ikimizin burada baş başa durduğu zamanın azaldığını biliyorum, bu yüzden sorularımı sormam gerekiyor.

"Forrest hakkında konuşabilir miyiz?" diye patladım.

O sadece gülümser, kokteylinden bir yudum daha alır ve bana bakar. "Dur tahmin edeyim. O tür bir adam olduğu için, bana karşı bir şeyler hissettiğini söyledi, ama ben reddettikten sonra, birbirimize hiç uygun olmadığımızı fark etti. Ama sen benim tarafımı öğrenmek istiyorsun. Senin erkeğini istiyor muyum?" Tam beklediğim gibi, Cherie doğrudan konuya girer ve benim de ihtiyacım olan budur.

"Hmm, onun benim erkeğim olduğundan emin değilim, belki şu an için benim erkeğimdir. Ama sen öyle söyleyince, sanırım bilmek istediğim şey bu." Hayatımın her alanında son derece kendine güvenen ve açık sözlü bir kadın olarak, şu anda o güveni hissetmiyorum.

"Harper, kimi kandırıyorsun? Şuradaki adam, bütün gece gözlerini senden ayırmayan adam, senin erkeğin. Duygularını istediğin kadar inkar edebilirsin, ama ikinizin arasında sizi birbirinize çeken doğaüstü bir güç var."

"Evet, buna şehvet denir," diyorum, onun sözlerini kafamdan silmeye çalışarak.

"Hayır, şehvet değil, o sadece geçici bir an, vücudunun birini görüp, şu anda beni mutlu edebileceğini düşündüğü bir his. Seninle Forrest'ın arasında olan şey, şehvetten çok daha fazlası ve bence sen de bunun farkındasın." Neden şu anda etrafımdaki herkes bu kadar anlayışlı? Bunu isteyebilirim, ama bu duygulara teslim olmayacağım.

Konuyu benden uzaklaştırmaya çalışarak, Forrest'ta ne gördüğünü daha fazla bilmek istiyorum.

"Sence neden senden etkilendi? Bunun şehvetle ilgili olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" *Lütfen hayır de, lütfen hayır de*, tek düşünebildiğim bu. Arkadaş grubumuzdaki başka bir kadından etkilendiğini duymak istemiyorum.

Cherie gülmeye başlar. "Hayatta olmaz." Bardağını yanımdaki masaya koyar ve ellerimi ellerine alır. Ben çekinene kadar, sonra

farkına varır. "Üzgünüm, unuttum." Ama bu hareketle istediğini elde etmiştir, yani tüm dikkatimi.

"Harper, Forrest'ın karmaşık bir adam olduğunu zaten anlamışsındır. Omuzlarında, onu bugünkü haline getiren bir yük taşıyor. Onu çok iyi tanımıyorum, ama onunla olan etkileşimlerimden, insanları koruma ihtiyacı duyduğunu söyleyebilirim. Benim ona ihtiyacım olduğunu düşünerek yanılmıştı. Ama yanılmıştı. Bana olan çekiciliği, şehvet veya duygularla ilgisi yoktu. Dışarıdan bakınca, tahminimce hayatının çoğunu ebeveynlerine ve bazen Flynn'e, sonra da birlikte iş yaptıkları adamlara bakarak geçirmiş. Bu yüzden, herkes ilişkilerine yerleşip ona çok fazla ihtiyaç duymadığında, kendini kaybolmuş hissetmiş. Herkesin yanında olma amacını yitirmiş ve yalnız kalmış gibi hissetmiş. Sen onunla flört ediyordun, o da seni istiyordu ve duygularını inkar edemiyordu, ama senin onu aynı şekilde istemediğini biliyordu, bu yüzden enerjisini bana odaklayabileceği biriydim. Ama dışarıdan bakınca neler olduğunu görebiliyordum ve birkaç hararetli tartışma yaşandıktan sonra, sonunda kalın kafasına benim onun ihtiyacı olan kişi olmadığını soktu. Cherie bana bakıyor, sözlerinin etkisini bekliyor.

"Yani ben de kurtarılması gereken bir sonraki kişiyim?" Kalbim hızla atıyor ve şimdi onunla konuştuğum için kendime kızıyorum. Bu bir hataydı. Ondan uzaklaşmaya başlıyorum, ama Cherie önüme geçiyor.

"Hayır, çok yanlış anladın. Sen onu kendisinden kurtarıyorsun. O adamın kimseyi duvarlarının arkasına aldığını sanmıyorum, ama şimdi senin için kırkıncı yaş gününe sürpriz bir parti düzenliyor ve onu tanıdığım ilk geceden beri hiç bu kadar rahat görmemişim. Senin kurtarılmaya ihtiyacın olmadığını biliyor. Evet, her erkek sevdiği kadını koruduğu gibi, o da seni şu anki tehditten koruyor, ama bu senin düşündüğün şekilde değil. Derin bir nefes al ve bir düşün. Onunla birlikte yaşamaya başladığından beri büyük, derin ve anlamlı bir konuşma yaptınız mı?" Neden Cherie ile terapi seansındaymışım gibi hissetmeye başlıyorum?

"Bir erkeğe hayal edebileceğimden çok daha fazla açıldım," diye itiraf ediyorum, içimden onun haklı olduğunu düşünüyorum.

"Peki o da aynı şeyi yaptı mı?" Sesi yumuşak ve güven verici, ama nedense sorduğu her soruya cevap vermekten kendimi alamıyorum.

"Evet. Başka kimseyle paylaşmadığını düşündüğüm şeyler." Ve o beni konuşturdukça, kafamda her şey yerine oturuyor.

"Şimdi söylediklerini bir daha düşün. Sence sen onun için sadece bir kurtarıcı projesi misin?" Başını biraz yana eğip kaşlarını kaldırıyor, dudakları hafifçe yukarı kalkıyor ve cevabımı bekliyor.

"Bunları nereden biliyorsun? Sen de onun gibisin. Beni okuyabiliyorsun ve bu çok sinir bozucu." Biraz gülüyorum ve ona gülümsüyorum.

"İnsanları okuyup onlara danışmanlık yaparak geçimimi sağlıyorum. Bu, bu dünyaya gelme amacım. Kendi yollarından çıkamayan insanlara yardım etmek." Cherie kıkırdamaya başlar.

"Evet, ben buyum. Tek cümlede tam olarak anladın." Elimi uzatıp koluna koydum, o da benim yaptığımdan dolayı benim kadar şok olmuş gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim, sözlerin sandığından daha önemli. Ama bunu aramızda tutabilir miyiz? Bu insanlar benim hakkımda ve hayatım hakkında benim paylaşmak istediğimden daha fazlasını biliyorlar."

"Anlıyorum, kardeşim. Onlara kendim hakkında tahmin ettiğimden daha fazla şey anlattım, ama o anda gerekliydi. Ama her şey benimle güvende ve umarım bunun, kendine söylediğinden çok daha fazlası olduğunu anlamana yardımcı olmuşumdur. Belki başlangıçta şehvetle başlamış olabilirsiniz, ama ikiniz de artık o aşamayı çoktan geçtiniz. Sonunda sizi engelleyen zincirleri kırmanız gerekiyor. Ama doğru zamanın geldiğini sen bileceksin ve bunu senden başka kimse karar veremez." Cherie elini nazikçe benimkinin üzerine koyar ve biraz sıkar, sonra tekrar çeker.

"Bu ağır konuşma yeter artık, ama şunu bil ki, ben her zaman bir arkadaş olarak buradayım, ya da egzersiz yapmak ve boks seansı yapmak istersen, bana haber ver. Bunun kafandaki karmaşık karışıklığa ne kadar iyi geleceğini görsen şaşırırsın. Bir düşün." Kadehini eline alır ve bana doğru eğerek yeniden doldurulması gerektiğini belirtir.

"Kutlamaya geri dönüp biraz gülelim, çünkü Forrest'ın bana lazer gibi bakan gözleri biraz fazla oluyor. Seni geri kazanmak için uzaktan beni eritmeye çalışıyor." İkimiz de gruba geri dönerken kıkırdamaya başlıyoruz ve o doğrudan bana doğru gelirken kahkaham daha da derinleşiyor.

"Gördün mü, sana söylemiştim. 'Başkalarıyla paylaşmayı sevmez' muhtemelen her okul karnesinde yazıyordu," diye fısıldadı Cherie ve ikimiz de artık gülmekten kendimizi alamıyoruz.

"Çok haklısın," diye cevap veriyorum, o Elouise ve Tori'nin durduğu yere doğru giderken.

"O küçük konuşma için endişelenmeli miyim?" Forrest şaka yapıyormuş gibi sorar, ama ben şaka yapmadığını biliyorum.

"Hala buradayım, değil mi?" Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına öpücük konduruyorum, alt dudağımı hafifçe ısırarak daha fazlasının geleceğini ima ediyorum.

"Seni bırakacağımı düşünmen çok komik." Beni yanına çekip kolunu omuzlarıma doladı ve diğerlerinin yanına gittik.

Akşam yemeği çok güzeldi. Fransız yemekleri en sevdiklerimden biridir ve şimdi hepimiz Les Caves du Roy gece kulübündeyiz, partiye devam ediyoruz. Beni kutlamak, alışabileceğim bir şey.

"Hadi, bu benim en sevdiğim şarkı." Tori elimi tutar ve Forrest'ın yanında rahatça oturmuş olduğum sandalyeden beni kaldırır. Sonra tüm kızları da alır ve dans pistine doğru yöneliriz. Ed Sheeran'ın yeni şarkısı "Azizam"ın ritmine göre hareket ederiz, hepimiz ellerimizi sallayarak bir daire içinde dans ederiz.

Bu gece birkaç içki içmiş olabilirim ve biraz sarhoş hissediyorum, ama etrafıma bakıyorum ve bu kızların benim kabilem olduğunu anlıyorum. Çoğu insanın bilmediği şeyleri benim hakkımda bilen, ama yargılamayan, beni olduğum gibi kabul eden ve yine de seven kızlar. Felisha ve benden daha büyük bir çevrem olması gerçekten çok güzel bir duygu. Flynn hayatıma girdiğinden beri onu çok özlüyorum, ama şimdi Tori, Elouise ve Cherie'nin de olduğunu anlıyorum. Felisha Flynn'le birlikteyken diğer kadınlarla vakit geçirebiliyorum ve endişelenmiyorum. Ya da bu büyük grupta birlikteyken, erkeklerle birlikteyken beklediğimden çok daha fazla eğleniyorum. Uzun zamandır onları uzaklaştırıyordum, ama bu hafta sonu, bu sert tavrımla hata yapmış olabileceğimi gösterdi. Yani, Flynn bana kardeş gibi oldu, beni kızdırıyormuş gibi yapsa da, ben de ona öyle yapıyorum, ama o, babamın gitmesinden sonra bana yakın olmasına izin verdiğim ilk erkekti. Dürüst olmak gerekirse, o hayatıma girmeye zorladığı için fazla seçeneğim yoktu ve sonunda pes ettim.

Düşündüm de, Forrest da aynen aynı şeyi yaptı, ki bu kötü bir şey değil. Aslında, cinsel açıdan çok tatmin edici bir dönem oldu ve ben buna tamamen katılıyorum. Kimi kandırıyorum, bundan daha fazlası oldu.

Tori, Elouise'e çarparak dengesini biraz kaybeder, ama hepimiz onu tutarız ve sesimizin çıktığı kadar şarkı söylemeye devam ederiz.

Çoğumuzun vücudunda alkol varken her zaman kesin olan bir şey var, o da normalde söylemeyeceğimiz şeyler söyleyeceğimizdir.

"Cherie'ye bir erkek bulmalıyız! O da bizim gibi bu gece eve götürüp zıplayacağı bir penis bulmalı," diye bağıyorum ve Elouise bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Harper, böyle konuşamazsın." Ama sonra ellerini ağzına kapatır ve sarhoş bir şekilde kıkırdar.

"Evet!" diye bağırır Tori. "Bu odadaki en seksi erkeği seçen kişiye on puan, tabii o bekar ise."

"Yeter artık, bayanlar. Ben tek başıma iyiyim, gerçekten." Cherie, hepimiz loş ışıktaki odanın diğer tarafına bakarak dönüp dururken, herkesin dikkatini çekmeye çalışıyor.

"Ama gerçekten öyle misin? Dürüst ol." Cherie'nin kimse fark etmediğini düşündüğüm küçük bir irkilme görüyorum. Onun, göstermeye çalıştığı kadar yalnız başına mutlu olduğunu sanmıyorum. "Yani, bana bak. Hayatım boyunca erkeklerden uzak duracağıma yemin ettim, ama rüya gibi bir penis bunu değiştirebilir. Sadece geçici olsa bile."

Cherie bana gözlerini devirdi ve sonra Felisha elimi tuttu. "Tamam, bu kadar yeter. Seni eve götürme zamanı. Ne olacağını biliyorum ve kimsenin buna tanık olmasına gerek yok." Felisha şimdi beni dans pistinden sürükleyerek götürüyor, arkamızdan kızlar ona bağırarak itiraz ediyorlar.

"Forrest, onu eve götürmelisin. İşler çirkinleşecek, komik bir şekilde ama yine de çirkin." Felisha beni onun kucığına bırakır.

"Wheeeeeee!" Ayaklarım yerden kalkarken ve vücudum biraz geriye doğru düşerken bağıyorum, ta ki onun kolları beni sararak düşmemi engelleyene kadar.

"O tam bir parti bozucu." Şimdi Flynn ile konuşan Felisha'yı işaret ediyorum ve Rem ile Nic'in de dans pistine doğru ilerlediklerini, kızları gecenin sona erdiğine ikna etmeye çalıştıklarını görüyorum.

Bize yaklaştıkça, Tori'nin yüksek sesle itiraz ettiğini duyabiliyorum. "Hayır, gidemeyiz, Cherie'ye bir pogo çubuğu bulmalıyız." Evet, Tori de yeterince içmiş. İşler ilginçleşiyor.

"Ne oluyor?" Nic ona bakıyor.

"Evet, bilirsin, bütün gece zıplayabileceği bir penisi olan bir adam." Ben de gülerek onlara katılıyorum ve Cherie'ye bu gece biraz hareket getirmek için suç ortağım Tori'nin elini çırpıyorum.

"Tanrım," diye homurdanır Forrest. "Arabaları hemen buraya getirin." Zaten işin peşinde olan Rem'e bakar.

"İki dakika sonra gelirler," diye cevaplar Rem ve ben bir şey söyleyemeden, Forrest beni kucağına alır ve ayaklarımı yere koyar.

Elouise kıkırdar. "Bu çok komik, Rem, pogo çubuğu gibi bir penis, bilirsin, sanki o..." Rem, Elouise cümlesini bitirmeden elini Elouise'in ağzına koyar.

"Açıklamaya gerek yok, El." Rem ona bakar ama elini henüz ağzından çekmez.

"Oh, hepiniz bana saldırıyorsunuz. Bu harika." Flynn, Felisha'yı da çıkışa doğru yürümeye yönlendirir.

"Ne, bugün benim doğum günüm, parti yapıyoruz. Buraya bunun için gelmedik mi? Bilirsin, benim partimde parti yapmak için. Bol bol parti. Oh, parti kelimesini seviyorum, sen sevmiyor musun Forrest? Parti yapalım!" Müziğin sesini bastırarak bağıriyorum ve tüm kızlar bir ağızdan "Parti yapalım!" diye bağıriyorlar.

"Evet, bebeğim, senin için istediğim buydu, parti yapmak, belki de o kadar çılgın olmasa da, ama sabahleyin bunu yapmana izin verdiğim için suçlanacağımdan eminim. Kırkıncı doğum gününde akşamdan kalma bir şekilde uyanmak gibisi yoktur, sanırım." Forrest beni dışarıya çıkarır ve serin gece havası yüzüme çarpar, o anda gerçeklik de yüzüme tokat gibi çarpar. Başım biraz dönüyor ve alkolün etkisini tam olarak hissedebiliyorum. Ama umurumda değil. Harika bir gece geçirdim.

Forrest beni arabalardan birine bindirirken, Cherie ile konuştuğunu duyarım. "Kusura bakma. Senin de onlar kadar mutlu olmanı istediklerini biliyorsun." "Sorun yok, neden benim de bunu istemediğimi düşünüyorsun ki?" Kahkahası biraz uzaklaşmaya başlar, ama umurumda değil. Belli ki benim kadar sarhoş değil, çünkü normal cümleler kurabilmiş gibi geliyor.

"Söylemiştim!" diye kapıdan dışarıya doğru bağırırım ve herkes gülmeye başlar

, özellikle de kızlar.

"Diğer koltuğa geç." Forrest bana sadece başını sallar ama aynı zamanda gülümser.

Oturur oturmaz ve araba kaldırımdan ayrılır ayrılmaz, başımı onun omzuna yaslarım.

"Eve vardığımızda unutursam diye, teşekkür ederim. Daha önce kimse benim için parti düzenlememişti." Elbette çocuk partileri düzenlenmişti, ama babam gittikten sonra Felisha'nın bunu yapmasına izin vermedim. Dikkatlerin odağı olmak istemiyordum.

Başımı oraya koyup gözlerimi kapattığımda, onun yumuşak sesini duydum. "Uyu güzelim, sen her zaman benim ilgi odağım olacaksın."

Bir dakika, bunları yüksek sesle mi söyledim?

Ama karanlık çökünce soracak vaktim kalmadı ve ben soğuk.

FORREST

Harper'ın yanımda hareket etmeye başladığını hissediyorum ve bu kadar erken uyanmasına şaşıyorum. Tekrar uykuya dalmasını bekliyorum ama gözleri açılıyor.

"Mutlu kırkıncı yaş günün kutlu olsun, tanrıçam," diye fısıldıyorum, çenesini kaldırıp dudaklarından öpüyorum.

"Bu şimdiye kadarki en güzel doğum günü hediyesi, adımı doğru söyledin." Gülümser ve esnemeye başlar, bu da bütün gece onun yanında, sadece iç çamaşırlarıyla yataken olduğundan daha da sertleşmeme neden olur. Ellerim, giydiği siyah dantelli bodysuit'in üzerinde dolaşır. Siyah saçları omuzlarından göğüslerine ve siyah dantele doğru dökülürken, her yönüyle gerçek bir tanrıça gibi görünür.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum, onu değerlendirirken alnına öpücük konduruyorum.

"Kırk yaşındaymışım gibi." İnler, ama ben bir şey söyleyemeden yana doğru yuvarlanıp beni yatağın üzerine sırt üstü yatırıyor. Ayağa kalkıp çıplak vücudumun üzerine oturuyor.

"Kırk yaşında ve flörtöz." Ellerim kalçalarına kilitlenir, onu sabit tutarım çünkü şu anda benim sikimin üzerinde hareket ederse, o anda boşalmaktan kendimi alıkoyabileceğimden emin değilim.

"Bekle, neden ben giyinikim de sen değilsin? Şey, yarı giyinik, öyle diyebilirsin."

"Çünkü uyuyakaldın," diye cevap veriyorum.

"Ama sen çıplaksın ve benim elbiseyi çıkardın, neden bunu da çıkarmadın?" Ellerini dantelden aşağı doğru kaydırıyor ve ben patlamamak için yanağımın içini ısııyorum.

"Bununla uyumak..." O benim sikimin onun amına sürtünmesine nefes nefese kalırken, ben kalçalarımı yataktan kaldırıyorum, "çok fazla işkenceydi. Ve sonunda seni ondan kurtardığımda uyanık olmanı istedim." O şimdi ne yaptığını çok iyi biliyor, üstümde kıvranmaya çalışıyor. "Bugün senin doğum günün olabilir, ama sürpriz hediye mi açarken senin kıvranışını izlemek istedim. Sen alkol komasında iken bir şey denemek benim tarzım değil."

"Ne kadar centilmen." Öne eğiliyor, yüzünü o kadar yaklaştırıyor ki nefesini hissedebiliyorum.

"Oh, seninle yatak odasında centilmen olmadığımı biliyorsun. Sırt üstü yat, doğum günü kızı, çünkü seni soyup, bugün alacağın birçok hediyeden ilkini vereceğim." Ellerim kışına kayıyor ve her iki yanağını sıkıyorum.

Onu ters çevirip gıdıklarken çıkardığı çığlığı dinledim. Dizlerimin üzerine kalkıp omuz askılarından birini tutup ellerimle yırttım.

"Biliyorsun, dantele karşı bir zaafım var," diye kulağına fısıldıyorum, diğer tarafındaki şeridi de yırtarken. Nefesinin kesilmesi, bundan zevk aldığını gösteriyor. Danteli dişlerimle tutup, vücudunun önünden aşağı doğru çekmeye başlıyorum.

"Mutlu yıllar bana," diye inliyor ve bunun onun asla unutmayacağı bir doğum günü olacağını biliyorum.

Görev tamamlandı. Ya
da öyle sanıyordum.

On Altıncı Bölüm

FORREST

Bugün Harper'ın doğum günü olabilir, ama sanki hediye alan benmişim gibi hissediyorum. Onunla seks zaten olağanüstü, ama bu sabah, dokunuşlarıma verdiği tepki beni ondan önce neredeyse patlatacaktı. Bundan sonra her sabahın böyle olmasını istiyorum.

Mükemmel bir uyanışın ardından, Harper ve ben duş aldık ve kahvaltıya indik.

Masada birkaç kişi baş ağrısı çekiyor, ama şaşırtıcı bir şekilde Harper onlardan biri değil.

"Senin bayılana kadar içip, sabahları sanki normal bir günmüş gibi uyanmanı hiç sevmiyorum." Felisha, güneş gözlüğü takmış ve normalde sabahları içmediği sert bir kahve içerek balkondaki masada oturuyor. Ama bu sabah bir fincan çay ona yetmeyecekti.

"Yedi yaşından beri arkadaşız ve bunu benim hakkımda biliyorsun. Ben sabah insanıyım." Harper, kahvesini havaya kaldırarak, Felisha'ya gülümser ve Felisha inler.

"Ben aynı fikirde değilim. Bazı sabahlar hiç gülümseme görülmediğini gördüm," diyorum, elimi Harper'ın omzuna koyup onu yanıma çekerek yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Mutlu bir sabah insanı olduğumu söylemedim, sadece erken kalktığımda ve önceki gece çok içmiş olsam bile mükemmel bir şekilde işlev görebildiğimi söyledim," diye gururla yanıtlıyor Harper. "Ayrıca, sabahın ilk işinde terli ve kokulu bir şekilde spor salonunda seninle uğraşmak zorunda olduğum için genellikle gülümsemiyorum," diye ekliyor, benim egzersiz yapmamı izlemeyi sevmediğini iddia ederek.

"Üzgünüm, senin yüksek sesle konuşmanı ve seksle ilgili o çılgın podcast'i dinleyip gülmeni dinlemek zorunda olan benim." O, kreplerini bitirdikten sonra tabağında kalan çileği alıyorum. Yani, özel bir doğum günü kahvaltısı için başka ne olabilir ki?

"Sadece seks değil." Çileği tabağındaki kalan çikolata sosuna batırmak üzereyken elime vuruyor.

"Aman Tanrım, sen de *Three is Always Better* podcast'inde Trinny, Veronica ve Christina'yı dinliyor musun?" Tori masanın diğer tarafındaki Harper'a bağıırır.

"Ben de!" Elouise gülmeye başlar. "Gece yarısı emzirirken veya gündüzleri bebek uyurken ve Blaise okuldayken AirPods'la dinliyorum. Yeni doğum yapmış ve pelvik tabanı henüz tam olarak iyileşmemiş bir kadının bu kadar gülmesi iyi bir fikir değil. Ama ciddi, günümü gzelleştiriyorlar."

"Güne başlamak için en iyi yol." Harper, kızların heyecanına gülüyor.

"Güne başlamak için en iyi yol benim sanıyordum?" diye fısıldayarak ona göz kırpıyorum gülümsüyorum, bu da yüzünü biraz kızartıyor. Sadece hafif bir pembe renk ama benim fark etmeme ve gülümsememe yetecek kadar.

"Neyi kaçırıyorum?" diye soruyor Cherie.

"Ah, kardeşim, bu işe bir an önce başlamalısın. Hayatında yaşayabileceğin en iyi komedi rahatlaması bu." Elouise, Cherie'ye bunu göstermek için telefonunu gösterir.

"Evet, sen de avokadonun en iyi kayganlaştırıcı olduğunu düşünen bir adamın hikayelerini dinleyebilirsin," diyorum ve tam o sırada bir yudum kahve içen zavallı Nic boğulmaya başlıyor.

"Siz kızlar ne dinliyorsunuz böyle? Tatlım, sen de mi dinliyorsun?" Flynn, yüzünde sırtan Felisha'ya döner.

"Zamanım olduğunda çok komik oluyor," diye cevaplar, Tori ise Nic'in kahvesini boğazına kaçırıp ksrmesini yatıştırmak için sırtına vurmaya devam eder. "zgnm dostum," diye Nic'e masanın karşısından seslenirim,

Rem'in telefonunu masadan aldığını ve gözlerinin bana sabitlendiğini görünce, bunun bir sorun olduğunu anlıyorum. Hafifçe çenesini kaldırarak, masadan kalkıp telefonu cevaplamak için içeri girerken onu takip etmemi işaret ediyor.

"Tuvalete gidiyorum," diyorum sessizce Harper'a. Beni duyduğunu onaylayarak başını sallıyor ve kızlarla sohbetine devam ediyor. Flynn'in bir sürü soru sorduğunu duyabiliyorum. Onlar cevap vermeye başladığında pişman olacak.

"Ciddi, bu adamın nesi var böyle? Sanki bu konuyu bırakmayacak gibi," Rem'in dediğini duyarım ve sormadan da bunun Harper ile ilgili olduğunu anlarım.

Onu bu kadar çok aradığına göre onu rahat bırakacağını düşünmemiz aptalcaydı.

Rem dinlerken sessizlik oluyor ve onun telefonu hoparlöre almasını istiyorum, ama Harper'ın veya kızların konuşmayı duyması riskini göze alamayacağımızı biliyorum. Bugün Harper'ın doğum günü ve onun için mükemmel olmasını istiyorum.

"Sen buradayken de söylediğimiz gibi, bu adamı 24 saat gözetim altında tutmak için ne gerekiyorsa ödeyeceğiz. Ona veya ailesine

ya da ailesine bir şey olmasına izin veremeyiz." Rem konuşmayı keser, ama vücut dili gergindir ve bu hiç hoşuma gitmez. "Evet, hala Forrest'la yaşıyor. Ve bu durum yakın zamanda değişmeyecek, belki de hiç değişmeyecek."

Çok haklısın. Benim istediğim olursa, bir daha benden uzak bir gece geçirmeyecek. Nerede yaşadığımız umurumda değil, onun yeni yenilenmiş dairesi ya da benimki. Sadece geceleri yatağında olmasını ve her sabah ona kahvaltı hazırlamamı istiyorum.

"Tamam, teşekkürler, ona göz kulak olduğun için gerçekten minnettarız. Başka bir davayla meşgul olduğumu biliyorum ve bu sadece yan bir işti, ama sen olmasaydın, onun tehlikede olduğunu asla bilemezdik." Rem görüşmeyi sonlandırıyor. "Bir plan yapar yapmaz seninle iletişime geçeceğim." Kısa bir duraklamanın ardından veda edip görüşmeyi sonlandırıyor.

Sanki derimden çıkacakmışım gibi hissediyorum.

Ağzımı açmadan, elini omzuma koyuyor ve beni villanın içine, sessiz bir yatak odasına, diğerlerinden uzaklaştırıyor.

"Sakin ol, bırak da konuşayım." Rem önümde duruyor. "Hadi konuş o zaman," diyorum, çünkü sabrımın sonuna geldim.

"Chester, Harper'ın tüm ailesini aramaya başladı ve Ashton'ın ekibi, onu Chicago'nun karanlık ve yozlaşmış yeraltı dünyasıyla bağlantılı olduğu bilinen bir adamla bir paket alışverişinde gördü. O paketin içinde ne olduğunu bilmiyoruz, uyuşturucu da olabilir, pasaport da olabilir. Ashton, sahadaki adamlarının yardımıyla bunu bulmaya çalışıyor."

Rem endişeyle bana bakıyor, eminim yüzümdeki öfkeyi gördüğü içindir.

"Bu ülkeye bir adımını atarsa, benimle yüzleşmek zorunda kalacak. Sahte pasaport bulmanın kolay olacağını söylemiştim. Tanrım, Harper Felisha için bir tane bulabiliyorsa, on yedi yılını yanlış insanları tanıyan adamlarla hapiste geçirmiş bir adam da bulabilir. Bu paket bu sefer pasaport olmasa bile, bir sonraki paket kesinlikle pasaport olacak," diye bağıriyorum, ama aslında çok yüksek sesle bağırarak istiyorum.

"Sakin ol. Ashton bunun olmasına izin vermez, ama bu, tetikte olmamız gerektiği anlamına gelmez. Diğerleriyle ve Sandon'la konuşacağım, ama şimdilik, bu onun yalnız kalmaması gerektiği anlamına geliyor. Ashton, Chester'ı tekrar hapse attırmak için onu kışkırtmanın bir yolunu arıyor. Sorunu hafifletmek için

"Rem'in sözlerini duyuyorum, ama bu onları anladığım anlamına gelmiyor. Elbette, Chester'ı tekrar hapse atmak sorunumuzu çözecektir, ama onun dışarıda Harper ve ailesinin peşinde olduğunu bilerek asla huzur bulamayacağım.

"Bu sadece geçici bir çözüm, bir dahaki sefere tekrar çıkıncaya kadar. Onu önemsiz bir suçtan hapse atmak onu uzun süre orada tutmayacaktır. Böyle bir adam on yedi yıl bekledi. Kim bilir, bir dahaki sefere serbest bırakılana kadar beş yıl daha beklemeyecek ve sonra hiçbirimiz farkına varmadan tekrar saldırmayacak mı? Bu sefer şanslıydık." Nefes alıp, hiç hayal etmediğim bir şey söylüyorum. "Ailesinin kaybettiği parayı ona ödersek ne olur?"

"Hayatta olmaz! Bu Harper'ı daha da tehlikeye atar." Rem'in haklı olduğunu biliyorum, ama yine de keşke bu kadar kolay olsaydı diye düşünmeden edemiyorum. Param var ve tüm bunları ortadan kaldırmak için her şeyi yaparım.

"Ayrıca, bunun onu daha fazlasını istemeye iteceğini biliyorsun. Ona para vermek, ona bir borcun olduğunu kabul etmek gibi bir şey. Adam dengesiz, on yedi yıllık hapis cezasının ne kadar değerli olduğunu kim bilir. Delirme, bırak da işimizi yapalım." Rem'in sesi de benimki kadar heyecanlı.

"Senin işin! Evet, sadece oturup bir şeylerin olmasını beklemek gibi görünen bir iş. Ve bu saçmalık. Geri adım atmaktan bıktım. Bu delinin çözümünü bulup onu halletmenin zamanı geldi." Öfkemi bastırmaya çalışırken ellerim sıkı yumruklar haline geliyor. "Çünkü artık sadece Harper tehlikede değil ve ne kadar uzun beklersek, durum o kadar kötüye gidecek. Bu sorunu hemen çözmemiz gerekiyor."

"Ne yapmamı istiyorsun, Amerika'ya uçup bu adamı ortadan kaldırmamı mı? Senin sihirli çözümün bu mu? Çünkü sen de onun kadar delisin. Biz böyle şeyler yapmayız ve Ashton'dan da bunu yapmasını istemiyorum." Rem bana yaklaşır, kollarını kavuşturur ve sanki aynı takımda olmamıza rağmen karşı karşıya gelmişiz gibi durur.

"Tanrım, senden cinayet işlemeni istemiyorum, ama bir şeyler yapmamız gerekiyor. Burada oturup bekleyemem." Dönüp yatak odasının penceresine doğru yürürken, Harper'ı ve kahvaltının tadını çıkararak birlikte gülen tüm arkadaşlarımızı izliyorum. Kalbim çok hızlı atıyor.

"Onu kaybedemem. Onu bulabileceğimi hiç düşünmemiştim Rem, benim için kaderimde yoktu. Henüz tamamen ikna olmuş değil, ama olacak. Çünkü bu sadece bir durumdan ibaret değil. Burada gerçek duygular var."

Ona dönerek kalbimi yumruklarım. "Onlarla ne yapacağımı henüz bilmiyorum, ama öğrenme şansı istiyorum." Sesim artık daha alçak ve Harper'a olan hislerimden bahsetmenin duyguları, öfkemi dizginlemeye ve onun için sakinliğimi bulmaya çalışmamı sağlıyor. Onun bu günü yıllarca hatırlamasını istiyorum, benim çıldırmamı ya da ailesinin de tehlikede olduğunu öğrenmesini değil.

"Bulacaksın, Forrest. Sana söz veriyorum. Güven bana." Rem bana doğru yürüdü ve elini omzuma koyarak güven vermek için hafifçe sıktı.

"Evet." Bu konuşmanın bittiğini belirtmek için ona başımı sallıyorum. "Bana birkaç dakika ver."

Rem omzumu bir kez daha sıkıp arkasını döndü ve beni birkaç derin nefes almaya bıraktı. Harper'ın balkona geri dönmesini beklediği mutlu Forrest'ı geri getirmem gerekiyordu. Mutlu demek zorunda değilim ama şu anda olduğum gibi sinirli bir pislik de olmamalıydım. Gerçi o benim kibirli tavırlarıma alışkındı.

Harper, bu kadar uzun süre ortada olmadığım için tuvalete düştüğümü merak etmeye başlayacaktır ve ona geri dönmem gerektiğini biliyorum. Son bir kez derin nefes alıp dışarı çıkmaya başlıyorum ve yaklaşırken Flynn derin bir kahkaha atıyor ve onların hala o lanet podcast'teki hikayeleri konuştuklarını anlıyorum.

"Hey, iyi misin?" diye fısıldıyor, ben yanına otururken. Beni kontrol etmesi garip bir şekilde içimi ısıtıyor.

"Şimdi iyiyim," diye fısıldayarak karşılık veriyorum, yanağına öpücük kondurup kolumu omzuna doluyorum ve o da bedenime yaslanarak rahatlıyor. Aklım hala bu sorunu nasıl çözebileceğimizle meşgul, ama Harper kollarımda olduğu sürece kendimi biraz olsun sakinleştirebiliyorum.

Bir tur kahve daha içtikten sonra saatime bakıyorum ve arabaların bizi almak için yakında geleceğini görüyorum. Doğum günü sürprizi eğlencemize doğru yola çıkacağız.

Harper'ın elini tutarak herkesin dikkatini çektim. "Hepinizin hazır olup villanın önünde bizi bir sonraki maceramıza götürecek arabaları beklemek için on beş dakikanız var. Harper'ın Fransız yemeklerini sevdiğini biliyorum, ama bilmediğim şey, kendisi yemek yapmadığındı. Bu yüzden bugün Provence şarap bölgesindeki Gassin köyüne gidip, yerel bir şefle özel bir aşçılık dersi alacağız. Nic ve Flynn, sizler resmi tatma uzmanlarısınız, çünkü ikinizin de aşçılık dersine ihtiyacı olmadığını biliyoruz." Etrafımdaki herkesin nefesini tuttuğunu ve heyecanlandığını duyabiliyorum.

"Hey, her zaman yeni bir şeyler öğrenebilirsin, ben de yemek yapıyorum," diye bağılıyor Flynn, ben ayağa kalkıp Harper'ı sandalyesinden kaldırırken.

"Umarım bu, akşam yemeğinde protein shake'ten fazlasını yemeye teşvik eder seni." Alnına bir öpücük kondurup, yorumuma dilini çıkardığında poposuna bir şaplak atıyorum, bu da ondan bir çığlık ve kıkırdama getiriyor, benim tutuşumdan kurtulmaya çalışıyor. Ama ben bir öpücük daha istiyorum, çünkü dudakları benimkine değdiği anda, bu beni her zaman sakinleştirir.

Ve bugün yapmaya kararlı olduğum bir şey varsa, o da Harper ile bu anı yaşamaktır. Onun gülümsemesini izlemek, onu güldürmek ve en önemlisi, benimle bir ilişkide hayatın nasıl olabileceğini ona göstermek.

"Seni hak etmiyorum," diye nefes nefese fısıldadı, ben dudaklarından çekilirken, herkes bizi yalnız bırakmıştı.

"İşte burada yanılıyorsun. Bu tam olarak hak ettiğin şey ve ben sana bunu hayatının geri kalanında vermeyi planlıyorum, bu yüzden artık bunu anlamanın zamanı geldi." Elini tutup onu içeri çekmeye başlıyorum, o arkamda sessizce itiraz ederken odamıza doğru ilerliyoruz.

"Forrest, bunu konuşmuştuk," diye mırıldanıyor.

"Mhmmm. Doğru, konuşmuştun. Ama bu benim dinlediğim anlamına gelmez, kedicik." Arkamdan gelen tepkisini duyunca yüzümde bir gülümseme oluşuyor.

"Oh, lanet olsun. Başka bir isim daha. Sanırım bu diğerleri kadar kötü değil."

"O zaman daha çok çabalamam lazım," diye cevap veriyorum, onu yatak odamızın kapısından içeri sokarken, yanımdan geçerken kışına bir kez daha hafifçe vuruyorum. "On dakikan var, acele et, uğur böceği."

Cevabı bana orta parmağını gösterip, banyoya girip kendini tazelemek için ortadan kaybolmak olurken, ben ikimizin paltolarını alıp, içine bir şey koyması gerekirse diye el çantasını ona götürürüm.

Makyajını düzeltirken yüzündeki konsantrasyonu görebiliyorum, bu yüzden onu rahat bırakıyorum.

Ona buna gerek olmadığını söylemek istiyorum, ama bugün onun için tek istediğim, istediği şekilde en iyi hayatı yaşaması.

Sadece ikimizin olacağı bir hafta sonu ve ikimizin katılacağı yemek pişirme kursu gibi sevimli çiftler için yapılan şeyleri yapmayı düşündüm, ama bunun onu korkutup telaşlandıracağını biliyordum. Ve şu anda onun için en iyisinin zihnini meşgul etmek olduğunu biliyorum. Bütün grup burada olduğu için

düşünmeye zaman kalmıyor ve kahkahalar hiç durmuyor, bu da mükemmel.

HARPER

Kendimi beceriksiz hissediyorum ama itiraf etmeliyim ki, uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.

Profesyonel aşçılarla yapılan bir aşçılık kursunun bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi? Özellikle Nic'in Tori'ye ne yapması gerektiğini söylemeye çalışmasını ve Tori'nin ona karışmamasını, Nic olmadan da bunu gayet iyi yapabileceğini söylemesini, sonra Nic görmeden öğretmeni yakalayıp ona yardım etmesini izlemek çok eğlenceliydi.

Yemek yapmayı bilmediğimi itiraf etmekten mutluluk duyuyorum ve dürüst olmak gerekirse, evdeyken ve dışarıdan sipariş vermek istemediğimde yaptığım yarım düzine temel yemekten fazlasını hiç denemedim. Yemek yapmayı öğrenmeme gerek olmaması kötü bir şey değil, çünkü dışarıda yemek yiyebilecek kadar şanslıyım. Ama Forrest'la birlikte kaldığımdan beri, benim için güzel bir yemek hazırlamaktan aldığı keyfi görüyorum. Bugün bile, yeni bir tarif öğrenmekten keyif alırken yüzünde büyük bir mutluluk var.

Ana yemeği tadarken, Flynn'in kardeşinin ne kadar iyi bir aşçı olduğunu anladığı anda gülmekten kendimi alamıyorum.

"Vay canına, Forrest, bu çok güzel. Yani, benimki kadar iyi değil, ama ona çok yakın. Nic, şuna bir bak," diyor Flynn odanın diğer ucundan ve Flynn'in sözleri üzerine Forrest'ın gözlerindeki gururlu bakışı görünce gülümsemeden edemiyorum. Biraz daha dik duruyor ve omuzlarını geriye çekiyor, aslında özlemini çektiğini bilmediğini düşündüğüm tüm övgüyü kabul ediyor.

"Katılmıyorum dostum, bence seninkinden daha iyi, tabii ki birazcık, ama sosun dokusu ve tadı mükemmel." Nic bana göz kırpar, Flynn ise kendininkinin neden daha iyi olduğunu açıklamak için patlar.

Ne yaparlarsa yapsınlar, bu çocuklar çok rekabetçidir.

Hepimiz ıstakoz thermidor'u tattıktan ve bağdan gelen yemekle eşleştirilen bir kadeh şarabı yudumlamak için geri çekildikten sonra, Flynn Forrest'ın omzuna vurur.

"Şaka bir yana, neden senin bu kadar iyi bir aşçı olduğunu şimdi öğreniyorum?" Yüzünde tuhaf bir ifade var, sanki Forrest bunu onunla hiç paylaşmadığı için biraz kırılmış gibi.

"Önemli bir şey değil. Sadece zevk aldığım bir şey, ama senin benim için yemek pişirmeni bırakacak kadar aptal değilim." Forrest omuzlarını hafifçe silkiyor.

"Peki, bir dahaki sefere senin evinde akşam yemeğinde, ben kıcımın üstüne oturup tüm işi sana bırakacağımdan emin olabilirsin. Ne pişireceğini görmek için sabırsızlanıyorum." Flynn şarap kadehini Forrest'ın kadehine doğru kaldırır, ama Forrest'ın sadece benim için değil, başkaları için de yemek pişirme düşüncesinden dolayı tereddüt ettiğini görebiliyorum.

"Şaşıracaksın. Yemekleri muhteşemdir," derim, eğilip Forrest'ın yanağına bir öpücük kondurur ve kadehimi de kaldırarak onun da bize katılmasını beklerim.

Konuşmaz, sadece kadehini kaldırır ve benim ve Flynn'inkine hafifçe çarpar.

Forrest'ın işinde elde ettiği tüm inanılmaz başarılarla rağmen, Flynn'in bu kadar küçük bir şey için gösterdiği bu basit kabulün yanında bunların hiçbir anlamı olmadığını düşünüyorum.

Zihnimiz garip bir şekilde çalışır. Hayatımızda en önemli olan şeyler her zaman büyük ve görkemli değildir; aksine, kalbimizi biraz daha hızlı attıran küçük anlar olabilir.

Flynn ve Felisha ile arabaya binip geri dönerken, karnım tok ve bugün tattığımız güzel şaraptan dolayı keyifliyim.

"Bugün yaptığım yemeklerle gurur duydum." Kafamı Forrest'ın omzuna yasladım. "Yani, puan vermem gerekirse, sınıfın alt yarısında olurdu, ama hey, yenilebilirdi ve bu benim için büyük bir başarı." Felisha yanımdaki koltuktan bana high-five yaparken, ikimiz de kıkırdamaya başladık.

"Aynı, kardeşim, aynı," diye cevaplar Felisha.

"Bence bu, ikinizin de daha fazla pratik yapması gerektiği anlamına geliyor. Ne dersin Flynn, bundan sonra kızlar bizim için yemek yapsın, bir sonraki akşam yemeği partisi tamamen onlara ait olsun." Elimi göğsüne koyarak, Forrest'ın göğsündeki derin sesini hissediyorum ve yanına sokuluyorum. Birbirimize dokunmaya alışabilirim.

"Kulağa hoş geliyor, kardeşim," diye yanıtlar Flynn ön koltuktan.

"İkiniz de hayal görüyorsunuz. Yemek pişirmek sizin aşk diliniz ve biz de bunun meyvelerini toplamaktan mutluluk duyuyoruz," diye cevaplar Felisha ve sözleri göğsüme

göğsüme sertçe çarpar.

Kendisi ve Flynn'den bahsettiğini biliyorum, ama Forrest'ı da kastetmiş olabileceğini düşünüyorum. Bu mümkün değil. Yani, onun benden hoşlandığını biliyorum ve ona karşı güçlü bir çekim hissettiğimi inkar edemem, ama aşk söz konusu bile olamaz. Anlaştığımız şey bu değildi.

O benim tek gecelik ilişkilerimden biri. Öyle söyledi.

Bu geçici bir ilişki, bilirsin, neredeyse arkadaşlık artı fayda gibi bir şey, ama çoğu zaman arkadaş olduğumuzdan bile emin değildim.

Yine dik oturuyorum ve Forrest'ın tepkimi fark ettiğini biliyorum. Elimi tutup dikkatimi çekecek kadar sıkıca sıkıyor, ama şu anda ona bakmak istemiyorum.

Villaya dönüş yolunda Flynn ve Felisha konuşuyor, Forrest da onlara katılıyor, ama ben pek konuşmuyorum. Aklım çok hızlı çalışıyor, mantıklı düşünemiyorum.

Villaya yaklaşırken, Forrest başını kulağıma yaklaştırıp çok sessizce fısıldadı. "Panik yapmayı bırak." Sözleri yumuşak değil, sert ve emrediciydi. Dinlemeye çalıştım, ama zihnim başka türlü düşünüyordu.

Villanın önüne geldiğimizde ve diğerlerinin bulunduğu küçük minibüs arkamızda kaldığında, arabadan inip birkaç dakika yalnız kalıp nefes almak istiyorum.

Ama Forrest elimi bırakmaya niyetli değil. Sanki aramızda süper yapıştırıcı var.

"Pilotu ara ve uçuşu otuz dakika ertelemesini söyle," diyor Forrest Flynn'e homurdanarak ve kardeşi hiçbir soru sormadan, anladığını belirtmek için sadece başını sallıyor.

Villada sürüklenmek beni rahatsız ediyor. Dengesiz hissetmekten sinirlenmeye geçtim ve hepimiz biliyoruz ki bu, Forrest ve benim aramda asla iyi bir duygu değildir.

"Bu kadar hızlı yürüme," diye şikayet ediyorum ama o dinlemiyor. Bu hızla merdivenleri çıkmak eğlenceli olacak. Elimi onunkinden çekmeye çalışıyorum. Tam ilk basamağa çıkmak üzereyken elimi bırakıyor ama ben hareket edemedi ya bir şey söyleyemedi ya eğilip beni omzuna atıyor. Çılgılığım tüm mekanı çınlatıyor, ama henüz içeride bunu duyacak kimse yok gibi görünüyor.

"Forrest. Beni indir!" diye bağıriyorum.

"Hayır," diye homurdanarak merdivenleri tırmanıyor.

Ve ben karşılık veremedim, kapıdan geçip beni yatağa fırlatıyor. Kollarım ve bacaklarım havaya uçuyor ve yatağa çarptığımda vücudum tekrar zıplıyor. Ama Forrest üstüme çıkıp beni yatağa yapıştırmadan önce hiçbir şey yapmaya vaktim olmuyor.

Şu anda nefes alacak yerim bile olmadığı için, biraz alan istiyorum ama bu mümkün değil.

Ama bu, karşı koymadığım anlamına gelmez. Ellerimi göğsüne koyup onu itmeye çalışıyorum, ama o ellerimi yakalayıp başımın üstüne sabitliyor. Büyük elleriyle bileklerimi tutup aşağı doğru bastırırken, diğer eliyle çenemi tutup tüm dikkatimi kendisine vermesini sağlıyor.

"Arabada bu sarmalın başlamasına neden olan kafanın içinde dönen saçmalıkları anlat bana." Gözleri ruhumu delip geçmeye çalışıyor.

"Hiçbir şey." Bunun hakkında konuşmak istemiyorum ve kesinlikle onun yanında aşk kelimesini kullanmayacağım.

"Saçmalık. Tekrar dene," diyor, ama ben o kadar kolay pes etmiyorum.

Sessizliğim, ona konuşmaya hazır olmadığımı kelimeler olmadan aynı mesajı veriyor.

"Tamam, madem böyle oynamak istiyorsun, o zaman ben senin adına konuşurum." Sözleriyle beni şok ediyor ve sonra dudaklarını benim dudaklarıma değdiriyor. Bu öpücük nazik değil, sert ve tahrik edici. Şu anda karıncalanma hissetmemem gerek, ama o zaten içimde bu hissi uyandırıyor. Onun kendini ifade etme şeklini görmezden gelemiyorum. "Ve bu, sahip olduğumuz şeyi sana hatırlatmak için. Biz ateşli ve tutkulu, yumuşak ve şehvetliyiz, ya da ne olmak istiyorsak oyuz. Bizi tek bir kelime tanımlayamaz, Harper. O yüzden Felisha aşk kelimesini söyledi diye çıldırmayı bırak." Dudakları tekrar dudaklarıma değdiğinde vücudumu yakan bir sıcaklık hissediyorum ve ben de durduramayacağım bir şekilde kalçalarımı kaldırıp ona sürtünerek karşılık veriyorum.

Ama onun ısıltılı öpücüğünden gözlerimi açtığım anda, ne kadar saklamaya çalışsa da bunu gözlerinde görebiliyorum ve zamanımın kısıtlı olduğunu biliyorum.

Forrest bana aşık olmuş.

Ama ben ona aynı duyguyu karşılık veremem. Kendimi bu tuzağa düşürmemeliyim. Bu sadece acıya yol açar ve ben bir daha o yola girmeyeceğim.

Kalbimin de bunu hissetmesini engellemeliyim.

Bu, sahip olamayacağım aptalca bir fantezi. Bunu biliyordum ve ona en başından söyledim. Ama o beni, her şeyin yoluna gireceği yanılsamasına itti. Sadece eğlenecek ve her şeyi sonra düşünecektik.

Onu uyardım, ama ona bunu yapmayacağım. Onun bana daha fazla bağlanmasına izin vermeyeceğim.

Hayatımın büyük bir bölümünde beni rahatsız eden türden bir acıyı hissetmesini istemiyorum.

Ve tuğla tuğla, güvendiğim o duvarı inşa etmeye başlıyorum, ama bu sefer onu Forrest'ın kalbini de korumak için kullanacağım. Bir gün bana bunun için teşekkür edecek.

Kafam yapmam gereken her şeyi mantıklı bir şekilde açıklıyor olabilir, ama vücudum bana ihanet ediyor ve onun sunduğu şeyi istiyor. Ve onun penisi bana sertçe girerken, bir gün daha fark etmez diye karar veriyorum. Ne de olsa bugün benim doğum günüm.

Planlarımı bir kenara itmeye çalışarak, bu günü bu inanılmaz adamla her dakikasını yaşayacağıma karar veriyorum, ama yarın Felisha'nın dairesine taşınyorum. Çünkü bu ikimiz için de en iyi seçenek.

"Seni o kadar sert sikeceğim ki, benim sert sikimin sana girmesinden ve daha fazlasını istemekten başka hiçbir şey düşünemeyeceksin." Bu ses her seferinde beni mahvediyor. Ona karşı koyamıyorum ve şu anda, yapmam gerektiğini bilsem de, koymayacağım. Çünkü onun benim de tüm düşüncelerimi almasını istiyorum.

"Evet, sadece senin yapabileceğin gibi sik beni." Bu sefer onu öperek hayatı içinden çekmek isteyen benim ve bu, sadece en ateşli ve en çılgın seks olarak tanımlayabileceğim şeyin başlangıcı ve o anı asla unutmayacağım.

Uçakta otururken, neredeyse herkes uyuyor. Harika bir hafta sonu oldu, güzel şaraplar, yemekler ve dün geceki çılgın partilerle dolu. Keşke ben de gözlerimi kapatıp uyuyabilsem, ama Forrest'la geçireceğim her anın tadını çıkarmak istiyorum. O da uyumuyor, ama sadece birlikte oturuyoruz, kolu bana dolanmış, her zamanki gibi kolumu okşuyor. Normalde bu beni rahatlatırdı, ama bugün sadece üzülyorum.

Uçağımız indikten sonra, havaalanında bizi bekleyen arabaya biniyorum. Herkese bu harika hafta sonu için teşekkür ettikten sonra, çantamdaki telefonum titriyor. Forrest arabaya binmeden önce mesajı okumak için telefonu çıkarıyorum ve Cherie'den geldiğini görüyorum.

Cherie: Ne oldu bilmiyorum ama teklifim hala geçerli. Salı akşamı saat 7'de spor salonumda buluşalım. Spor kıyafetlerini getir ve sıkı çalışmaya hazır ol. Oturup senin bunu mahvetmene izin vermeyeceğim.

Bu kadın beni neredeyse hiç tanımıyor, nasıl oluyor da beni bu kadar iyi anlayabiliyor? "Defol git" yazmak istiyorum, ama yazmıyorum, çünkü Forrest'la birlikte yaşadığımdan beri öğrendiğim bir şey varsa, o da yardıma ihtiyacım olduğu!

Belki de farklı bir şey yapmanın zamanı gelmiştir. Çünkü Forrest olmadan bu kabuslardan kurtulamayacaksam, yeni bir yol bulmam gerekiyor.

Başka hiçbir şey işe yaramıyor.

Cevap verirken parmaklarım ekran üzerinde hızla hareket ediyor.

Harper: Beni korkutuyorsun kadın, ama tamam. Elinden geleni yap. Ama aramızda kalsın, bir şeylerin değiştiğini nereden biliyorsun?

Cherie: Çünkü ikiniz de Noel Baba'nın gerçek olmadığını ve inandığınız her şeyin bir aldatmaca olduğunu yeni öğrenmiş gibi görünüyorsunuz. Yanıldığımı söyle.

Harper: Yanılmıyorsun. Salı görüşürüz.

Forrest yanımdaki koltuğa kayıyor ve şoföre daireye dönmeye hazır olduğumuzu söylüyor. Kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekmek, yan yana oturduğumuzda her zaman yaptığı bir şey haline geldi.

"İyi misin?" Bu iki basit kelime beni neredeyse yıkıyor, ama güçlü duruyorum ve yalan söylüyorum.

"Evet, sadece yorgunum. Yoğun bir hafta sonu geçirdim. Ama teşekkürler. Bu doğum gününü asla unutmayacağım," diye cevap veriyorum yumuşak bir sesle, başımı omzuna yaslayarak aşağıya bakıyorum.

Cevap vermez ve sessizce şehirden geçeriz.

Ve kafamda, bu günü asla unutmayacağımın gerçek nedenini biliyorum. Beni severek kalbimi kırması kadar basit.

Ve aptalca, buna izin verdim.

On Yedinci Bölüm

FORREST

Kaçmak üzere ve onu durduramayacağımı biliyorum.

Bunu iliklerimde hissediyorum.

Aşk kelimesi ağzından çıktığı anda, onun çözüldüğünü görebiliyordum ve onu durdurmaya ne kadar uğraşsam da, gözlerindeki o duvar yeniden ortaya çıktı. Yıkmaq için çok uğraştığım duvar, ama tek bir kelimeyle yeniden ortaya çıkmaya başladı.

Ona, bir gecelik ilişkide olduğu gibi sert ve yoğun seksle, onun anlayabileceği şekilde, birlikte olduğumuzda kim olduğumuzu açıklamaya çalıştım. Duygularımı bastırmaya çalıştım, ama bunun bir fark yarattığını sanmıyorum.

Gerçek şu ki, Felisha haklı.

Harper'a aşık oldum. Ben biliyorum, Harper da biliyor.

Harper'ın fark etmediği şey, benden uzaklaşabileceğini ve benim onu bırakacağımı düşünebileceği. Ama yanılıyor.

Hayatım boyunca bu duyguyu yaşamak için beklemedim ki, sırf o korkuyor diye onu bu kadar kolayca elimden kaçırayım. Aramıza mesafe koyabilir ve başlangıçta ona izin vereceğim, ama bizim hakkımızda konuşurken insanlara söylediği gibi, bu geçici olacak.

Ona, ihtiyacı olursa uzaklaşacağımı söyledim, ama bu geri dönmeyeceğim anlamına gelmez. Çünkü ondan vazgeçmeyeceğim ve bu deli ortalıkta dolaşırken onu kesinlikle korumasız bırakmayacağım.

Bana duş almaya gittiğini söyledikten sonra apartmanın koridorunda yürürken onu izlerken, arkadaşlarıma mesaj atmaya başlıyorum ve bana kaçmak üzere olduğunu, hazırlıklı olmalarını söylüyorum. Arkadaşlarıma hiç bu kadar açık olmamıştım, ama çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirir.

Flynn ve ben, yarın sabah kararını verdikten sonra eşyalarını onun evine taşımayı konuşuyoruz. Dürüst olmak gerekirse, o kararını çoktan vermiş, sadece bana nasıl söyleyeceğini ya da söylemeyeceğini düşünüyor. Eve geldiğimde boş bir misafir odası ve mutfak tezgahında bir not bulabilirim. İçimden küçük bir ses, yanıldığımı, onun kalacağını söylemek istiyor, ama içten içe yanılmadığımı biliyorum.

Rem, nerede olursa olsun ona birkaç kalıcı koruma görevlisi atayacak. İsteddiği kadar şikayet edebilir, ama bu, ayrılmakla yaptığı bir seçim. Bu konuda Sandon ile koordinasyon sağlayacak ve Kentwall ve Darcy ekiplerinin bu konuda birlikte çalıştığından emin olacak. Her şeyin hazır olmasını istiyorum.

Nic beni sakinleştirmeye çalışırken, ona geri dönmesi için zaman tanımam gerektiğini söylüyor ama bu pek işe yaramıyor. Bu adam, tanıştıktan kısa bir süre sonra onu terk eden Tori ile yaşadığı deneyimlerden bahsediyor ve şans eseri, bu ilişki kısa sürdü. Ama bu sefer Harper ile durum farklı. Harper tehlikede ve o kadar çok travma yaşamış ki, kendi düşünceleriyle başa çıkmaya çalışıyor ve onu kendi başına bırakmak onun ihtiyacı olan şey değil. Ve bunu benden başka kimse gerçekten anlamıyor.

O, zor bir durumla karşılaştığında her seferinde dikkatini başka yöne çektiğimi bilmiyor. Sevimli isimler mükemmeldi ve ona eğlenceli bir şey yaptırmak, farkında olmadan rahatlık alanından çıkmasını sağlamak yeterliydi.

Ama geceler sorun olacak. Onu kucaklayacak, korkusunu giderecek kim olacak? Onu güvende hissettirecek ve karanlığı uzaklaştıracak kim olacak?

Onu kalmaya ikna etmek için son bir gecem var, bu yüzden bunu doğru şekilde yapmam gerekiyor. Ne olursa olsun.

En iyi düşüncelerimin ortaya çıktığı duştan sonra, sadece kalçama kadar uzanan bol bir pijama pantolonu giyip, üstsüz olarak yatak odasının kapısına yaklaşıyorum. Neden birlikte iyi olduğumuzu ona hatırlatmak için elimdeki tüm silahları kullanacağımı itiraf etmekten utanmıyorum. Sadece bedenimi istese bile, bununla başa çıkabilirim.

Nazikçe kapıyı çaldığımda, kapıya doğru sürünerek geldiğini duyuyorum.

Kapıyı açtığında, gözlerinin biraz şiş olduğunu görüyorum ve duşta ağladığından şüphem yok.

"Yatmaya hazır mısın, doğum günü kızı?" diye soruyorum, ikimiz de aramızdaki gerginliği hissetsek de, hafif bir hava yaratmaya çalışıyorum.

"Yorgunum. Sanırım bu gece burada uyuyacağım."

Ve hemen, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu ve sinirim yükselmeye başladığını hissediyorum.

"Olmaz. Gecenin bir yarısı uyanırsın ve ben yine burada kalırım. Benimle yatacaksın, bana ihtiyacın var." Elini tutmak için uzanıyorum ama o elini çok hızlı bir şekilde çekiyor.

"Sana ihtiyacım yok," diyor. "Senin odanda uyumayı ben seçtim, ama bunu kendi başıma da yapabilirim. Yirmi yıldır sensiz hayatta kaldım,

yani dediğim gibi, sana ihtiyacım yok. İyi geceler." Sözleri tamamen blöftü ve yüzünde tek başına uyumanın verdiği endişeyi görebiliyordum.

O kapıyı kapatmaya başladığında, onu durdurmak için elimi kapıya dayadım. "Bunu yapma Harper, beni dışarıda bırakma. Korktuğunu biliyorum, ama

lütfen beni sana sarılmama izin ver. En azından bu gece için." Bu sözleri bağırmamak için çok uğraşıyorum ve sesimi olabildiğince sakın tutmaya çalışıyorum, ama bu çok zor.

Gözlerinde kendisiyle verdiği içsel mücadeleyi görebiliyorum. Ama korkusu inatçılığını yeniyor, kapıyı bırakıp beni iterek geçmeye başlıyor.

"Peki, ama sadece doğum günü seks yapmak istediğim için." Güvensizliğini gizlemek için takındığı küstah tavır ortaya çıkıyor ve ben geri çekilip onun yanımdan geçmesine izin veriyorum.

Onun sözlerine duyduğum hoşnutsuzluğu kontrol etmek için derin bir nefes alıyorum ve onun yaptığı gibi, onun korkularını düşünmesini engellemek için her zamanki yöntemime başvuruyorum.

"Tamam, tatlım, nasıl istersen." Dönüp onu takip ediyorum, benim ona taktığım isimle homurdandığını duyuyorum.

"Ben yemek değilim, Tanrı aşkına," diye mırıldanarak yatağımızın kendi tarafına sürünür. Evet, artık benim yatağım değil. Ona kollarımı açtığım ilk geceden itibaren, o yatak sonsuza kadar bizim oldu.

"Belki de açımdır?" diye alay ediyorum, bana gözlerini devirmesini izliyorum.

Bu bizim oynadığımız bir oyun. Birbirimizi şakalarla sarmalıyoruz, ama bu gece farklı hissediyorum. Ama bu geri adım atacağım anlamına gelmez. Harper kafa kafaya gelmek istiyorsa, ben de bu meydan okumaya hazırım. "O zaman ziyafet çekecek bir şeyler bulmaya başlasan iyi olur." Gözlerinin ardındaki ateş giderek büyüyor. Benim sunduğum aşkı istemiyor olabilir, ama dokunuşumun ona vereceği hazzı arzuluyor.

"Bu gece çok küstahsın, değil mi?" Yanına yaklaşp güzelliğine bakıyorum. Bu gece böyle geçmesini istememiştim.

Kontrolü ele almam gerekiyor.

"Belki de bunun seni rahatsız ettiğini bildiğim içindir." Haklı, ama ona hak verip kazanmasına izin vermeyeceğim. Beni kızdırarak ayrılmasının daha kolay olacağını düşünüyorsa, yanılıyor. Eğer sadece bir gece daha vaktim varsa, ona gerçek hislerimi göstereceğim. Bu öğleden sonra onun istediği ateşli ve yoğun ilişki işe yaramadı, şimdi benim istediğim gibi yapacağız.

"Oh, beni istediğin kadar kızdırmaya çalışabilirsin, ama bu gece öyle geçmeyecek. Bugün senin doğum günün ve bir tanrıça gibi muamele görmeyi hak ediyorsun.

Bu yüzden rahatla ve sana tapmama izin ver," diyorum, uyku pantolonumu yere bırakıp içinden çıkıyorum. İç çamaşırı giymediğim için, sikim ona yatakta uzanmasını ne kadar takdir ettiğini gösteriyor. Yatağın kenarındaki telefonuma uzanıp, onun doğum günü gecesi için hazırladığım çalma listesini başlatıyorum, çünkü bu, ona sözlerimi söylemeden hislerimi ifade etmenin başka bir yolu.

Benson Boon'un "Room for 2" şarkısının sözleri odayı doldurmaya başlar ve onda bir değişiklik olduğunu görebilirim. Ona ne söylemeye çalıştığımı biliyor ve beni uzaklaştırmak istese de, kalbi çoktan benimdir.

Kendini kapatıp hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışabilir, ama bu gece, kendimi ona açıyorum ve o da tüm bunları gerçekten hissetmeyi ya da hissetmemeyi seçebilir.

Yatağın yanında diz çökerken, derin bir nefes almak için göğsünün kalktığını, sakın kalmaya çalıştığını görebiliyorum, ama ona yaklaştıkça, tahrik olduğunda her zaman ortaya çıkan hafif ter parlaklığı vücudunu kaplamaya başlıyor ve bu benim ihtiyacım olan tek işaret.

Parmaklarım ipek pijama gömleğini açmaya başlar, acele etmeden birer birer düğmeleri açarım.

"Bunları seviyorum," diye mırıldanıyorum, parmağımı gömleğinde az önce açtığım açıklıktan aşağı doğru kaydırıyorum. "Bunlar, bana gerçek kendini gösterdiğin ilk gece giydiğin gömleklerin aynısı." Eğilip, gömleğin her iki yanını geriye doğru iterek aynı açıklığı öpmeye başlıyorum. "Benden sakladığın güzelliğini bana gösterdiğin gece." Dilim sağ göğsüne doğru kaymaya başladığında nefesi kesiliyor. "Ve beni bekleyen ne kadar şehvetli, seksi bir kadın olduğunu." Dilimle meme ucunu daireler çizerek yalıyorum, sonra göğsünü ağzıma alıp, meme ucunu hafifçe ısırarak emiyorum, ama ona her zaman beni etkileyen o iniltiyi çıkaracak kadar.

Onu bıraktığımda çıkan ses, elini içgüdüsel olarak başıma götürmesine ve parmaklarıyla saçlarımı kavrayarak beni orada daha fazla tutmaya çalışmasına neden oldu, ama bu gece ezberlemem gereken bütün bir vücut var ve ben daha yeni başlıyorum.

Ondan uzaklaşıp her iki kolumu da gömleğinden çıkarırım. İkinci göğsünü emmek için ona doğru eğildiğimde, gözleri çıplak karnının üzerinde duran penisime sabitlenir. Sonra sanki otomatik pilota gibi sırtını kamburlaştırır, ben de hala üzerinde duran gömleğini altından çıkarırım.

"En mükemmel göğüslere sahipsin. Tam da sevdiğim gibi." Her iki elimle göğüslerini kavrayıp başparmaklarımla meme uçlarını okşuyorum, tekrar öne eğilip her göğüse öpücükler yağıdırıyorum, bazen dişlerimle en yumuşak ısırıkları da ekliyorum.

"Forrest," Harper ellerimi onun üzerinde hareket ettirdikçe adımı söylüyor. "Beni sikmelisin!" Sesi giderek daha acil hale geliyor, ama bu bir şey değıştirmiyor çünkü ne isterse istesin, acele etmiyorum.

"Oh, bunu bugün iki kez yaptık bile. Bu gece farklı." Uzanıp onu çok nazikçe öpüyorum, alt dudağını dişlerimin arasına alıp kendime doğru çekiyorum, sonra serbest bırakıyorum. "Bu gece, benim her bir parçamı hissetmekle ilgili." Göğüslerini bırakıp ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum. "Kalbim dahil."

Onun nefesini yutarken ağzımı onun ağzına yapıştırıyorum, cevap verme şansı vermiyorum. O benim çıplak sırtımı tutuyor ve ikimiz de kendimizi tutmuyoruz, o bana kendini açıyor, böylece dilimle ağzını keşfedebiliyorum. İkimiz de liderliği ele geçirmeye çalışır gibi düello yapıyoruz, ama bu gece bana karşı hiç şansı yok.

İkimizin de neye ihtiyacı olduğunu biliyorum ve ona vereceğim.

Nefes almak için başımı kaldırdığımda, vücudu arzuyla titriyor ve cildini kaplamaya başlayan güzel pembe kızarıklığı görebiliyorum. O kızarıklığı ben yaptım. Her yerde görmek istiyorum. Harper duygularının derinliğini inkar etmeye çalışabilir, ama benden saklayamaz.

Şortunun kenarlarını çekerek, şortunu ve külotunu tek seferde aşağı kaydırmaya başlıyorum. Parlak amının üzerinden kayarken kalçalarını kaldırıyor ve ben de onları hızla dizlerinin üzerinden aşağı çekiyorum. Onları elimde top haline getirip, dönüp komodinin çekmecesini açıyorum.

"Sanırım bunları saklayacağım," derim, içlerine koyup çekmeceyi kapatırım, Harper'ın şikayetlerine rağmen.

"Hayır, onlar benim en sevdiğim," diye bağırır.

"Biliyorum, bu yüzden benim çekmecemde durmalılar. Böylece bu yatakta geçirdiğin geceler için elinin altında olurlar." Burada benimle yatmadıkça onları geri alamayacağını özellikle belirtirim.

"Beni burada tutmak için bir pijamadan fazlasına ihtiyacın var." Sözleri, kafasındaki düşünceleri hatırlatıyor bana.

"Oh, bu gece seninle işim bittiğinde, bir daha asla ayrılmak istemeyeceksin." İçimde biriken arzuyla sesim kısılmaya başlıyor. Çekmecedan aldığım prezervatifi takıp

yatağa geri dönüp vücudumu onun vücudunun üzerine eğiyorum. Dirseklerimle kendimi destekleyerek, vücudunu yavaşça aşağı doğru inmeye başlamadan önce mükemmel dudaklarından bir kez daha öpüyorum ve her bir parçasının tadını çıkarıyorum.

"Benim yanımda olmadığın zamanlarda rüyalarına girecek olan şey bu. Dudaklarımın tadı, aynen böyle." Onu işaretlemek istiyorum, ama her gün görmek onun için çok ağır olur, biliyorum. Doğru zaman geldiğinde, ona verdiğim ecstasy'yi hatırlatmak için kesinlikle izlerimi bırakacağım. "Hayallerin, bacaklarının arasında bulunan kafamın görüntüleriyle dolacak." Dilimi uzun ve yavaş bir hareketle amının içinden yukarı doğru gezdiriyorum. "Beni reddedemezsin, değil mi Harper? Beynin sana bir şey söylüyor olabilir, ama vücudun sana daha fazlasını söylüyor."

O yukarıdan manzarayı izlerken, son bir kez gözlerine bakıyorum.

"Bana bunu yapma, Forrest." Sözleri acı çekiyormuş gibi geliyor, ama bu benim ona dokunmamdan kaynaklanmıyor. Onu çeken kendi içsel çalkantıları.

"Neyi yapayım, sana benim olduğumu hatırlatmayı mı? Bunun artık sadece oyun olmadığını mı?" Ellerimi hareket ettirerek, kendimi rahat ettirmek için bacaklarını daha da ayırıyorum. "Çünkü ikimiz de bunun hiç oyun olmadığını biliyoruz."

"Oh, lanet olsun," diye bağıyor, ağzım onun sert meme ucunu kapattığında. Dilim onu aşağı doğru bastırırken, parmağımı deliğinin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirmeye başlıyorum. Vücudu hareket etmeye başlıyor ve bacaklarını başımın etrafında kapatmak istese de, onu geri çekiyorum, her bir hissi, her bir duyuyu hissetmesini sağlıyorum.

"Bunu yapamam," diye bağıır Harper, başını sağa sola sallarken, ama ben, ilk orgazmıyla ağzımı doldurup rahatladığını hissedene kadar pes etmem.

"Yapabileceğini biliyorum. Baskı ne kadar yoğun olursa olsun, bunu hissetmeye değer, Harper. Bunu istiyorsun, sadece teslim olman gerekiyor." Arzunun doruk noktasında birbirimize söylediğimiz her kelime, bu seksin yoğunluğundan çok daha fazla anlam ifade ediyor.

Parmağımı içine sokmak ve şişmiş klitorisini sertçe emmek, onu uçurumun kenarından mutluluk dolu bir yere sürüklemek için yeterli. Ama ben burada durmuyorum.

O, coşkudan çok uzaklaşmadan önce tekrar üstüne çıkıyorum ve onu sertçe öpüyorum, dilimi onun diline karıştırıyorum.

Dudaklarını kaplayarak, ona yaptıklarımın tadını almasını sağlıyorum. Ona hissettirdiklerimin anısını onun içine yerleştiriyorum.

"Gözlerini kapatma. Benim adımı haykırırken beni görmek gerekiyor." Benden saklamaya çalıştığı duyguları görmeme izin vermesini istiyorum.

Penisim o kadar sert ki, onun girişine bastırduğım anda, planladığım gibi kendimi tutamıyorum ya da yavaşlayamıyorum. Şimdi kendi gözlerimi kapatmaktan zorlukla alıkoyan benim. Vücudumdaki her kas yanıyor ve içimden geçen elektrik, cildimde karıncalanma hissi yaratıyor.

"Biz buyuz." Ona ilk kez girdiğimde başı geriye düşüyor ve ağzı açılıyor.

"Ohhhhh," diye inliyor ve bu beni daha da teşvik ediyor.

"Biz biriz, senin çözemeyeceğin bir şekilde birleştik." Onun bana şarkı söylemesine neden olan bir ritimle hareket ediyorum ve o da mırıldanmaya başlıyor. Hiçbir anlamı yok, sadece ondan fıskıran duyguların bir koleksiyonu.

"İşte böyle, güzelim, her yerimde hisset beni." Penisim onun içine derinlemesine giriyor ve sıkı küçük amcığı beni sıkmaya başlıyor, kaslarının dalgalanmaları bana onun orgazma yaklaştığını gösteriyor.

"Forrest, kendimi tutamıyorum," diye bağılıyor ve bana olan aşkını saklamak için gözlerini kapatmak istemesine rağmen, gözlerini açık tutmak için çok uğraştığını görüyorum. Orada, derinlerde gömülü, ama ben görüyorum.

"O zaman tutma. Siktir, Harper, benden sakınma." İkimiz de duygularımızı birleştiren yoğun bir orgazmın derinliklerine düşerken inliyorum.

Onun vücuduna düşüp ikimizi de ters çevirerek sırt üstü yatarken, o da üzerimde gevşek bir şekilde yatarken, karanlık geceye fısıldıyorum.

"Kal." Sadece tek bir kelime ama benim için çok önemli.

"Denesem bile vücudumu hareket ettiremem," diye göğsüme mırıldanıyor ve bu benim demek istediğim şey olmasa da, şimdilik yeterli.

HARPER

Hayatının sonuna kadar sikilmenin seni uyutacağını düşünürsün, ama görünüşe göre öyle değil.

Başlangıçta orgazm sonrası komaya girip huzurlu bir yerde süzülüyordum, ama şimdi saatim 4:27'yi gösteriyor ve ben burada yatıp Forrest'ın yumuşak nefeslerini dinliyor ve ne yapmam gerektiğini merak ediyorum.

Başlangıçta ona bana aşık olmaması gerektiğini söyledim, ama dinlemedi ve dürüst olmak gerekirse, ben de kendi sözlerimi dinlemedim.

İlişkiler bana göre değil demiştim ve ona, onunla aynı sayfaya asla ulaşamazsam ne olacağını sormuştum.

Ama aynı sayfaya geldim!

Forrest Taylor'a aşık oldum ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

Bunun olması hiç gerekmiyordu çünkü aşk sadece acı ve keder getirir. Ve ikimiz için de bunu istemiyorum. Aklım kaçmamı söylüyor ama kalbim denememi istiyor. Ya bu sefer acıdan mahvolmazsam? Ya mutlu olmayı hak ediyorsam?

Sanki biri benim için savaşacak kadar iyiymişim gibi. Beni, babamın yaptığı gibi asla kırmayacak en saf aşkın içinde tutacak kadar.

Forrest bana her baktığında kalbimdeki yanmayı seviyorum. Bana dokunmasına bile gerek yok, onun ne hissettiğini biliyorum.

Ve tüm bunların en tuhaf yanı, dışarıda beni takip eden deli bir adam olması ve bu geceki en büyük korkumun birine aşık olmuş olmam. Bu hiç mantıklı değil, ama gerçek bu.

Aşk, beni öldürebilecek birinden daha çok korkutuyor.

Cherie haklı. Kafam çok karışık ve işlerimi yoluna koymam lazım.

Belki de biraz daha kalmalıyım. Çünkü tüm bunların benimle ilgili olduğunu ve Forrest'la hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. O ne istediğini biliyor ve dün gecedен sonra, benim istediği şeyin ben olduğum oldukça açık. Onu istediğimi inkar edemem, ama bana zarar vermeyeceğini bilmem gerekiyor.

Keşke evren, kalırsam doğru şeyi yaptığımı bana garanti edebilseydi.

Zihnim tüm bu aşırı düşüncelerden tamamen yorgun düştü ve uyku beni ele geçirmek üzereyken, hayatımızı yönlendiren o şeyin, kader ya da sezginin, bana bir işaret göndermesini ve basit sorumu yanıtlamasını rica ediyorum.

bana bir işaret göndermesini ve basit sorumu cevaplamasını istiyorum.

Kalmalı mıyım, gitmeli miyim?

Çünkü şu anda kalbimin sesini dinlemek ve hayatımın en büyük riskini almak istiyorum.

Kalmak için kendimi güvende hissedecek kadar sevilmek istiyorum.

Boş bir yatakta uyanmak beklediğim bir şey değildi ve çarşafı dokunduğumda soğuk olduklarını hissediyorum, yani Forrest bir süredir uyanık.

Bugünün Pazartesi sabahı olduğunu biliyorum ve her ne kadar harika bir hafta sonu geçirmiş olsak da ve bir an bile işimi düşünmemiş olsam da, bu bugün için de aynı şeyin geçerli olduğu anlamına gelmiyor. Kişisel mücadelelerim ne olursa olsun, kendimi toparlamalı ve başka bir kaotik gün için ofise gitmeliyim. Çünkü hafta sonları çalışmadığımızı söylesek de, kesinlikle çalışıyoruz ve iki gündür e-postalarımı görmezden gelmiş olmam, bu sabah bilgisayarımı açtığımda bir yığın e-posta bulacağım anlamına geliyor. Forrest de aynı durumda olacak, muhtemelen bu yüzden uyanmış ve çoktan ofisine gitmiştir.

Önce duş almam lazım, sonra gidip onu bulacağım. Dün gecenin son birkaç saati dışında, doğum günü hafta sonumun geri kalanı asla unutmayacağım bir kutlama oldu ve hepsi onun sayesinde. Ona düzgün bir şekilde teşekkür etmem lazım çünkü dün gece onunla konuştuğum şekilde, ona ne kadar minnettar olduğumu gerçekten anlatamadığımı düşünüyorum.

Giysilerimi giyip makyajımı yaparken kendimi kırılgan hissediyor ve ne yapmam gerektiğini hala bilemiyorum, ama aynada kendime baktıkça, en azından sevgiyi hak ettiğime ve korkularımı yenip yenemeyeceğimi denemeye değer olduğuna kendimi ikna ediyorum.

"Bunu yapabilirim." Derin bir nefes alıp aynadan dönerek çantamı alıyorum ve odamdan çıkıp koridordan onun ofisine doğru yürüyorum.

Yaklaştıkça, parmaklarının klavyede yazdığını duyabiliyorum. Kapıda durduğum anda, gözleri bana çevriliyor ve elleri duruyor. Sanki beni inceliyor gibi.

Beni okuyabildiğini biliyorum ve dün, ben çökmeye başladığım anda neler olduğunu anladı. Beni bu konuyu konuşmaya zorlayabilirdi, ama

bunun benim için işe yaramayacağını da biliyor. Bunun yerine, bana nasıl hissettiğini göstermek için elinden gelen her şeyi yaptı. Çünkü kelimeler beni çok korkutuyor ama eylemlerle başa çıkabiliyorum. Dün geceki eylemlerle tekrar tekrar başa çıkabilirdim, ama benim sorunum bu değil.

Duygularla başa çıkmak çok daha zor.

Ama cesur olmaya ve kalmaya çalışıyorum, dün gece o da bunu istiyordu ve bence ona bunu borçluyum.

"Günaydın," diyorum her zamanki kendimden emin tavrımla değil ve ayağa kalkıp bana doğru yürürken onun temkinli olduğunu görebiliyorum.

Tereddütle eğilip alnımı öper. "Günaydın, güzelim." Ne yazık ki, sesi normalde söylediği gibi yumuşak değil. Hiçbir duygu içermiyor ve ona bunu benim yaptığımı bildiğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Benimle ilişkisi ne durumda olduğunu bilmediği için kendini korumaya çalışıyor.

Şu an için her şeyin yolunda olacağını ona güvence vermek benim görevim.

"Harika ve düşünceli doğum günü hafta sonu için teşekkür etmek istedim. Hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve benim için yaptıklarını asla unutmayacağım. Kendimi çok özel hissettim ve bu benim için bir ilk, bu yüzden tekrar teşekkür ederim." Ve kendimi tamamen rahatlık alanımın dışına iten bir şey yaparak, ona doğru bir adım atıyorum ve kollarımı sıkıca ona doluyorum, onu tamamen hazırlıksız yakalayan bir kucaklaşma başlatıyorum.

"Sana dünyayı vermek istiyorum," diye fısıldadı, çünkü bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, yüzümü gömdüğüm göğsüne aynı sessizlikle.

İkimiz de birkaç dakika sessizce durup sabah havasında dengemizi bulmaya çalışıyoruz ve tam ona aklımdan geçenleri söylemek için uzaklaşırken, o birkaç küçük kelimeyle dengem tamamen bozuluyor.

"Artık benim küçük sarılma böceğim oldun, değil mi?" Oynadığı listedeki bir sonraki isme gülümser, ama bu ismin kaderimizi nasıl belirlediğini asla anlayamayacak.

Bir işaret istedim ve evren bana verdi.

Babamın en sevdiği, bana taktığı takma adı yirmi yıl sonra ilk kez duymak kalbimi paramparça etti.

"Harper?" Sesi daha derindi ve ciddi tonu, yüzümdeki korkuyu görebildiğini ve o anı değiştiren sözlerinin farkında olmadığını gösteriyordu.

Ondan bir adım geri çekildim, o da beni durdurmak için elini uzattı ama ona dokunmasına izin veremedim. Parmakları beni tuttuğu anda, hatırladığım bir yanık gibi hissettim. O benim duvarımı yıkmadan önceki gibi.

Hayır, yine olmaz, bunu tekrar yapamam. Buradan gitmeliyim. Dün gece aklımın sesini dinlemeliydim. Mantığımla bir daha başka bir erkeği sevemeyeceğimi biliyordum, ama kalbim beni bunun mümkün olduğuna inandırdı. Eh, o aptal kalp şimdi de geçen seferki gibi paramparça oldu. Ama artık işaretleri biliyorum ve bu acıyı durdurmanın tek yolu ondan olabildiğince uzaklaşmak.

Acıyı hafifletmek için elini üzerimden çekiyorum. "Hayır, lütfen yapma." Gözyaşlarımı tutarken, alnındaki çizgilerin derinliklerinde gizlenmiş kafa karışıklığını görüyorum, ama gözleri bana neler olduğunu bildiğini söylüyor. Dün gece gördüğüm aşk gitmiş, yerine öfke ve acı gelmiş.

"Harper, bunu yapma." Bağırmanmaya çalışıyor, ama homurtusu bana nasıl hissettiğini anlatmaya yetiyor.

"Yapamıyorum, denedim, yapamıyorum." Ayaklarım geriye doğru sürünerek kapıya doğru ilerliyor, neredeyse takılıp düşecek ve koridora dönüp ön kapıya ulaşmaya çalışacağım. Kaçmam gereken yer, özgür olup nefes alabilmem için.

Kapıya yaklaştıkça arkamda onun ayak seslerini duyuyorum, ama keşke bana bağırsa. Onunla başa çıkmayı biliyorum, ama buraya geldiğimden beri bana tamamen açtığı bu hassas tarafile başa çıkamıyorum. Bu, incitmeye dayanamayacağım adam.

Elimi kapı koluna koyduğum anda, bundan sonra ne yaparsam yapayım, artık çok geç olduğunu, onu zaten incittiğimi biliyorum.

Başımı kaldırıp ona son bir kez bakmak için döndüğümde, ilk gözyaşı damlası düşmeye başladı.

"Kaçmayacağına söz vermiştin." Kalbi kalmam için yalvarıyor. "Beni bırakacağına söz vermiştin," diye cevap verebiliyorum sadece.

"Sadece geçici olarak." En sevdiğim sözleri bana geri söylüyor ve bu, karnıma yumruk yemiş gibi hissettiriyor. Şimdi, ona bunu defalarca söylediğimde nasıl hissettiğini anlıyorum. "Sen benimsin ve hiçbir şey bunu değiştiremez."

Bu duraklama, kapı kolunu çevirip kapıyı açmamı sağlıyor, çünkü ruhundan dökülen aşk, etrafımdaki tüm oksijeni çalıyor. Gitmeliyim.

Daha fazla kalamam.

"Senin bana ihtiyacın olduğu kadar benim de sana ihtiyacım vardı. Aşk budur Harper, hazır olduğunda burada seni bekliyor olacağım. Birlikte olmanın acısının, ayrı olmanın acısından daha iyi olduğunu hatırladığımda." Ve ilk kez, yanağından tek bir gözyaşı damlasının düştüğünü görüyorum ve artık kendimi tutamıyorum.

Hızla koridora adım atıp, arkamdaki kapıyı gürültüyle kapatıyorum ve gözyaşlarım sanki baraj sonunda kırılmış gibi yüzümden akıyor.

Asansörün düğmesine şeytan gibi basıyorum, o beni kovalamaya fırsat bulamadan kapıların açılmasını istiyorum. Ama asansör önümde açıldığında, onun kapısının açıldığı sesi gelmiyor. Ve içeri girdiğim anda, yalnız olmadığımı hissediyorum. Siyah takım elbiseli güvenlik ekibimizden biri arkamdan içeri giriyor ve kapıları kapatmak için düğmeye basıyor.

Bana bakmadan, kendi başıma ağlamam için bana mahremiyet sağlar. Ama sadece onun burada olması, bu sabah benim çıkmamı beklemesi, kafamdaki sözleri tekrar tekrar yinelememe neden oluyor.

Gideceğimi biliyordu.

Ve hangisi daha çok acıtıyor bilmiyorum. Sonunda kendime sevmeme izin verdiğim tek adamdan uzaklaşıyor olmam mı, yoksa onun beni bırakması mı?

On sekizinci bölüm

FORREST

Asansör kapılarının kapandığını duyduğum anda "Siktir!" diye bağıryorum ve onun yürek parçalayan hıçkırık sesleri kayboluyor.

"Siktir, siktir, siktir!" Onun bunu yaptığını kabul ederken, elimle kapının arkasını yumruklamaya devam ettim. Onun kalbini korumak için bana güvenmesini ne kadar istesem de, açıkça yeterli değildim.

Birkaç saniye boyunca benimle kalmak istediğini ve bize ne kadar iyi olabileceğimizi göstermem için bana zaman tanıdığını düşündüm, ama yanılmışım.

Sanki bir anahtar çevrilmiş gibi, gözlerimin önünde değişti. Sanki bir şey onu korkutmuştu ve ben bunun ne olduğunu hiç bilmiyorum. Bir kez olsun onu anlayamıyorum ve beni tamamen kafam karışık hale getirdi.

Alnımı kapıya dayayıp birkaç derin nefes aldım, sonra ayağa kalkıp ofisime doğru yürümeye başladım.

Harper Operasyonu'nu başlatma zamanı.

Telefonumu elime alıp, umarım gerek kalmaz diye düşündüğüm, ama içten içe her zaman gerekeceğini bildiğim mesajı gönderiyorum.

Forrest: O gitti.

Rem: Onu bulduk, ona hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim.

Flynn: Felisha'ya mesaj attı bile. Burada bekliyoruz.

Nic: Üzgünüm dostum. Ama ona ihtiyacı olan alanı ver. Geri dönecektir.

Forrest: Başka seçenek olmadığı için bu kesin. Bu arada, ben izin alıyorum. Bir hafta sonra görüşürüz.

Flynn: Bekle, ne diyorsun sen! Nereye gidiyorsun?

Forrest: Buradan uzaklara.

Rem: Aptalca bir şey yapma!

Forrest: Anlaşıldı.

Biliyorum, ama onlara bunu söyleyecek kadar aptal değilim.

Nic: Otuz dakika içinde herkes ofisime gelsin, hiçbir mazeret kabul etmiyorum. Evet, bu sen de dahil Forrest. O zaman iznini onaylayacağım.

Bugün bunu kaç kez söyleyeceğim bilmiyorum ama muhtemelen kabul edilebilir olandan daha fazla kez söyleyeceğim.

"Siktir." Kağıt ağırlığımı alıp, ofisimin kapı çerçevesinin hemen yanındaki duvardaki deliğe bakarak, şimdiye kadar yaptığımdan daha sert bir şekilde odanın diğer ucuna fırlattım.

Ama şimdi bununla ilgilenecek vaktim yok, çantamı hazırlamalı ve pislik arkadaşlarım arama ekibi göndermeden ofise gitmeliyim.

Bu gün şimdiden berbat ve saat daha sekize bile gelmedi.

HARPER

Flynn ve Felisha'nın dairesinin asansör kapıları açılır ve Felisha önümde durmuş, bana acıyarak bakıyor.

"Hayır, bunu yapmayacağız! Yine ağlamayacağım. Eşyalarını topla, ofise gidiyoruz," diyorum ona ve onu geçip fuayede bulunan tuvalete doğru yürüyorum. "Yüzümü düzeltmem için bana bir dakika ver. Kimse beni bu halde görmemeli."

"Harper," diye seslenir ama ben durmam.

Ayna yalan söylemez; berbat görünüyorum. Çantamdan makyaj malzemelerimi çıkararak hasarı düzeltmeye başlıyorum ve Forrest'ın dairesinden ayrıldığımdan beri yüzüncü kez telefonumu elime alıyorum.

Ne aramış ne mesaj atmış, biliyorum yapmamam gerek ama ona kızgıyım. Erkek arkadaşların yapması gereken bu değil mi, kız arkadaşları çöküntü yaşadığında peşinden koşmak?

"Ne oluyor lan, ne zamandan beri o senin erkek arkadaşın?" diye aynadaki kendime soruyorum ve önümdeki kişinin bana çılgın bir bilgelikle cevap vermesini umuyorum, ama vermeyeceğini biliyorum. Çünkü tüm bu dramının sebebi o.

Kafamı sallayarak gözlerimi kapatıyorum ve zihnimi sakinleştirmek için bir dakika bekliyorum. Kimi kandırıyorum, bugün kafamın içinde gürültüden başka bir şey olamaz, o yüzden bununla başa çıkmak zorundayım.

Kıyafetimi düzelterek dışarı çıkıyorum ve Felisha'nın elinde iş çantasıyla orada durduğunu görüyorum.

"Ne, bunun için benimle kavga etmeyecek misin?" diye soruyorum, ona bakarak, bekliyorum.

"Hayır. Dün gördüğüm aşık çiftten neyin değiştiğini ya da ne haltların olduğunu konuşmaya hazır olmadığın belli, o yüzden ben de biraz işimi halledeyim bari. Sonra, en yakın arkadaşına bu işi nasıl mahvettiğini anlatmaya hazır olduğunda, ben burada olacağım, hazır." Yanımdan geçip asansöre doğru yürüdü ve çağrı düğmesine bastı. Tabii ki kapılar hemen açıldı, çünkü ben de az önce oradan çıkmıştım.

Ughhh, yine o kelime, "aşık". Neden beni cezalandırmaya çalışıyor?

"Tekrar ediyorum, Harper Takımı, unutmayın!" Onun yanından geçip asansöre girerken şikayet ediyorum ve o bana gözlerini deviriyor.

"Harper Takımı sığınağında o kadar çok zaman geçirdim ki, bütün sabahı senin yüzünün her yerine yapıştırılmış ve etrafında siyah kırık kalpler olan bir tişörtle ürün yelpazemizi tasarlamakla geçirdim. Çünkü şu anda Harper Takımı'nda olmak böyle bir şey. Buraya dikilip, gözlerimi ayıramadığım bir tren kazasını alkışlamak, çünkü zor durumdaki bir arkadaşımı asla yüzüstü bırakmam." Sesi keskin ve bana kızgın olduğu kadar endişeli de olduğunu anlayabiliyorum.

Bu yüzden bu kadar yakın arkadaşız; ikimiz de birbirimizin neye ihtiyacı olduğunu biliyoruz. Şu anda şımartılmaya ihtiyacım yok. Aptallığım için yöneltilecek bu hakaretler, tam da beni bir adım daha atmaya iten şey.

Felisha farklıdır. Yönetim kurulunda en güçlü, en sert kadın olabilir, ama bu yılın başlarında dünyası parçalanmaya başladığında, o da parçalandı ve bu ikimiz için de şok oldu. Onu nasıl koruyacağımı biliyordum, ama bu, bazen onun yerine geçecek kadar güçlü olmam gerektiği anlamına geliyordu. Muhtemelen bugün beni bekleyenler için iyi bir antrenman oldu.

"Harika, hangi renk gömlekler alıyoruz?" diye soruyorum. "Yani, sarı hariç herhangi bir renk, çünkü sarı yüzümü solgun ve sönük gösterir."

Asansör inerken yan yana dururken, ona dönüp bakıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, başımı bir anlığına omzuna yaslayarak, ve o da bu günü atlatmam için duymam gereken birkaç kelimeyi söylüyor.

"Ben yanındayım. Bunu birlikte atlatacağız." Sesi şefkatle doludur.

Gözlerimi kapatıp, asansör zemin kata yaklaşıp yavaşlayana kadar başımı biraz daha onun omzuna yaslıyorum.

Dik durarak çantamı omzuma atıyorum ve bildiğim tek şekilde güne başlamaya hazırlanıyorum. Beni parçalaması ve insanları kaçışmaya zorlaması gereken birini ya da bir şeyi bulmak için, çünkü bu kaltak çılgına dönmüş durumda.

Dengesiz bir kadını patronunuz olarak çalıştırmanın dünyasına hoş geldiniz: Bir gün neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz.

FORREST

"Nereye gittiğini bilmemize gerek yok da ne demek!" Flynn ofisin diğer ucundan bana bağıyor. "Harper tehlikede ve sen ortadan kaybolup umursamıyorsun bile. Seni anlamıyorum kardeşim."

"Sakin ol Flynn, bırak konuşsun." Nic, Flynn'i bir koltuğa iterken, ben taş gibi duygusuz bir şekilde hepsinin önünde duruyorum.

"Rem onu koruyor ve bir değişiklik olursa bana haber verecek. Telefonum yanımda olacak. Sadece şu anda burada kalamam. Onu sürekli görmek ve acı çekmesini izlemek istemiyorum." Sesim düz ve duygusuz.

"Peki ya sen, sen de acı çekiyorsun. Kendine bir bak." Flynn bana sinirlenerek ellerini havaya kaldırır.

"Ben büyük bir erkeğim ve kendime bakabilirim. Kendi başıma olmak için senin iznine ihtiyacım yok. Harper'ın zamana ihtiyacı var, benim de öyle." Sadece beni düşündüğü için böyle davrandığını bildiğim kardeşimin yanına gidip, elimi omzuna koyup sıkıyorum. "Ben senin gibi değilim Flynn, gürültücü ve kabadayı değilim. Yaralarımı sarmak ve kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım var. Geri döneceğim, çünkü dediğim gibi, o kafasını boşaltıp aramızda olan her şeyi aşırı analiz etmek için zamana sahip olabilir, ama hiçbir şey değişmeyecek. O hala benim için doğru kadın ve savaşımdan pes etmem mümkün değil." Bana kaşlarını çatıyor ve bunun muhtemelen onu tanımlamak için kullandığım kelimelerden kaynaklandığını biliyorum.

"Bu arada, geceleri yalnız ve korkmuşken onu güvende tutmak için sana ve Felisha'ya güveniyorum. Felisha ne yapacağını bilir, daha önce de bu durumu yaşamıştır. Ben olmadan durumun ne kadar kötüye gideceğini bilmiyorum. Ama şu anda bunun için endişelenemem. Onun ihtiyacı olan adam olabilmek için önce yapmam gereken bir şey var. Ama bana bir şey söz ver." Gözlerime bakmasını bekliyorum. "Eğer bana ihtiyacı olursa, sadece biraz değil, gerçekten ihtiyacı olursa, yani ruhunun derinliklerinde bensiz nefes alamayacağını hissederse, bana söyle, ben buradayım. Ama o zamana kadar, onu benim için sen koruyacaksın. Kardeşime ve en iyi arkadaşlarıma güvenemezsem, bunca yıldır her gün sizin üç çirkin suratınızı görmekle zamanımı boşa harcamış olurum."

Hepsi beni hayal kırıklığına uğratmayacaklarına dair kesin bir şekilde başlarını salladılar.

"Yakında görüşürüz." Söylemem gereken her şeyi söyledim ve ofisten çıkmak için döndüm. Konuşacak başka bir şeyim kalmadığı için cevaplarını beklemedim.

Çantamla birlikte sipariş ettiğim şehir arabasının arka koltuğuna binerken şoföre selam veriyorum.

"Heathrow Havaalanı, lütfen."

Şoför aynadan bana başını sallar ve araba kaldırımdan ayrılıp Londra'nın sabah trafiğine girer. Arka koltuğa çöküp dizüstü bilgisayarında çalışmaya başlarım. Fiziksel olarak ofiste olmadığım için, çalışmayacağımı düşünmemeleri gerektiğini bilmeliler.

Terminalden uzaklaşan ticari jumbo jetin penceresinden dışarı bakarken, kaptanın hoparlörlerden konuşmaya başladığını duyarım.

"Bayanlar ve baylar, emniyet kemeri işareti şu anda yanıyor ve kısa süre içinde kalkışa hazır olacağız. Sekiz saat kırk beş dakikalık bir uçuş süresinin ardından, yerel saatle Pazartesi sabahı 7:15'te Chicago'ya inmiş olacağız. Arkanıza yaslanın ve uçuşunuzun keyfini çıkarın."

Uçağın gürültüsü ve titreşimi yatıştırıcı ve uzun zamandır ticari uçakla uçmamış olsam da, birinci sınıfta hala yalnız kalabileceğim bir alan var, bunun için minnettarım.

Telefonumu elimde, son bir kez daha ona bakıyorum, Harper'dan bir mesaj gelmesini umuyorum ama gelmeyeceğini biliyorum.

Ben de ona mesaj göndermedim, ama göndermeye gerek olduğunu düşünmüyorum. Ona hislerimi anlattım, şimdi geriye yaslanıp beklemem gerekiyor.

Ve bu sabır gerektiriyor, ki benim hiç sabrım yok, bu yüzden ilginç olabilir.

Uçak modunu açmak nefes almayı kesmişim gibi hissettiriyor, çünkü kısa bir süreliğine iletişimden kopuyorum ve bu beni öldürecek. Çünkü o sırada ona bir şey olursa, kendimi asla affetmeyeceğim.

Bu yüzden bu uçaktayım, çünkü onun böyle yaşamasına izin veremem, her zaman arkasına bakarak, ben de öyle.

HARPER

"Girin," diye kapımı çalan kişiye homurdanıyorum.

Buraya geleli henüz bir saat bile olmadı ama sanki günler geçmiş gibi hissediyorum.

"Sizin için bir teslimat var." Sekreterim, üzerinde kırmızı kurdele bağlı bir kahve fincanı ve çanta ile içeri giriyor.

"Kimden?" diye sertçe soruyorum. Bugün sürprizlere ihtiyacım yok.

Omuzlarını silkiyor ve hızla ofisimden çıkıyor.

Kurdeleyi çözüp çantayı açtığımda, koku burnuma çarptı ve midem guruldayarak bu sabah kahvaltı yapmadığımı hatırlattı.

Üstünde bir mesaj yazılı karton bir paket kutusu çıkarıyorum

*Senin için, tatlım. Kahvaltı
ve kahve.*

Ye, yoksa...

Forrest x

"Aman Tanrım, yapmadı." Notu izlerim ve kafamda tekrar okurum.

"Aptal, bana nazik davranma, ben bunu hak etmiyorum," diyorum kendime, şu anda ona verdiğim acıdan dolayı kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını umarak.

Kutuyu açtığımda, içinde evde bana yaptığı kahvaltılık burrito var. Buna karşı koyamayacağımı biliyor; ilk sabah bana pişirdiğinden beri en sevdiğim kahvaltı bu.

"Bu, aramızdaki durumun değişmesine neden olmaz, ama bu kadar güzel bir yemeği israf etmek suç olur, değil mi?" İlk ısırığı aldığımda, sanki Forrest'ın öpücüğü gibi hissettim ve bu beni neredeyse mahvetti. Ama yemeğimi çiğneyip kahvemi içerken güçlü kalmaya devam ettim. Uykusuz kaldığım için kafein tam da ihtiyacım olan şeydi.

Çantadan kurdeleyi çıkarıp ofis çekmecemeye koyarken, kağıt çantanın dibinde bir şeyin tıkırdandığını duydum.

İçinde bir kutu ibuprofen bulunan küçük bir zarf çıkardım. Zarfın üzerinde şöyle yazıyordu:

*İki tane al, sonra bana teşekkür
edersin.
Forrest x*

"Adi herif." Kutunun önünde orta parmağımın fotoğrafını çekip ona göndermek istiyorum, böylece onun bu hareketine ne düşündüğümü bilmesini sağlamak için, ama yapamam. Bu sabah kendime söz verdim, hazır olana kadar Forrest ile iletişim kurmayacağım.

Eğer onsuz yaşayamayacağımı düşünerek bana geri döneceğimi sanıyorsa, yanılıyor.

Ama burada oturup kahvemi yudumlarken, onu şimdiden ne kadar özlediğimi düşününce kalbim acıyor. Sanki benden çok uzaklarda gibi hissediyorum ve bunu sandığımdan daha fazla nefret ediyorum. Şimdi tek yapmam gereken, o birkaç sokak ötedeki ofisindeyken ya da, Tanrı yardımcım olsun, Flynn ve Felisha'yla birlikteyken onu görmemek için ne yapacağımı bulmak. Elbette, bana o kadar acımasız davranıp, onunla karşılaşmam gereken bir şey organize etmezler. Yani, ben gitmem. Hasta olurum ya da önemli bir toplantı ayarlarım, annemi ziyaret ederim ya da kız kardeşimin yardımına ihtiyacı olur. Onu görmek zorunda kalmamak için her türlü bahaneyi uydururum. Bunu başarabilmem için biraz zaman geçmesi gerekecek.

Normal bir Pazartesi günü gibi, hafta sonu otellerde yaşanan tüm kaosun üstesinden gelinmesi gerekiyor, bunun yanı sıra günlük operasyonel sorunlar da var. Kötü kalpli patron olmak yerine, ofisimde kaldım ve bütün gün ara vermeden çalıştım. Sekreterim bir ara kafasını içeri sokup öğle yemeği isteyip istemediğimi sordu, ama ben sadece elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. Felisha da bu sabah bana bir mesaj gönderip bir süre ofis dışında olacağını söyledi. Görünüşe göre Forrest, benim yerime onun dairesine gidip tüm eşyalarımı toplamasını ayarlamış. Bu biraz hoş bir davranış olsa da beni kızdırdı, çünkü ya fikrimi değiştirirsem? Yani, ben bir kadını, biz kadınlar böyle şeyler yaparız. Beni bu kadar çabuk taşınmaya zorlaması biraz canımı yakıyor. Özellikle de benim büyük koruyucum olduğumu ve

Onsuz hiçbir adım atamayacağımı söylediği halde. Ve hemen beni Flynn ve Felisha'nın kucağına atıp, günün her dakikası için bana korumalar ayarlamaktan mutluluk duyuyor. Sanki benden çok çabuk vazgeçiyormuş gibi.

Beni gerçekten seviyor mu, yoksa sadece bir süreliğine bir heves miydim? Cherie'ye söylediğim gibi, ben de kurtarılması gereken başka bir kişi miydim? Ve onun yaptığı gibi direndiğim anda, beni bıraktı.

Çekmeceme uzandığımı ve şimdi parmaklarımın arasında kırmızı kurdeleyi gezdirdiğimi fark etmiyorum, Forrest'tan şüphe ettiğim için kendimi azarlıyorum.

Onun hakkında kötü şeyler düşünmek istiyorum, ama yapamıyorum. Bana hak ettiğimden daha fazla değer veriyor ve kötü davranışlarımı ona yansıtamam.

Ofis kapısının gıcırdamasıyla kurdeleyi hızla çekmeceye geri koyuyorum, bu saatte gelen kişinin Felisha olacağını biliyorum, ama odada yankılanan derin sesle kalbim duruyor.

Bu ana kadar seslerinin ne kadar benzer olduğunu fark etmemiştim.

"Selam Harper, bizimle eve gitmeye hazır mısın diye bakmaya geldim." Flynn masama doğru yürürken, bana nasıl davranacağını bilemiyor gibi görünüyor.

İşte bu yüzden herkes Forrest ve bana birbirimizden uzak durmamızı söyledi. Çünkü işler kötüye giderse, ki öyle oldu, bu hepimizi etkiler.

"Flynn. Seni beklemiyordum." O yaklaşırken ayağa kalkarım.

"En sevdiğim iki kızı almaya geldim." Bu akşam mizahı bana uygun mu, emin değilim.

"Tori, Elouise ve Cherie bunu duymasın." Ona gülümsemeye çalışıyorum, ama yorgun olduğum ve şu anda benim hakkımda ne hissettiğini bilmediğim için gülümsemem yarı yürekli. Muhtemelen kardeşi incittiğim için benim kendime kızdığım kadar bana da kızgındır, ama bunu yapmak zorundaydım. Daha fazla uzatırsam, uzaklaşmak daha zor olurdu.

Ama bu arada, bu durumu düzeltmem gerekiyor.

Masamın arkasından çıkıp ona doğru yürüyorum. "Üzgünüm Flynn, şu anda muhtemelen benden nefret ediyorsun. Ona bunun olacağını söylemeye çalıştım ama beni dinlemedi. Senin evinde yaşamamın zor olacağını biliyorum, bu yüzden şu anda gösterdiğin nezakete minnettarım." Bütün gün gözlerimin önünde dolanan gözyaşlarını tutmaya çalışıyorum.

"Harper, evet, kızgınım, ama sana değil. İkiniz de birbiriniz kadar inatçısınız ve ben sadece kafalarınızı birbirine vurup

beyinlerinizin yerinden çıkıp yeniden yerlerine oturmasını ummak istiyorum. Ama bunu yapamayacağım için, hala senin arkadaşınım ve sen benim için önemlisin. Neye ihtiyacın olursa, ben buradayım, tamam mı?" Yüzü empatiyle dolu ve bu da kendimi tutmamı daha da zorlaştırıyor.

"Teşekkürler. Belki de yanılmışım. Belki de daha iyi kardeş sensin." Omuzlarımı silkiyorum ve o bana gülmeye başlıyor.

"İkimiz de bunun içten olmadığını biliyoruz, ama yine de kabul ediyorum." Kolunu omuzlarıma dolayarak, onun izin verdiği yarı kucaklamayla beni yanına çekiyor. Kısa ama sıkı bir kucaklama ve bunu duymaya ihtiyacım olduğu bir anda bana değer verdiğini gösteriyor.

"Bana bir iyilik yapar mısın? Onun hakkında konuşsak olur mu? Kötü biri gibi göründüğümü biliyorum, ama onun senin kardeşin olmadığını ve senin evinde kalıp onun ne kadar çabuk hayatına devam ettiğini duymak zorunda olmadığımı varsaymayı tercih ederim." Bilgisayarımı kapatmak ve eşyalarımı toplamak için geri çekilirim, ama Flynn arkamda güler.

"Oh, o asla hayatına devam etmeyecek, bunu garanti edebilirim. Ama tabii, senin için bunu yapabilirim. Şimdi buradan gidelim, bugün öğle yemeğini kaçırdığım için açlıktan ölüyorum." Flynn kapıya doğru yürür ve kapıyı benim için açık tutar.

"Aynı şekilde, ama bunu kardeşine söyleme." Durup Flynn'e bakıyorum ve alnımı vuruyorum. Zamanında kırmam gereken bir alışkanlık.

"Şu anda bunun bir sorun olacağını sanmıyorum." O arkamdan kapıyı kilitlerken ben yürümeye devam ediyorum. Flynn'in cevabı biraz tuhaf, ama bunun hakkında daha fazla düşünecek enerjim yok.

Felisha ofisinin önünde bizi bekliyor ve ben yaklaşırken kolunu uzatıyor, ben de kolumu onun koluna takıyorum. Bu, sarılmadan yaptığımız erkekler arası kucaklaşma gibi bir şey.

En çok bunu özleyeceğim. Onun dokunuşunu.

Onun kollarında tutulmanın ve acı içinde boğuluyormuş gibi hissetmemenin ne kadar iyi olduğunu yeni yeni alışmaya başlamıştım.

Ama şimdi hepsi gitti ve çok derin bir acı duyuyorum.

En iyisi bu, ama bu acının azaldığı anlamına gelmiyor.

Belki de Felisha'yı hayatıma biraz daha sokmanın ve daha derin bir düzeyde iletişim kurmaya başlamanın zamanı gelmiştir. O bir arkadaşım olsa da, ailemden bile daha yakın olduğum tek kişidir. O yüzden elbette bana sarılmasına izin vermeliyim.

Bu düşünce kafamda yerleşti ve denemeye kararlıyım, ama bu gece değil.

Duygusal olarak o kadar bitkinim ki, nasıl hala ayakta durabildiğimi bilmiyorum.

Sadece duş alıp yatağa girip uyumak istiyorum.

Ve bu düşünce, kalbimin göğsümde hızla atmasına yetiyor.

Forrest beni güvende tutmak için yanımda değilken nasıl uyuyabilirim ki?

Onu uzaklaştıran aptal sensin, şimdi de bunun sonucunu göreceksin.

Kulağa eğlenceli geliyor... değil.

FORREST

Sanki bir gün yaşamışım gibi hissediyorum ve şimdi, Chicago'ya indiğimde gündüz olduğu için on iki saat daha uyanık kalmam gerekiyor.

Dürüst olmak gerekirse, zaten uyumaya hazır değilim. Çok gerginim. Uçak, kestirmek için mükemmel bir fırsattı, ama yolculuk boyunca zihnimi meşgul etmek için çalıştım. Harper'ın ne yaptığını düşünmek için zamana ihtiyacım yoktu. O iyi mi, bilmem gereken bir şey oldu mu?

Telefonumu açtığımda, sadece erkek arkadaşlarımdan gelen mesajlar ve normal iş konularıyla ilgili bildirimler olduğunu görünce hiç bu kadar rahatlamamıştım. Neyse ki, erkek arkadaşlarımdan mesajları cevap bekledikleri türden değildi, sadece bana destek olmak için gönderilmişti, bu da onların sandığından çok daha önemliydi.

Neyse ki, son on iki ay içinde iş için birkaç kez ABD'ye gitmiştim, bu yüzden bu kadar geç bir zamanda vize almaya çalışmam gerekmedi. Özel jetle uçtuğumuz için genellikle herhangi bir ülkede göçmenlik işlemleri çok zorlu geçmez, ancak ticari bir uçakta olduğum için, aynı anda göçmenlik işlemlerini tamamlamaya çalışan üç yüz kadar yolcuyla birlikte buradayım. Şimdiye kadar yaşadığım konforlu hayatın değerini tam olarak anlamamıştım galiba.

Uçaktan inmeden önce, sadece on kadar yolcuyla paylaştığım birinci sınıf tuvaletin lüksünü yaşayabilirdim, ama bu sırada bekleyen insanlar kesinlikle bu lüksü yaşayamadı. Neredeyse dokuz saat boyunca büyük bir sardalya konservesi içinde kilitli kalmak ve sadece birkaç tuvaleti paylaşmak, çoğu kişiye hiç de iyi gelmedi. Vücut kokusu etrafımı saran yoğun bir sis gibi, midemi bulandırıyor ve sıraya baktığımda, kıyafetleri dağınık ve saçları bakıma muhtaç, yataktan yeni kalkmış gibi görünen insanlar var. Ve sırada, yerde emekleyen, diğer insanların çantalarına dokunan ve havaalanı güvenlik köpeklerini okşamak isteyen çocuklardan bahsetmeye bile başlamayayım. Onlara dokunamayacakları söylendiğinde kaos daha da artıyor.

Tek istediğim buradan çıkıp tekrar kendi alanımı bulmak. Neyse ki, sıranın önüne yaklaştıkça planlarımı ve yapmam gereken aramayı düşünmeye başlayabiliyorum.

Sonunda gümrükten geçip bagaj bandından çantamı aldıktan sonra taksi durağına gidip bekleyen ilk taksiye biniyorum.

Őof re gideceğim adresi verdikten sonra telefonumu elime alıp numarayı tuşluyorum ve kulaklarımda çalan sesi duyuyorum.

"Forrest, her Şey yolunda mı? Orada saat geç oldu." Ashton'ın derin sesi, sanki gerginmiŐ gibi telefondan yankılanıyor.

"O konuda. Chicago'ya yeni indim ve konuşmamız gerek. Ofisine geliyorum." Boş konuşmaya gerek yok.

"Siktir, Harper seninle mi? Neden beni uyarmadın?" Bilgisayarında bir Şeyler yazdığını, neler olduğunu anlamaya çalıştığını duyabiliyorum.

"Hayır, sadece ben varım. Rem ve Sandon onu kontrol altında tutuyorlar." En azından öyle umuyorum.

"Tamam. Ne olduğunu anlatmak ister misin?" Klavyeyi kullanmayı bıraktı ve artık tamamen konuşmaya odaklandı.

"Bunu yüz yüze konuşmak istiyorum. Sabah trafiği olduğu için, bir saat içinde orada olurum herhalde." Trafikte beklemekten nefret ettiğim için sinirden dişlerimi gıcırdatıyorum. Ashton'ın ofisine ne kadar çabuk varırsam, buraya gelme amacımı o kadar çabuk gerçekleŐtirebilirim.

"Anlıyorum, evet, uçmak için çok kötü bir zaman semiŐsin. Bana mesaj atsaydın, seni alırdım," diye cevapladı Ashton.

"Son dakika kararıydı ve burada olduğumu kimseye s ylememenizi tercih ederim. Diğerlerinin bilmesi gerekmiyor, hatta bilmemeleri daha güvenli olur.  ğrenirlerse hiçbiri benden memnun olmayacaktır." Kardeşimin Chicago'da olduğumu öğrenince kesinlikle sinirlenebileceğini tahmin edebiliyorum.

"Ahh, anlıyorum. Onlara karşı isyan ettin. Anlıyorum, buraya geldiğinde bunu konuşabiliriz. Dinle, kalacak bir yerin var mı?" diye sorar.

"Henüz yok, ama sanırım bir saat içinde bir yer ayırabilirim. Daha  nce Chicago'ya hiç gelmedim." Bu kısmı hiç sevmiyorum. Avrupa'da seyahat ettiğimizde, kendi otellerimizde Şirket s  tlerinde kalıyoruz. Ama bir bakıma, bu aynı zamanda rakipler hakkında bilgi toplama egzersizi gibi.

"Sana birkaç iyi seçenek mesaj atacağım. Bu Őehirdeki pek çok otelin iini gördüm, bu yüzden iyi olanlarla berbat olanların farkını biliyorum. Resepsiyona geleceğini haber vereceğim, yakında konuşuruz."

"TeŐekk rl r Ashton, çok sağ ol." Bunun  zerine telefonu kapatır ve telefonum elimde titreŐmeye başlar, otellerin linkleri gelmiştir. Linklere bakmaya başlarım

en iyi ve tabii ki en pahalı olan Four Seasons'ı rezerve ettim. Bu sektörde fiyat önemlidir ve çalışabileceğim bir süit istiyorum, her şey en yüksek standartlarda temiz olsun. Biraz mikrop fobisi olduğumu biliyorum ve şu anda beni rahatsız edecek hiçbir şeye ihtiyacım yok, o yüzden en iyisini rezerve ederek bu sorunu hemen çözelim.

Ashton'ın güvenlik şirketinin bulunduğu binanın önüne geldiğimde, binanın sade ve pek göze çarpmayan bir yapısı olduğunu görüyorum. Ön kapıda küçük harflerle şirketin adı ve zil çalmak için bir interkom sistemi yazıyor.

Düğmeye bastıktan sonra hoparlörden bir erkek sesi geliyor: "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Forrest Taylor, Ashton Taylor'ı görmek istiyor." Ayakta durup, şu anda beni izlediğini bildiğim kameraya doğru bakıyorum.

Bir an sessizlik oluyor, sonra kapının kilidinin açıldığını duyuyorum ve adam hoparlörden tekrar seslenerek içeri girmemi söylüyor.

Pencerelerin hepsi çok koyu renkte ve binanın içini göremiyorum, ama ön kapıdan içeri girdiğim anda, giriş holü çok daha samimi ve sesini duyduğum adam asansörün yanında durmuş bana sesleniyor.

"Bu taraftan, Bay Taylor. Ashton sizi en üst katta bekliyor," diyor bana, hoparlördeki kadar kaba değil.

"Teşekkür ederim," diyorum ve birlikte asansöre biniyoruz.

Hiçbir şey konuşulmuyor, o sadece tüm yol boyunca yanımda dik ve uzun boylu duruyor. Zaten ben de sohbet havasında değilim.

Başka bir fuayeye giriyoruz, ama adamım yan taraftaki bir kapıya doğru yürüyor, kartını okutuyor, kapıyı açıyor ve sonra bana dönüyor. "Bu taraftan efendim, Ashton ofisinde."

Ona sadece başımı sallayarak, her masada bilgisayar ekranları olan, siyah takım elbiseli, gündelik kıyafetli ve siyah sokak kıyafetli erkek ve kadınların bulunduğu uzun bir ofis koridorunda onu takip ettim. Burası bir arı kovanı gibi hareketli ve yalan söylemeyeceğim, etkileyici görünüyor.

"Merhaba patron, aradığınız kişi burada," diyor ve kontrol odasına benzeyen bir ofise giriyoruz.

"Teşekkürler, Tal." Ashton ayağa kalkıp bana doğru gelir, elimi sıkar ve aynı anda omzuma vurur. Elimden valizimi alır ve odanın kenarına iter.

Sonra, Kentwall Estates ofisinin toplantı odasında tanıştığımız ilk günkü aynı duruşla önümde durur. "Söylesene,

uzaktaki İngiliz kuzenimi ofisime getiren nedir, açıkça aşık olduğu kadın dünyanın diğer ucunda, savunmasız durumda iken." Yüzündeki sırıtış, içimden bir iç çekmeme yetiyor.

"Anladın mı?" diye soruyorum.

"Ne, uzak akrabalar olduğumuzu mu, yoksa Harper'a aşık olduğunu mu?" Derin kahkahası vücudumdaki gerginliği biraz olsun giderir.

"Evet, ikisini de," diye cevap veriyorum.

"İlkini anlamak kolaydı, kabul edelim ki aynı soyadına sahip olduğumuz için bir ihtimal vardı. İkincisi ise, tanıştığımız gün yüzünden okunuyordu, bana sanki ona dokunursam beni öldürecekmiş gibi bakıyordun. Şimdi asıl soruyu cevapla." Elini önümde sallıyor, sanki söz hakkı bendeymiş gibi. "Neden buradasın, Forrest?"

"Beni yem olarak kullanmanı ve bu Chester denen adamın bana elini sürmesini, bana zarar vermesini istiyorum, böylece kefalet ihlali nedeniyle tekrar hapse girecek. O zaman onun güvende olacağını biliyorum." Bu plana tamamen bağlı olduğumdan emin bir şekilde konuşuyorum.

"Ne dedin?" diye bağırır.

"Duydun beni." Kararlı bir şekilde duruyorum.

Sonra derin bir kahkaha atarak masasının yanındaki sandalyeyi işaret eder. "Peki, bunun için otursan iyi olur. Bunun beş dakikadan fazla süreceğini hissediyorum." Ashton bir sandalyeye oturur, ben de diğerine.

"Öyle de denebilir." Sandalyeye gömülürüm, her şeyi onun önüne sermeye hazırım.

Eminim ki, bu alanda engin deneyime sahip bir güvenlik şirketinin başkanı olan ona, bu gergin finansçı olarak nasıl düzeltilmesi gerektiğini anlatmak üzere olduğum için, gizli bir rahatsızlıkla bana bakıyordur. Ama bunu göstermiyor ve hatta, söylediklerime olan ilgisi bana onun ne kadar iyi bir insan olduğunu gösteriyor.

Konuşurken, telefonum elimde titrer ve Rem'den bir mesaj gelir.

Rem: Nerede olduğunu biliyorum, pislik! Kendini öldürmezsen, seni gördüğüm anda ben öldüreceğim. Ashton'la işin bittiğinde beni ara!

Siktir, planımda önemli bir bilgiyi unutmuşum. Telefonumdaki GPS izleme özelliği.

Siktir!

On Dokuzuncu Bölüm

HARPER

Bu gece Felisha ile konuşmak, kanepede kıvrılıp bir kadeh kırmızı şarap ve çikolata soslu çilekler yiyerek, yardımcı oldu. Bütün gün göğsümde bir fil oturuyormuş gibi hissettiğim o ağırlık kalkmadı, ama en azından olanları birine anlattım.

Flynn, neyse ki işi olduğunu söyleyerek bir bahane uydurup çalışma odasına çekildi, böylece ikimiz baş başa kaldık ve ben rahatça konuşabildim. Beni çılgına çeviren sözleri için kendini suçlamaya başlayınca ikimiz de gözyaşlarına boğulduk, ama ben ona bunun onun suçu olmadığını söyledim. Dürüst olmak gerekirse, benim çıldırıp kaçmam muhtemelen yakında olacaktı. Ben bağlılık için yaratılmamışım, bu kadar basit.

Ama Forrest'ın bana babamın verdiği takma adla hitap etmesinin tetikleyici rolünü ona anlatamadım. Dokunulmaktan veya sarılmaktan hoşlanmama nedenini terapistim dışında kimseyle paylaşmadım, Felisha ile bile. Ama annemin bildiğinden şüpheleniyorum, çünkü babamla kucaklaşmayı seven, kapı kolunun döndüğünü duyar duymaz koşarak kapıya gidip babamın kollarına atlayan bir kızıdan, biri bana çok yaklaşırsa hiperventilasyona giren yirmi yaşında bir kadına dönüştüm. Bana hiçbir şey söylemedi, muhtemelen o dönemde kendi acısıyla başa çıkmakla meşgul olduğu için daha fazlasını kaldıramıyordu.

Felisha'nın kendini bunalmış hissettiğinde çilek ve çikolata sosuna yöneldiğini biliyorum, ama ben onları yerken tek düşündüğüm, Forrest'ın çikolatalı mus yaptığı ve onu vücudumuza sürüp sonra yaladığımız o çok müstehcen geceydi. Forrest'ı tanımıyorsanız ve sadece ona bakarsanız, kapalı kapılar ardında nasıl biri olduğunu asla bilemezsiniz. O sıkıcı ve tutucu görünüyor, ama benim için tatlı ve şefkatli, aynı zamanda dominant ve çok seksi. Ve ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, konuşma tarzı beni her seferinde başımı döndürüyor ve eritiyordu.

Bana sadece kendisinin güzel yanlarını gösterme şekliyle ilgili bir şey var. Sanki tüm bu yıllar boyunca kalbini açmak için doğru zamanı beklemek üzere onları saklamış gibi. Ve bir bakıma, benim için de aynısını yaptı. Ona bazı şeyler anlattım.

ve onun bana daha önce hiç yapmadığım şekilde dokunmasına izin verdim. Başlangıçta zordu, ama ona karşı kendimi ne kadar açarsam, o kadar kolaylaşıyordu ve korkularımın arkasına saklanarak hayatta neleri kaçırdığımı anlamaya başladım.

Bu gece yatmak için pijamalarımı aramaya gittiğimde, en sevdiğim pijamaların Forrest'ın çekmecesinde olduğunu düşününce gülümsemeden edemedim. Geriye dönüp baktığımda, St. Tropez'den ayrıldığımız andan itibaren işlerin değiştiğini biliyordu ve şimdi onun pijamaları alması daha mantıklı geliyor, çünkü onları ancak onun yatağında uyuduğumda geri alabileceğimi söyledi.

Bugün çok fazla içime döndüm ve gözlerimi kapatmaktan ne kadar korkarsam da, bedenim inatçılığını yeniyor. En son telefonuma baktığımda saat iki idi ve hala Forrest'tan haber yoktu. Yatağa girdiğimden beri üç kez "Seni özledim" yazdım ve sonra sildim çünkü bunu göndermek ikimiz için de yapabileceğim en kötü şey olurdu.

Karanlık beni sarmaya başlıyor ve kim dinliyorsa, kabusların beni o korkunç yere sürüklemekten geceyi atlatmam için yalvarıyorum.

Pencerenin önünde dururken, babamın bana el salladığını görüyorum, gözlerinde hüznün var ve ben ağlamaya başlıyorum çünkü onun geri dönmeyeceğini biliyorum. Sanki daha önce de buradaymışım gibi hissediyorum ve bu benim için yeni bir hikaye değil.

Onun adını çağırmak, kalması için yalvarmak, beni seçmesi için yalvarmak istiyorum, ama o bunun yerine gecenin karanlığına doğru uzaklaşıyor ve kar yağmaya başlıyor. Ama bu sefer onu kovalamak istemiyorum. Çünkü hepimiz için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptığını biliyorum. Öyle olmayacak, ama o bunu bilmiyor.

Ama kar fırtınası biraz dinmeye başladığında, dışarıda duran benim ve kar taneleri çıplak kollarımın üzerine düşüyor. Donmuş karda duran ayaklarım bir yerde sabit kalmış ve hiçbir şey hissetmiyorum. Neden bu kadar üşüyorum? Normalde bu saatlerde beni saran bir battaniye hissi olur ve gözyaşlarım o kadar acıtmaz. Bu gece farklı. Nerede o, neden beni almaya gelmiyor?

Pencereme baktığımda, onun silüetini görüyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, beni izliyor. Hareket etmiyor, konuşmuyor. Hareketsiz ve gözlerinde hiç hayat yok. Sanki duyguları sökülüp alınmış gibi ve bunu yapanın ben olduğumu biliyorum. Sadece o kucaklaşmayı istiyorum, uzaklaşmadan önce son bir kez.

"Forrest," diye sesleniyorum, ama beni duyamıyor. Sanki içimden bakıyor gibi. Sanki artık onun için ben yokmuşum gibi.

"Forrest, lütfen, sana ihtiyacım var." Bağıriyorum, ama dizlerimin üzerine çökünce, o uzanıp perdeleri kapatıyor ve kalan tüm ışık kayboluyor.

Her yer karanlık, soğuk ve yüzümde ıslaklık hissediyorum. Yine yapayalnızım.

Ve suçlayacak kimsem yok, kendimden başka.

Şu anda etrafımda sesler var ve onları duyabiliyorum, ama gözlerimi açmak istemiyorum. Açamıyorum. Acı veren karanlığın içindeyim, ama bu bana tanıdık geliyor ve artık kurtulmaya çalışmaktan bıktım.

"Onu aramalı mıyım?" Flynn'in derin sesi kafamda yankılanıyor. "Hayır.

O bunu istemez. Sadece beklemeli ve onun yanında olmalıyız

." Felisha'nın tatlılığı tanıdık geliyor ve sanki daha önce rüyalarımnda görmüşüm gibi hissediyorum. Ama eskisi kadar yatıştırıcı değil.

"Bu çok acımasız. Ona ihtiyacı var. Forrest'ı arayacağım," diyor Flynn, ama Felisha onu yine durduruyor.

"Hayır, bunu kendi başına mücadele etme kararı aldı. Onu rahat bırakmalısın," Felisha ona yalvarır.

Onun varlığını hissedebiliyorum, ama beni tutmuyor.

"Sorun yok Felisha, bana dokunabilirsin, kırılmayacağımı öğrendim," diyorum ona, ama beni duyamıyor.

Ve dünya yine kararmaya başlıyor, sesler kayboluyor. Çok zayıfım, ama en azından şimdi uyumaya başlamak üzereyim.

Bu sabah yine yalnız ve bitkin bir şekilde uyandığımda, bunun tekrar olduğunu hemen anlıyorum. Kabuslar. Onları hatırlamıyorum, ama işaretleri her zaman orada.

Yatak çarşaf larım dağınık, yüzümde kurumuş gözyaşları var ve bir fırtınadan zar zor kurtulmuşum gibi hissediyorum.

Felisha ve Flynn'in hiçbir şey duymamış olmasını ve bunu kendime saklayabilmeyi diliyorum. Zaten onların dairesinde yaşamak bir yük gibi geliyor, bu yüzden bu sabah uyanır uyanmaz duş alıp çıktım. Ona, dairemin tadilatı için bazı planlar yapmam gerektiğini mesaj attım, ki

son birkaç haftadır etrafımda olan biten her şey yüzünden geri plana attığımı itiraf etmeliyim. Artık kendi korumam her hareketimi izliyor ve bekliyor, Felisha veya Flynn'in beni arabama kadar eşlik etmesini beklememe gerek yok.

Daireme girerken garip bir hisse kapılıyorum, sanki artık benim evim değilmiş gibi. Dağınık olduğunu biliyorum, ama yine de şimdi farklı bir havası var. Sanki aşırı derecede mükemmel gibi. Yeniden dekorasyon, eve sıcaklık katmaya çalışıyor, ama bu, evin eksikliğini duyduğu türden bir sıcaklık değil; bunun bir erkekle, hem de huysuz bir erkekle geldiğini öğrendim. Ya da belki de son kırk sekiz saatte kafam çok karışmıştır. Ancak bunun aksine, minimal bir şekilde dekore edilmiş Forrest'ın evi, burasından daha çok ev gibi geliyor. Orada sadece birkaç hafta kaldım, ama orayı sevdim. Orada hayat vardı, özellikle de uzun zamandır beni bu kadar güldüren ve kendim olmaktan mutluluk duymamı sağlayan bir hayat. Her şey çok doğal ve kolaydı, sanırım orada olmayı sevmemin nedeni buydu.

Müteahhitler gelmeye başladığında, benim karar vermeme bekledikleri birkaç konuyu hallettim. Ofise vardığımda, masamda bu sefer mor kurdeleli başka bir kahverengi kağıt torba beni bekliyordu.

Ayaklarımın sabah boyunca hiç olmadığı kadar hızlı hareket ettiğini hissediyorum. Forrest'ı görmek ya da onunla konuşmak istemediğimi kendime söyleyip durduğum halde, onun beni düşündüğüne dair herhangi bir işaret almayalı yirmi dört saat oldu ve bu beni neredeyse öldürüyor. İnsanlar, ayrılan ben olduğum halde, masanın karşısına atlayıp poşeti açıp bana yine bir not bırakıp bırakmadığını görmek için buradayım diye deli olduğumu düşünüyor olmalılar.

Günaydın, muffin.

Sadece avokadoyu ne kadar sevdiğini bildiğim için.

Her lokmayı ye.

Cildini pürüzsüz tutar... Forrest x

"Bana avokado tostı gönderdiğine inanamıyorum. Cidden, bu çok yanlış, ama hoşuma gitti." İlk ekşi mayalı ekmeği ağzıma götürüyorum ve doğrudan ofise gelmediğim için biraz soğuk olsa da, yine de mükemmel bir çıtırılığı var.

Kahvemi yudumlarırken, oturdum ve zihnimi boşaltmaya başladım. Her sabah bana yemek yedirmeye devam ettiği için ona kızmam gerekirdi, ama bunun yerine, hala beni önemseğini bilmek beni çok mutlu etti. Sonraki on dakikayı, bu kahvaltılarını kendisi mi pişirip resepsiyona mı bırakıyor, yoksa bir kuryeye restoranlardan mı aldırıyor diye düşünerek geçiriyorum. Sekreterime ve çantaları alan resepsiyon görevlilerine soruyorum, ama kimse bana bir cevap veremiyor.

Sürprizlerden nefret eden biri olarak, yarının ne getireceğini görmek için sabırsızlanmam benim için beklenmedik bir durum. Kurdelemi kırmızı olanın yanındaki çekmeceye koyarken, o benden vazgeçmeden koleksiyonumun ne kadar büyüyeceğini merak ediyorum.

Günüm zor geçti ve bunun uykusuzluk ve kafamın durmadan çalışmasından kaynaklandığını biliyorum, ama yine de Cherie'ye onunla bir seansa geleceğime söz verdim, bu yüzden şimdi onun spor salonunun kapısında duruyorum. Burası, Rem ve Elouise ile birlikte yönettiği hayır kurumunun inşa ettiği yepyeni bir bina. Elouise'in gece eve gideceğini ve ona rastlama ihtimalimin olmadığını söyledi, ama yine de resepsiyonda Cherie'yi beklerken kendimi arkama bakarken buluyorum. Bunu aramızda tutmak istediğimi söylerken şaka yapmıyordum, bu yüzden Felisha'ya yalan söylemek zorunda kaldım ve ona bu gece kız kardeşim Amanda'yı göreceğimi söyledim.

"Teşekkürler, Cherie." Binanın iç kısmına açılan kapının arkasından çıkan genç bir kadının sesini duyuyorum. Yüzü kıpkırmızı, terli ama çok huzurlu görünüyor, ilginç.

"Bugün harika iş çıkardın Donna. Haftaya aynı saatte, konuştuğumuz şey üzerinde çalışmaya devam etmeni istiyorum." Cherie elini kadının koluna koyuyor, kadın gülümsüyor ve başını sallıyor. Çantasını omzuna atıyor, bana doğru yürümeye başlıyor ve sırtıyor. Sanki her şeyin yoluna gireceğini ve bunu atlatacağımı bana garanti ediyor gibi.

Cherie yaklaşır ve bana bakar. "Buradaysan, el bombasının pimini çekip tutamağını bıraktın demektir." Bakışı ciddidir ama yargılayıcı değildir.

"Öyle bir şey," diye mırıldanırım.

"Hadi, içeri gel ve başlayalım. Sanırım bu, senin için ilginç gecelerin ilki olacak." Kapıya bir şifre girip kapıyı açar ve beni iç mekanına davet eder.

"Bu acı verecek, değil mi?" diye mırıldanıyorum, kapıdan geçip onun yanından geçerken.

"Oh, hayal bile edemeyeceğin kadar acı verecek. Ama bir gün bunun için bana teşekkür edeceksin... belki bugün değil." Ve o gülmeye başlar başlamaz, bundan pişman olacağımı anlıyorum.

Egzersiz kıyafetlerimi giydikten sonra, banyoya bitişik odaya çekinerek geri dönüyorum. Tek kişilik bir oda, bir tarafında kanepa, ortasında spor salonu minderi var. Cherie ile ilk tanıştığımında, insanları desteklemek için tasarladığı programı bana anlatmıştı. Travma veya derinlerde gömülü kişisel sorunları olan ve yardıma ihtiyaç duyan insanlar için. Evet, ben her ikisine de uyan biriyim.

"Tanrım, ya kusacak ya da kaçacakmış gibi görünüyorsun." Koruyucu giysilerini giyerken gülüyor.

"Ya da ikisi birden," diyorum.

"Al, bu yastığı göğsüne ve başlık takmanı istiyorum. Forrest, o güzel yüzünü ve vücudunu zarar verirsem beni öldürür. Aslında, seni ringe çıkardığım için hiç mutlu olmayacağından eminim, ama umurumda değil. Ona söylemeyeceğim, ama sen eninde sonunda söyleyeceksin." Dediğini yaparken gülümsüyor.

"Hayatta olmaz." Başlık takıp çenemin altındaki kayışı bağlarken, dürüst olmak gerekirse kendimi tamamen gülünç ve biraz savunmasız hissediyorum. "Bu onu ilgilendirmez. Beni bu karmaşaya sokan da bu oldu. Hayatıma büyük koruyucu olarak girip fırtına gibi esti."

Cherie bana doğru yürümeye başlar, en azından benim kadar gülünç görünür. "Tamam, işler şöyle yürüyecek: sadece bazı şeyleri konuşacağız. Bana istediğin her şeyi anlatabilirsin, bu duvarların içinde kalacak. Sana bazı sorular soracağım, zor sorular olsa bile, yine de bana bir şeyler anlatmaya çalışmanı istiyorum. Bazen bu yeterli olacak, bazen de senden daha fazlasını almaya çalışacağım. Tüm bunlar sırasında, küçük bir dostça tartışma başlatacağız, burada temel olarak senden sadece kendini benden savunmaya çalışmanı istiyorum. Ama bunu yaparken konuşmayı kesmene izin yok. Anlaşıldı mı?" Bunu çok ciddiye aldığını görebiliyorum.

"Evet, ve şunu söyleyeyim, ben çoklu görevlerin kraliçesiyim, bu konuda endişelenmenize gerek yok," diyorum, her zamanki gibi sinirlerimi küstah mizahımla örtbas etmeye çalışarak. Bunun her zaman başvurduğum bir savunma mekanizması olduğunu biliyorum.

"Tamam, az önce Forrest hakkında bana söylediklerine geri dönelim. Senin burada olmanın suçlusu o mu?" Gözleri yumuşak ve cevap beklerken ayakları üzerinde bir yandan diğer yana sallanıyor.

Bunu düşünüyorum ve bunun işe yarayacağına karar veriyorum, aklıma gelen ilk şeyi söylemem gerekiyor.

"Kısmen," diye cevap veriyorum.

"Neden kısmen?" Bir adım öne çıkıp omzuma hafifçe vuruyor, çok sert değil ama dengemi bozacak kadar. Biraz sendeliyorum ama tekrar dengemi buluyorum.

"Çünkü o bana bir şeyler hissettirdi ve ben hissetmediğim zaman daha iyiyim." Ve bu doğru. Onunla tanışmadan önce, sıradan bir şekilde değil, kimsenin onu tanımadığı şekilde, kimsenin beni incitemeyeceği çelikten duvarlarım vardı.

"Ne hissettirdi?" Bu sefer beni daha sert itti ve bu hoşuma gitmedi, bu yüzden geri çekilmek yerine, ayaklarımla ileri doğru bastırdım, elimi omzuna koyup onu ittim. "İşte bu, şimdi konuşmaya devam et, bana aynı anda iki şey yapabileceğini söylemiştin."

Rekabetçi yanım başını kaldırdı ve haklı olduğumu kanıtlamak istedi.

"Yumuşak, savunmasız, zayıf, olmamaya çok uğraştığım tüm şeyler."

Onu tekrar itmeye çalıştım

ona tekrar vurmaya çalışıyorum, ama o elimi engelliyor ve sonra beni yanımdan dürtüyor.

"Kahretsin!" Acıdan çok şok oldum ve onun beni tekrar oraya dokunmasını engellemeye çalışırken, o cevap verdi.

"Forrest yapmadı, sen yaptın."

Eli yine bana doğru geliyor ve ben aynı yeri korumaya çalışıyorum, ama onun sözleri beni sinirlendiriyor.

"Hayır, ben yapmadım. Onu durdurmaya çalıştım, ama dinlemedi, beni zorla yaptırdı." Ve birdenbire içimden sözler dökülmeye başladı ve ellerimi kontrolsüz bir şekilde sallayarak, sadece bana dokunmasını engellemeye çalışıyordum. "Dokunulmaktan hoşlanmıyorum. Ben izin vermedikçe kimse bana dokunamaz. O, dokunulmak istememi sağladı. Neden yaptı bunu? Çünkü şimdi hoşuma gidiyor ve o gitti."

"Ama neden gitti, Harper?" Yine bir yumruk, bu sefer mideye.

"Çünkü ondan kaçtım." Artık ona bağıríyorum çünkü etrafımda olan tüm kaosla mücadele ediyorum.

"Kaçtın, ama suçlu o mu? Sence bu haksızlık değil mi?" Ve ilk kez, göğsüne bir yumruk atıyorum, çünkü şimdi ona da kızgınım.

"Hayır. Ona bunun sadece seks olduğunu, daha fazlası olmadığını söyledim. O da kabul etti, ama yalan söyledi. Her şey değişti ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım bunu durduramadım," diye bağıyorum.

"Ne değişti, Harper?"

"O, ben, her şey. Ona yapmamasını söylediğim şeyi yaptı. Bana aşık oldu." Bu sözlerle duyduğum öfke, ona daha sert itmeye başlamamla ortaya çıkıyor.

"Peki bu neden sorun oluyor?"

"Çünkü ben kimsenin sevgisine layık değilim. Ben yeterli değilim."

"Neye yeterli?" Cherie bana bağırarak bacaklarını bana doğru uzatmaya başladı

ve ben de sürekli matın üzerinde ondan uzaklaşmaya ve yumruklarından kaçmaya çalışıyorum.

"Her şeyde yeterince! Yeterince sevmek, yeterince çaba göstermek, yeterince mücadele etmeye değer olmak." Bağırdıkça gözlerime yaşların dolduğunu hissediyorum ve bunu istemiyorum ama durduramıyorum. Vücudum ağrımaya başlıyor ve beynim bana bağıyor, ama ağlamaya başlayan kalbim. Ve ağzımdan çıkan ilk hıçkırıkla, kalbimde sakladığım sözler dilimden dökülüyor.

"Kalacak kadar beni sevmek." Bir hıçkırık daha geliyor ve başımın belada olduğunu biliyorum. O kilidi kırdı ve ilk kez birine en büyük korkumu söyledim. Durup hareketsiz kalan Cherie, bunun benim için anlamını sindirmeme izin veriyor. Ve bu çok acıtıyor.

Yüzümden gözyaşları akıyor ve bunu durduramıyorum çünkü yumruklarım önümde havada donmuş, dünyayla savaşmaya hazır.

Cherie bana bir adım yaklaşır ve ellerimi nazikçe aşağı doğru iter, böylece kollarım artık yanımda sarkar. "Peki bu sana nasıl hissettiriyor?" Sesi yumuşak ve şefkat doludur.

"Değersiz ve kırılmış," diye fısıldıyorum.

"Güzel." O bana kavgayı kazanmış gibi bakarken, ben ona deliymiş gibi bakıyorum. "Şimdi buradan başlayıp yeniden tırmanmaya başlayacağız. Çünkü şu anda hissettiğin bu acıyı, seni tekrar hayatının bu kararsız noktasına düşmemek için itici güç olarak kullanacağız. Pedleri çıkar ve otur, konuşalım, sonra her seansın sonunda sana birkaç kendini savunma dersi vereceğim, çünkü kızım, sen kavga edemiyorsun." Cherie pedlerini çıkarmaya başlar ve kanepeye oturur

ben de küçük bir gülümsemeyle aynısını yapıyorum, çünkü o haklı. Okul bahçesinde kavga eden bir genç kız gibi tokat atıyordum. Ve gerçekten başım belaya girerse, bu beceri kesinlikle işe yaramazdı.

"Tamam, bir bakalım, doğru anlamış mıyım? Hayatında sevdiğin iki erkek vardı, baban ve Forrest. Biri seni terk etti, diğerinden ise onun da seni terk etmesini istemediğin için kaçtın." Elim tutup tutuyor ve ben her zamanki gibi geri çekilmiyorum.

"Devam et, sen söyleyince o kadar acıtmıyor." Omuz silkiyorum ve yanağımdan bir damla gözyaşı daha siliyorum.

"Hayır, hayır. Bu işler öyle yürümez. Önce baban hakkında konuşalım, bana ondan bahset." Cherie'nin sözleri, çok sevdiğim bir adam hakkında konuşmaya başlamamı sağlar ve ben de hala onu sevdiğimi fark etmeye başlarım.

Ne kadar çok konuşursam o kadar kolaylaşıyor ve ona her şeyi anlatıyorum, büyümemi ve sonra onun gitmesinin şokunu. Şaşırtıcı bir şekilde, kabuslarımı ve bazı kabuslardan hatırladıklarımı da anlatıyorum, Forrest'ın rüyamda yaptığımı gördüğünü anlattığı şeyleri de dahil.

"Demek, uzun zamandır babanı nefret ettiğini söyledin, ama bu son zamanlarda değişti, neden?" Bu kadında, cevabı doğrudan söylememi sağlayan bir şey var.

"Forrest. Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama o senin gibi."

Cherie nefesini tutar ve şakacı bir şekilde elini kalbinin üzerine koyar, bu da beni güldürür.

"Evet, senin için yeni biri var, ama o da senin gibi, içimde uzun zamandır sakladığım şeyleri bana anlatmamı sağlayan tuhaf bir yeteneği var. Sonra birdenbire ona bir şeyler anlatmaya başlıyorum ve bunları yüksek sesle söyleyerek, uzun zamandır içimde bir boşluk olan ve yerine oturan, eksik olduğunu bilmediğim bir yapbozun parçalarını buluyorum. Bunun tuhaf geldiğini biliyorum, ama Forrest, babamın ailesini umursamadığı için gitmediğini anlamama yardımcı oldu. Bence tam tersi olabilir, bizi çok sevdiği ve korumak istediği için gitmiş olabilir. Bu, babama karşı hislerimi yumuşatmaya ve onu farklı bir açıdan görmeye başlamamı sağladı. Yanlış anlama, ona hala kızgıyım.

ve onun yaptıklarından dolayı incindim, ama eskisi gibi ona kin beslemiyorum."

"Bu gerçekten harika bir başlangıç ve bence doğru yoldasın. Birkaç seans daha bu konu üzerinde çalışmaya devam edeceğiz." Bir süre durakladıktan sonra, korktuğum sözleri söyledi. "Şimdi Forrest hakkında konuşalım."

"Bunu yapmak zorunda mıyız?" Çocuk gibi şikayet ediyormuş gibi yapıyorum.

"Bu yüzden burada değil misin?" Omuzlarını silkiyor.

"Öyle mi?" Yine, mizahım devreye giriyor, acımı paylaşmaktan beni korumaya çalışıyor.

"Sen söyle, Harper. Onu sevdiğini ve daha fazlasını istediğini kendine itiraf etmek mi istiyorsun, yoksa hayatının geri kalanını böyle mi yaşamak istiyorsun? Bu kararı sadece sen verebilirsin. Forrest bile senin adına bu kararı verme gücüne sahip değil, her ne kadar öyle olduğunu düşünse de. Tüm bunlardan gerçekten ne elde etmek istiyorsun, Harper?" Cherie, cevap vermeden önce kafamdaki kelimelerle boğuşup anlamlı hale getirmeye çalışırken beni izliyor.

"Korkmadan sevmek ve sevilmek." Ona bakıyorum ve gözlerim yeniden doluyor.

"O zaman Forrest harika bir başlangıç noktası, sence de öyle değil mi?"

"Evet." Başlayan bacak sallanmamı durdurmak için ellerimi uyluklarımın üzerinde gezdiriyorum ve aklıma gelen tek şey, işler zorlaştığında beni sakinleştiren Forrest'ın eli.

"Ona ihtiyacım olduğu için değil, tam bir kadın olarak geri dönmek istiyorum. O, bundan daha fazlasını hak ediyor. Ve hayatımda ilk kez, ona bunu veren kişi olmak istiyorum." Bu dürüstlikle gelen rahatsızlığı yutuyorum.

"O zaman öyle yapalım." Bana gülümsüyor. "Ama sana küçük bir sır verebilir miyim?"

Ona başımı sallarım.

"Sen de böyle bir aşkı hak ediyorsun."

Ve sonra ikimizi de şok eden bir şey yapıyorum. Öne uzanıp onu kollarıma alıyorum ve sarılıyorum.

Ve bu harika bir his.

FORREST

Ashton'ın ofisinde geçirdiğimiz günün ardından bir plan yaptık.

Bugün fikrimi söylediğim herkes bana deliymişim gibi baktı, ama konuştukça bunun değerini anlamaya başladılar.

İstemediğim halde, bu konuda Ashton'ın desteğine güvenmek zorundayım. Çünkü bana, eğer benim çok incinmeme izin verirse Harper'ın onun hayalarını alacağını ve görünüşe göre onların çok değer verdiğini oldukça sert bir şekilde söyledi. Kız arkadaşım erkekleri korkutuyor ve ben onun bu yönünü seviyorum. Kendi doğası gibi davranmaktan korkmuyor ve bu dünyada daha fazla böyle insana ihtiyacımız var.

Ashton ekibinden bazılarını getirdi ve belirli vakaların operasyonlarının arkasındaki teknik beyin olan Ghost adında bir adamla video bağlantısı kurduk. Planı uygulamaya koyduğumuzda, benim nerede olduğumu her zaman bilmelerini sağlayacak olan da o. Yarın sabah, Chester'ın telefonunda göreceği haber akışında rastgele bir haber sızdırmaya karar verdik. Teknolojik konulardan hiç anlamıyorum, ama Ghost denen adam, Chester'ı bir süredir izledikleri için onun telefonunu ve bilgisayarını çoktan hacklemiş. Böylece, Chester'ın cihazlarında gösterilenleri ele geçirecek ve ona sadece bizim okumasını istediğimiz gölge haberleri gösterecek. Lanet olsun, bu bilgisayarlı adamlar inanılmaz, ama bizim haberimiz olmadan hayatlarımızı ele geçirebilecekleri için çok tehlikeliler.

Chester'a Harper ve benim hakkımda, nasıl birlikte olduğumuzla ilgili birkaç hikaye anlatılacak, ardından benim Chicago'ya başka bir oteli devralmak için geldiğimle ilgili hikayeler anlatılmaya başlanacak. Tabii ki bunların hepsi yalan, ama bakalım o bu yemi yutacak mı ve beni internette aramaya başlayacak mı? Tabii ki Ghost, onu bana ulaşmak için yeterince ilgisini çekecek kadarını gösterip, kişisel bilgileri göstermeyecektir.

Sonra yarın gece nerede olacağıma dair bir hikaye uydurup, onun ortaya çıkmasını umacağız. Ashton ve Ghost onu sadece suya götürebilirler, ama içmesini sağlayamazlar, bu yüzden devreye ben giriyorum. Onu yeterince kışkırtmam gerekiyor ki, Harper'ın peşine düşmek yerine, tam önünde duran daha kolay bir hedef olan beni bulsun. Harper'ın babasının onun ailesine yaptıklarının intikamı olarak paramı almak ve bana zarar vermek isteyecek.

Ashton bu konuda endişeli, ama ben değilim. Sadece Chester gibi düşünmem gerekiyor, o zaman her zaman ondan bir adım önde olabilirim. Bu, iş dünyasında ve iş dünyasını yöneten kişilerde ustalaştığım bir beceri. Yıllar boyunca insanları inceleyip, geriye yaslanıp doğru anı bekleyerek çok para kazandım. Bu da farklı değil.

Belki bu tamamen doğru değildir, bu sefer bana silah doğrultulabilir ve bu da üstünlük sağlamayı biraz daha zorlaştırabilir. Ama bu bile beni endişelendirmiyor.

Sevdiğim kadın için ne pahasına olursa olsun kurşun yiyebilirim.

Hayatım pahasına bile olsa.

Uzun zamandır beklediğim duşumu aldıktan sonra otel odasındaki yatağında oturmuş, bugün çocuklarla yaptığım grup sohbetini telefonumda kaydırıyorum. Çünkü Rem, nerede olduğum konusunda elbette çenesini kapalı tutamadı.

Forrest: Ashton'la işimiz bitti ve bir planımız var.

Rem: Sana çok kızgınım. Ne yapacağını tahmin etmeliydim, ama aptalca bir şekilde kafanı boşaltmaya gittiğini sandım.

Forrest: Sen de aynısını yapardın.

Rem: Ama ben akıllı davranıp güvenlik şefime ülkeyi terk ettiğimi söyledim! Senin telefonun Chicago'da alarm vermeye başlayana kadar beklemek yerine.

Şanslısın ki, bunu gördüğüm anda seni aramadım, çünkü sana bağırarak kulak zarını patlatmış olurdum ve şimdi bir kulağın sağır olurdu.

Forrest: Evet, baba!

Rem: Aptal olma!

Flynn: Sinirli, sana karşı hissettiklerimi ifade etmek için hafif bir kelime, kardeşim.

Flynn: Ben çok kızgınım!

Nic: Cidden, bunu sabah 4.30'da mı yapıyoruz?

Forrest: Neden hepiniz uyanıksınız?

Rem: Çünkü dünyanın öbür ucunda bir salak komando oynamaya çalışıyor! Ashton'la konuştum. Aklını mı kaçırdın sen?

Nic: Bilmek istiyor muyum?

Flynn: Ne halt ediyorsun sen!

Forrest: Sizinle birlikte yapmıyorum bunu. Ben yetişkin bir adamım ve kendi kararlarımı kendim veririm.

Flynn: SORUMA CEVAP VER!!!

Forrest: Sakin ol! Rem veya Ashton ile konuş. Bu, sohbet o d a s ı n d a konuşulacak bir konu değil.

Flynn: Bu ne demek oluyor?

Forrest: Yatmaya gidiyorum, buna gücüm yetmez.

Flynn: Harper'ın iyi olup olmadığını bile sormayacak mısın?

Forrest: Hayır. Kafamın net olması lazım.

Flynn: Çok yazık. Sana söylüyorum, o iyi değil, berbat durumda.

Forrest: Bu benim için yeni bir haber değil Flynn, sana söylemiştim. Benim yapabileceğim zamana kadar istediğimi yap ve ona iyi bak. Bunu yapacağına güveniyorum.

Flynn: Ben de senin kendini öldürmeyeceğine güveniyorum. Ben işimi yapıyorum, sen de seninkini yap!

Forrest: Anlaşıldı, ve Harper'a bundan tek kelime bile etme!

Flynn: Ben aptal değilim.

Nic: Bazı günler tartışmalı.

Flynn: Sen de siktir git.

Nic: Dikkatli ol Forrest ve Ashton'ı dinle. Bizi haberdar et.

Rem, sabah 7'de ofisimde buluşalım.

Flynn: Siktir et, onu şimdi arayacağım.

Forrest: Herkese iyi geceler.

Rem: Hala sana kızgıyım, ama kendine dikkat et!

Flynn: Aynen öyle!

Adrenalin insanı normalden daha uzun süre uyanık tutabilir, ama Londra'dan ayrılmadan önceki zorlu gecenin ardından benimki etkisini kaybetmeye başladı. O gece şanslıysam üç saat uyumuşumdur ve o zamandan beri neredeyse 28 saattir uyanığım.

Başımı yastığa koyup, Harper'ın haberi olmadan çektiğim, pinball makinesinde oynarkenki fotoğrafını çıkarıyorum. Yüzündeki gülümseme ve gözlerindeki saf eğlencenin ışıltısı, onu görmek istediğim hali. Rahat ve dünyadan habersiz.

O fotoğraf, burada olduğum için doğru şeyi yaptığımı anlamam için yeterli. Ona o hayatı vermek istiyorum.

Ve önümdeki tek engel Chester Tema.

Çünkü Harper'ın benim hakkımdaki tüm şüpheleri ortadan kalkacak, bundan eminim. Ama kalkmazsa bile, en azından o güvende olacak ve bu da her şeye değecek.

Yirminci Bölüm

HARPER

Dün zor bir gündü.

Cherie ile seansımdan sonra bir bara gittim ve tek başıma bir bardak viski içtim. Tabii, ben ve yakınımıdaki güvenlik görevlisi. Yüzeye çıkan tüm duygularla başa çıkmak için zamana ihtiyacım vardı.

Onunla yaptığım tek bir seansın, tüm bunlar yaşandığında hiçbir terapistin yapamadığı kadar derin duygularımı konuşmamı sağladığını düşünmek çılgınca. Ama belki de o zamanlar hazır değildim. Ya da şimdi olduğu kadar büyük bir nedenim yoktu, sonunda bunu unutmak ve iyileşmek için. Aslında üzücü olan, sadece kendim için yeterince iyileşmek istemememdi, ama şimdi Forrest için olmak istediğim kadın olabilmek için bir kadının beni dövmesine izin veriyorum.

Bardağın içindeki son amber sıvıyı yudumlarken, bunun zaman alacağını biliyorum, ama umutluyum.

Telefonumu elimde tutarken, Forrest'a mesaj atma isteği sürekli içimde var, ama bunu yapmayarak irademi sınıyorum sanki.

Bunun yerine, fotoğraf uygulamamı açıp geçen hafta sonu St. Tropez'de çektiğim tüm fotoğrafları kamera rulomda kaydırmaya başladım. Bu kadar çok gülümsediğimin farkında bile değilim. Kızların alışveriş yaptığı, içki içtiği ve ağrıyana kadar güldüğü pek çok fotoğraf var. Tabii ki erkeklerin voleybol oynadığı fotoğraflar da var ve Forrest gezegendeki en seksi erkek olabilir, ama diğer üçü de ondan çok geride değil ve bunu itiraf etmekten çekinmiyorum.

Ama en sevdiğim fotoğraf, Forrest'ın yemek pişirme dersinde yemeğini tabağa koyarken ve Flynn ile en iyi yemeği kimin pişirdiğine dair yarışma konusunda gülüşürken çektiğim fotoğraf. O mutlu bir yerde ve sonunda kardeşinin kendisini daha derin bir düzeyde tanımasına izin vermeye başlıyor. Bir parçam, bunu başardığım için kendimle gurur duyuyor. Onu gerçek halini görmem için zorladım ve sonra o adamı ailesiyle ve arkadaşlarıyla paylaşması için cesaretlendirdim.

Telefonumu kaldırırken, şu anda ne yaptığını merak ediyorum. Muhtemelen ofisinde çalışıyor ve bana olan hayal kırıklığını unutmaya çalışıyordur. Ben de öyle Forrest, ben de kendime kızgınım.

Arabamı valeye getirmesini mesajla bildirip, arkamda siyah giysili gölgemle birlikte ayağa kalkıp barın ön kapısına doğru yürüyorum ve kendimi

ruhsuz hissediyorum. Yetişkin hayatım boyunca bu boşluk hissiyle yaşadım, ama daha fazlasını istememi sağlayan huysuz, kibirli bir adam oldu.

Flynn ve Felisha'nın dairesine giderken arka koltukta otururken, bu gece onlara yeterince zaman ayırdığımı umuyorum. Flynn bu sabah çok kötü bir ruh halindeydi. Konuşmuyordu, daha çok homurdanıyordu ve gözlerime bakamıyordu. Onun kardeşi gibi olduğunu hiç düşünmemiştim, ama bu sabah mutfakta kendi kendine homurdanışından Forrest olduğunu yemin edebilirdim.

Apartmana yaklaştıkça, telefonum elimde titriyor, çünkü özel bir mesajı kaçırmamak için şu anda onu bırakamıyorum. Ama sadece Felisha yatmaya gittiklerini ve sabah görüşeceğimizi haber veriyor. Tanrıya şükür Amanda ile gecenin nasıl geçtiğini sormadı, böylece ona tekrar yalan söylemek zorunda kalmadım.

Her zamanki gece rutinimi yapıp yatağıma kıvrılıyorum, uykumda olacakları düşünmemeye çalışıyorum. Belki bugün Cherie ile yaptığım seansta bir şeyler değişmiştir. Umut etmekten başka çarem yok. Bu sabah uyandığımda, hissettiklerimden rüyalarımda zor bir gece geçirdiğimi anladım, ama ne Felisha ne de Flynn bu konuda bir şey söylemedi, bu yüzden ya şanslıydım ya da yatak odaları yeterince uzaktaydı ve ağladığımı ya da bağırığımı duymadılar.

Cherie, bu gece uykuya dalarken dinlememi istediği bir meditasyon ve sakinleştirme uygulaması kurdu. Umarım işe yarar, çünkü gerçekten iyi bir dinlenmeye ihtiyacım var. Vücudum biraz ağrıyor, yastıklar takmış olmama rağmen, hala tüm darbeleri hissedebiliyorum. Hoşuma gideceğini düşünmemiştim, ama şaşırtıcı bir şekilde, seansın fiziksel yönü endorfinlerime iyi geldi ve ayrıldığımda kendimi enerjik hissettim.

Meditasyon kaydındaki kulaklarımda duyduğum okyanusun sakin sesi beni yatıştırıyor ve uykuya dalmama yardımcı oluyor. Ama aynı zamanda Forrest ile villada geçirdiğimiz geceyi, balkonda yıldızların altında dans edip denizi seyrettiğimiz anıları da geri getiriyor. Gözlerimin ağırlığı beni uykuya çekmeye başladığında, umarım bu güzel anı bu gece rüyamda görürüm ve belki Forrest da beni rüyasında görür. Sonra uykuya dalarken aklıma son bir düşünce geliyor...

Yarın kahvaltı için bana ne gönderecek ve hangi renk kurdeleyi alacağım acaba?

FORREST

Harper ile konuşamamaktan nefret ediyorum, bu beni öldürüyor.

Bugünün kahvaltısını birkaç saat önce almış olmalı, bugünkü kahvaltı krem peynir ve şurup ile yaban mersinli krep ve tabii ki yaban mersinlerine uygun mavi bir kurdele. Her gün bu teslimatlara verdiği tepkiyi görmek istiyorum. Onlara gönderdiğim şeyleri övücü sözlerle anlattığı bir fotoğraf ya da video bile, onu özlemekten duyduğum göğsümdeki acıyı hafifletmeye yeter.

Ama ona ulaşırsam ve beni görmek isterse, ona nerede olduğumu söylemek zorunda kalacağımı biliyorum ve bu bir sorun.

Yalanlardan nefret eder. Onu takip eden adamla ilgili olan biten her şeyi ona anlatmamış olmamız yeterince kötü, ama benim Chicago'da olduğumu ve umarım bu gece onunla yüzleşeceğimi öğrenmesi, bir patlama yaratmak gibi olur ve bundan kurtulabileceğimizden emin değilim.

Eve varır varmaz ona her şeyi anlatmayı planlıyorum, ama yüz yüze olmalı. Çünkü neden bunu yaptığımı anlamasını istiyorum. Bana kalbimi ona açma ve duymak istemediği ama yine de söyleyeceğim sözleri söyleme şansı vermesi için. Ona birçok kez onu sevdiğimi gösterdim ama bunu hiç bu kelimelerle söylemedim. Bunun onu kaçıracağını biliyordum ama sonunda bunun bir önemi yoktu çünkü o zaten kaçtı.

Bu sabah Ashton'ın ofisinde oturup bu adamların çalışmasını izlemek, başka bir dünyada olmak gibi. Yaptıkları teknik çalışma ve izleme, gördüğüm her şeyin bir üst seviyesi ve eminim Rem burada olsaydı, bu tarafının her dakikasını sevecekti. Ama benim için bunun hiçbir eğlencesi yok. Sadece bu gecenin bitmesini istiyorum. Chester ile yüzleşmek ve buraya gelme amacımı gerçekleştirmek istiyorum. Bunu bitirmek istiyorum.

"Şimdi, binadan ayrılmadan önce son bir kez planı tekrar edelim." Ashton siyah kot pantolon, gri uzun kollu gömlek ve vücuduna bağladığı silahının üzerine siyah deri ceket giymiş. Sormadım ama muhtemelen üzerinde başka silahlar da vardır. Bilmeme gerek yok, bu onun işi. Benim işim ise yem olmak.

Odada Ashton için çalışan ve gerektiğinde koruma görevi görecektik altı kişi daha var ve tabii ki Ghost da hatta ve

konusuyor. Daha önce konuşurken, Ashton'la akraba olduğum için şanslı olduğumu söyledi, çünkü Ashton böyle davaları almaz ve bir tuzağa yem olarak sivili kullanmaya ikna olmaz. Ashton sadece güldü ve ona susmasını söyledi, Ghost da dahil olmak üzere aile ve arkadaşları için her zaman aptalca işlere bulaştığını söyledi.

Çok yakın görünüyorlar ve bana Londra'daki üç adamı hatırlatıyorlar. Dün gece, bana ne kadar kızgın olduklarını öğrenince içim çok kötü oldu. Ama biliyorum ki, birimiz aşk adına her şeyi mahvettiğinde olduğu gibi, bunu da atlatacağız.

Ashton planı tekrar gözden geçirmeye başlar ve herkesin tüm dikkatini üzerine çeker. Bu odadaki herkes bu adama büyük saygı duyar.

"Forrest, kaldığı otelden, katılacağı etkinlik yerine yarı yolda bulunan Garret's Bar'a yürüyecek. Orada durup, Chester'in şehirde hareket halinde olduğunu öğrendiğimizde talimatlarımızı bekleyecek. Chester'in gittiği yere bağlı olarak, Forrest'ı o yöne doğru yürümeye başlayacağız ve onu açık alanda, sokakta Chester'la karşılaşacağı bir noktaya getireceğiz. Onun etrafında olup bunu filme alan bizlerin yanı sıra, bunu gören ve tanık olan insanlar da lazım. Umarım sokaktaki aptal birileri telefonlarını çıkarıp bunu filme alır ve biz de polisi bunu kullanmaya ikna edebiliriz, böylece bu işe hiç girmeyiz." Durur ve doğrudan bana bakar.

"Ve sen," diyor, parmağını bana kararlılıkla doğrultarak. "Aptalca bir şey yapma ya da bu plandan sapma. Seni güvende ve hayatta tutmak için buradayız, ama bu konuda beni hayal kırıklığına uğratırsan, seni kendim dövüp, daha da kötüsü, Harper'ı arayıp onu Chicago'ya getirip havai fişekleri izleyeceğim."

Onun tehdidine gülmeden edemiyorum, çünkü tam da öyle olacak.

"Anladım ve bu odadaki herkese, senden daha çok Harper'dan korktuğumu söyleyecek kadar erkek olduğumu biliyorum." Etrafımdaki tüm erkeklerin kıkırdamasını duyuyorum.

"Ben de, sadece söylüyorum. Ve bu yüzden onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum." Ashton, aynı tür bir sevginin nasıl bir şey olduğunu biliyormuş gibi, bana anlayışla bakıyor.

"Ve son talimatım, onu sözlerinle kışkırtman, ama gerekli olmadıkça ona elini sürmemen. Kendini savunma iddiasında bulunabilmemiz için, onun sana birkaç iyi darbe indirmesini sağlamalıyız. Ama bu tartışmaya açık değil: eğer silah ya da herhangi bir tür silah çıkarırsa, hemen

geri çekil ve bırak biz halledelim. Çünkü sana şunu garanti ederim, Harper'ı söylediğin gibi seviyorsan, ona hayatının en önemli iki erkeğinin aynı adam tarafından öldürüldüğünü ve bunlardan birinin onu korumak için bunu yaptığını bilerek cehennem gibi bir hayat yaşamasına izin verme, tekrar ediyorum, izin verme." Ashton'ın bakışları ve sözleri beni derinden etkiledi. Bu açıdan bakmamıştım. "Anladın mı?" Duruşu ve ellerini yumruk yapıp yanına koyması, şu anda ne kadar ciddi olduğunu gösteriyor.

Zihnim hızla çalışmaya başlarken ona sadece başımı salladım. Harper'ı korumakla o kadar meşguldüm ki, bana ciddi bir şey olursa bunun ona ne yapacağını hiç düşünmemiştim. Onu kurtaracağımı sanıyordum, ama bunun yerine, onu şu anda yaşadığından daha büyük bir işkenceye mahkum ediyor olabilirdim. Bu konuda akıllı davranmam gerekiyordu. Sandığımdan daha akıllı davranmalı ve her şeyin planladığımız gibi gitmesini sağlamalıydım.

"Tamam, herkes, hareket etmeden önce otuz dakika." Ashton'ın sesi beni düşüncelerimden geri getirir. Herkes odadan çıkar ve sonra sadece ben, o ve Ghost kalırız.

Ghost'un sesi odada yankılanıyor. "Hey, Forrest, bu adamı yakalamanın birden fazla yolu olduğunu unutma. Senin arkanızdayız ve onu yakalayacağız, ama işler ters gitmeye başlarsa, sen çekil, biz yeniden toplanıp başka bir yol deneriz. Henüz hiç adam kaybetmedik ve senin ilk adamımız olmanı istemiyoruz, tamam mı?" Bu tür işlerde çalışan bu adamlar arasında var olan kardeşliği hissediyorum. Ashton'ın eski asker olduğunu biliyorum ve Ghost'un hikayesini tam olarak bilmesem de, onun da benzer bir hikayesi olduğuna eminim. Yani, Ghost gibi bir lakapla güvenlik işinde çalışan bir adamın mutlaka bir hikayesi olmalı.

"Bana yardım etmek için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. İnatçı bir İngiliz iş adamının kapınıza gelip, hayır cevabını kabul etmemesi, bu hafta beklediğiniz bir şey değildi, biliyorum. Ama beni dinlediğiniz ve buraya gelme amacımı gerçekleştirmem için bana fırsat verdiğiniz için minnettarım. Harper gerçekten güvende olana kadar rahat edemeyeceğimi biliyorum ve bunun tek yolu bunu yapmam, bu yüzden teşekkür ederim." Yapmak üzere olduğum şeyin gerçekliği üzerime çöktükçe kendimi biraz savunmasız hissediyorum. Ashton öne çıkıp elini omzuma koyuyor ve güven vermek için sıkıca sarılıyor.

"Tek istediğim teşekkür, bu işin sonunda birkaç çürükle kanıt olarak durman... tabii, hizmetlerimin karşılığı olan ödeme de." Bunun üzerine hepimiz gülmeye başlıyoruz, çünkü bana akrabalarından para kabul etmeyeceğini söylemişti, ben de bunun saçmalık olduğunu söylemiştim. Ve ne derse desin

, hoşuna gitse de gitmese de hesabına para yatacak, çünkü ben böyleyim.

Sonraki otuz dakika boyunca Ashton başka işlerle meşgul, ben de hareket etmek için onay beklerken telefonuma bir mesaj geliyor.

Flynn: Hâlâ sana kızgıyım, ama lütfen dikkatli ol. Aptallığı yüzünden oğullarının öldüğünü ailemize söylemek zorunda kalan kişi olmak istemiyorum.

Tipik bir Flynn mesajı. Duyguları yoğun olduğunda, mizahla örtbas etmeye çalışır. Ama ne demek istediğini anlıyorum.

Forrest: Ben de seni seviyorum kardeşim. Hallederim.

Flynn: Evet, ben de seni seviyorum. Ve sana inanıyorum. Hepimiz için her şeyi hallettin ve bunun için sana hiç teşekkür etmedim sanırım.

"Siktir," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Şimdi onun böyle duygusal saçmalıklar söylemesinin sırası değil. Odaklanmam ve sert olmam gerekiyor, kalbimi sızlatan şeyler söylemesini düşünmemeliyim.

Forrest: Teşekkür ederim.

Daha fazla bir şey söyleyemem ve şans eseri, Ashton odanın diğer ucundan bana gitme zamanının geldiğini işaret ediyor.

Derin bir nefes alıp, telefonumu ceketimin iç cebine koyup kapıya doğru yöneliyorum. Hepimiz farklı zamanlarda binadan çıkıp ayrı ayrı yürümeye başladığımızda, her şey daha gerçekçi gelmeye başlıyor. Chester'in tuzağımıza düşüp hemen beni ve servetimle işim hakkında bulabildiği her şeyi Google'da aramaya başlamasına sevindim. Harper ile ne kadar süredir birlikte olduğumu araştırdı ve bitirdikten sonra tekrar onu aramaya başladı. Bunu bekliyorduk, ama asıl altın yumurta, bu gece katılacağımı söylediğimiz etkinliği, başlangıç saatini, binanın girişinin yerini ve en yakın otobüs durağına giden otobüs saatlerini aramaya başladığında ortaya çıktı. Otobüse bineceğini biliyoruz ve bu bize onun nerede ve saat kaçta ineceğine dair ipucu veriyor. Ama o planından saparsa diye yedek planlarımız da var.

Garret's Bar'a gidip pencere kenarındaki bir masaya oturup bir bira sipariş ettim. İçmiyorum bile, sadece ortama uyum sağlamak için sipariş ettim. Şu anda vücudumda her türlü sinirsel gerginlik var. Dikkatimi toplayabilmemi sağlayan tek şey, fotoğraflarımı tekrar gözden geçirip kendime

Fotoğraftaki siyah saçlı, kahverengi gözlü kadın, aynı anda hem sorun hem de sevgiyle dolu gözlerindeki ateşle bana bakıyor. Bunu onun ve ailesi için yapıyorum. Ailesi bunu bilmiyor olsa da, hepsi için bu korkuyu ortadan kaldırmanın zamanı geldi. Harper'ın her gün yaşadığı korkuyu onların asla yaşamamalarını sağlayacağım.

Ashton yanımdaki masada oturuyor ama sırtı bana dönük. Ama konuşurken onu duyabileceğim kadar yakın.

"Beş dakika sonra ayağa kalk ve ayrıl, konuştuğumuz rotaya göre sola dön."

"Anlaşıldı," diye cevap veriyorum ve hızlı ezberleyen biri olduğum için minnettarım. Ashton'ın ekibinden biri önümde, belli bir mesafede yürüyecek ve ben de onu takip edebilirim, ama bu benim için yeterli değil. Kontrolün bende olması gerekiyor, bu yüzden rotaları tamamen ezberledim, konuştuğumuz tüm rotaları.

Chester'la karşılaşmayı beklediğimiz sokağa yaklaşırken kalbim göğsümde çok hızlı atıyor. Onun neye benzediğini beynime kazımış durumdayım. Sanki görüntünün üzerinde kırmızı bir sis var, bu da onun sevdiğim kadına bu kadar korku salmasından kaynaklanıyor.

Köşeyi döndüğümde, caddenin kalabalık olmadığını görüyorum, ama yine de işten eve dönen ya da gece dışarı çıkan birçok insan var. Cadde üzerinde birkaç restorandan gelen farklı kokular ve trafiğin normal kokusu var. Arabalar kaldırıma park edilmiş ve otobüsün önümdeki caddede benim tarafımda durduğunu görüyorum. İnsanlar otobüsten inmeye başlıyor ve uzaktan bile, buraya gelmemin sebebini oluşturan adamı görüyorum, bu da kanımı kaynatıyor.

Koyu renkli, kıvrıcık, omuz uzunluğunda saçları, tıraşsız ve dağınık. Kot pantolon ve otobüsten inerken bana dönük olan dirseğinde delik olan bir kapüşonlu sweatshirt giyiyor. Dönüp bana doğru yürümeye başlıyor ama başı aşağıda, bu da pek yardımcı olmuyor çünkü kolayca yanımdan geçip gidebilir. Hızlıca düşünmeye çalışarak cebimden telefonumu çıkarıyorum ve o yaklaşırken telefonla konuşuyormuş gibi yapıyorum. Sonra benden yaklaşık dört adım uzaklaştığında konuşmaya başladım.

"Ben de seni özledim, Harper." Ve o, onun adını duyduğu anda başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. "Seni seviyorum. Hoşça kal." O bana yetiştiğinde telefonumu cebime koydum ve o beni geçip bir adım attığında, tavrımı korudum. Sonra onun hemen arkamda durduğunu ve benim duyabileceğim kadar yüksek sesle seslendiğini duydum.

"Hey. Sen!"

Durup ifademi sertleştiriyorum, sonra ona bakmak için dönüyorum, kol mesafesinin hemen dışında.

"Bana mı seslendin?" derim, biraz kafam karışmış ve onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranarak.

"Evet, dostum. Sen Forrest Taylor mısın?" Ellerini kapüşonlu sweatshirtinin önündeki tek büyük cebe sokmuş halde duran adamı süzdüm ve cebinde bir şey olduğunu anlayabildim. Ne olduğunu henüz bilmiyordum. Ama adam yerinde duramıyor ve gergin bir şekilde etrafına bakınıyordu.

"Sen kimsin?" diye soruyorum, benim adımlı bildiğine şaşırmış gibi davranmaya çalışarak. "Evet, sensin. Şu kibirli İngiliz aksanıyla zengin, kendini beğenmiş bir pislik gibi konuşmanı dinle." Gözlerinde dengesizliği görebiliyorum. "Sen kimsin ve benim adımlı nereden biliyorsun!" Ona bir adım ona yaklaşıyorum ve yüzüne yaklaşıyorum.

"Ben, o orospudan babasının benden aldığı şeyi alacak olan adamım." Gözleri donuklaşır ve ben dikkatli davranırım çünkü onun mantıklı düşünme yeteneği çoktan kaybolmuştur.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Siktir git ve beni rahat bırak," diyorum, onu başımdan savmak için, ve bu onu kızdırmaya yetiyor.

Bunu yapar yapmaz, elinin cebinden bir bıçak çıkardığını görüyorum. Neyse ki silah değil, çünkü bununla başa çıkabilirim. Kendimi korumak için birkaç adım geri çekiliyorum.

"Olmaz. Senin o orospun Harper'ın babası benim paramı ve hayatımı çaldı, şimdi bunun bedelini senin hayatınla ödeyecek." Bıçağı önümde sallamaya başlar.

Tehdit oluşturmadığımı göstermek ve umarım seyircilerin dikkatini çekmek için ellerimi havaya kaldırdım. "Dur bakalım dostum. Bu onun suçu değil. Babasının yaptıklarıyla hiçbir ilgisi yok. Para dedin, istediğin para mı?" diyorum, bu seçeneği tercih ederse bize şantaj yaptığını filme almasını sağlamaya çalışıyorum, ama içten içe bunun öyle olmadığını biliyorum. "Para ise, bana zarar vermemen için sana veririm, çünkü Harper bundan kurtulamaz. Lütfen, ne kadar paraya ihtiyacın var?"

Gözlerinden, kasıtlı olarak söylediğim sözlerle odaklandığını görebiliyorum, benim incinmem onun acı çekmesine neden olur, çünkü sonuçta o intikam peşinde. Herkes onun sadece para peşinde olduğunu düşünüyordu, ama artık bundan daha fazlası var. Hayatının mahvolması ve hapse girmesi için birinin bedel ödemesini istiyor.

"Para umurumda değil, pislik. Onun acı çekmesini istiyorum. Babasının küçük kızı, onun hatalarının bedelini ödemeli." Sözlerindeki zehir kanımı kaynatıyor ve hayatımda hiç bu kadar çok, onu boğazından yakalayıp bizimle aynı havayı solumasını engelleme içgüdümü görmezden gelmeye çalışmamıştım.

"Ne yapacaksın? Beni öldürüp kendini iyi hissetmeye mi çalışacaksın? Ne kadar zavallı, seni zayıf pislik. Hayatında yaptığın seçimler için onu suçlayamazsın. Babasının işleri üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Harper sadece bir çocuktur." Park edilmiş arabaların diğer tarafında, sağımda insanların toplanmaya başladığını ve birçok telefonun çıkarıldığını fark ettim. Onlardan biri, Ashton'la çalışan ve çekim yapma görevi verilen bir adamdı. Ayrıca cebimin içine gizlenmiş küçük bir kablosuz mikrofon vardı, bu sayede her şeyin net bir şekilde duyulacağından emin olabilirdim.

"Bu saçmalıkların hiçbiri umurumda değil. Chicago'ya gelmen, onu öldürmek için Londra'ya gitmemi engelledi. Birisi bunun bedelini ödemeli ve bu kişi sen olursan benim için sorun yok, pislik. Onun senin mezarında ağlamasını izlemek için sabırsızlanıyorum. Sonra onu da öldürebilirim. Evet, seni öldüreceğim ve onun bana gelmesini bekleyeceğim. Bu mükemmel." Cinayet hakkında konuşurken gözlerindeki ışıltı beni tedirgin ediyor, ama onun kafama girmesine izin vermeyeceğim, Harper'ın buradan çok uzakta ve güvende olduğunu kendime söylüyorum.

"Oh, elindeki bıçakla çok sert görünüyorsun, değil mi? Gerçek bir erkek adil bir şekilde, erkek erkeğe, yumruk yumruğa dövüşür. Ailen için mücadele ediyorsan, en azından zavallı ve zayıf olmak yerine onurlu bir şekilde yap." Ve hayatımın en büyük riskini alarak, ona sırtımı dönüyorum, beni korkutmadığını gösteriyorum, oysa gerçekte kan basıncım tavan yapmış ve terden sırılsıklam olmuşum. Hızla geri dönüp bıçağı tutan eline yumruğumu indirerek onu şaşırttım. Metalin yere çarpma sesini duyduğumda, onu yakaladığımı anladım. Silahsız kaldığı için paniğe kapılan adam, ilk yumruğunu karnıma indirdi. Bu yumruk nefesimi biraz kesti ama buna hazırlıklıydım, bu yüzden yerimden kıpırdamadım.

Ellerimi önüme uzatıp onu yanıma çağırırım. "Hadi, seni korkak herif, elinden gelenin en iyisi bu mu?" Kendimi, bana birkaç yumruk daha atabileceği bir pozisyona getiririm.

"Sen geveze bir pisliksin, değil mi? Sadece konuşuyorsun, dövüşemiyorsun. Hadi, sert adam, vur bana." Bunun gerçekçi görünmesi için, onun isteğini yerine getirip yan tarafına yumruk atıyorum ve eğer biraz akli varsa, yüzümü ona doğruca vurması için açık bıraktığımı görecektir. On yedi yıl hapis yattıktan sonra, dövüşmeyi ve kendini savunmayı öğrenmiş olmalı.

Ve sonra olan olur, yumruğu çeneme çarptığı anda uzaktan siren sesleri duyarım. Vücuduma yayılan acı, bunun artık gerçek olduğunu ve onu uçurumun kenarına itmeme gerektiğini söyler.

Karnına birkaç yumruk daha indiriyorum, ama gerçek öfkemi geri tutuyorum. Bu orospu çocuğunu öldürmek istiyorum, ama yapamam ve yapmayacağım, çünkü ben öyle biri değilim. Harper da benim öyle bir adam olmamı istemiyor.

Biz yumruklaşırken, etrafımızdaki kalabalık bağırmaya başlıyor ve sirenler yaklaşıyor. Ve o anda, caddede hızla ilerleyen polis arabalarına bakarken bir anlık dikkatim dağıldı ve savunmasız kaldım. Bana saldırdı, beni yere düşürdü ve bir saniye içinde elinde bıçak vardı ve kolunu hareket ettiriyordu. Yanımda keskin bir batma hissettim, bana ne yaptığını bilmiyordum ama başımın belada olduğunu biliyordum.

Kahretsin.

Burada her şeyi mahvettim.

Ama onu üzerimden itmeye çalışacak zaman bulamadan, göğsümdeki ağırlık kaybolur ve yanımdaki keskin acı, o geriye doğru çekilirken azalır. Her şey hızla gelişir ve ben sadece yatarak Ashton ve adamlarından birinin Chester'ı yere yatırmasını, yüzünü betona bastırmasını, ellerini arkasına bağlamasını ve onu hazırlıksız yakaladıklarında bıçağı yanıma düşürdüğünü izlerim.

Ağrıyan tarafıma elimi koyuyorum, bakmaya çekiniyorum ama bakmam gerektiğini biliyorum ve elimi geri çektiğimde, üzerinde kırmızı bir leke görüyorum. Kan görmek beni çıldırtmalıydı, ama bunun yerine öfkemi daha da körükledi. Bu adamı kim değerlendirdi ve hapisaneden serbest bırakılabilecek kadar stabil olduğunu düşündü? Harper'ı aramaya başladığında neden şartlı tahliye sistemi tarafından izlenmiyordu? Ashton başka bir davayı araştırırken tesadüfen bu olaya rastlamamış olsaydı,

asla öğrenemezdik ve neler olabileceğini düşünmeye bile dayanamıyorum.

Ayağa kalkabilmek için yanıma dönmeye çalışıyorum, çünkü bu işin sonunda ayakta ve hayatta olacağıma dair bir anlaşma yaptım ve ben sözümün eriyim.

Vücudumun üst kısmını yerden kaldırıp otururken inleyerek, Ashton'ın kalabalığın içine geri çekilirken bana öfkeyle baktığını görüyorum. Bunun bir tuzak gibi görünmesini istemiyoruz, bu yüzden o ve ekibinin müdahalesi ne kadar az olursa, kurduğumuz dava o kadar iyi görünür. Yaralandığım için mutlu olmadığını biliyorum, ama ayağa kalkmaya çalışırken, söz verdiğim gibi yaptığımı ona göstermek için çenemi hafifçe kaldırıyorum.

Chester'ı kışkırttığımız ve tuzağa düşürdüğümüz için suçluluk duyuyor muyum? Hayatta olmaz. Beni aramaya gelen oydu. Beni tehdit eden ve doğrudan beni öldürmek istediğini söyleyip Harper'ın peşine düşen oydu, bu yüzden başına gelen her şeyi hak ediyor. Şimdilik, tekrar hapse girecek ve ben de bir davayla uğraşmak zorunda kalacağım, ama umurumda değil. O sokaklardan uzak kaldığı sürece ben rahatça eve gidebilirim. Belki bugün olmaz, bu yaraya bir iki dikiş atılması gerekebilir. Gömleğimi kaldırıp yaraya bakıyorum. Polisler bana doğru geliyor, sanırım uzun bir gece beni bekliyor.

"İyi misiniz, efendim?" Polis memuru, parmaklarımda kan varken karnımı tutan bana bakıyor. "Onu muayene etmesi için ambulans çağırın." Partnerine bakıyor ve o da telsizine konuşmaya başlıyor.

"Hemen arıyorum." Bir dakika oturup rahat bir nefes alana kadar benden alabileceği en iyi cevap bu.

Chester'ı sürükleyerek götürmelerini izliyorum, hala bir gün beni öldüreceğini haykırıyor ve bu, olay yerindeki tüm polislere onun ne kadar dengesiz olduğunu gösteriyor. Şu anda hissettiğim tüm acının buna değdiğini düşünerek kendimi tatmin olmuş hissediyorum.

Gecenin geri kalanı biraz bulanık—muayene edilmek için hastaneye götürüldüm, yan tarafıma birkaç dikiş atıldı, sonra karakola gidip ifademi verdim ve tanıkların tüm video görüntülerini aldıklarından emin oldum. Elindeki görüntüleri bana izlettiler. Bazıları grenli ve kalitesizdi, ama bizim ekibimizden gelen videoyu seçebildim çünkü çok netti ve başından sonuna kadar her şeyi, onun götürülürken hala bağırmasını da dahil olmak üzere, kaydetmişti. Sesler kolayca duyulabiliyordu ve kimin başlattığı ve ne olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Saat on birden biraz sonra, benimle ilgili işlemleri tamamladılar ve gidebileceğimi söylediler. Dedektifler yarın beni arayacaklar ve ne zaman eve uçabileceğimi söyleyecekler. Tabii ki, dava mahkemeye çıktığında ifade vermek için buraya geri gelmem gerekecek, ama orada oturup Chester'ın gözlerinin içine bakmaktan büyük mutluluk duyacağım. Onu, kendisine yöneltilen cinayete teşebbüs suçlamasıyla uzun süre hapis cezasına çarptırılmasına yardımcı olacağım.

Onlara, onun bilgisayarına ve telefonuna bakmaları gerektiğini söyledim, çünkü başka türlü benim kim olduğumu ve Harper ile olan ilişkiyi nasıl bilebilirdi ki? Ghost, bu sabah erken saatlerde, çok fazla takipçisi olmayan, St. Tropez'deki oldukça küçük bir sosyete sayfasında, Harper ve benim cumartesi gecesi gittiğimiz barda çekilmiş bir fotoğrafımızı anonim olarak paylaştı. Bu, Flynn'in dans pistinde ikimizin çektiği bir fotoğraftı ve Ashton bir şeye ihtiyacı olduğunu söylediğinde ona göndermiştik, çünkü kızlardan birine sormak ve onları korkutmak istememiştik. Fotoğraf çok iyi çekilmemiş, bu da mükemmel çünkü böylece gerçekçi görünüyor. Bu site, Chester'ın bilgisayarının arama geçmişinde görünecek ve bu da onun bu sabah beni aramaya başlamasının nedenini açıklayacak. Ghost'un yaydığı tüm sahte hikayeler ortadan kalkacak ve bana bunların izini kimsenin süremeyeceğini garanti ediyorlar.

Taksi beni bıraktığında Ashton otel odamda beni bekliyordu, bana sadece başını salladı ve sonra beni kucakladı. Bıçağı çektiği halde kavgaya karıştığım için bana nutuk attı, ama sonra onunla nasıl başa çıktığımdan gurur duyduğunu söyledi. Sonra birkaç dakika boyunca benim iyi olduğumdan emin olmak için telaşla etrafımda dolaştı. Arkadaşlarıyla iletişime geçip, iyi olduğumu ve sabah onları arayacağımı söylemişti. Ağrı kesiciler etkisini göstermeye başladı ve istesem bile konuşacak durumda değilim.

Yarın konuşmaktan memnuniyet duyarım, ama bu gece sadece uyumam lazım.

Ve tüm bunları Harper'a, hayatımın ikinci kez tehlikeye girmeden nasıl açıklayacağımı düşünmem gerekiyor.

Yirmi Birinci Bölüm

HARPER

R bu sabah bana bir mesaj göndererek Ashton ile görüştüğünü ve Chicago'da her şeyin yolunda olduğunu, endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Gerekirse kendisi veya Sandon benimle iletişime geçecekler. Bu konu her zaman aklımın bir köşesinde duruyor, ama bu günlerde Forrest düşüncelerimin çoğunu kaplıyor. Ve bu, enerjimi çok daha iyi kullanmamı sağlıyor.

Cherie ile ilk seansımdan bu yana iki gün geçti ve içimde bir şeyler değişiyor. Daha iyi uyuduğumu hissediyorum, ama emin değilim. Bunu anlayabilmemin tek yolu, sabah uyandığımda nasıl hissettiğim. Son iki sabah biraz sert ve ağırlı uyanmış olabilirim, ama tüm bunlar yeniden başladığından beri diğer sabahlar hissettiğim ağırlığı hissetmedim.

Ne yazık ki, kendimi daha iyi hissetmemin sebebinin Forrest'ın gizlice yatağıma girmesinden kaynaklanmadığını biliyorum, bu yüzden Cherie olmalı. Bu akşam başka bir seans için geri döneceğim, ama bu sefer ne bekleyeceğimi biliyorum, bu yüzden gitmeden önce ibuprofen alacağım.

Son birkaç gündür yediğim kahvaltıları düşününce, egzersizin belime gerçekten yardımcı olacağına eminim. Normalde tatlı kahvaltı seven biri değilim, ama dünkü yaban mersinli krepler çok lezzetliydi ve bu sabah, notunu açıp üzerine yapıştırılmış taze meyve salatası dolu şeffaf plastik kabı gördüğümde gerçekten yüksek sesle güldüm. Notu alıp tekrar okuduğumda, bugünün yeşil kurdelesini parmaklarımın arasında gezdirirken yine gülümsüyorum.

Günaydın, tutti frutti.

Giysilerinin sana uymadığından şikayet ettiğini duyabiliyorum.

Bu yardımcı olacaktır.

Forrest x

PS Hala aynı fikirdeyim, benim dairemde kıyafetler isteğe bağlıdır.

Fidget oyuncağının ne işe yaradığını hiç anlamadım, ama her gün parmaklarımın arasında kurdeleyi gezdirirken hissettiğim rahatlatıcı his, bana

birlikte uzanıp Forrest'ın saçlarını parmaklarımın arasından geçirdiğim zamanları hatırlatıyor. Eminim bana bu nedenle göndermedi, ama bu da ekstra bir bonus.

Bu sabah pes ettim ve Flynn'e Forrest'ın nasıl olduğunu sordum, ama tek aldığıım *cevap "iyi"* oldu ve sonra hemen konuyu değiştirdi. Bu da bana, benim gibi bir adım bir adım ilerlediğini, ama benden kurtulduğu için sevinçten zıplamadığını gösteriyor. Umarım bu akşam Cherie ile yaptığımız seansın ardından, belki hafta sonu ona ulaşıp benimle buluşmasını ve konuşmamızı isteyebilirim. Halka açık bir yerde, çünkü onun dairesinde buluşursak, yine onun yatağında sonumun geleceğini biliyorum ve bu ikimiz için de sağlıklı değil.

Eski alışkanlıklarıma geri dönmeden önce, kendimi ve çevremdeki insanları incitecek olan kötü alışkanlıklarımı ortadan kaldırmalı ve sağlıklı alışkanlıklar edinmeliyim. Felisha ve ailemle de konuşmam gerektiğini biliyorum, onlara nasıl hissettiğimi ve uzun zamandır taşıdığım acıyı anlatmalıyım. Felisha çok şey biliyor ama her şeyi bilmiyor, ama zavallı ailem hiçbir şeyden haberi yok.

Forrest'ın dairesinden öfkeyle çıktığımda, onu ne kadar özleyeceğimi bilmiyordum. Ama geriye dönüp baktığımda, bu muhtemelen ikimiz için de en iyisiydi çünkü bu durum beni duygularıyla yüzleşmeye ve onlarla gerçekten başa çıkmaya zorladı. Forrest'a aşık olduğumu biliyordum, ama uzaklaşmak bana artık aşık olmanın mümkün olmadığını anlamamı sağladı. Ona aşığım ve bu, her zaman düşündüğüm kadar kötü bir şey değil. Aşkın farklı bir tür acısını hissetmek, beni daha iyi bir insan yapacağına eminim. Hayatım boyunca kilitli tuttuğum şeylerle başa çıkacak bir insan, ki bu bir hataydı, çünkü günlük olarak hissetmesem de, onlarla başa çıkmamıştım.

Ofisimin kapısı açılır ve Felisha, telefonundaki bir şeye odaklanmış ve aynı zamanda kulaklığına konuşarak içeri girer, bu da bana ihtiyaç duyulduğumu ve bütün gün burada oturup hayal kurmamam gerektiğini söyler. Bu beni gülümsetir, çünkü ben hiç bir zaman hareketsiz oturan biri olmadım, hayal kurmak bir yana. Hayat değişiyor ve umarım bu değişim iyi yönde olur.

FORREST

Duşumu bitirdikten sonra otel odamdaki aynaya baktığımda, tüm morlukları görebiliyorum ve yanağımdaki morluk, o tarafındaki gözümün de biraz morarmasına neden olmuş. Bu akşam Londra'ya indiğimde arkadaşlarım beni gördüklerinde çok hoşlarına gideceğinden eminim.

Neyse ki Nic, beni Chicago'dan almak için şirketin uçağını gönderiyor, böylece bar kavgasından çıkmış gibi görünüp ticari bir uçakla geri dönmek zorunda kalmayacağım. Burada saat sabah 4, ama uçağım sabah 6'da kalkıyor ve bu sefer zaman farkı nedeniyle eve dönüşte bir gün kaybedeceğim. Londra'ya akşam 9'da varacağım, jet lag çok zor olacak, ama bunu tercih ederim, en azından kendi evimde, Harper'dan sadece beş dakika uzaklıkta olacağım.

Chester'in davasıyla ilgilenen dedektifler dün otele geldiler ve benden istedikleri her şeyi aldılar. Ashton da avukat bir arkadaşının da orada olmasını sağladı. Avukata ihtiyacım yok ama davayı tehlikeye atacak hiçbir şeyin yapılmadığından emin olmak istiyoruz. Bana, Chester'in o sabah hakim karşısına çıktığını ve kefalet talebinin reddedildiğini söylediler, çünkü bu onun ikinci suçu ve bilgisayarında bulunan kanıtlar davada aleyhine çok ağırdı. Hâlâ ağrım vardı ama dün gece, onun artık sokaklarda olmadığını bilerek iyi uyudum. Ve ülkeyi terk edip eve uçmama izin verilmesi daha da büyük bir rahatlama oldu.

Dikişlerimin bandajını kontrol ettim, iyi görünüyorlar. Enfeksiyon belirtisi yok, ki bu da onların endişelendiği bir konuydu, çünkü o bıçağın nereden geldiği belli değildi. Ucu sadece deriyi kesmiş, yaklaşık bir inç uzunluğunda bir yırtık bırakmıştı. Her baktığımda, çok daha kötü olabileceğini biliyorum. Ve diyelim ki, bu bir daha bıçaklı bir adamla kavgaya etmeyi planladığım son seferdi.

Çürüklerle kaplı göğsüme gömleğimi giyip düğmelerini ilikledikten sonra banyodan çıkıyorum, ışığı kapatıp telefonumu ve valizimi alıyorum. Otel odasından çıkarken arkamda kapının kapandığını duyduğumda, sanki bu hikayenin Chicago bölümünü kapatıyormuşum gibi hissediyorum ve bu iyi geliyor.

Uçak Heathrow Havalimanı'na indiğinde, Birleşik Krallık topraklarına geri döndüğüm için rahat bir nefes alıyorum. Bu, tüm dünyayı dolaşmış biri için garip bir duygu, ama şu anda sadece eve gitmek istiyorum.

Flynn'in beni almak için havaalanına gönderdiği arabanın arka koltuğuna oturup ailemi arıyorum.

"Merhaba anne." Duygularımın sesime yansımamasına çalışıyorum.

"Forrest, ne sürpriz, sesini duymak ne güzel." Heyecanlı ses tonunda gülümsediğini duyabiliyorum.

"Teşekkürler, birkaç haftadır aramadığımı biliyorum. Hayat biraz çalgınca geçti." Ve bu, günün en hafif tabiri.

"Önemli değil, oğlum. Nasılsın?" Ah anne, ne zor bir soru bu.

"Evet, iyiyim anne. Sen ve babam nasılsınız?" diye soruyorum, içimden gülümsüyorum çünkü cevabın ne olacağını biliyorum ve bu gece tam da ihtiyacım olan şey bu. Sadece normal hissetmek ve annesinin kollarında kendini güvende hisseden o küçük çocuk olmak. Kendimi tehlikeli bir duruma soktum ve her şeyi yeniden yapardım ama bu gece sadece babamın bağırarak alışkanlıklarını düşünmek güzel. Tanrım, bunu düşündüğüme inanamıyorum.

"Onu istediğim gibi doktora götürdüğün için çok mutluyum. Eminim şimdi çok daha iyi hissediyordur." Annem, internetten aldığı teşhisin yerine doktora gitmenin daha iyi olduğunu kabul ederken iç çekiğinde gülmemeye çalışıyorum.

"Güzel Harper'ımız nasıl, yanında mı?" Annem onunla konuşabileceği için heyecanlanınca sesi bir oktav yükseliyor. Ve göğsüm sıkışıyor çünkü evet diyebilmeyi isterdim.

"Hayır, maalesef. Kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı, bu yüzden bir süreliğine Flynn ve Felisha'nın yanına taşındı." Sanki biri göğsüme baskı uyguluyor ve bu sözleri yüksek sesle söylüyor gibi.

"Ah, canım, üzüldüm. İkiniz çok iyi bir çiftsiniz. Onunla konuşmamı ister misin? Çünkü ben, bilirsin, kadın kadına konuşabilirim," diyor annem, bunu benim için düzeltebileceğine dair tüm inancıyla, ve ben şimdi gülmekten kendimi alamıyorum.

"Hayır anne, bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

"Umarım vazgeçmemişsindir. Umarım onun için mücadele ediyorsundur, ona hislerini göstermeye çalışıyorsundur." Annemin şu anda Harper'ın karşısında durup benim en büyük destekçim olduğunu hayal edebiliyorum, çünkü tüm iyi anneler böyle yapar.

"Deniyorum anne, tüm gücümle uğraşıyorum." Kelimenin tam anlamıyla.

"Güzel. Eminim yakında anlayacaktır. O akıllı bir kız ve senin gibi tatlı birini hak ediyor."

Harper'ın beni tatlı biri olarak göreceğinden emin değilim, ama annemin sözünü kabul ediyorum.

"Teşekkürler anne. Babama selam söyle, ikinizi de yakında göreceğim. İkinizi de seviyorum."

"Ben de seni seviyorum oğlum, iyi geceler."

Telefonum kucağımda otururken, Harper'ın istediği zaman babasıyla konuşamamak ne kadar zor olmalı diye düşünüyorum. Ebeveynini özlemek zordur ve son birkaç gün içinde ebeveynlerimi eskisinden daha çok takdir etmeyi öğrendiğimi düşünüyorum. Hayat kısa, onu hafife almayın.

Apartmanımın yer altı otoparkına girerken, ziyaretçi park yerlerinden birinde Flynn'in arabasını görüyorum ve içimden bir inilti çıkıyor.

"Harika," diye mırıldanarak arabadan iner ve şoförden valizimi alırım.

Asansörde kartımı okutup katıma çıkarken, duvara yaslanıp başımı geriye doğru eğiyorum.

"En iyisi bunu bir an önce halledelim. Neden şaşırdığımı bilmiyorum, bunu beklemeliydim," diye kendi kendime yüksek sesle söylüyorum.

Kapımın önünde durup, derin bir nefes alıyorum — tabii, incinmiş kaburgalarımınla alabildiğim kadar derin — ve anahtarımı kilide sokuyorum.

Kapıyı açtığım anda onun sesini duydum.

"Zaten yaralı olduğun için şanslısın, yoksa böyle bir pislik olduğun için sana ilk yumruğu atan ben olurum." Ben çantalarımı antrede bırakırken o bana doğru yürür.

"Seni de gördüğüme sevindim kardeşim," diyebilirdim sadece, sonra kollarıyla beni sardı ve nefesimi kesti. Bunun sevgi ve korkuyla dolu bir kucaklaşma olduğunu biliyorum, ama bunun için birkaç gün bekleyebilirdi.

"Argggghhh, pislik," diye bağıryorum, o beni sıkıca sarıyor.

"Güzel, acıttığına sevindim." Ben hala nefes almaya çalışırken, yüzünde bir gülümsemeyle geri çekildi. "Bunu hak ettin."

"Flynn, pislik olma." Nic arkasına yaklaşır ve yanından geçerken omzuna vurur, sonra bana doğru yürür. "Seni tek parça halinde görmek güzel." Onun kucaklaması çok daha naziktir, iki erkek arasındaki tipik bir yarım kucaklamadır.

Rem'in kucaklaması Nic'inkine çok benziyor. "Bunu daha sonra konuşacağız, ama şu anda, senin iyi olduğuna ve her şeyin umduğun gibi sonuçlandığına seviniyorum. Ashton, seni ekibime almam gerektiğini söylüyor."

"Hayatta olmaz, o GI Joe saçmalığını kendine sakla." Odada benim için çok önemli olan üç adama bakarken, aniden sonsuz bir minnettarlık hissediyorum.

Bu gece bana ne oluyor bilmiyorum, ama duygusal bir adama dönüştüm. Ama sanırım hayatını riske atmak bir erkeğe bunu yapar.

"Bana destek olduğunuz ve ben yokken Harper'a göz kulak olduğunuz için teşekkürler. Bir daha sizi böyle bir duruma sokmayacağıma söz veriyorum." Kanepeye oturuyorum ve hepsinin de beni takip ettiğini görüyorum.

Flynn şimdi biraz rahatlamaya başlıyor. "Sana ne kadar kızmış olsam da, hakkını vermeliyim, yaptığın şey cesaret isterdi ve o bıçağı kullanışın etkileyiciydi. Ashton senin hayatta olduğunu kanıtlamak için videoyu gönderdiğinde, onu izlemek istediğimden emin değildim, ama beni bilirsin, kendimi tutamadım."

"Şöyle diyelim, o video internete düşerse, en azından Felisha ile seks kasetin sızdırıldığında olduğu gibi, ebeveynlerimizin ekranlarında benim beyaz kıcımlı görmelerinden endişelenmeme gerek kalmaz." Bu sözler odada kahkaha patlamasına neden olur.

Olanlar hakkında ve bundan sonra güvenlik ve Harper'a söyleme konusunda ne yapacağımız hakkında konuşmaya devam ediyoruz. Aynı saat dilimine tekrar alışmanın zor olacağını düşünmeme rağmen, burada oturup konuşurken esnemeye başlıyorum. Ama Flynn'den öğrenmek istediğim bir şey var. Herkes uykuya ihtiyacım olduğunu anlayıp kalkıp gitmek üzereyken, Flynn'in kolunu tutup bir dakika kalmasını rica ediyorum.

Rem ve Nic'e veda ettikten sonra Flynn'e dönüyorum ve o, ne olacağını biliyormuş gibi aptalca sırtıyor.

"Adi herif, beni merakta bırakma. O iyi mi, beni sordu mu, bir şeylerin döndüğünü şüphelendi mi, nasıl uyuyor?" Harper hakkında bilgi edinme isteğimden dolayı sözler ağzımdan dökülmeye başlıyor.

"Dur bakalım, her şeyi sırayla anlatayım. Öncelikle, o iyi ve ayrılıktan sonra beklendiği gibi. Sessiz olduğu ve yalnız kalmak istediği anlar oluyor, ama kendini işe verdi ve onu neredeyse hiç görmüyoruz. Senin ülkeyi terk ettiğini bilmiyor, ama bunu benim için zor bir durum haline getirdiğin için teşekkürler. Ona yalan söylemek istemedim, ama

aynı zamanda ona yanlışlıkla söylemekten dolayı suçlanmak da istemedim. Bana borçlusun." Sözünü pekiştirmek için beni işaret ediyor ve eminim ki bu iyiliğin bedelini uzun süre ödeyeceğim.

"Sır saklamakta umutsuz olduğunu kim söyledi?" diye cevap veriyorum ve Flynn sadece gülümsüyor ve bana orta parmağını gösteriyor.

"Harper ve ben ilk gün senin hakkında konuşmayacağımıza dair bir anlaşma yaptık, böylece durum garip hale gelmesin diye, ve o üç gün dayandı, bu yüzden bence bu oldukça etkileyici." Bunun bana ne kadar rahatlama getirdiğini bilmiyor.

"Oh, o inatçıdır, bu yüzden bu kadar çabuk pes etmesine şaşırdım, ama hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem." Flynn'e gidip sormasının onu ne kadar zorlamış olabileceğini düşünerek gülüyorum. Kendini bunun için çok suçlamış olmalı.

"Ama dostum, beni uyarmıştın, ama o kadının her gece kabuslarla ne kadar zorlandığını bilmiyordum. Neredeyse kalbim parçalandı ve o sadece bir arkadaş." Yüzündeki ifade bana bilmek istediğim şeyi söylüyor. Hala devam ediyor ve o mücadele ediyor.

"Kahretsin, ne kadar kötüydü? Her gece mi oluyor, ne diye ağlıyordu?" Şimdi kanepenin kenarında oturuyorum ve Flynn'in dairesinde başka bir kabus yaşayan onu düşünerek yakın zamanda uykuya dalmamın imkanı yok.

"Sen. Senin adını haykırıyordu ve seni bulamadığı için üzgündü, ağlıyor ve sonra kendini sıkıca kucaklıyordu. O ilk gece seni aramak istedim ama Felisha izin vermedi. Harper'ın bunu kendi başına halletme kararını saygı duymamız gerektiğini söyledi." Bunun onu nasıl etkilediğini görebiliyorum ve anlıyorum. Onun acı çekmesini izlemek hiç hoş değil.

"Sabah ona bu konuyu konuştun mu, yoksa hatırlıyor gibi mi görünüyordu?" diye soruyorum.

"Hayır, sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandı, bu da tuhaf olan kısmı. O pislik Chester'ı duyduğundan beri böyle mi davranıyor?" O, ona olanları olabildiğince anlamak istiyor.

"Evet, görünüşe göre babası öldürüldüğünde bu rüyaları görüyormuş, ama terapi sayesinde onlardan kurtulmuş. Sonra Chester'ı öğrendiğinde, bu rüyalar intikam almak için geri döndü. Bu her seferinde kalbimi parçalıyor, ama onu ilk duyduğum gece odasına gidip ona sarıldım. Sakinleşti ve kollarımda olduğu sürece kabuslar kayboldu. Ertesi sabah çok daha iyi uyanıyordu, ama önceki gece yatağında olduğumdan tamamen habersizdi.

sana temin ederim ki, öğrendiği gece işler pek iyi gitmedi, ama bunu atlattık."

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirip ona baktım. "O dairemde ayrıldığında en büyük korkum, bunun geceleri tek başına kalacağı anlamına geldiğini bilmemdi. Ama Chicago'ya giden uçağa bindiğimde bu acıyı kafamdan atmak zorundaydım. Kendime, bu korkuyu tamamen ortadan kaldırabilirsem birkaç gecenin buna değeceğini söyledim."

"Neden yaptığını anlıyorum, ama bana söylemeliydin. Seninle gelirdim. Kardeşler böyle yapar." Flynn, ona güvenmediğimi bildiği için üzgün görünüyor.

"Yanlış bakıyorsun. Sana burada ihtiyacım vardı, bu benim için her şeyden daha önemliydi. Harper'ı güvende tutacağına güveniyordum ve beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum. Sevdiğim kadını korudun ve bu benim için çok önemli, Flynn. Ona bir şey olsaydı, beni öldürmesi umurumda olmazdı çünkü içim zaten ölmüş olurdu." Ve bu tamamen doğru.

Flynn'in şimdi her şeyi anladığını görebiliyorum, ona duyduğum güven, ona dünyayı vermek gibiydi. Bu sefer ona yaslanan bendim, tersi değil.

İkimiz de ayağa kalktık ve bu sefer ona kendimi incitmeden olabildiğince sıkı sarıldım, onun benim için ne kadar değerli olduğunu göstermeye çalıştım.

Sonunda yalnız kaldığımda, duş aldığımda ve yatağıma girdiğimde, başımı yastığıma gömdüm. Hala Harper'ın parfümünün kokusunu hafifçe alabiliyorum ve sonunda kendimi evimde hissediyorum.

Şimdi tek yapmam gereken, onun bedenini de buraya nasıl getireceğimi bulmak, böylece yatak çarşaf larımı bir daha asla yıkamayacağım ve onun kokusuyla uyuyabileceğim.

Harper'ın bana gelmesini beklemem gerektiğini biliyorum, ama o kadar uzun süre bekleyemem. Olanları bilmeye hakkı var ve bunu başkalarından duymadan önce ona benim söylemem gerekiyor.

Yarın, hazır olsun ya da olmasın, o gün gelecek ve bunu atlatmak için tüm gücümü kullanmam gerekecek. Ama buna değecek.

Umarım.

HARPER

Bu sabah uyandıgımda kendimi çok yorgun hissettim.

Dün gece çok yoğundu!

Cherie, babamla olan terk edilme sorunlarımı tekrar gündeme getirdi. Onun bizim için mücadele etmediği için ona ne kadar kızgın olduğumu kimseye itiraf etmedim. Aşk, bu dünyada senin için en değerli olanlar için mücadele etmektir ve kaçarak, onun bunu yaptığını hissetmedim. Beynim, onun sevgisine layık olmadığım konusunda karıştı ve bunu çok uzun süre içimde taşıdım. Bu, ilişkiler hakkındaki tüm görüşümü çarpıttı. Bir daha bu tür bir acıyı yaşamak istemedim ve zihnimde, bir erkeğin bana yaklaşmasına izin verirsem, o da benim sevgiye layık olmadığımı fark edip gidecekti.

Bu çok ağır bir yük ve işten sonra iki saat boyunca onunla birlikte bu acıyı ve duyguları atlatmaya çalıştım. Bunun hayatımdaki davranışlarımı nasıl etkilediğini, kimseye bağlanmamayı ve zavallı Forrest'ı incitmemesi için onu kendimden uzaklaştırmamı biliyorum. Gerçekte onu inciten bendim ve bunun için kendimi suçlu hissediyorum. Bu yüzden eve geldiğimde sadece yatmak istedim ve şanslıydım ki Flynn evde değildi ve Felisha hala ev ofisinde çalışıyordu. Duş aldım ve akşam yemeği yemeden yatağa düştüm, başımın belaya gireceğini biliyordum ve Forrest'ın bunu öğreneceği düşüncesi beni gerçekten kötü hissettirdi, sonra da gülümsememe neden oldu. Düzenli yemek yeme konusunda benim bilinçaltıma yerleşmiş olduğunu bilse çok sevinirdi.

Bu sabah uyandıgımda midem gurulduyordu ve açtım. Günün ilk düşüncem, Forrest bugün bana kahvaltı için ne gönderecek?

Alarmı kapatmak için telefonumu elime aldığım da, Forrest'tan bir mesaj geldiğini görünce neredeyse düşürüyordu.

Parmağım bir anlığına mesajı açmak için tuşun üzerinde durdu, ama ondan ayrıldığım andan itibaren bunu beklediğimi biliyordum. Bizim için mücadele etmeye hazır olduğunun bir işareti. En azından öyle olmasını umuyorum.

Forrest: Bu sabahki kahvaltının teslimat adresi değişti. Kurye, ofisinin tadilatla olduğunu söyledi, ben de

dairemi kullanmasını teklif ettim. Tabii ki geçici olarak. Bugünkü paketin ne olduğunu ve tabii ki kurdelenin rengini görmek isterseniz, saat 8'de teslim edecek.

Yataktan hızla kalkıyorum ve kafamda ne cevap vermem gerektiğine dair tüm mantıklı açıklamalar dolaşıyor. Çok erken olduğu için hayır demeliyim, ama aslında istediğim bu değil. Bu konuşmayı yapmadan önce duygularımı toplamak için kendime zaman tanımam gerekiyor, ama dürüst olmak gerekirse, zaten bir iki gün içinde ona ulaşmayı düşünüyordum. Ama evet dersem, dairede buluşmamalıyız, bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum, ama uzun zamandır kafamda olan tüm çılgınlıkları Forrest'a anlatırken başkalarının beni dinlemesini istediğimden emin değilim.

"Uff, neden beni hep zor kararlar almaya zorluyor?" diye yüksek sesle sızlanıyorum.

Cevabımı yazıp üç kez siliyorum çünkü ne diyeceğime karar veremiyorum. Sonunda, komedi arkasına saklanmadan dürüst olmaya karar veriyorum.

Harper: Ben de seni görmek istiyorum. Sadece konuşmak için, çünkü şu anda yapabileceğimiz tek şey bu. Yani, dairenize gelirim, bununla yetineceğimize söz vermek gerekiyor. Bu benim için önemli.

Cevabı hemen geri geliyor.

Forrest: Kabul ediyorum ve tamamen anlıyorum. Sadece seni görmek ve sana bir şey söylemek istiyorum. Söz veriyorum, bu ne olursa olsun, senin istediğin gibi olacak. Lütfen bize bu şansı ver, oturup ikimizin de ihtiyacı olan şeyi halledelim, kendim söyleyeyim, oldukça güzel bir kahvaltı eşliğinde.

Forrest gibi bir erkekten hiç beklemediğim kadar, onun peynirli esprileriyle beni her zaman güldürmeyi başarır, ama bu ona gerçekten yakışır.

Harper: Anlaştık, ama sadece kahvaltı kurdeleyle sarılmışsa. Standartlarım yüksektir, biliyorsun.

Forrest: Öyle olmalı. Bu standartların altında hiçbir şeyi kabul etme.

Oh, Forrest, kabul etmiyorum. Artık bunu öğrendim. Bu yüzden senin gibi bir adamı bekliyordum. Sen bana gizlice yaklaşıp, ihtiyacım olan erkek tipi için çıtayı yükseltene kadar bunun farkında değildim. Yani, artık daha azını kabul edemememin suçlusu sensin.

Harper: Katılıyorum. Saat sekizde görüşürüz.

Forrest: Hâlâ anahtarın var. Mutfakta görüşürüz.

"Kahretsin, duş almam lazım. Orada çekici görünmeden ortaya çıkmam mümkün değil." Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp yüksek sesle gülüyorum, çünkü böyle düşünmemem gerek, ama kimi kandırıyorum ki? Bugün beni elde edemese bile, onun beni istemesi istiyorum.

"Kahvaltıdan sonra aç kalkması lazım." Aynada kendime bakıyorum, bu dağınık saçlar ve kırıışık yüzle bunun gerçekleşmesi imkansız.

Kendim hakkında çok şey öğreniyor olabilirim, ama bu değıştiğim anlamına gelmez. Bu kız hala erkeğim tarafından arzulandığını hissetmeye ihtiyaç duyuyor.

Benim erkeğim.

Oooh, bu kulağa hoş geliyor.

Felisha ve Flynn, ben nihayet kahvaltı randevum için hazırlanıp odadan çıktığımda ofise gitmişlerdi. Hayır, öyle düşünmem, bu bir kahvaltı toplantısı ve hepsi bu kadar.

Zaten cuma olduğuna inanamıyorum. Bu hafta çok hızlı geçti ve çok şey oldu. Forrest'ın dairesinin kapısında dururken, pazartesi sabahı buradan ayrılışımı hatırlayınca midem biraz bulanıyor. Bunu pek iyi idare edemedim, ama şimdi bunun üzerinde çalışıyorum ve önemli olan da bu.

Elimdeki anahtarı başparmağımla okşuyorum. Forrest'ın dairesine girmek garip geliyor, çünkü artık benim evim değil. Ama dürüst olmak gerekirse, öyle hissetmeye başlamış olsam da, aslında hiç öyle olmadı. Zihnimde ben her zaman sadece kısa süreli bir ziyaretçiydim. Eğer her şey umduğum gibi giderse, bir dahaki sefere Forrest ile birlikte yaşayacağım ve bu sonsuza kadar olacak, bu da benim için kabul etmesi çok zor bir adım.

Anahtarı çevirip kapıyı açarak, güvenlik görevlisini dışarıda bırakıp, benim için tanıdık ve güvenli bir yer olan bu daireye giriyorum. Bu değışmedi. Onunla birlikteyken burada her zaman huzurlu hissettim. O zamanlar bunu anlamamış olsam da, şimdi çok net görüyorum.

Mutfaktan kahvaltı kokusu geliyor ve onun benim için her şeyi hazırlamakla meşgul olduğunu duyabiliyorum. Benim burada olduğumu biliyor olmalı, ama sanırım ikimiz de bu sabahı atlatmak için gereken özdenetimi sağlamak için birkaç saniyeye ihtiyacımız var.

Midem keleklerle dolu, bu da birkaç dakika önce hissettiğim mide bulantısından daha iyi. Onu göreceğim için heyecanlıyım ve bu iyi bir şey. Forrest'ın da aynı şeyi hissetmesini diliyorum.

Giriş holünden mutfığa doğru yürümeye başladığımda, sırtı bana dönük, kahve makinesinin başında, benim ne kadar çok istediğimi bildiği kafeinli içeceğin hazırlanmasını bekliyor.

Elleri tezgahın kenarını sıkıca tutuyor, kolları düz bir şekilde kilitlenmiş ve omuzlarındaki kaslar gergin. Sırtını gerginleştiren gömleğinin altında vücudunun nasıl görüldüğünü hatırlamak benim için çok hoş bir manzara. Mmm, bu mükemmel bir kahvaltı gibi görünüyor ve henüz yiyecekleri bile görmedim.

"Günaydın, ateş parçası," diye omzunun üzerinden sesleniyor ve ben gülmeden edemiyorum çünkü bu benim için uygun bir isim.

"Kendini tutamadın, değil mi? Gerçi bu hafta her kahvaltı siparişi bir takma adla başladı, o yüzden bugün neden farklı olsun ki? Peki, bugün kurdelemin rengi ne?" diye gülümseyerek soruyorum.

"Beyaz," diye cevaplar, ben de onun arkasına geçmek için son birkaç adımı atarım. Yavaşça arkasını döner ve ona bir bakış attığımda neredeyse ölecektim.

"Forrest, aman Tanrım, yüzüne ne oldu?" diye haykırıyorum ve dokunmama kuralını uygulamaya başlamadan önce kendime koyduğum tüm kurallar, ellerim onun üzerinde, morluklarını okşarken tamamen bir kenara atılıyor. İkimiz de vücutlarımız birbirine bu kadar yakın olduğu için biraz daha hızlı nefes alıyoruz. Bu, o bana her yaklaştığında verdiğim tepkiyle aynı ve görüyorum ki onun üzerinde de hala bir etkim olduğunu görebiliyorum.

"Evet, konuşmamız gereken şey bu. Önce yemek yiyebilir miyiz?" Utangaç bir şekilde bana bakıyor.

"Hayatta olmaz, hemen konuşmaya başla," diye talepte bulunuyorum. Neden havai fişek kullanmasının, olacakları bildiği için olduğunu hissediyorum?

Hayatım bir kez olsun sıkıcı olabilir ve bana sürprizler yapmayı bırakabilir mi? Bu çok da fazla bir şey değil herhalde.

Yirmi İkinci Bölüm

HARPER

Ön kapının dışında hissettiğim o mide bulantısı hissi yine geri geldi. Sanki her adım attığımda, beni geri çeken bir şey var gibi.

"İyi misin, kim seni incitti, ne zaman oldu, neden beni aramadın, neden kimse bana söylemedi? Lanet olası Flynn, onu öldüreceğim. Sırları nefret ederim. Sırlar insanları öldürür." Panik halim şiddetli ve Forrest beni kanepeye götürürken sözlerim yıldırım hızıyla dökülüyor. O oturup beni kucağına çektiğinde onu durdurmuyorum. Aslında şu anda ona yakın olmak, ona dokunmak ihtiyacım var.

"Aghh." Sessizce homurdanmaya çalışıyor, ama ben duyuyorum ve morlukların sadece yüzünde olmadığını biliyorum.

Yine saçmalamaya başlamak üzereyim, ama parmağını dudaklarıma koyuyor. "Şşşş, nefes al. Ben iyiyim. Her şey yoluna girecek." Ben üzgün olduğumda yaptığı gibi elini sırtımda yukarı aşağı gezdiriyor. Bu çok sakinleştirici ve beynimin düzensiz bir şekilde çalışmasını yavaşlatmamı sağlıyor.

Acı çekmesine rağmen gözlerinde büyük bir mutlulukla bana bakıyor.

"Lütfen Forrest, bilmem gerek," diye konuşmaya başlaması için yalvarıyorum.

"Biliyorum güzelim, sana her şeyi anlatacağım, ama sen de beni sonuna kadar dinleyeceğine söz vermelisin. Yapabilir misin?"

"Kimi kandırıyorsun, tabii ki olmaz, ama deneyeceğime söz veriyorum. Şimdi oyalanmayı bırak." Elimi tekrar yüzüne koyuyorum ve o yumuşaklığa gömülüyor ve bir anlığına gözlerini kapatıyor, sonra yavaşça açıyor ve konuşmaya başlıyor.

"Bandajı bir kerede çekip genel durumu anlatacağım, sonra bu hafta olanları konuşabiliriz." Sözlerinden bunun hoşuma gitmeyeceğini anlıyorum, ama sanırım bunu zaten biliyordum. Ona hafifçe başımı sallayınca, devam ediyor.

"Pazartesi günü Chicago'ya uçtum..." Vücudum aniden kaskatı kesildi ve ağzımı açtım, ama o bana başını salladı ve ben sadece ona bakakaldım, o ise konuşmaya devam etti. "...Chester ile yüzleşmek, onu kışkırtıp benimle kavga etmesini sağlamak ve onu tekrar hapse attırmak için. Planım işe yaradı, o hapiste ve sen artık güvendesin."

Sözler kafamda dönüp duruyor ve anlam vermeye çalışıyorum.

"Ne, nasıl, ben..." Konuşamıyorum. Ona bağırarak istiyorum, ama cümle kuramıyorum.

"Bana çok kızacağını biliyorum ve bunu anlıyorum, ama bir şeyler yapmam gerekiyordu. Sürekli korku içinde yaşamayı sağlayamazdım. Ve eğer seni korumama izin vermeyeceksen, o zaman tehdidi ortadan kaldırmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. O sadece seni değil, ailenizi de daha kapsamlı bir şekilde aramaya başlamıştı ve sahte bir pasaport satın almıştı, bu yüzden zaman daralıyordu. Seni kaybedemem. İstedğin kadar bana bağır, çılgılık at, gerekirse bir şeyler fırlat. Duygularını dışa vurmak için ne yapman gerekiyorsa yap, ama lütfen gitme. Sana her şeyi anlatmama izin ver, yalvarırım." Kollarını bana sıkıca doladı, sanki kaçmam ihtimaline karşı beni tutuyormuş gibi. Şu anda ne kadar kızgın olsam da, benim ve ailem için yaptıklarından sonra ona tekrar zarar veremem.

"Oh, deli bir kadın gibi yüksek sesle çılgılık atmak istiyorum, ama bunu sonra yapacağım. Ama şu anda o kadar çok sorum var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Hayatımda ilk kez, kelimeler bulmakta zorlanıyorum."

Forrest, ona acı verdiğini anlayana kadar biraz gülmeye başlar. "Kaburgaların mı?" diye soruyorum, yaralarının ne olduğunu merak ederek.

"Evet, morarmışlar, ama bıçağıyla yan tarafımda küçük bir kesik açmış, oraya da birkaç dikiş atıldı." Yaklaşanlara hazırlandığını görebiliyorum.

"Bıçak mı? Ne oluyor Forrest, bıçağı mı vardı?! Ölebilirdin." O uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldığı anda gözlerim doldu.

"Ama ben öyle değildim. Buradayım, iyiyim, her şey bitti. Bilmeni istiyorum ki, kavga etmeden benden uzaklaşmana izin vermeyecektim. Seni bırakacağımı söylemişim, ama bu sadece geçiciydi. Çünkü ne yapmam gerektiğini biliyordum. Senin için savaştım, Harper. Her zaman senin için savaşacağım, beni duyuyor musun?"

Göz yaşları yüzümden akıyor ve durduramıyorum. "Neden?" diyebiliyorum sadece, ve aslında bu tek kelime pek çok soruyu kapsıyor, ama şu anda içimden fıskıran en önemli soru şu: "Ben uğruna savaşmaya değmem."

"Oh, bebeğim, ne olursa olsun senin için savaşacağım... Senin için savaşacağım çünkü seni seviyorum, Harper. Seni sevdiğim için şaşırdım ama şimdi içimde o kadar güçlü bir şekilde yaşıyor ki, istesem bile inkar edemem, ki istemiyorum. Ve panik yapmadan için sana bunu göstermeye çalıştım,

şimdi bu sözleri duyman gerekiyor. Bir şey söylemene gerek yok, ama bunu derinlerde hissetmen gerekiyor. Ben hiçbir yere gitmiyorum ve ne kadar süre gerekiyorsa bekleyebilirim. Ama Harper, sen benim için her şeysin ve umarım ben de senin için o kişi olmaya layık biriyimdir."

Baraj yıkılır ve ben onun kollarına düşerim, omzunda hıçkırarak ağlarım. Sanki uzun zamandır yaşadığım tüm kargaşayı görebiliyor ve kendi tarzında her bir parçasını alıp beni yeniden bir araya getiriyor gibi. Ne kadar süre ağladığımı bilmiyorum, ama onun nefesine odaklanarak duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum. Nefesi yavaş ve sakin, az önce söylediği sözlerin onu hiç korkutmadığını gösteriyor. Beni gerçekten seviyor ve bundan korkmuyor.

Bir erkekten daha ne isteyebilirim ki?

Nefesimi onun nefesine uydurmak, biraz daha mantıklı konuşmamı sağlıyor.

"Sana söylemek istediğim çok şey var, ama senin bombalı haberinin yanında hepsi sönük kalıyor, bunu sindirmem zaman alacak, orası kesin." Tekrar oturup ona bakıyorum, çünkü bu anı asla unutmak istemiyorum.

"Bunu ne kadar inkar etmeye çalışsam da, ya da bunun büyüklüğünden kaçmaya çalışsam da, bana olan sevgin o kadar büyüktü ki, beni de içine çekti. Bunun bana zarar vermesinden ya da bunu yapmamamın sebebinden korkuyordum, ama senin sevgin tam tersiydi. Bana yıllar önce atmam gereken adımları atma gücü verdi. Hepsi o sevgiyi daha fazla hissetmek istediğim için. O sevgiye layık bir kadın olmak istedim ve bunu yapıp yapamayacağımı görmek için bir adım geri atmam gerekiyordu." Yüzüne yayılan gülümseme güneş ışığı gibidir.

"Ama sen beni seni unutmama izin vermedin. Her sabah seni düşünmeden duramayacağımı garanti altına aldın, patronluk tasladın, yemek yediğimden emin oldun ve isimlerinle beni deli ettin. Sonra geceleri başımı yastığa koyduğumda, korkmamam için beni kucaklamayı özledim. O zaman senin benim için çok önemli olduğunu ve senden vazgeçmeye hazır olmadığımı anladım. Bu yüzden, bazı şeyleri çözmeme yardım eden Cherie ile görüşüyorum ve o, seni bırakırsam aptal olacağımı pek de kibar olmayan bir şekilde söyledi, ama ben bunu zaten anlamıştım." Artık uzak durmadığım için ona yaklaşıyorum, alnını nazikçe öpüyorum ve gözlerinin derinliklerine bakıyorum.

"Ben de seni seviyorum Forrest ve kendim üzerinde daha çok çalışmam gerektiğini biliyorum, ama sen de benimsin ve senin gibi, seni benden almaya çalışan herkesle savaşıacağım. Görünüşe göre biraz sahiplenici olmak yeni benmişim."

"Bunda yeni bir şey yok," diye mırıldanır Forrest ve ikimiz de güleriz.

"Oh, sus da beni öp, olur mu? Böylece dokunmama ve öpüşmeme kuralımı çiğnememin tamamen senin suçun olduğunu söyleyebilirim." Kafamı milim bile kıpırdatmadan, onun bana gelmesini bekledim.

"Bunu iki kez söylemene gerek yok."

Dudaklarımız birbirine değdiği anda sanki dünya değişiyor ve her şey yeniden mükemmel bir uyum içinde yerli yerine oturuyor.

"Kalbim senin için acıyordu." Forrest bu sözleri fısıldarken hafifçe geri çekilir, sonra elini saçlarıma sokar ve kalbimin de onun için acıdığını hatırlatmak için beni öper.

Bunu ve daha fazlasını ne kadar istesem de, onu itip ikimizi de nefes nefese bırakıyorum ve gözleri benim çok sevdiğim o şehvetle dolu.

"Bunu istiyorum, Tanrım, ne kadar istiyorum, ama kendime yapmayacağıma söz verdim ve buna sadık kalmam gerekiyor. Yavaş ilerlemem, iyileşmem için gerekli. Birdenbire eskisi gibi olamayız. Ayrıca, sana hala bu kadar kızgınken seninle sevişmek istemiyorum. Söylediklerini unutmadığımı sanma, bunu daha ayrıntılı konuşacağız."

"Güzel, sana bekleyeceğimi söyledim. Hala benimle sevişmeyi düşündüğün gerçeği şu anda benim için yeterli. Çünkü dürüst olmak gerekirse, bugün bunun için en iyi durumda olduğumdan emin değilim. Bırak da sana sarılayım. Buna senin kadar benim de ihtiyacım var." Ve beni etkileyen, sesindeki o kırılganlık izi.

"Görünüşe göre bu hafta ikimiz de duygusal bir roller coaster'da gibiydik ve konuşacak çok şeyimiz var. Felisha'ya gelmeyeceğimi mesaj atayım." Telefonumu almaya kalkışıyorum ama o beni bırakmıyor.

"Şimdiye kadar öğrenmiştir ve gelecekteki baldızımı iyi tanıyorsam, kardeşimden tüm bunları ondan sakladığı için azarlamaktadır. Ayrıca, kardeşim de onun buraya gelip bana da nutuk atmasını engelliyor. Yani, bu konuda endişelenmene gerek yok."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Oh, gözümde canlandı. Siz Taylor erkekleri bu hafta kendinizi gerçekten zor bir duruma soktunuz, değil mi?" Yine ona sarılıyorum, ama onu incitmemek için olabildiğince nazıkçe.

"Oh, ne kadar derine battığımızı tahmin bile edemezsin. Ama neyse ki, ikimizin de hayatında bizi affedecek kadınlar var... eninde sonunda." Sesi, bana ilk söylediği zamankinden çok daha kendinden emin.

"Göreceğiz," diye cevap veriyorum ve gözlerimi kapatıp, burada uzanarak onun nefes alıp verişini dinliyorum. Asla dinlemekten bıkmayacağım bir ses.

Kahvaltı soğudu ama yine de yedik, çünkü sabahı Chicago'daki korkunç olayları ve çocukların ve güvenlik ekibimin benden bilgi saklamasından ne kadar incindiğimi konuşarak geçirdik. Bir yanımda nedenini anlıyor ama yine de bu durumu haklı çıkarmıyor ve bundan sonra Forrest benim bu konudaki tutumumu biliyor. Aldatma benim için ilişkiyi bitiren bir şeydir.

Forrest ve Chester'ın videosunu izlerken hissettiğim öfke, üzüntü ve ardından duygusal çöküntüyü atlattıktan sonra, oyun odasında vakit geçirdik ve bu, ikimizin de yeniden başlamak için ihtiyaç duyduğu dikkat dağıtıcı şeydi. Öğleden sonrasını, zihinsel olarak nerede olduğumu ve Cherie'nin yaşadığım sisin içinden çıkmama ne kadar yardımcı olduğunu konuşarak geçirdik. Forrest, seanslarıma devam etmemi ve kendi hayatımda güçlenmek için yapmam gereken her şeyi yapmamı çok destekliyor. Artık travma veya korku tarafından sınırlanmayan, gerçek benliğim olabilmek için. O zaman ona korkmadan tüm benliğimi verebileceğim.

İkimiz de yan yana durmuş, onun dairesinin penceresinden aşağıya, bugün de her zamanki gibi hareketli olan şehri seyrediyoruz, oysa biz kendi küçük balonumuzda, sanki zaman durmuş gibi hissediyoruz. Vücudum yorgun ve bana gitme zamanının geldiğini söylüyor, ne kadar zor olsa da.

"Yorgunum," diyorum, dışarıda gökyüzü kararırken, onun da yorgun olduğunu anlayabiliyorum.

"Harper." Elini çeneme koyup, bana bakmam için başımı kaldırıyor. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

Ne istediğini öğrenmeden bir şey söz veremeyeceğimi biliyorum.

"Deneyeceğim

Deneyeceğim."

"Eve gelip eski odanda kalabilir misin? Seni rahat bırakacağıma söz veriyorum

biliyorum ki artık korumaya ihtiyacın yok. Tüm kısıtlamaları kaldırabiliriz... ama geceleri beni çağırırken orada olamamayı düşünmek bana çok zor geliyor. Bu beni öldürüyor. Senin için bu tek şeyi yapmama izin verir misin? Bana ihtiyacın olmadığını biliyorum, bunu kendi başına yapabilirsin, ama yükünü paylaşmama izin ver. Artık bu fırtınayı tek başına atlatmak zorunda değilsin."

İlk tanıştığımız zamana kıyasla şimdi çok yumuşak olan o güzel koyu renkli gözlere bakıyorum. Bana gösterdiği şefkat ve benimle paylaşmak istediği sevgi, net düşünmemi zorlaştırıyor.

"Aramızda çıplaklık olmayacağına söz verir misin?" O başını sallar. "Benimle çıkıp yatak odasının kapısında bana iyi geceler öpücüğü verecek misin?" Yine başını sallar ve yüzünde hafif bir gülümseme belirir. "Ve sadece ben çağırdığımda bana geleceksin, çünkü bu kabusların tamamen ortadan kalkmasını istiyorum ve bu da bir süreliğine acıyı göğüslemek anlamına geliyor." Gülümsemesi daha da genişliyor ve başını sallaması daha coşkulu oluyor, çünkü beni ikna ettiğini biliyor.

"Ve son olarak, her sabah kahvaltıda bana aptalca küçük aşk notları yazmaya devam edeceğine söz vermelisin, ama aptalca isimleri bırakabilirsin." Burada huzur bulacağımı bilerek yüzümde bir gülümseme hissediyorum, ama aynı zamanda iyileşmeme sadık kaldığım için kendimle gurur duyuyorum.

"Oh, artık daha da peynirli olacaklarını biliyorsun, değil mi?" Başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

"Başka türlüünü istemezdim." Parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna doladım. "Kimse sevmezken beni sevdiğin için teşekkür ederim."

"Başka seçeneğim yoktu, Harper. Hayatıma girdiğin anda, kaybolmadığımı, seni beklediğimi anladım. Ve sonunda evrenin beni sadece senin için koruduğunu anladım." Sözleri kalbime hayali bir kurdele daha sarıyor ve iyileşmeye devam ediyor.

Bir kurdele bir kurdele.

"İki haftadır Forrest'la birlikte yaşıyorsun ve hala birlikte yatmadığınıza inanamıyorum." Felisha bana gülüyor. Aylarca üzerinde çalıştığımız bir anlaşmayı bugün imzaladıktan sonra, ikimiz de The Ritz Bar'da şampanya içiyoruz.

"Teknik olarak, her gece hala birlikte yatıyoruz, sadece senin kastettiğin şekilde değil. Kim düşünürdü ki, seks ve tek gecelik ilişkilerin kraliçesi olan ben, giyinik bir şekilde bir erkekle yatakta yatıp sadece sarılacağım. Kadehimi ona doğru kaldırıp kadehlerimizi tokuşturuyorum. "İşte

ilerleme ve sonunda çıplak kaldığımızda dünyanın en büyük orgazmını yaşayacağımıza. Çünkü lanet olsun, bana her dokunduğunda daha da zorlaşıyor."

"Sadece hayal edebiliyorum." Felisha bir yudum alır. "Şimdi, annemin ele geçirmeye ve kraliyet ailesininkinden daha büyük hale getirmeye çalıştığı bu düğün hakkında konuşabilir miyiz?" Gözlerini kapatır, tekrar açtığında benim sihirli bir cevabım olmasını umarak.

Gülerek, onunla şakalaşırım. "Haftaya Grand Prix için erkeklerle Vegas'a gittiğimizde orada evlenebilir, döndüğümüzde de büyük bir parti verebilirsin. Yani, sırf onların ABD'nin ışıltılı başkentine katılmak için villadaki hafta sonumuzu feda ettiğimize inanamıyorum." Felisha bana bakar ve ikimiz bir an için çılgınca güleriz, sonra o durur ve sanki bir şey planlıyormuş gibi gözlerinde o yaramaz bakış belirir.

"Bir şey bulmuş olabilirsin, benim zeki dostum." Bardağını masaya koyar, telefonunu alır ve arama sayfasını açar.

"Ne? Hayır. Sakın aklından bile geçirme. Annen beni kesinlikle öldürür, Flynn'in annesi de öyle." Forrest ve Flynn akşam yemeği için masamıza doğru yürürken, elinden telefonunu almaya çalışıyorum.

"Hey, yakışıklı, gelecek hafta sonu Vegas'ta evlenmek ister misin?" Felisha, Flynn'e gizli bir şeytanın gülümsemesiyle bakar.

"Şaka mı yapıyorsun?" Ona şüpheyile bakar. "Çok ciddiym," der ve Flynn ona öpüşmek için eğilir.

"O zaman tabii ki, tüm saçmalıkları bir kenara bırakıp bunu yapalım." Yanına oturur ve Forrest bana *ne oluyor* diye sormuş gibi bakar.

"Hayır, dur, bunu yapamazsın." Keşke ağzımı açmasaydım. Her zaman esprili olmaya çalıştığım için başıma gelen bu.

"Tabii ki yapabiliriz, dediğin gibi, sonra geri döndüğümüzde büyük bir parti veririz. Yani, bir düşün. Paparazzilerle uğraşmamız gerekmeyecek çünkü kasabada en az ilgi çekici insanlar biz olacağız. Bu, tüm stresi ortadan kaldırır ve annemin beni deli etmesine katlanmak zorunda kalmam." Felisha, annesiyle uğraşmak zorunda kalmayacağını düşünerek gülümser.

"Lady Kentwall, tek kızının yol kenarındaki bir kilisede Elvis taklitçisi tarafından evlendirildiğini öğrendiğinde mutlu olacak mı sence? Ben şimdiki gelinin canavarca annesine katlanmayı tercih ederim, yine de teşekkürler," derim ve ciddi olduğumu göstermek için elimi belime koyarım.

Felisha bana homurdanır, Flynn ve Forrest ise tartışmaya girmek istemezler.

"Tamam, sanırım haklısın." Bana kağıt peçete fırlatır.

"Her zaman haklıyım, bu yüzden beni seviyorsun." Koltuğuma geri yaslanıyorum ve Forrest, ona rahatça sokulurken omzumu sıkıca sıkıyor.

Forrest'ın kulağıma yakın derin sesi beni titretir. "Şey, sana şunu söyleyebilirim ki, seni sevmemin nedenlerinden biri bu değil. Çünkü her zaman haklı olduğunu düşünmek çok sinir bozucu."

"Bu sabah bulaşık makinesini nasıl dolduracağımız konusunda benimle tartışan adam diyor bunu." Elimi onun uyluğuna koyuyorum ve yavaşça bacağına doğru, kasıklarına yakın bir yere doğru kaydırıyorum.

"Bu işin bir sanatı var ve sen bu konuda kesinlikle hiçbir fikrin yok." Sesi giderek kısılıyor ve elime yaptıklarımın onu her dakika daha fazla etkilediğini biliyorum.

"Bu konuda kardeşimle aynı fikirdeyim..." Flynn bulaşık makinesini doldururken yapılması ve yapılmaması gerekenleri anlatmaya başlarken, Forrest kulağıma eğiliyor.

"Eğer hemen şimdi durmazsan, seni tüm barın önünde bu masanın üzerine yatırıp sertçe sikerim. Taşaklarım patlamak üzere ve günlerdir böyle, bu yüzden tehdidimi test etmekten çekinme." Kontrolünü kaybetmek üzere olan bir erkeğin homurtusu, şimdiye kadar duyduğum en seksi şey.

Günlerdir bu şekilde flört ediyoruz ve artık ikimizden birinin yakında pes edeceği noktaya geldik. Ama Forrest'ın benim hazır olmama kadar bekleyeceğine dair söz verdiğini biliyorum, bu yüzden bunun olmasını istiyorsam, duvarı yıkacak olan ben olmalıyım.

"Öyle mi? Daha özel bir ortamda daha iyi bir masa biliyorum, çünkü paylaşmak benim tarzım değil." Bu sefer, pantolonunun üzerinden derisinin her bir dalgasını hissedebileceğim kadar sert olan penisini elime alıyorum.

"Üzgünüm, kalamayız. Harper evde yemek yemek istediğine karar verdi. Bilirsin, randevu gecesi." Ayağa kalkar ve beni sandalyemden çeker, sandalye gıcırdayarak geriye doğru kayar, tüm bar bir anlığına bize bakmak için dönüp sonra kendi işlerine geri döner.

"İyi geceler, ikiniz, yemeğinizi afiyetle yiyin." Felisha bize el sallamaya başlar ve Flynn her zamanki gibi şaşkın görünür.

"Oh, öyle yapacağım." Forrest beni bardan kapıya doğru sürüklemeyi önce masadan çantamı alıyorum ve valeye arabasını getirmesini işaret ediyorum.

Ayaklarımdan ayaklarımdan kayarak beklerken, patlamak üzere olan Forrest'a bakarken, kendimi gururlu hissetmekten alıkoyamıyorum. Aramızdaki ilişkinin sadece seksten ibaret olmadığını kendime kanıtladım. İkimizin iki hafta dayanması tam bir mucize. Bana neredeyse rahibe diyebilirsin.

Eve kadar olan yol boyunca arabada kimse konuşmuyor, ben ise elim Forrest'ın uyluğunda, apartmana yaklaştıkça yavaşça yukarı doğru kayıyor.

Ara sıra, sürüşü zorlaştıkça koltuğunda pozisyonunu değiştiriyor.

Asansöre girdiğimizde, beni duvara dayayıp burada çıplak soyacağını sanıyorum, ama o yanımda durup dümdüz önüne bakıyor, saldırmak üzere olan bir boğa gibi homurdanıyor.

Asansör kapıları açılır açılmaz, apartman kapısına doğru büyük adımlarla yürüdü ve benim girmem için kapıyı açık tuttu.

Acele etmeden yanından geçip çantamı antre masasına bırakıyorum, bir ayakkabımı, sonra diğerini çıkarıp koridordan yatak odalarına doğru yürümeye devam ediyorum. Yavaşça eteğimin fermuarını açıp yere düşmesine izin verdim, eteğimden çıktım ve birkaç adım sonra ipek gömleğimi başımdan çıkardım, başımın üzerinde birkaç kez havada döndürdüm ve arkama attım. Bir kez bile durup arkama bakmadım çünkü Forrest'ın ağır nefes alıp verme sesini ve takdir dolu homurtularını duyabiliyordum, o da beni takip ediyordu, şimdi sadece krem rengi dantel iç çamaşırlarımla yürüyordum.

Kapımda durup ona dönerek, bir elimi başımın üstündeki kapı çerçevesine, diğer elimi kalçama dayadım.

"Kapımda bana iyi geceler öpücüğü vermeye hazır mısınız?" diye en tatlı sesimle soruyorum.

"Benimle oyun oynama, Harper." Sesinde çaresizliği okunuyor.

"Oh, sanırım bu gece bunu yeterince yaptım, sence de öyle değil mi?" Öne eğilip elini tutup çıplak karnıma koyuyorum.

"Sözünü söylemelisin... Söz verdim, bana ne istediğini söylemelisin." O zar zor dayanıyor ve dürüst olmak gerekirse, ben de öyle.

"Seninle sevişmek istiyorum, Forrest. Sertçe becermek değil, daha önce hiç yapmadığımız gibi tatlı, uzun süreli sevişme. Bunu benim için yapabilir misin?" Şimdi elini tutup, onu odamdan geçip doğrudan odasına çekiyorum.

Forrest orada duruyor, tereddüt ediyor ve bana o kadar şiddetle bakıyor ki, onu çok zorladığım için paniğe kapılıyorum.

"Hayır," diye homurdanıyor. "Çünkü seni yatağa yapıştıracak kadar hazırım."

Buna gülerek, neredeyse çıplak vücudumu baştan aşağı tarayan gözlerini izliyorum. Hâlâ bana dokunmaya cesaret edemiyor.

"Ama Harper, şunu bilmen gerek, seni o yatağa attığım anda, bir daha asla oradan çıkamayacaksın. Anladın mı?" Ben yatağa doğru geri çekilirken, o bana doğru çok yavaş adımlarla yaklaşıyor.

"Bana bedenini tekrar verdiğin anda, seni asla bırakmayacağım. Asla," diye bana homurdanır.

"Ben de buna güveniyorum." Kendimi ona atıyorum, zıplayıp bacaklarımı beline doluyorum. "Bu arada, ne zamandan beri ben tatlı bir sevişme kızı oldum? Beni sevişmeye götürme sözünü yerine getirme zamanı." Kulağını ısırmaya başlıyorum.

"Tanrıçam ne isterse, tanrıçam onu alır." O derin, boğuk ses vücudumu titretir.

"Bunu anlamamanın zamanı gelmişti."

Ve bu sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, sevdiğim adamın bana gözlerini devirmesini izliyorum, ama o kadar çok sevgiyle ki, sonunda yerimi bulduğumu biliyorum.

Kalmak için verilen mücadelenin, ayrılık acısını göğüslemeye değer olduğunu söylediğinde haklı olduğu ortaya çıktı, ama bunu ona asla söylemeyeceğim.

Bütün bunlara değdi, çünkü artık korkmadan sevebiliyorum ve onun sevgisine layık olduğumu hissedebiliyorum.

Ve bunun için sonsuza kadar minnettar olacağım.

Epilog

6 Hafta Sonra

HARPER

Korkumun yatışması ve doğduğum ve her zaman bağım olacağı Amerika'ya güvenle geri dönebileceğime inanmam biraz zaman aldı. Forrest, Ashton ve Chicago Polis Departmanı, Chester aleyhindeki davanın çok güçlü olduğunu ve onun mahkum edilip uzun yıllar hapis yatacağını bana garanti ettiler. Her şeyi sindirdikten sonra, bu korkuyla yüzleşmeye karar verdim ve Las Vegas'taki Grand Prix için planlanan erkeklerin gezisine kendimi davet ettim. Kızlar da destek olmak için burada olmak istediler, bu yüzden St. Tropez gezisi ertelendi ve işte buradayız.

"Çocukların bizsiz Las Vegas'a gelmeyeceklerine inanamıyorum. Hiçbir zaman Formula 1 hayranı olmadım, ama cidden, bu harika," diyorum McLaren takımının pit alanının üzerindeki balkonda dururken.

"Doğru. Yani, vay canına, burası seksi erkeklerin olduğu bir açık büfe gibi. Nereye baksan göz alıcı erkekler var," diyor Tori, elinde yeni doldurulmuş şampanya kadehini tutarken etrafımıza bakarak, gerekenden daha yüksek sesle.

"Victoria!" Nic'in homurtusu, onu duyduğunu belli ediyor.

"Ne var, haklı olduğumu biliyorsun ve sen de aynı şeyi yapmadığını inkar edemezsin. Bakabilirim, sadece dokunmak istemiyorum." Tori'nin kahkahası Nic'in gözlerini devirmesine ve aşağıdaki pitlerdeki arabalarda olan biteni gösteren arkadaşlarıyla sohbet etmeye dönmesine neden oluyor.

"Senin için dokunmaktan memnuniyet duyarım." Cherie, Tori'ye göz kırpar ve onunla birlikte gülmeye başlar.

"Nic'i boş ver, çünkü ben de aynı fikirdeyim, nereye baksan sosis festivali var." Tori ve ben kadehlerimizi tokuşturduk.

Tori'yi tanıdıkça, onunla benzer olduğumuzu fark ettim. Düşündüğümüzü söyleriz ve mizah anlayışımızı saklamayız.

"Aman Tanrım, burada böyle konuşamazsın." Elouise elini alnına vurur ve hepimiz kahkahalara boğulurken bize başını sallar.

"Tabii ki söyleyebilirsin, burada kimseyi tanımıyoruz ki." Tori kolunu Elouise'in omzuna atar ve ona yandan sarılır. "Ayrıca, Cherie'ye hala bir erkek bulmamız gerekiyor ve burası bunun için mükemmel bir yer. Tabii ki Amerikalı olmaması şartıyla. Onu arkadaş grubumuzdan kaybetmemek için İngiltere'de yaşaması gerekiyor."

"Benim için endişelenme. Ben sadece insanları izlemekle, modayı incelemekle ve bu tek noktada ne kadar para olduğunu düşünmekle meşgulüm. Muhtemelen küçük bir ülkeyi bir yıl boyunca beslemeye yetecek kadar. Cidden, burası benim büyüdüğüm yerden tamamen farklı bir dünya." Cherie gözlerini kocaman açmış, altın ve elmaslarla süslenmiş, yanından geçen şoförlerden birinin kız arkadaşını izliyor.

Felisha kolunu Cherie'nin beline doladı. "Belki öyle, ama şu anda bulunduğun yere bir bak, geriye dönüp baktığında bu noktaya kendi başına geldiğini göreceksin ve bununla gurur duyacaksın. Bu paha biçilemez bir şey." Hepimiz uzanıp kolunu veya ellerini sıktık.

Artık hepimiz çok derin bir bağ kurduk ve çevremdeki her kadını gerçekten çok seviyorum. Her biri arkadaşlığımıza benzersiz bir şey katıyor ve bu yüzden hepimiz çok iyi anlaşıyoruz. Birbirimizi ezmiyoruz, bunun yerine arkadaşlığımızın yapbozunda yerimizi alıyoruz. Bu, hepimizin ihtiyacı olan şey, takımımızdaki kadınların desteği. Şefkat paylaşıyoruz, ama daha da önemlisi dürüstlük paylaşıyoruz ve bazen güvenebileceğiniz birinin size "kendine gel, kendini topla ve devam et" demesine ihtiyacınız olur.

Etrafımda duran bu kadınların güzelliği, hepsinin bunu farklı şekillerde yapmasıdır. Elouise, nazik anne tavsiyeleri ve gözyaşlarımı silmem gerektiğinde bana yardımcı olan yumuşaklığıyla benim yanımda. Tori benim gibi çılgın, bu yüzden kriz anında konudan sapmaya başladığımda beni anlıyor, çünkü o da aynı uçurumun kenarında durmuş. Cherie benim sırdaşım oldu ve istemediğim halde zorlu durumların üstesinden gelmemi sağlıyor.

Asla hayır cevabını kabul etmiyor. Ama Felisha hayatımın büyük bir bölümünde her zaman benim en yakın dostum oldu ve hala da öyle. Beni elinden gelen her şeyle koruyor, ama aynı zamanda benden hiçbir saçmalığı kabul etmiyor. Tüm bu parçalar, burada durup hayatımın neredeyse mükemmel olduğunu hissetmemi sağlıyor.

Bunu elde edeceğimi hiç düşünmemiştim, ama bana göz kırpan ve sonra erkeklerin sohbetine geri dönen Forrest'a baktığımda, bunların hepsinin

onun sayesinde olduğunu anlıyorum. Bana mutluluk ve kendim olabileceğim güven duygusu getirdi. Bana sevgi verdi ve karşılığında onu kabul etmeyi öğretti.

Ve benim ihtiyacım olan tek şey bu. Etrafımdaki tüm o ihtişam ve göz kamaştırıcılık değil. Sadece sevgi ve dostluklar.

Gece yarışı başladı ve burası inanılmaz bir yer. Arabaların sesi, ışıklar, atmosfer... Neden taraftarların buna bağımlı olduğunu anlayabiliyorum. Yani, kazanan takımın kurumsal alanında olmamız da yardımcı oluyor. Nic sevinçten zıplıyor, çünkü takımın baş sürücüsü Avustralyalı ve az önce yarışı kazandı. Hepimiz coşkuya kapılmışken, artık tamamen McLaren Takımı'na ait olan ve görünüşe göre turuncu rengi seven Flynn, kaldığımız Bellagio Oteli'ne dönüp üstümüzü değiştirip partiye devam etmek için şehre çıkmayı öneriyor, ama benim başka bir fikrim var.

Asansörden çıkıp odalarımıza dağılırken, otuz dakika sonra asansörde buluşmaya karar veriyoruz.

Forrest kapıyı açar ve her zamanki gibi benim için kapıyı açık tutar. Ben de doğrudan odaya girerim. Bu oda, genellikle kaldığımız en üst sınıf odalar gibi değildir, çünkü rezervasyon yaptığımızda Las Vegas'ın çoğu doluydu. Neyse ki, sektörde tanıdığımız birkaç kişi var ve onlar da bağlantılarını kullanarak bize bu odaları ayarladılar. Oda yine de güzel ve birkaç gece kalmak için ihtiyacımız olan her şeye sahip.

"Yarış pistindeki kiri yıkamak için hızlıca bir duş alacağım, sen de gelmek ister misin?" Forrest, kaşlarını yukarı aşağı hareket ettirerek bana sorar.

"Olmaz, bunun için vaktimiz yok." Bir elim belimde, diğer elimle ona banyoya doğru gitmesini işaret ediyorum. "Yanılıyorsun. Seks için her zaman vaktimiz vardır, biliyorsun."

"Sana oral seks yaptığımda seni ne kadar çabuk titretirim" diye cevaplar, sesi artık daha kalın çıkmaktadır.

Ve vücudum onun ne demek istediğini çok iyi biliyor, ağzının benim amımda olduğu düşüncesine tepki vererek, içimde bir titreme hissi uyandırıyor.

"Kes şunu, sana direnmeye çalışıyorum ve bu hiç yardımcı olmuyor. Git!" Ona duş almaya gitmesi için bağıríyorum.

"Senin kaybın, bebeğim." Orada durur, turuncu takım tişörtünü başının üzerinden çıkarır ve göğsünü açıkça görmemi sağlar. "Sanırım

konuyu kendi ellerime almam gerekecek." Kot pantolonunun düğmesini açar ve kalçalarından aşağı doğru indirmeye başlar.

Striptizine devam etmesine izin vermeden, ona doğru koşarım, vücudunu döndürürüm ve derin kahkahası odayı doldururken onu banyoya doğru iterim.

Onu kapıdan itip kapıyı kapattıktan sonra, yatağa doğru yürüdüm ve duşta suyun akmaya başladığını duyunca bir an oturdum. Buna hazır olup olmadığımı kafamda sorgularken nefesim biraz hızlandı. Şaşırtıcı bir şekilde, kafam ve kalbimin aynı fikirde olması uzun sürmedi.

Giymek istediğim elbiseyi giydim, makyajımın ve saçımın hala taze görüldüğünden emin oldum, sonra Forrest'ın giymesi için getirdiğim kıyafetleri yatağın üzerine serdim. Duşun durduğunu duydum ve banyoda kendi kendine mırıldanması beni gülümsetti. Sanki ilk tanıştığım huysuz adam yok olmuş ve artık sadece ara sıra çirkin yüzünü gösteriyor gibi.

Kapıyı açıp arkasında buharlar yükselirken dışarı çıktığında, daha fazla bekleyemem ve kalbim iki nedenden dolayı hızla çarpmaya başlar. Birincisi, önümde sadece beline sarılmış bir havlu, ıslak saçları ve nemden hala parıldayan cildi ile duran, çok yakışıklı bir adam olmasıdır. Gözlerindeki ışıltı, bana nasıl bir etki yarattığını çok iyi bildiğini gösterir.

Ama kalbimin hızla atmasının ikinci nedeni, dilimin ucunda olan sözler.

"Ne oldu güzelim, iyi misin? Biraz solgun görünüyorsun." Forrest'ın yüzündeki gülümseme aniden kaybolur ve bana doğru yaklaşır.

Elimi önümde kaldırarak ona durmasını işaret ediyorum. "İyiyim, söz veriyorum, sadece seninle konuşmam lazım," diye başlıyorum, günlerdir kafamda planladığım şeyi söylemeye çalışıyorum.

"Şimdi beni korkutuyorsun," diye cevaplar ve endişelendiğini

anlayabiliyorum. "Korkma." Derin bir nefes alıp, ezberlediğim sözlerle

başlıyorum. "Forrest, hayatıma girip onu alt üst ettin. Beni

sana açılmam için zorladın, bana saçma sapan isimler taktın ve seksin bir amaçtan çok daha fazlası olabileceğini gösterdin. Benim için hayatını tehlikeye attın, bunun için sana sonsuza kadar minnettar olacağım. Bana yeniden hissetmeyi, sevlilmeme izin vermeyi ve karşılığında sevmeyi öğrettin, bu benim hak etmediğimi düşündüğüm bir hediyeydi." Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülürken, kendimi tutmak için çok uğraşıyorum. "Bunun çok hızlı ve benim için tamamen alışılmadık bir

biliyorum ve kesinlikle normal değil, ama ben de gürültü patırtıyı sevmeyen biriyim. Ona bir adım daha yaklaşarak elini tuttum. "Bu gece, burada, sadece arkadaşlarımızla çevriliyken benimle evlenir misin? Ayağa kalkıp her zaman benim için savaşacağına söz verip, her gün senin sevgine layık olduğumu hatırlatır mısın?" Tüm vücudum titriyor ve onun cevabını beklerken nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

"Bunu istediğinden emin misin? Büyük beyaz kabarık gelinlik, ailenin yanında olması ve benim planlayacağım romantik evlilik teklifi yok mu?" Forrest'ın sözleri beni çok etkiledi çünkü henüz cevap vermedi.

"Her zaman erkeklerin sorması gerekmez, kadınlar da sorabilir." Onun evet demeyeceğinden paniğe kapılmaya başladığım için sesim biraz alaycı bir hal alıyor.

"Ben öyle demedim, Harper. Sadece pişman olmanı istemiyorum. Çünkü eğer istiyorsan, burada, sadece havlumla dururken seninle evlenirim. Lanet olsun, kadın, sana asla gitmene izin vermeyeceğimi söyledim ve ciddiydim. Ne kadar hızlı olduğu umurumda değil, çünkü ben hazırım. Seni o kadar çok seviyorum ki, her gün uyanıp nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorum." Elimi dudaklarına götürüp beni nazikçe öper. "Evet, Harper, eğer istiyorsan, burada küçük bir kilisede seninle evlenirim. Kimin kime evlenme teklif ettiği umurumda değil, parmağında bir yüzük olması ve sana karım diyebilmek, umduğumdan çok daha fazlası." Forrest ruhumun derinliklerine bakar ve beni olduğum gibi kabul ettiğini anlarım, ve bu benim isteyebileceğim tek şeydir.

Elimi bırakıp, Forrest uzanıp yüzümü tutar, beni kendine doğru çeker ve dudakları benimkini en sevgi dolu öpücükle öper, bayılmadan önce bana yeniden hayat verir. Dudaklarındaki sabun tadı ve az önce sürdüğü tahrik edici kolonya kokusu beni sarar. Bu, ilk birkaç gece beni korumak için gizlice içeri girdiğinde yastıklarımnda kokladığım kokunun aynısıdır. Ona birkaç kez, giydiği kıyafetleri asla değiştirmemesi gerektiğini söyledim, çünkü benim için bu, kollarını bana doladığında hissettiğim güven duygusunun bir parçası.

Ellerim çıplak sırtında dolaşırken, vücudumun canlandığını hissediyorum, ama beklemek zorunda. Her saniye daha da şehvetli hale gelen öpücükten geri çekilip ona bakıyorum.

"Emin misin? Her zaman ilişki kurmayacağımı ve evlenmeyeceğimi söylediğimi biliyorum, ama kurallarımndan birini zaten çiğnediğime göre, neden diğerini de çiğnemesin ki?" Kendimi güvensiz hissetmeye başladığımda ortamı hafifletmeye çalışmak gibi eski alışkanlığım, Forrest'ın bana kaşlarını çatmasına neden oluyor.

"Bunu yapma." Yine, benim davranışımı eleştiriyor çünkü bunun benim ihtiyacım olduğunu biliyor. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Bunun bir seçenek olduğunu bilseydim, şimdiye kadar diz çökmüş ve seni resmen benim yapmaya çalışıyor olurdum. Evet, güzelim, ben hazırım, hadi yapalım şunu." Beni bırakıp benden biraz uzaklaşıyor. "Önce giyinirsem fotoğraflar daha iyi olur diye düşünüyorum."

Benim için yatağın üzerine koyduğum kıyafetleri gösterince ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

"Bunları ben koymadım." Gülümsemesi, benim koyduğumu çok iyi bildiğini gösteriyor. "Demek parmağıma yüzük takıldığında işler böyle olacak. Evet efendim deyip söyleneni yapmayı öğreneceğim." Kemik rengi keten pantolonu giyerken, sanki kafasında bir ampul yanıyor. "Kahretsin, yüzükler, hiçbir şeyimiz yok..." El çantamdan bir yüzük kutusu çıkarınca sözleri kesilir. "Neden şaşırmadım acaba?"

Kutuyu açtığında, ipek kaplı köpüğün içine yerleştirilmiş iki alyans gördü.

"Alyansları ben aldım, ama yine de eve döndüğümüzde nişan yüzüğümü senin seçmeni çok isterim. Teklifi senden çaldığımı biliyorum, ama bu şekilde nişan sürecinde ikimiz de rol almış olacağız, ne kadar kısa sürerse sürsün." Gözlerinde sevinç görüyorum, sonra yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"O bakış ne için?" Yüzük kutusunu kapatıp çantama geri koyuyorum.

"Bir itirafım var... Belki de bir yüzük satın almış ve evdeki kasamda saklıyorum, belki bir gün benimle sonsuza kadar birlikte olmak istersin diye." Gözleri yere düşüyor ve biraz utangaç görünüyor.

"Ne zaman satın aldın?" diye soruyorum.

"Sen kendini bana tekrar verdiğin gün ve o geceden itibaren seni asla bırakmayacağıma söz verdiğim gün. Doğru zaman geldiğinde hazır olmak istedim. Artık beklemek zorunda olmadığım için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam." Beyaz gömleğini alıp düğmelerini iliklerken yanağıma bir öpücük kondurur. Kıyafeti, akıcı şeffaf kollu, kirli beyaz, diz boyu sargı elbiseyle mükemmel uyum sağlayacaktır. Sade ama şık. "Ama senden bir ricada bulunabilir miyim? Ailem için, eve döndüğümüzde mütevazı bir kutlama yapabilir miyiz? Sadece senin ve benim ailem olabilir, ama bence hepsi birbirimize olan büyük sevgimizi paylaşmayı hak ediyorlar."

O da benimle aynı fikirde olduğu için kalbim patlayacak gibi.

"Bence bu mükemmel olur." Onu baştan aşağı süzdüğümde, vücudumu saran sıcak his çok rahatlatıcı. "Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum, duygularım beni ele geçirmeye başlarken.

"Ben de seni seviyorum, tatlım, hayal edebileceğimden çok daha fazla."

"Yeminimizde böyle bir şey söylemeye cüret etme!" Kızgınmış gibi davranmaya çalışıyorum, ama o beni kucaklayıp döndürdüğünde bu hiç işe yaramıyor.

"Meydan okumanı kabul ediyorum, bekle de gör." Derin kahkahası, onun da benim kadar mutlu olduğunu gösteriyor.

"Forrest!" diye bağıriyorum ve ben de kıkırdamaya başlıyorum.

Aklımdan geçen tek düşünce, hayatımızın asla değişmemesi ve her zaman böyle kalması umuduydu.

Çılgın, saçma ve sevgi dolu.

Şimdi gidip arkadaşlarımızı şok edeceğiz ve Flynn ile Felisha'nın basit Vegas düğünlerini çaldığımız için şikayetlerini dinleyeceğiz.

"Diğerlerini ve yaratacağımız kargaşayı düşünüyor musun?" Forrest, vücudum onun vücuduna kayarken ve beni yere indirirken diyor.

"Evet, hazır mısın?" O ayakkabılarını giyerken ben çantamı alıyorum.

"Ben doğuştan hazırım. Hadi gürültü koparalım ve sonsuza kadar mutlu yaşamaya başlayalım."

"Oh, bu harika olacak." Birbirimize bakıyoruz ve paylaştığımız aşk ikimizin gözlerinde de yansıyor.

Bununla birlikte, biraz da yaramaz bir ışıltı.

El ele tutuşarak odadan çıkıyoruz, birlikte mükemmel hayatımıza adım atmaya hazırız.

2 Yıl Sonra

Evimdeki ofisimde masamda oturmuş, Las Vegas'ta geçirdiğimiz o sade gecede çekilmiş düğün fotoğrafımıza gülümsüyorum. Tabii ki, arkadaşlarımız hem çok sevinçli hem de biraz kızgındı. Kızlar bizim için büyük bir düğün planlamak istiyorlardı, ama bu ne bana ne de Forrest'a yakışırdı. O gece, karı koca olarak ilk kez seviştikten sonra yatakta birbirimize sarıldığımızda, paylaştığımız bu sakın anın onu ne kadar mutlu ettiğini söyledi. Arkadaşlarımızın önünde birbirimize ruhlarımızı açtığımız küçük, samimi bir tören, ihtiyacımız olan tek şeydi.

Sandalyeyi döndürerek masamın çekmecesine bakıyorum ve içindeki farklı renk ve desenlerdeki kurdeleler kalbimi kabartıyor.

İki yıl geçti ama o hala her sabah bana kahvaltı hazırlıyor ve günümü başlatmak için her zaman bir kurdele ve aşk notu bırakıyor. Bazı günler hala çok banal ve üzerinde çok saçma isimler yazıyor ama bazı günler ise notlar beni çok etkileyen güzel aşk mesajları oluyor. Forrest beni şaşırtmaya devam ediyor.

Kocaman hamile karnımı okşarken aklıma bir fikir gelir ve ihtiyacım olan şeyleri araştırmaya başlarım. İçimdeki bu küçük oğlanın doğmasına sadece bir ay kaldı, harekete geçmem gerekiyor. Hala bir bebeğim olacağına inanamıyorum, çünkü evlendiğimizde ikimiz de çocuk sahibi olmamayı kabul etmiştik. Etrafımızda kucaklayıp şımartabileceğimiz bir sürü küçük çocuk olacaktı.

Ama evrenin bizim için başka planları vardı.

İkimiz de işimizin çok yoğun olduğu bir dönemde virüse yakalandıktan sonra, kullandığım doğum kontrol hapının muhtemelen tam olarak etkili olmadığını hiç düşünmedik.

Bunu kabullenmem biraz zaman aldı ve birkaç kez kriz geçirdim. Ama birlikte bu sorunu çözdükten ve Cherie'nin biraz yardımıyla, bu sefer sadece oturup konuştuktan sonra, ikimiz de içten içe aslında ebeveyn olmak istediğimizi keşfettik. Hayatımdaki değişiklikten ve bunun ruh sağlığımı nasıl etkileyeceğinden korkuyordum, Forrest ise sadece benim mutlu olmamı istiyordu.

Ama artık tüm bunları geride bıraktık ve içimde büyüyen bu küçük çocuğu görmek için sabırsızlanıyorum. Geceleri oyun oynarken beni uyanık tutsa da.

Orada futbol oynuyor, toplantıların ortasında hıçkırık tutmayı seviyor ve mide ekşimesi yapıp kocamın benim için hazırladığı güzel yemeklerin tadını çıkarmamı engelliyor.

"Ah, mükemmel." Forrest kapıdan girip akşam yemeğinin hazır olduğunu söylemek için geldiğinde, istediğim şeyin bulunduğu web sitesinin bağlantısını tıklıyorum.

"Ne mükemmel?" diye sorar, yanıma gelip koltuğumdan kalkmama yardım etmek için elini uzatır.

"Oh, endişelenecek bir şey yok." Ondan bir şeyler saklamaktan nefret ediyorum, ama buna degecek.

4 Hafta Sonra

"Neden iki saatte doğduğuna şaşırdığımı bilmiyorum. Annesine çekecek ve sabırsız olacak." Forrest, apartmanımızın yer altı otoparkına girerken bana bakar.

Onun dairesinden hiç taşınmadığımı, depodaki eşyalarımı buraya getirip yerleştiğimi düşünerek içimden gülümsüyorum. Dairemin tadilatı bittiğinde, artık evim gibi hissetmediğim için onu yüksek bir kârla sattık.

Sonunda burada yaşıyormuşum gibi hissettim, bu yüzden burada olmak istedim
burada olmak istedim.

Forrest, arabayı park yerine çekince elimi sıktı. "Oğlumuzu evine almaya hazır mısın?" diye sordu, elimi dudaklarına götürüp çok nazikçe öptü. Oğlumuzu evimize kabul etmeye hazır mısın?" diye sorar, elimi dudaklarına götürür ve bana çok nazikçe öper.

Bu anın önemi karşısında duygularım o kadar yoğun ki, sadece başımı sallıyorum. Ah, bir de doğum sonrası hormonlarım hala vücudumda deli gibi dolaşıyor.

Forrest'ın onu araba koltuğundan kucağına almasını izlerken, gözlerimden birkaç damla yaş süzülüyor.

"Annen tekrar ağlamaya başlamadan gidelim." Elim tutar ve üçümüz asansöre binip daireye çıkarız.

Ön kapı açılır açılmaz ve bebek odasına doğru yürürken, karnımda heyecanla karıncalanma hissediyorum.

Odaya girip Forrest'ın yüzüne bakıyorum. Duvarda, başından beri bana verdiği tüm kurdelelerden yapılmış, büyük bir kalp şeklinde örülmüş mükemmel bir sanat eserini gösteren çerçeveyi görüyor.

Kalbin altında şu sözler yazıyor: *"Aşkımız her zaman kalbini saracak."*

Bunu çok sık görmüyorum, ama bu hafta Forrest'ın yanaklarından gözyaşları akan ikinci kez oluyor.

Kollarını kaldırarak yanına yaklaşmamı bekliyor, eğilip önce benim başımın üstüne, sonra oğlunun başına öpücük konduruyor.

"Hoş geldin Felix Flynn Taylor. İyi günde, kötü günde ve her durumda seni her zaman seveceğiz. İşte kollarımızda

hayat sana ne getirirse getirsin, senin güvenli limanını." Forrest'ın sesindeki duygu, benim de Felix'e sarılmamla birlikte gözyaşlarımı durdurulmaz hale getiriyor ve mükemmel bir aile kucaklaşması yaratıyor.

Bu günün geleceğini hiç bilmiyordum, ama hayat sizi ait olduğunuz yere götürmenin bir yolunu bulur.

Ve benim ait olduğum yer burası, saf mutluluk ve saadet dolu bir yer. Sanırım buna aşk deniyor.

The Attraction'ı okuduğunuz için teşekkür ederim. Forrest ve Harper'ın hikayesini yazarken aldığım keyfi, siz de okurken almışsınızdır umarım.

That Day'in ön izlemesini okumaya devam edin.

THAT *Day*

kARE N DE E N

Birinci Bölüm

ASHA

"Bu lanet köpek beni öldürecek!" Yüzüme esen rüzgara doğru bağıryorum, bağıırken sarışın saçlarımın dağınık kısımları gözlerime ve ağızma giriyor.

Daha hızlı koşarsam kalbimin duracak olduğunu biliyorum, ellerini beline koyup öfke nöbeti geçiririm, çünkü elbette gerçek dünyada kalpler böyle davranır. Ben ve egzersiz pek iyi arkadaş değiliz. Aslında, dürüst olmak gerekirse, hiç arkadaş olmadık. Bu vücut koşmak için tasarlanmış olsaydı, ortalama bir kadının bir adım attığı mesafeyi iki adımda katetmek zorunda kaldığım bu kısa bacaklara sahip olmazdım.

Cidden, sosyal medyada uzun bacaklı, mükemmel göğüslü, spor salonunda koşu bandında terlemeden koşan seksi kızların fotoğraflarını görüyorum. Kısa spor şortlarının içinde mükemmel kalçaları, külot izleri yok, muhtemelen koşarken rahat hissetmek için G-string giyiyorlar.

Bazen, dünyadaki koordinasyonsuz kadınların nasıl egzersiz yaptığını dürüstçe anlatan bir paylaşım yapabilmeyi diliyorum. Kendimi koşu bandında hayal ediyorum, küçük bacaklarım hızı yakalamaya çalışırken, makine beni uçtan fırlatıp atmadan önce kollarım yel değirmeni gibi çırpınıyor. Sonra ağırlık odasında, en küçük ağırlığı kaldırmaya çalışırken yanaklarım kızarıyor ve ter dökülüyor.

Ben fit bir cep roketi olmak için yaratılmamışım. Bunun yerine, arkamdaki duvara karışmak isteyen küçük, sessiz bir duvar çiçeğiyim. Her zaman böyle değildi, ama hayat bazı şeyleri değiştirir.

"Coco! Dur!" Yemin ederim, bu köpek onu çağırdığımda sağır oluyor. Ama beslenme zamanı geldiğinde kulakları çok iyi işliyor. Onun mamalarının bulunduğu dolabı açtığım anda, bacaklarımın etrafında dönüyor ve ben hareket bile edemiyorum. Yemin ederim, köpek seçerken bu konuyu pek düşünmedim. Yani, kim sahibi kadar büyük bir köpek alır ki?

"Yeter artık, seni aptal köpek! Kendi başının çaresine bak. Kaybolursan umurumda değil. Gidip senin saçmalıklarına katlanacak başka bir insan bul!" Öne eğilip, ellerimi dizlerime koyup nefes nefese, ciğerlerime hava almaya çalışıyorum. Coco'nun, bu sabah kumsala adım attığımız anda gördüğü aynı martıyı kovalayarak sahil boyunca koştuğunu izliyorum.

Kuşlar olmasaydı, sabahları sahildeki yürüyüşlerimiz çok daha güzel olurdu. Yani, martılar benim yürüyüşümü bitirmemi bekleyip, sonra da günün kahvaltısını bulmak için sabah uçuşlarına çıkamazlar mı?

Çok fazla uyumadığım için, güneş doğmaya başladığında, günün en huzurlu saatinin yürüyüş yapmak için en uygun zaman olduğunu fark ettim. Gece boyunca aklımdan geçen düşünceleri temizleyip, yeni günün bedenime akmasını sağlıyorum. Bu, yaratıcılığımı harekete geçiriyor. Rutin, beni rahatsız eden anılarımdan kurtaran kurtarıcı oldu.

Coco'nun havlaması beni düşüncelerimden koparıyor. Başımı kaldırıp baktığımda, onun durmuş ve dalgalara odaklanmış olduğunu görüyorum. Sabahın erken saatlerinde sörfçüler, günlük işlerine gitmeden önce tuzlu sudan doymak için dışarı çıkıyorlar. Her gün aynı kişileri görüyorum ve bağımlı olanlar genellikle öğleden sonra geri geliyorlar. Belli ki doyamıyorlar. Bu tür bir bağımlılığı anlıyorum.

Sık sık kim olduklarını ve nereden geldiklerini merak ediyorum. Öğretmenler mi, bankacılar mı, bilim adamları mı? Yoksa süpermarkette rafları dolduran adam mı?

Benim sorunum bu. Kafamda, dünyada gördüğüm herkes için bir hikaye var. Bunun suçlusu babam. Çok zengin bir hayal gücü vardı ve ben de bunu ondan miras aldım. Her gece beni yatağıma yatırırken, bana hikaye okumak yerine, bir hikaye uydururdu. Bazen seçtiğim kitabın resimlerine uyardı, ama çoğu zaman kitapla uğraşmazdık bile. Annem, her gece yüksek sesle kıkırdayıp, bulutların üzerinde daha yükseğe uçmak için sürdürdüğüm hayali ejderhaya bağırırken şikayet ederdi. Hala kafamda onun sözlerini duyabiliyorum.

"Rhett, onu uyutman gerekiyor, bu yüzden onlara yatmadan önce hikayeler deniyor!" Sesi, akşam yemeğinden sonra temizlik yaptığı mutfaktan koridora kadar geliyordu. Kızgın gibi davranmaya çalışıyordu, ama sesinde sadece sevgi vardı. Bana ve daha da çok babama karşı. Birbirleri için mükemmeldiler.

Yavaşça Coco'ya yaklaşıp, bu sabah arka bahçeden çıkmadan önce ona takmaya çalıştığım tasmayı takıyorum. Bazı günler buna gerek kalmaz, ama bugün açıkça öyle bir gün değil. Neyse ki, o hala dışarıya bakıyor.

deniz. Dikkatini, grubun sağında, sörf tahtasının üzerinde oturmuş, sadece izleyip mükemmel dalgayı bekleyen yalnız sörfçüye vermiş gibi görünüyor. Bu sabah dalgalar biraz sert. Bir kasırga geliyor diye haberler var, ama karaya ulaşması beklenmiyor. Okyanus benim için her zaman iyi bir hava durumu muhabiri olmuştur. Beni birçok yönden büyülüyor.

"Coco, sus, kendini rezil ediyorsun. Hiçbir erkek gürültücü ve hiç susmayan bir kızdan hoşlanmaz." Sonunda havlamayı keser ve sanki söylediklerimi anlamış gibi bana bakar.

"Oh, şimdi dinlemek mi istiyorsun?" O bana kuyruğunu sallamaya başlarken, ben de kafasını okşuyorum.

"Bir gün bu ben-efendim, sen-köpek ilişkisini çözeceğiz. O zamana kadar, beni koşturmayı bırakabilir misin? Aksi takdirde, kendi başına kalırsın, çünkü ben kalp krizi geçirip yüzüstü kumlara gömülen ölü kadın olacağım." Bana bakar, bir kez havlar ve sonra sanki telaşlanan benmişim gibi sakın sakın eve doğru yürümeye başlar.

"Benim diva olduğumu mu düşünüyorsun? Sana bir haberim var. Kuzey Carolina'daki en küstah köpek için bir ödül olsaydı, altın madalyayı sen alırdın." Kendi kendime gülüyorum, çünkü günüm her zamanki gibi başlıyor. Bir köpeklerle konuşuyorum ve onunla gerçekten sohbet ettiğimi düşünüyorum.

Evet, resmen deliyim!

Denize tekrar baktığımda, Coco'nun hoşlandığı sörfçüyü görüyorum. Hareket etmemiş. Dalgaların üzerinde yukarı aşağı sallanıyor ve bana bakıyor. Siktir.

Dikkat çekmek istemiyorum ama gözlerimi ondan ayıramıyorum. Onun kim olduğunu biliyorum. Aslında kim olduğunu bilmiyorum ama onu gördüğümde kim olduğunu anlıyorum. Her sabah ve öğleden sonra verandamdan, kamyonetinin yanında ıslak giysisini giyip çıkarırken onu gözetlememle bir ilgisi olabilir ya da olmayabilir.

Kasten bakmıyorum... yani, bir nevi. Yani, eğer seksi bir adam evine en yakın park yerinin sonuna park ederse ve her tişörtünü kaldırdığında sana dönerse, bu gösteriyi kaçırmanın ne anlamı var? Ya da ıslak giysisini beline sararken, havluyla belini örten seksi poposu. Her gün kazara açılmasını diliyorum. Hala bilmiyorum... O havlu ve dalış kıyafetinin altında bir şey giyiyor mu, yoksa komando gibi mi?

"Kahretsin!"

İleriye doğru sendeleyerek, Coco tekrar koşmaya karar verince neredeyse yüzüstü düşüyordum. Ama bu sefer bana bağlıydı.

Kaltak köpek, eminim bunu bilerek yapıyor. Muhtemelen benim sörfçü çocuğa baktığımı gördüğü için. Yemin ederim bu köpek insan, ya da en azından insan olmak istiyor.

"Coco, yavaşlamazsan kahvaltı yok!" Onunla ayak uydurmaya çalışırken cırtlak sesim yankılanıyor.

"Evet, doğru," derim, o tekrar yürümeye başladığında. "Patron benim, unutma." Nefesimi tekrar toparlamaya çalışırken, kıkırdamaya başlarım. Her sabah ve öğleden sonra, beni yarısı koşarak geçiren bu çılgın köpekle yürüyüş yapmanın beni zinde tutacağını düşünürsünüz.

Tanrım, tahtadaki adam benim hakkımda ne düşünüyor acaba? Muhtemelen sabahları onu güldüren bir komedi kaynağıyım. İşe gittiğinde iş arkadaşlarına anlattığı hikaye benim.

"Ah, bu sabah çılgın köpekli kadını görmeliydin, köpek onu bırakıp kaçtığında neredeyse yüzüstü kumlara düşüyordu."

Hmm, sesi nasıl olurdu acaba?

Eminim derin ve biraz kısık sesli olurdu, tıpkı gerçekte olduğu gibi sert bir adam gibi. Onun benim hakkımda konuştuğunu hayal etmeye çalışmak kötü bir fikir. Aklım, iş arkadaşlarıyla konuşmadığı zamanlarda sesinin nasıl olacağına kaymaya başlıyor. O sesi duyabiliyorum, ama sonra onun müstehcen konuşmalarına dönüşüyor. Kahretsin, çok uzun zamandır yalnızım.

Bu, hiç tanışmadığın bir erkeğin seni sikerken sana küfürlü konuşmasını hayal etmene "çaresizlik" denir.

"Ben umutsuz vakayım," diye mırıldanıyorum kendime, sahil boyunca eve doğru yürürken. Coco sadece o hüznü gözleriyle bana bakıyor, sonra tekrar öne dönüp yürümeye devam ediyor.

"Harika, şimdi köpeğim bile benim umutsuz vaka olduğumu düşünüyor. Hayatım berbat."

Gün uyanırken güneş gökyüzünde biraz daha yükselmeye başlıyor. Evlere doğru baktığımızda, yollarda daha fazla hareketlilik ve araba görebilirsiniz, herkes sabah rutinini sürdürüyor. Güneş doğuyor olsa da, bulutlar oluşmaya başlıyor. Şu anda hafif ve kabarık görünebilirler, ama içlerindeki o gri renk tonu bana, göründükleri kadar masum olmayacaklarını söylüyor.

Kumulların üzerindeki çimlerin kenarından evime doğru yürürken, derin bir nefes alıyorum. Hayatım berbat olabilir, ama burası benim sığınağım. Sahildeki küçük evim

kumsaldaki küçük evim, kendim olabileceğim ve hayal gücümü serbest bırakabileceğim yer.

Bahçenin kapısından geçtikten sonra eğilip Coco'nun tasmaından tasmaını çıkarıyorum, onu okşayıp kucaklıyorum. Beni çıldırtıyor olabilir, ama onu seviyorum ve beni delirmekten alıkoyan kişinin o olduğunu biliyorum. Yalnız yaşamak yalnızlık hissettirebilir. Kafamda kaç karakter benimle konuşursa konuşsun, insanlarla etkileşim kurmayı özlüyorum. Daha doğrusu, dokunulma hissini özlüyorum. Samimi bir dokunuş değil, sadece sıradan bir kucaklaşma, el ele tutuşma, hatta şakalaşan bir arkadaşın koluna attığı aptalca bir yumruk bile.

O zamanlar girdiğim hayat buydu, ama bazı günler nedenini merak ediyorum.

Coco'nun ıslak burnu bacağımın arkasına dokunarak kahvaltı sözü verdiğimi hatırlatıyor, ama ben yine verandada durmuş hayal kuruyorum.

"Tamam kızım, sana biraz yemek alayım, ben de işime devam edeyim." Kuyruğunu sallayarak onayladığını gösteriyor.

Banyo aynasının önünde durup ıslak saçlarımı at kuyruğu yaparken, zihnim çoktan iş moduna geçmiştir. Duşta aklıma bir olay örgüsü geldi ve bilgisayarın başına geçip onu yazmak istiyorum. Yazar olmak çok garip bir şey. Bu benim zihnim ve ben bile nasıl çalıştığını anlamıyorum. Aklıma gelen hikayeler en tuhaf zamanlarda ortaya çıkıyor. Her zaman tek seferde de değil. Bazen yavaş yavaş geliyor ve kitabın konusunu biliyorum, sonra birdenbire aklıma geliyor. Önemli sahne ya da tüm hikaye kafamda canlanmaya başlıyor. Ya da bir karakteri ve onun hikayesini görüyorum, diğeri ise benden saklanıyor.

Yalnız bir insan olmam şaşırtıcı değil. Bazı günler kendi düşüncelerimi bile çözemediğim halde, insanların beni anlamasını nasıl bekleyebilirim?

Ancak bildiğim bir şey var, o da bir kitabı tamamladığımda, bu dünyada benim karmaşamı anlayabilen ve şanslıyım ki daha fazlası için geri gelen insanlar var.

Bilgisayarımı açıp, olay örgüsündeki dönüm noktasını hızlıca not alıyorum, böylece unutmam.

"Tamam, nerede kalmıştım?" Evet, kendimle konuşmak da deli olduğumun bir başka kanıtı.

"Nerede kaldığını çok iyi biliyorsun, aptal. Seks yapmak üzereler. Sence neden bu sabah rüyanda sörfçü çocuk sana müstehcen sözler söylüyordu?" Kendime gözlerimi devirmek enerji kaybı gibi görünüyor, ama hey, biz yaratıcı insanlar böyle yaparız.

Coco ayaklarımın dibinde horlamaya başlar. Bu sabah durmadan koşan enerjik köpek gitmiş, yerine günün çoğunu benim yanımda uzanarak geçiren tembel bir yaratık gelmiştir.

Bir yıl önce Kuzey Carolina'ya taşındığımda, geleceğimin ne getireceğini hiç bilmiyordum. Cesaretimi toplayıp yıllar önce yazdığım ilk kitabımı yayınlamak, hayatımda yaptığım en korkutucu şeydi. Ve emin olun, daha önce de korkutucu şeyler yaptım.

Üç kitap sonra, artık duramıyorum.

Yazmak benim bağımlılığım.

"Tamam, çiftimin üzerindeki baskıyı artırıp sonunda gerilimin patlamasına izin verme zamanı." Parmaklarım, hayal bile edemeyeceğim bir hızla tuşların üzerinde dans etmeye başlıyor. Sanki kendi akılları varmış gibi. Klavyenin tıklama sesi zihnimi sakinleştiriyor. Kelimelerin akıp gittiğini ve hikayenin gözlerimin önünde şekillendiğini biliyorum. Kendi dünyamda kayboluyorum ve burası benim için en güvenli yer.

Yazarken saatler geçiyor ve bazen karnımın yine ihmal edildiği için rahatsızlığını dile getirmeye başlayana kadar kaç saat geçtiğini hiç bilmiyorum. Ekranımdan başımı kaldırdığımda, kitabımla tamamen meşgul olduğumu ve günün geçtiğini fark ediyorum. Bu beni şaşırtmamalı, çünkü bu düzenli olarak oluyor.

Coco, hareketlerimdeki değişikliği hissetmiş olmalı ki, uyuduğu yerden yavaşça kalkıyor. Daha sık kalkıp hareket etmek için telefonuma alarm kurmam gerek. Yemek aramak için mutfığa doğru yürürken vücudumun sertleştiğini hissediyorum. Ne yemek istediğimi bilemediğim için buzdolabının kapısında durmuş, içindeki yiyecekleri seyre diyorum, umarım bir şey gözüme çarpar. Kafamın içinde annemin sesi yankılanıyor.

"Kapıyı açık bırakıp orada durma, istediğini al ve çık."

Ama işte, yirmi dokuz yaşındayım ve hala aynı şeyi yapıyorum. İyi denemeydi anne.

Verandadaki salıncakta oturup yaban mersini ve yoğurtumu yiyorum, rüzgâr bu sabahtan beri hızlandı. Hâlâ sıcak ve nemli, cildinde terin parladığını hissedecek kadar. Rüzgârın yönü değişti, şimdi doğrudan okyanustan esiyor. Dalgalar daha büyük, bu öğleden sonra sadece deneyimli sörfçüler geri dönecek, biliyorum. Risk almayı seven ve adrenalini patlamasını sevenler.

Tipik bir yaz günü: sıcak, nemli ve yeni bir fırtına yaklaşıyor.

KURT

"Bu terli topların nihayet soğuk suya dalmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Bugünlük işimiz bitti, değil mi?" Arkamdan bir ses duyuyorum.

"Sadece çakmaya devam et, gerizekalı. Ne kadar çabuk çakarsan, o kadar çabuk buradan çıkabiliriz." Ona bakmıyorum bile, güverteye bu döşemeyi bitirmeye odaklanıyorum.

"Oh, bu çok iğrenç, sizi iki aptal." Kız kardeşim Jodie, sanki Ricky'nin ağzından bu tür saçmalıklar ilk kez çıkıyormuş gibi bana bakıyor.

Ona gözlerimi devirdim. Ricky'nin dili yeni bir şey değil, o hiç değişmedi.

Kız kardeşim, inşaat sahasındaki adamların o burada olduğu günlerde farklı konuşacaklarını düşünüyor. Ricky'nin durumunda bu mümkün değil. Paramedik olduğu için vardiyalı çalışıyor ve vardiyaları arasında, garip bir nedenden dolayı gelip bizimle vakit geçirmeyi seviyor. Bana bunun nedeninin temiz hava ve güneş ışığını sevmesi olduğunu söylüyor. Bunun daha fazlası olduğunu biliyorum, ama onun küçük hikayesine izin veriyorum.

Ya yalnızlık çekiyor ya da Ricky'yi seviyor. Lütfen Ricky seçeneği olmasın. İş yerinde bütün gün onunla birlikte olmak yeterince kötü. Onun da ailemizin bir parçası olmasına gerek yok. Ayrıca, Jodie kırk, Ricky yirmi bir yaşında olduğu için yaş farkı da ürkütücü olur. Bir yanımda bunun daha fazlası olduğunu düşünüyor, ama henüz tam olarak çözemedim.

Jodie ve ben büyürken çok yakındık, ama ben on beş yıl boyunca çalışmak için uzakta olduğum ve eve pek gelmediğim için, o büyüdü ve benim pek bilmediğim bir hayat yaşadı. Kuzey Carolina'ya geri döndüğümünden beri, o benden hiç uzaklaşmıyor. Yardımcımın geri dönmesi hoş bir şey.

"Hadi patron, fırtına kopmadan dalgalara çıkmalıyız. Şu anda dalgalar çok yükselmiş olmalı."

Önümdeki çiviye çakarken, yüksek sesle gülüyorum. "Döşeme tahtalarını ilk bitiren sörf yapmaya gidebilir, diğeri ise işi toparlar." Tek duyduğum, çekiç sesinin hızlanması ve ondan başka bir kelime gelmemesi. Jodie'ye göz kırpyorum ve o da gülümsüyor, ne olursa olsun, iş bitene kadar buradan ayrılmayacağımı biliyor. Buradan her zaman en son çıkan benim. Sonuçta, müşteri herhangi bir şeyden memnun kalmazsa, sorumluluk benim üzerimde.

Son üç aydır Barris ailesi için bu işte çalışıyoruz. Burası, emekliliklerini geçirmek için hayal ettikleri sahil evi. İçini tamamen boşaltıp yeniden düzenledik. Şimdi dışarıda kaplamayı düzeltiyor ve büyük bir eğlence alanı inşa ediyoruz.

Deniz kenarında yaz, dışarıda yaşamak için en iyi zamandır. Kıyı esintisinin ve okyanusun kokusunun tadını çıkarabileceğiniz bir zamandır. Yine de kışın sahili seviyorum, çünkü o zaman çok fazla insan olmuyor. Eve döndüğümde beri, kendi başıma vakit geçirmeyi seviyorum. Kalabalık şehirler fazla abartılıyor.

"Bitti! Aletleri bırakın patron," diye bağıyor Ricky, dizlerinin üstünde çekiçe çalışırken ayağa kalkarken.

"Oh, şuna bakın! Bir çivi geç kaldın, evlat. Yazık, şimdi bana toparlanmama yardım etmen gerekecek." Çekicimi ve testereyi alıp çalışma tezgahındaki diğer aletlerin yanına gidiyorum.

Ricky arkamda hile yaptığım ya da başka saçmalıklar hakkında söyleniyor. Genç ve enerji dolu, bu da genellikle hiç susmaması anlamına geliyor. Ama iyi tarafı, iyi bir işçi. Bazen onu susturabilseydim, huzur ve sessizlik içinde çalışmak güzel olurdu.

"Jodie, orada kız gibi durmayı bırak da bize yardım et," diyor Ricky. "Ağabeyin yaşlı adam çok uzun sürüyor. Günün sonunda yorgun düşüyor, öğleden sonra uykusuna hazır oluyor." Ricky plastik ruloyu kamyonete atarken ikisi de bana gülmeye başlıyor.

"Yani, otuz sekiz yaşın yaşlı olmadığını biliyorsun, değil mi?" Yani, bazı günler öyle hissediyorum, ama iyi bir sörf bunu halleder.

"Yirmi bir yaşındaysan, tabii ki yaşlısın. Benim babam olabilecek kadar yaşlı olduğunu biliyorsun." Onun sözleri karşısında vücudum titrer.

Jodie kahkahayı patlatırken, ben donup kalıp ona bakıyorum. "Bu sözleri bir daha duymak istemiyorum. Senin benim oğlum olman, ölümden beter bir kader olur. Tanrım, beni şimdi öldür gitsin. Ailen seni yetiştirirken nasıl hayatta kalabildi, bilmiyorum."

Akıllı bir cevap beklerken, Jodie ondan önce davranır. "Kulak tıkaçları." Başka bir alet yüküyle kamyonetime doğru giderken bana el çakar.

"Oh, çok komik, ikiniz de. Şu işi bitirip öğleden sonra siktirip gidebilir miyiz? Tanrıya şükür cuma oldu, dedikleri gibi. Pazartesiye kadar senin zavallı suratını görmek zorunda kalmayacağım." İşinden nefret ediyormuş gibi konuşmaya çalışıyor, ama ben bunun tam tersi olduğunu biliyorum. Gerçek şu ki, bu iş

tam olarak istediği şey, her gün enerjisini harcayabileceği bir şey. Bu onu beladan uzak tutuyor, en azından annesi öyle söylüyor.

"Tamam, önümüzdeki otuz dakika içinde beni sörf yaparken falan görmeyeceksin. Yemin ederim, bazı günler beynin nerede olduğunu merak ediyorum." Son elektrikli aleti elime alıp, ayrılmadan önce her şeyin güvenli olduğundan emin olmak için güverteyi inceliyorum. Barris ailesi burada yaşamıyor olsa da, hafta sonu yaptıklarımızı kontrol etmeye gelecekler, bu kesin.

"Sadece bazı günler mi?" Jodie köşeden seslendi.

"Yeter! İkiniz kendi başınızasınız. Bugünlük Ricky'yi yeterince kızdırdınız. Ben gidiyorum." Eski, yıpranmış Volkswagen minibüsüne doğru yürürken gülümsüyor, tipik genç sörfçü aracı. Sörf tahtasını tavan rafına bağlamış, arka camlara perdeler takmış ve minibüsün arkasına yatak koymuş. Ah, tekrar yirmi bir yaşında olmak, dünyayı umursamadan yaşamak.

"Seni özleyeceğim, küçük Ricky, seni tekrar görene kadar çok uzun zaman geçecek gibi geliyor," diye arkasından bağıriyorum.

"İşte bu yüzden senin tarafında asla sörf yapmıyorum. Kendini havalı sanıyorsun ama hiç de öyle değilsin, ihtiyar!" diyor ve sürücü kapısını kapatıp motoru çalıştırıyor, devam etmek için deviri yükseltiyor. Elini pencereden dışarı uzatıyor, kaldırımdan uzaklaşırken yüzünde kocaman bir sırıtişla bana parmağını gösteriyor.

Kamyonetimin yanına yaslanan Jodie kahkahayı patlatır.

"Eh, bugünlük işim bitti diyebilirim. Ricky'yi kızdırdım ve kız kardeşime günlük eğlencesini sağladım. Bence iyi bir gün oldu." Alet kemerimi kamyonumun kilitli kutusuna koyup kapağını kapatıp sıkıca kilitliyorum. Bu kamyondaki aletlerin değeri çok büyük.

"Seni nefret ediyormuş gibi davranmasına rağmen, seni idol olarak gördüğünü biliyorsun." Hala okuyamadığım o gözlerle bana bakıyor ve Ricky hakkında konuşurken ne düşündüğünü hiç bilmiyorum.

"Onun benim için baş belası olduğunu düşündüğümü ona söylemeyeceğiz, değil mi? Onun gözündeki mükemmel imajımı mahvedemeyiz. Yani, onun gözünde neredeyse bir efsane gibiyim, bunu bozmayalım, olur mu?" Yüzümdeki teri silmek için gömleğimi kaldırıyorum.

"Ben de gidiyorum, fırtına gelmeden sörf yapabilirsin. Buraya gelirken radyoda duyduğuma göre büyük bir fırtına olacakmış. Bu da bu gece işlerin yoğun olacağı anlamına geliyor. Kimse nasıl

"O, öne eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu, ben de kollarımı ona dolayarak sarıldım.

"İğrenç, terli ve pis kokuyorsun," diye bağırarak benden uzaklaşmaya çalışır.

"Ama yine de küçük kardeşini seviyorsun." Sonunda kokudan kurtulabilmesi için onu bıraktım.

"Kendine bunu söylemeye devam et, kardeşim. Önümüzdeki birkaç gün gece vardiyasında çalışacağım, bu yüzden seni önümüzdeki hafta başında göreceğim. Bu öğleden sonra dışarıda dikkatli ol. Aptalca bir şey yaptığın için seni kamyonumun arkasında görmek istemiyorum." Geri adım atarken omzuma bir tokat attı.

"Ben ve aptallık aynı cümlede yer almaz. Her neyse, bu gece yollarda dikkatli olmanı söylemesi gereken benim."

"Evet, evet. Bunları daha önce de duydum. Emin olabilirsiniz, otuz dakika içinde annem de bana hatırlatmak için mesaj atacaktır. Herkes benim ailenin bebeği olduğumu düşünür."

"Hayır, annem o nutukları hala bana saklıyor. Hadi, git artık, sörf yapmak için fırtına dalgaları ve sonra da beni bekleyen soğuk bir bira var." Kamyonetimin kapısını açtım ve o yolun aşağısına doğru giderken el salladı.

Sörf tahtamda oturup, altımda okyanusun gücünü hissederken burada hissettiğim sükunetle hiçbir şey kıyaslanamaz. Günümü böyle başlatmayı ve bitirmeyi tercih ediyorum. Ancak bu öğleden sonra biraz kısa kesilebilir. Arkamdan gelen gürültü giderek yükseliyor. Bu ince bir denge. Fırtına dalgaları büyütür, bu da sörfü daha iyi hale getirir. Ama bununla birlikte yıldırım tehlikesi de gelir. Lisede pek dikkat etmemiştim, ama yıldırımla ilgili dersi hatırlıyorum. En yüksek nokta elektriği çeker. Oldukça basit bir denklem. En yüksek nokta olma!

Günün son dalgasını, mükemmel dalgayı arıyorum. Etrafa bakındığımda, fırtınanın yaklaşmasını izlerken ve kendi düşüncelerime dalmışken, buradaki diğer herkesin gitmiş olduğunu görüyorum. Sanırım son kalan benim.

Kahretsin, bu da en yüksek noktada olduğum anlamına geliyor!

İşler çok tehlikeli hale gelmeden sudan çıkıp eve gitmem gerekiyor.

Sörf tahtamın üzerine uzanmış, kollarım dalganın tahtamı yukarı kaldırmaya başladığında hazır. Dalganın momentumuna ayak uydurmak için olabildiğince hızlı kürek çekiyorum, tahtam ileriye doğru fırlıyor ve kalbim hızla atıyor. Kıyıya doğru akan suyla bir olmak, adrenalini patlamasını seviyorum.

Vücudumu yukarı itip ayağa kalkarken, hareket eden bir tahtanın üzerinde dengemi sağlamaya çalışıyorum, ki bu hiç de kolay bir iş değil. 1,88 metrelik boyumla yavaşça ayağa kalkarken, dalganın üzerinde kayma şeklini kontrol ediyorum. Tahtanın burnunu yönlendiriyorum ve dalganın tepesinin hemen altında, hafifçe duran dalganın üzerinde sörf yapıyorum. Tek bir yanlış hareket, keskin uçlu fiberglas tahtanın peşimden gelmesiyle dalganın tepesinden baş aşağı okyanusun dibine doğru fırlamama neden olur. Tahta bacağıma bağlanacak şekilde tasarlanmış, bu yüzden ondan kaçamam. O kayış beni boğulmaktan kurtarabilir, ama bu, tüm o çılgınlık içinde tahtanın beni delip geçmesini engelleyebilirim geçerli. Daha önce birçok kez düştüm, ama bugün öyle olmayacağıma kararlıyım.

Yetişkin bir adam olabilirim, ama içimdeki çocuk hala kıyıya kadar mükemmel bir sürüş için kendine high-five yapıyor. Sığ suda ayağa kalkıp tahtamı kolumun altına sıkıştırırken, bir kez daha okyanusu yendiğim için memnunum. Burası beni sakinleştiren bir yer olsa da, aynı zamanda bu günlerde kendime saklamaya çalıştığım rekabetçi doğamı da besliyor.

Kamyonetimin yanında durup dalış kıyafetimi çıkarırken, gökyüzünde ilk şimşek çakıyor. Eve gidip, oturup fırtınanın gelişini izlerken soğuk biranın ilk yudumunu almayı iple çekiyorum. Havlunun altında bacaklarımdan sörf şortumu geçirirken, kıyı şeridinde bir hareket görüyorum. Yağmur damlaları düşerken rüzgâr ve gök gürültüsünün sesi gittikçe yükseliyor.

Kahretsin, o aptal köpek yine. Kadının sesini duyamıyorum ama geri gelmesi için bağırdığını biliyorum. Fırtına Coco'yu korkutmuş ve köpeği kaçırmış olmalı. Onu tanımıyorum ama her gün, dalgaların sesini bile bastırarak köpeğin adını bağırdığını duyuyorum. Bir kez olsun o aptal köpek dinlemeli. Coco sonunda yavaşlayıp kuma çöktüğünde, güzel kadının durup köpeğini tekrar korkutmamaya çalıştığını izliyorum. Artık yağmur gerçekten şiddetli bir şekilde yağmaya başladı ve kadının giysilerinin ıslandığını görebiliyorum. Ayaklarım ona doğru hareket etmeye başlıyor, ama acele edemiyorum

Çünkü bu köpeği tekrar kaçırır. Bu kadın çok minyon ve bu kadar küçük birinin neden bu kadar büyük bir köpek seçtiğini merak ediyorum. Mastifi neredeyse onunla aynı boyda.

Söylediği her neyse, ie yarıyor olmalı, çünkü elleri tasma ile yavaşça yaklaşıyor. Coco, fırtınadan saklanmaya alışıyormu gibi, ama nasıl yapacağını bilmiyormu gibi, kumda olabildiğince düz yatıyor. Tasmayı Coco'nun tasmaına taktığında yüzünde zafer ifadesi görüyorum. Onu alkışlamak istiyorum, çünkü artık işler gerçekten çığırından çıkmadan önce evinin güvenliğine geri dönebilecek.

Dürüst olmak gerekirse, okyanus üzerinde oluşan bulutların görünüşü hoşuma gitmiyor. Kum tepelerinin kenarında durduğumda, o hala beni fark etmedi, bu yüzden onun sahile geri dönmesini izlemek için bekliyorum. Ama Coco'yu kaldırıp hareket ettirmeye çalıştıkça, lanet köpek kumda olabildiğince düz yatmaya kararlı görünüyor.

Köpeği sürüklemeye çalışmak ie yaramıyor. Ağırlık oranı nedeniyle, onun hiç şansı yok. İşte o zaman müdahale edip yardım etmenin zamanı geldiğini anlıyorum. Kumların üzerinde ona doğru koşarken, Coco'yu kaldırıp taşımaya çalışmasına neredeyse gülmek geliyor içimden. Bu kadar tehlikeli bir durumda olmasaydı, neredeyse komik olurdu.

"Coco, lütfen, bebeğim, gitmeliyiz. Fırtınadan çok korkuyorum, ama seni bırakamam." Köpeğini kaldırmaya çalışırken yanına geldiğimde sesi dehşete kapılmış gibi geliyor.

Rüzgârın ğultusu gittikçe yükseliyor, ama sesi gayet net.

"Yardım edeyim," diye bağırıyorum, fırtınanın sesini bastırmaya çalışarak. İstemeden onu daha da korkuttum. Tek odak noktası Coco olduğu için bana doğru koştuğumu görmedi.

Yanaklarından akan suyun yağmurdan mı yoksa ağlamaktan mı olduğunu bilmiyorum, bana yalvaran gözlerle bakıyor.

"Lütfen, bunu tek başıma yapamam."

"Her şey yoluna girecek, ikinizin de güvende olmasını sağlayacağım," diyorum, içimden bu sözlerin onun anlayabileceğinden daha fazla anlam ifade ettiğini biliyorum. Coco'yu kollarımın altına almak için eğildiğim anda, etrafımızda büyük bir gök gürültüsü nlıyor ve kararan gökyüzü bir anlığına gün ortası gibi aydınlanıyor.

"Koş!" diye bağırıyorum ona ve ikimiz de sahilden aşağı koşmaya başlıyoruz.

Bu hikayeyi okumaya devam etmek için [buraya tıklayın.](#)

Karen Deen'in diğ er eserleri

Hotel Temptations Serisi:

[Arzu Tutku](#)

[Tutku](#)

Chicago Boys Serisi:

[Gorgeous Gyno](#)

[ zel Pilot](#)

[Yaramaz Neuro](#)

[Sevimli Avukat](#)

[Chicago Boys Box Set](#)

[Chicago Boys ile Yılbaşı Gecesi \(kısa öykü koleksiyonu\)](#)

[O Gün](#)

[Daha İyi Bir](#)

[Gün](#)

Aşk Zamanı Serisi:

[Aşkın Duvarı](#)

[Aşkın Dansı Aşkın](#)

[Saklandığı Yer](#)

[Aşkın](#)

[Eğlencesi](#)

[Aşkın Sıcaklığı](#)

[Aşk Zamanı Kutusu Seti](#)

Bizi Tanımlayan

Teşekkür

W Yazmak çok zor olabilir, ama hikayedeki karakterler kafamda konuşmaya başladığında, bu dünyadaki en mutlu yer haline gelir.

Beni bu hikayeye yönlendiren Forrest'a teşekkür ederim. Hikayen başladığında, tıpkı senin gibi derin ve güzel olacağını biliyordum. Ve iyileşmeye ihtiyacı olan muhteşem ama karmaşık Harper'a, birlikte geçirdiğimiz yolculuğu çok sevdim.

Kitaplarımı bir araya getirmeme yardımcı olan muhteşem ekibime ne kadar teşekkür etsem azdır. Contagious Edits'ten Lindsay, The Book Cover Boutique'tan Sarah ve tabii ki beta okuyucularım Lee, Lisa, Christine ve Di, hepsi kitap yayınlama dünyasını çok daha kolay hale getiriyorlar. Onlar olmasaydı kaybolurdum.

Benim çöküşlerime katlanan ve yazdıklarımın heyecanlandığımda beni cesaretlendiren asistanım Lee, bir madalya hak ediyor. O bir melek ve bu kitap dünyasını onunla paylaşabildiğim için çok şanslıyım.

Aile, dünyadaki en önemli insanlardır ve benim ailem, sevdiğim şeyi yapma ayrıcalığını bana tanıdığı ve bu yolculuğa benimle birlikte çıktığı için çok şanslıyım. Bana olan sevginiz, desteğiniz ve kendime güvenmediğim zamanlarda bana inandığınız için teşekkür ederim.

Ama en önemlisi, muhteşem okuyucularıma.

Bana verdiğiniz mutluluk, hikayelerimi okumayı ne kadar sevdiğinizi duyduğumda size ne kadar teşekkür etsem azdır. Güzel mesajlarınız ve yorumlarınız beni ayakta tutan şeydir. Her birinize sonsuza kadar minnettar olacağım.

Keyifli okumalar, bir dahaki sefere sayfaların arasında görüşmek üzere. Sevgilerimle

Karen xx

İçindekiler

[Kitap Adı](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[İletişim Adanma](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22 Epilog](#)

[O Gün Kitabı Alıntı Karen](#)

[Deen'in Diğer Eserleri](#)

[Teşekkür](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

